

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΤΑΟΡΜΙΝΑ

«Εκείνο το βράδυ, ο φίλος μας ο Άτιλλας πήρε στη Λέσχη μας μαζί μ' έναν άγνωστο κύριο που μας τον παρουσιάζει ως κάμπα. Είπε το πρόσωπο χαλαρό, από βαθιές ρυτίδες που του και τα κάτασπρα μαλλιά του του έδιναν μία ξεχωριστή μελαγχολία.

Πριν έρθει ο Άτιλλας και ο κόμης, είχαμε αρχίσει να διηγείται ο καθένας μας κι' από μία δραματική περιπέτεια της ζωής του.

—Να μου επιτρέψετε, να σας διηγηθώ κι' εγώ μία ιστορία, είπε χαφνικά ο κόμης. Είπε θλιβερά βέβαια, μα πιστεύω ότι η ιστορία αυτή θα κινήσει το ενδιαφέρον σας.

Κι' ο κόμης άρχισε να διηγείται:

—Δύο αδελφοί είχαν έρωτα κι' οι δύο μαζί μία όμορφη κοπέλλα με χρυσά μαλλιά, χωρίς όμως ο ένας να υποπτεύεται το αίσθημα του άλλου. Τη νέα αυτή την έλεγαν Ταορμίνα και ήταν απ' τη Νεάπολη. Οι δύο αδελφοί την ελάτρευαν με το ίδιο παράφορο πάθος γιατί αγαπούσαν κι' οι δύο για πρώτη φορά στη ζωή τους.

Πέρασε έτσι κάμποσος καιρός.

Μία μέρα ένα τυχαίο περιστατικό τους αποκάλυψε ότι ήταν αντίπαλοι. Μα το έρωτικό τους πάθος είχε φτάσει σε τέτοιο σημείο παρορμητικό, ώστε κανείς τους δεν είχε πιά τη δύναμη να κάνει την παραμικρή θυσία για χάρη του άλλου.

Και τέλος οι δύο αδελφοί εξωμολογήθηκαν μαζί το αίσθημά τους στην Ταορμίνα. Μα εκείνη, δεν τόλμισε μπρος στον πόνο των δύο ανδρών να εκδηλώσει την προτίμησή της. Άφισε σ' αυτούς να βρουν μία λύση στο τραγικό αυτό δίλημμα.

Κι' ο μεγαλύτερος τότε είπε στον αδελφό του:

—Αγαπούμε κι' οι δύο την Ταορμίνα. Αποφάσισα λοιπόν να φύγω σε μακρινό ταξίδι... Θα προσπαθώ να ξεχάσω την Ταορμίνα... Αν το κατορθώσω ή νέα θα είναι δική σου. Δεν θα μου κάνω φανερό δίλογο. Αν όμως δεν μπορέσω να τη λαοματώσω, τότε θα υποβληθώ κι' εσύ στην ίδια δοκιμασία...

Ύστερα απ' τη συμφωνία αυτή, ο μεγαλύτερος αδελφός έφυγε πράγματι σε ταξίδι. Μα η ανάνηψή της Ταορμίνας τον κυνηγούσε παντού κι' έπρεπε βαρειά άρρωστος στην ξενιτιά μακριά απ' την πατρίδα του κι' απ' τη γυναίκα που αγαπούσε πάντα σαν τρελλός. Η ζωή του άρχισε να κινδυνεύει σοβαρά. Οι γιατροί τον συμβούλευσαν τότε να γυρίσει στην πατρίδα του. Κι' έτσι ένα πρωί ένα καράβι τον ξανάφερε στην 'Ιταλία.

Βρήκε την Ταορμίνα μαζί με τον αδελφό του.

—Αδελφέ μου, του είπε, υπόφερα μάτωσε η καρδιά μου απ' τον πόνο και στο τέλος νικήθηκα!.. Δεν μπορώ να ζήσω μακριά απ' την Ταορμίνα!..

Κι' ο δυστυχισμένος νέος λέγοντας αυτά έκλαιγε σαν μικρό παιδί...

Η Ταορμίνα κούταξε αμίλητη, κάτωρη τους δυο αδελφούς.

—Ήρθε τώρα κι' η σειρά του μικρότερου. Ετοιμάσε τα πράγματά του κι' αποχαιρέτησε τον αδελφό του:

—Θα προσπαθώ να ξεχάσω την Ταορμίνα, του είπε. Πρέπει όμως να κρατήσω και σ' τη συμφωνία που κάναμε. Να μη πάρει γυναίκα την Ταορμίνα πριν σου γράψω. Γεια σου αδελφέ μου! Αντίο Ταορμίνα! Αντίο μικρούλα μου!...

Και τα δυο αδελφία χω-

ρίστηκαν χωρίς να φιληθούν.

Ύστερα από τρεις μήνες ο ξενιτεμένος έστειλε το παρακάτω γράμμα:

«Στη μακρινή αυτή χώρα που βρίσκομαι, τώρα, νοιώθω με χαρά μία μεγάλη δύναμη στην καρδιά μου. Πάληψα με τον εαυτό μου και βγήκα νικητής!... Τα σχέδια για τη μελλοντική μου δράση μου απασχολούν όλη τη σκέψη... Η Ταορμίνα είναι δική σου! Μπορείς να την πάρεις γυναίκα σου! Μα δεν πρέπει να λησμονήσεις ποτέ αδελφέ μου, ότι απόκτησες την Ταορμίνα με μία μεγάλη θυσία εκ μέρους μου...»

Η Ταορμίνα διάβασε κι' εκείνη το γράμμα και με τα μάτια χαμυλιμένα του είπε:

—Αφού είναι έτσι, είμαι δική σου...

Αυτά μονάχα είπε η Ταορμίνα. Και σε λίγες μέρες γινόταν γυναίκα του. Η ευτυχία του νέου ήταν απείρη γρήγορη. Μα δε βάσταξε πολύ καιρό. Ύστερα από ένα χρόνο η Ταορμίνα πέθανε από μία μυστηριώδη αρρώστια που δε μπόρεσαν ούτε οι γιατροί να την καταλάβουν.

Λίγες, όμως, μέρες πριν εξωμολογήθηκε σε μία φίλη φίλη της το μυστικό της καρδιάς της. «Απ' τους δυο αδελφούς ο μόνος που αγαπούσε δεν ήταν ο άντρας της, μα ο άλλος ο ξενιτεμένος!..»

Όταν πέρασαν δυο χρόνια απ' το θάνατο της Ταορμίνας ο άντρας της ξανάμπαινε με μία πλούσια νέα. Και φάνηκε σαν να είχε λησμονήσει τη νεκρή που άναψαν άλλοτε τόσο πολύ!

Όσο για το μικρότερο αδελφό, εξακολούθησε να μένει στην ξενιτιά. Έκαμνε πολλές επιχειρήσεις, άποκτησε μεγάλη περιουσία, μα δεν μπόρεσε να βοηθήσει τη χαρά. Γέραςε πριν της ώρας του κι' όταν ξαναγύρισε στην πατρίδα του κανείς απ' τους παλιούς του φίλους δεν μπόρεσε να τον αναγνωρίσει.

Ο κόμης δέχθηκε στο σημείο αυτό την αφήγησή του. Τελείωσε η ιστορία, τον ρώτησε κάποιος από μας.

—Όχι, αποκρίθηκε ο κόμης.

Και συνέχισε με αλλαγμένη φωνή:

—Πάνε τέσσερα χρόνια τώρα που πέθανε η Ταορμίνα. Στο διάστημα αυτό η φίλη της δεν είχε σε κανένα το μυστικό της νεκρής. Μία μέρα όμως αποφάσισε να γράψει στο μικρό αδελφό του και να του φανερώσει την αλήθεια...

Το μοιραίο αυτό γράμμα το έλαβε σήμερα ακριβώς ο μικρότερος αδελφός. Και έφερε τί έκανε; Άδειασε το ποτήρι που κρατούσε στο χέρι του, έβγαλε τη περιστροφή του και φύτεψε μία σφαίρα στην καρδιά του, πηγαίνοντας να συναντήσει την Ταορμίνα, που τότε είχε αγαπήσει, που της είχε μείνει πιστός...

Κι' ο κόμης αφού είπε αυτά τα λόγια, άδειασε το ποτήρι που κρατούσε στο χέρι του, έβγαλε ένα πιστόλι από την τσέπη του και πριν προφτάει κανείς μας να τον εμποδίσει, φύτεψε μία σφαίρα στην καρδιά του!..

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Στο καινούργιο έργο του κ. Τίμου Μωραϊτίνη «Ιστορίες της ζωής» που σημειώνει επιτυχία στο θέατρο Άργυροπούλου, παίζουν και 3 μικρά παιδιά, ο Νίκος Χατζηχρήστος, υιός του γνωστού κωμικού ηθοποιού του μουσικού θεάτρου — που άσπηνει από ήμιπληγία μένει εδώ και τρία χρόνια στο κρεβάτι — η Έλενη Βισικάτου και η Έλυσάβετ Βισικάτου.

Η τελευταία παίρνει για πρώτη φορά το βάπτισμα της σκηνής, παρ' ότι δε είναι μόνο 8 ετών, έμασε με μεγάλη ευκολία τον χαριτωμένο ρολάκο της.

Η Άννα Καλουτά, που επιστρέφει αυτήν την εβδομάδα, λέγεται ότι έκείνη από την θριαμβευτική της περιόδεια στη Μακεδονία 40 περίπου εκατομμύρια.

Η έλκεκτη καλλιτέχνις δεν θα εμφανιστεί στην Αθήνα, αλλά θα φύγει για την Αίγυπτο, προκειμένου να συνεργαστεί με την αδελφή της Μαρίκα, που βρίσκεται εκεί.

Μετά τη Ντιάνα Βαφειάδου, ένα νέο άστέρι, η Μαρίκα Λώ, έκαμε την εμφάνισή της τον τελευταίο καιρό με επιτυχία στο ραδιόφωνο και τους δίσκους.

Ύστερα από το τραγούδι της Ντιάνας Νταρμπιν «Δυο λέξεις θα σου πω σ' αγαπώ», πολλοί λόγος γίνεται για ένα άλλο εξαιρετικό τραγούδι, το περίφημο «Μισορίλου» με ανατολίτικη μελωδία.

Το τραγούδι αυτό έχει μία περίεργη ιστορία: Έγράφη από Τούρκο συνθέτη, άρκετά όμως διασκευάστηκε στην Αμερική, από τον περίφημο Χάρου Τζέιμς, έσημειώσε πάνω από εκατό εκδόσεις κι' έγινε γνωστό σ' όλο τον κόσμο.

Στο παρισινό θέατρο «Ετουάλλ», όπου χορεύουν τώρα ο Φλεού και η Λίντα Άλμα, εμφανίζεται τελευταίως και ο γνωστός έμφανος Θωμάκος.

Ο Έλλην καλλιτέχνης, είχε αποκλεισθή καθ' όλη τη διάρκεια του πολέμου στη Γερμανία, μετά δε την απελευθέρωσή, έφθασε στη Γαλλία.

Για τον Φλεού και την Λίντα Άλμα λέγεται ότι θα εμφανισθούν τον ερχόμενο μήνα με την Έντιθ Πιάφ, στην Νίκαια και τις Κάννες, άρκετά δε, αφού δώσουν ένα ρεσιτάλ στη Γαλλία, θα φύγουν μαζί με την Πιάφ, για την Αμερική.

Πολύ ενδιαφέροντα νέα μαθαίνουμε για τους Έλληνες καλλιτέχνες που βρίσκονται στο εξωτερικό.

Ο Βαθύφωνος Νίκος Μοσχονάς, έπειτα από μία θριαμβευτική «τουρνέ» στο Μοντρέαλ, Σικάγο και Άγιο Φραγκίσκο, έπείστανε πάλι στη Νέα Υόρκη και πρόκειται να εμφανιστεί σε λίγο στη «Μετροπόλιταν Όπερα».

Το γνωστό μας τραγουδιστικό «Τρίο Βάμπαρι», έπειτα από πολύμηνη διαμονή στην Κύπρο, ντεμπιουτάρεσε με επιτυχία στη Βαγδάτη.

Θριαμβευτική ήταν η πρώτη εμφάνισή της Κάκιας Μένδρη, στην Κωνσταντινούπολη. Η δημοφιλής καλλιτέχνις του τραγουδιού ένθουσιασε τους εκεί άσθενείς μας, φιλοξενείται δε τακτικά σε στίπια της ελληνικής παροικίας.

Το γνωστό μας χορευτικό ζευγάρι, Χριστιάνο - Αντζέλλα, ντεμπιουτάρεσε με επιτυχία στη Χαίφα.

Η ντιζέζ Κανόνι και ο χορευτής Σταύρος Σπυροπούλος, εργάζονται με επιτυχία στη Βρυττό.

Αναχωρεί δ' Αίγιο και Σύρον ο θίασος πρόας με επί κεφαλής τον Γεώργιο Κουκούλη. Στο θίασο συμμετέχουν οι καλλιτέχνες Ντόρα Νούσα, Νανά Παπαδοπούλου και Έσα Μελά.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Χ. Γ. ΜΑΓΚΟΓΚ

Αστειομανία

Επαράγινε το πράμα κι' είχε πλέον φως φανάρι πώς ο κινηματογράφος στο λαιμό του θα μας πάρει γιατί, δίχως να το ξέρει και χωρίς να το θέληση έχει κόσμο και κοσμάκη τελευταίως ξεμυαλίζει κι' έξ αιτίας του βεβαίως νεαρής και νεαροί παρεφρόνησαν τελείως και το πάν φυρί-φυρί και ποθούν ιδιαίτερως ως το Χόλλυγουντ να πάνε.

Σ' ένα φιλμ να λάθουν μέρος και σε «στυλ» και «γοητεία» τους άστέρες να τους φανε. Ψωροκώστανα καύμενη, πόσα βιάσασα τραβάς! Δεν σε φτάναν όλα τ' άλλα μα γιαβάς, γιαβάς, γιαβάς θα λανσάρης σε λιγάκι μετά πείσματος και λύσσης «γόητας» απ' το Μενιδι κι' απ' το Διακοφτό «γοήσσας»!

Φέρ' ειπείν η Περσεφόνη, αν και ζή στο Περιστέρι, τότε πλένοντας τα πιάτα, τότε βάζοντας μπουγάδα, σώνει και καλά γυρεύει σύντομα να γίνη «άστέρι» και στο Χόλλυγουντ μία μέρα να δοξάση την Ελλάδα.

Και χωρίς κανένα δέος και χωρίς νερό να βάζη μία σταλιά μέσ' το κρασί της, ασφαλώς άλλα βραδέως προχωρεί για να πετύχει τη μοιραιοποίησή της. Κι' έχει ένα τέτοιο ψώνιο που τα πάντα τ' αφήφάει και πιστεύει δυστυχώς ότι λαν προσεχώς σ' όμορφιά και γοητεία ως και τη Λαμάρ θα φάη

Βρέ, τί γλέντι, τί λαγτάρα! Τρέμε, Χέντυ, φουκαριάρα που θαρρείς πως είσαι κάτι. Έρχεται η Περσεφόνη και σε μία στιγμή και μόνη σου το έφαγε το μάτι.

Με το πρώτο φιλμ θα γίνη το καμάρι της θόνης, όλες θα σάς ρεζιλέψη, σ' όλες σας θα βάλει χέρι...

Κι' έτσι χωρίς στην τρελλάρα της φτωχής της Περσεφόνης συνεχώς από τα γέλια σείεται το Περιστέρι.

Μα κι' οι «γόητες» όφειλουν να τρομάζουν μία σταλιά γιατί γρήγορα ο Λευτέρης — μέλλων «στάρ» και νυν μπαρμπέρης —

Γ' είν' ο Ταήλορ μπροστά του; Ασφαλώς μηδενικό, και θα βλέπανε κι' ο Γκέμπλ και ο Κάγκνεβ κι' οι άλλοι τί ώρα τους και μοιραίους ή Έλλας μπορεί να βγάλει. Κοσμάγαπητο άμέσως θα γινόταν τ' όνομά του, άλλωστε — όπως του έπαι κι' η Μαρίτσα με καμάρι —

είνε το αναστήμά του πιάτο καλό κι' από του Γκάρι και, πρὸς τούτους, έχει αφήσει σαν τον Έρρολ φλύν μουστάκι κι' έχει μ' ευκολία τόση απ' τον Μπόγκαρτ ξεσηκώσει

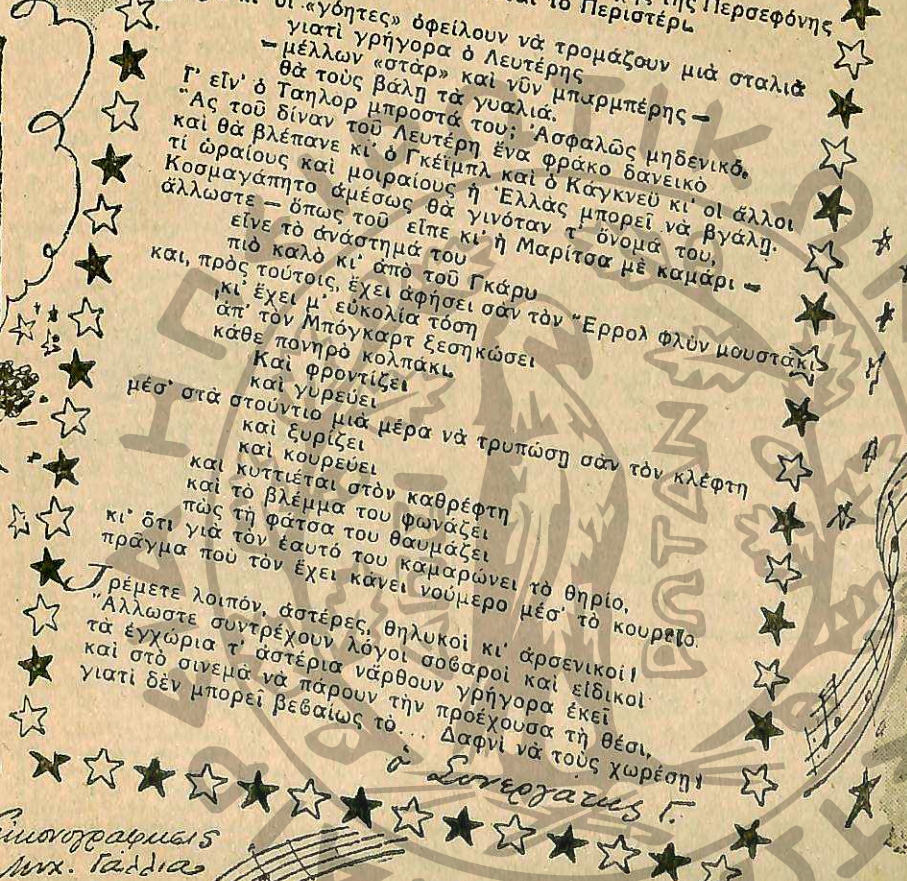
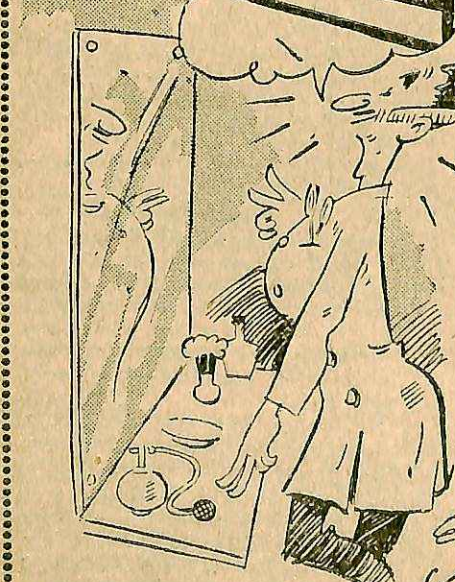
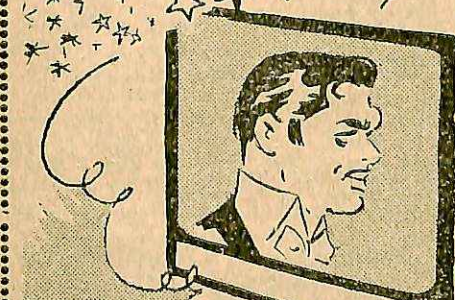
Και φροντίζει κάθε πανηγύρι ξεσηκώσει και γυρεύει και κυρεύει και κυρεύει και κυρεύει

και κυτεύεται στον καθρέφτη και το βλέμμα του φωνάζει πώς τη φάτσα του θαυμάζει κι' ότι για τον εαυτό του θαυμάζει πράγμα που τον έχει κάνει νούμερο μέσ' το κούρελο.

Τρέμετε λοιπόν, άστέρες, θηλυκοί κι' άρσενικοί! Άλλωστε συντρέχουν λόγοι σοβαροί και ειδικοί τα έγχωρια τ' άστέρια νάρθουν γρήγορα εκεί και στο σινεμά να πάρουν την προέχουσα εκεί γιατί δεν μπορεί βεβαίως το... Δαφνί να τους χωρέση!

Τρέμετε λοιπόν, άστέρες, θηλυκοί κι' άρσενικοί! Άλλωστε συντρέχουν λόγοι σοβαροί και ειδικοί τα έγχωρια τ' άστέρια νάρθουν γρήγορα εκεί και στο σινεμά να πάρουν την προέχουσα εκεί γιατί δεν μπορεί βεβαίως το... Δαφνί να τους χωρέση!

Είμονογραφίς Μικ. Γαλλίας

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Σκανδαλώδες

Επιστρατεύσεις γίνονται σικανώδεις εν Έλλάδι κι' εν γένει, περιβάλλονται χακίον, όλ' οι κλάδοι. Αλληπαλλάως βλέπεται, τας κλάσεις να καλούνται και νεαρούς και γηραιούς να φανδαροποιούνται. 'Ις τα τριάκοντα οκδόν, ποιούν στρατολογίαν και κατ' (ανάλογαν, σημαίνει τούτο ότι καλούν έκόντα, είτε άκοντα, τον έτι συμπληρώσαντα Μαίωση... τ ε σ α ρ ά κ ο ν τ α ι («Υπό τα όπλα») εκάλεσον δεκάδας ηλικίας έξ όλων των έπαρχιών κι' από... τας (συνολικάς, αφοδρωδής, άδικιαν, διότι με ήγγόνισαν εις πάσαν ηλικίαν, Τσιουτατρόπως κίνδυνον διέρχομαι δει-

το ήμισυ, τουλάχιστον, να κάσω των (γυνών, διότι δεν υπάγομαι εν ουδεμία κλάσει και το τοιούτον εις ατάς κακώς θ' άν- (τανακλάση, εν άλλους λόγους άπαντα, ή μέρος των (θελών, ιδέαν αδιάσειστον θα σκηματίσουν (πλέον, ότι τυγχάνει, σήμερον ο Παρατατικός ή... γέρων, ή... «άνικανος», ή... «βοηθητικός»!...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

— Τό ξέρεις πώς εγώ δέν θά σοῦ τό ἀρνηθῶ, ὅποτε κι' ἄν τό ζητήσης, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα ἀπλά.

— Ἀν πραγματικά θέλεις νά γίνης γυναίκα μου, τῆς εἶπε σφίγγοντας τήν μέ ξαφνικό πάθος στήν ἀγκαλιά του, πρέπει νά προσπαθήσης νά αἰσθάνεσαι ὅπως αἰσθάνομαι κι' ἐγώ. Νά ἀγαπᾷς ὁποιονδήποτε ἀγαπᾷς, καί νά μήσης ὁποιονδήποτε μισῶ. Τότε θά εἶσαι ἀληθινή γυναίκα.

Τόν κύτταξε μέ λύπη, καί δέν τοῦ ἀποκρίθηκε.

Κι' ὁ Τέλης ἔφυγε σέ λίγο. Φαινόταν ταραγμένος κι' ἀνήσυχος.

Ἡ καρδιά τῆς Ἰομήνης

Πάλεψε ἐκείνη τή νύχτα μέσα τῆς ἡ Ἰομήνη. Μπροστά τῆς ἔρχονταν δυό πρόσωπα καί δέν τήν ἀφίαν νά κλείσῃ μάτι. Τό ένα, ἦταν ἕνα πονεμένο, σκελετωμένο πρόσωπο γυναίκας, μέ μάτια σβυσμένα καί χεῖλη πού ἀνοίγονταν ἀπληστα γιά τὸ φαγητό τῆς μιάς στιγμῆς, καί τήν ἄλλη καταριόταν τῆς ζωῆς. Τό ἄλλο, ἦταν τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαπημένου τῆς. Πῶς τοῦ ἀλλοίωσε τὸ μῖσος τῆς μορφῆς του!

Ἐκλαψε πολύ ἡ κοπέλλα. Ἐκλαψε γιά τίς λύπες πού εἶχε δοκιμάσει ὁ Τέλης στή ζωῆς του. Τόν ἐνοιῶσε βαθειά. Τώρα καταλάβαινε τί βία παθῆ ἔκρυβε κάτω ἀπ' τὸ κοσμικό του χαμόγελο, καί πόσο θερμὴ καρδιά χτυποῦσε κάτω ἀπὸ τὴ μάσκα τῆς ἀδιαφορίας.

Τό ἄλλο πρωί, εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί τῆς. Χωρὶς νὰ πῇ τίποτε σὲ κανένα, ντύθηκε καί τράβηξε ἴσια γιά τὸ σπίτι τῆς Τασούλας.

Τὴν ἤρε ὅπως τὴν εἶχε φανταστή. Ἀρρωστή, νά σέρνεται γιά νά συγυρίσῃ τὸ μοναδικό της δωμάτιο. Στὴν κούνια, ἕνα μωρουδάκι, ἀρκετὰ καθαρό, γελοῦσε κι' ἔδειχνε τὴ ρόδινη γλωσσίδα του.

Ὅταν τὴν εἶδε ἡ Τασούλα, ξαφνιάστηκε.

— Τί θέλετε; τῆς ρώτησε μᾶλλον ἐχθρικά.

— Θέλω νά σοῦ πῶ κάτι, ἀποκρίθηκε ἡ Ἰομήνη. Μπορῶ νά καθίσω μιά στιγμή;

Καὶ κάθησε.

— Δέν με θυμᾶσαι; τῆς ρώτησε γλυκά. Εἰμαι ἡ κοπέλλα πού σου δώσω χθές τὸ φαγητό.

— Ἀς εἰσαίστε καλά, ἀποκρίθηκε ἀχνά ἡ γυναίκα.

— Ἦρθα τώρα νά σοῦ φέρω κάτι...

Θά σέ παρακαλέσω νά τὰ δεχτῆς.

Καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα πακέτο μέ διάφορα τρόφιμα.

Ἡ γυναίκα τὰ κύτταξε δύσπιστα.

— Ποιὰ εἰσαίστε ἐσεῖς λοιπόν, πού μπορεῖτε νά μοιράζεστε τόσα πράγματα; ρώτησε δύσθυμα.

— Τί σέ νοιάζει ποιὰ εἰμαι; ἔκανε ἡ Ἰομήνη. Μιά φορά δέν μπορεῖς ν' ἀρνηθῆς αὐτὴ τὴ βοήθεια. Γιά χατήρι τοῦ παιδιοῦ σου πρέπει νά δεχτῆς.

Ἡ Τασούλα σήκωσε τὰ μάτια τῆς.

Ἦταν πλημμυρισμένα δάκρυα.

— Εὐχαριστῶ! ἀποκρίθηκε κι' οἱ λυγμοὶ τῆς ἔπνιξαν.

Κάθησε σὲ μιά καρέκλα σπασμένη κι' ἔκλαψε πολλὴ ὥρα.

Τὴν ἄφησε ἡ Ἰομήνη νά ξεσπάσῃ ὁ πόνος τῆς. Ἐπειτα τῆς ρώτησε γλυκά:

— Γιατί κλαῖς;

— Ὡ, δέν ξέρετε ἐσεῖς, ἀποκρίθηκε ἡ γυναίκα. Δέν μπορεῖτε νά ξέρετε.

Ἡ Ἰομήνη πέρασε τὸ χέρι τῆς ἀπὸ τὰ ἀπάνω στά μαλλιά τῆς Τασούλας.

— Ὅλα θά περάσουν, εἶπε, ὅλα.

— Αὐτὸ πού ἔχω ἐδῶ μέσα ὅμως, ποτέ δέν θά περάσῃ, ἀποκρίθηκε ἡ ἄλλη, χτυπώντας τὸ στήθος τῆς. Ἀχ, τί ἔκανα!... Τί ἔκανα ἡ τρελλή!...

Κι' οἱ λυγμοὶ τῆς τράνταζαν.

Ἐπειτα, μέ φωνὴ σβυσμένη, σάν νά μιλοῦσε σὲ ἀδελφῆς τῆς, ἄρχισε:

— Μ' ἀγαποῦσε κάποιος. Μοῦ εἶπε νά τὸν περιμένω... Τὸν πρόδωσα. Γύρισε καί με βρῆκε παντρεμένη. Ὁ Θεὸς με τιμώρησε. Μὲ τιμώρησε σκληρὰ... Ἀχ, τί θάνατος στήν καρδιά μου, τί θάνατος!

Ἡ Ἰομήνη ἔσκυψε ἀπάνω τῆς. Κάτι τῆς δάγκωνε τώρα τὴν καρδιά κι' αὐτῆς. Κάτι τὴν ἔπνιγε.

— Τὸν ἀγαπᾷς ἀκόμα; ρώτησε σιγά.

Ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς, γιὰ τὴν φοβὴν τὴν ἀπάντησιν.

Ἡ ἄλλη τὴν κύτταξε μέ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα.

— Ἀν τὸν ἀγαπᾷς;... Τί με ρωτᾷς τώρα πιά; Εἰμαι μιά πεθαμένη. Ξέρεις τί ἔχω ἐδῶ μέσα; Χτικιό! Ναι... Ἀν ἔχῃς παιδί, φυλάξου, μὴν ἔρχεσαι κοντά μου. Εἰμαι φθισικὰ. Ἀπὸ στιγμήν σέ στιγμήν μπορεῖ νά πεθάνω. Καί δέν συλλογίζομαι τίποτε ἄλλο. Αὐτὸ τὸ ἔρμη σκέπτομαι...

Κι' ἔδειξε τὸ παιδάκι στήν κούνια.

— Τὴ μάνα μου, δέν τὴ λογαριάζω, συνέχισε. Εἶνε κι' αὐτὴ στὰ τελευταῖα τῆς. Μόλις πεθάνω ἐγώ, πάει κι' αὐτή. Τοῦτο ὅμως τὸ ἀθῶο μικρό; Τί ἔφταιξε; Τί ἔφταιξε; Ἀχ, κι' ὅσο συλλογίζομαι...

Ἡ ἄλλη τὴν κύτταξε μέ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα.

— Ἀν τὸν ἀγαπᾷς;... Τί με ρωτᾷς τώρα πιά; Εἰμαι μιά πεθαμένη. Ξέρεις τί ἔχω ἐδῶ μέσα; Χτικιό! Ναι... Ἀν ἔχῃς παιδί, φυλάξου, μὴν ἔρχεσαι κοντά μου. Εἰμαι φθισικὰ. Ἀπὸ στιγμήν σέ στιγμήν μπορεῖ νά πεθάνω. Καί δέν συλλογίζομαι τίποτε ἄλλο. Αὐτὸ τὸ ἔρμη σκέπτομαι...

Κι' ἔδειξε τὸ παιδάκι στήν κούνια.

— Τὴ μάνα μου, δέν τὴ λογαριάζω, συνέχισε. Εἶνε κι' αὐτὴ στὰ τελευταῖα τῆς. Μόλις πεθάνω ἐγώ, πάει κι' αὐτή. Τοῦτο ὅμως τὸ ἀθῶο μικρό; Τί ἔφταιξε; Τί ἔφταιξε; Ἀχ, κι' ὅσο συλλογίζομαι...

Ἡ ἄλλη τὴν κύτταξε μέ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα.

— Ἀν τὸν ἀγαπᾷς;... Τί με ρωτᾷς τώρα πιά; Εἰμαι μιά πεθαμένη. Ξέρεις τί ἔχω ἐδῶ μέσα; Χτικιό! Ναι... Ἀν ἔχῃς παιδί, φυλάξου, μὴν ἔρχεσαι κοντά μου. Εἰμαι φθισικὰ. Ἀπὸ στιγμήν σέ στιγμήν μπορεῖ νά πεθάνω. Καί δέν συλλογίζομαι τίποτε ἄλλο. Αὐτὸ τὸ ἔρμη σκέπτομαι...

Κι' ἔδειξε τὸ παιδάκι στήν κούνια.

— Τὴ μάνα μου, δέν τὴ λογαριάζω, συνέχισε. Εἶνε κι' αὐτὴ στὰ τελευταῖα τῆς. Μόλις πεθάνω ἐγώ, πάει κι' αὐτή. Τοῦτο ὅμως τὸ ἀθῶο μικρό; Τί ἔφταιξε; Τί ἔφταιξε; Ἀχ, κι' ὅσο συλλογίζομαι...

Ἡ ἄλλη τὴν κύτταξε μέ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα.

— Ἀν τὸν ἀγαπᾷς;... Τί με ρωτᾷς τώρα πιά; Εἰμαι μιά πεθαμένη. Ξέρεις τί ἔχω ἐδῶ μέσα; Χτικιό! Ναι... Ἀν ἔχῃς παιδί, φυλάξου, μὴν ἔρχεσαι κοντά μου. Εἰμαι φθισικὰ. Ἀπὸ στιγμήν σέ στιγμήν μπορεῖ νά πεθάνω. Καί δέν συλλογίζομαι τίποτε ἄλλο. Αὐτὸ τὸ ἔρμη σκέπτομαι...

Κι' ἔδειξε τὸ παιδάκι στήν κούνια.

— Τὴ μάνα μου, δέν τὴ λογαριάζω, συνέχισε. Εἶνε κι' αὐτὴ στὰ τελευταῖα τῆς. Μόλις πεθάνω ἐγώ, πάει κι' αὐτή. Τοῦτο ὅμως τὸ ἀθῶο μικρό; Τί ἔφταιξε; Τί ἔφταιξε; Ἀχ, κι' ὅσο συλλογίζομαι...

Ἡ ἄλλη τὴν κύτταξε μέ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα.

— Ἀν τὸν ἀγαπᾷς;... Τί με ρωτᾷς τώρα πιά; Εἰμαι μιά πεθαμένη. Ξέρεις τί ἔχω ἐδῶ μέσα; Χτικιό! Ναι... Ἀν ἔχῃς παιδί, φυλάξου, μὴν ἔρχεσαι κοντά μου. Εἰμαι φθισικὰ. Ἀπὸ στιγμήν σέ στιγμήν μπορεῖ νά πεθάνω. Καί δέν συλλογίζομαι τίποτε ἄλλο. Αὐτὸ τὸ ἔρμη σκέπτομαι...

Κι' ἔδειξε τὸ παιδάκι στήν κούνια.

— Τὴ μάνα μου, δέν τὴ λογαριάζω, συνέχισε. Εἶνε κι' αὐτὴ στὰ τελευταῖα τῆς. Μόλις πεθάνω ἐγώ, πάει κι' αὐτή. Τοῦτο ὅμως τὸ ἀθῶο μικρό; Τί ἔφταιξε; Τί ἔφταιξε; Ἀχ, κι' ὅσο συλλογίζομαι...

Ἡ ἄλλη τὴν κύτταξε μέ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα.

— Ἀν τὸν ἀγαπᾷς;... Τί με ρωτᾷς τώρα πιά; Εἰμαι μιά πεθαμένη. Ξέρεις τί ἔχω ἐδῶ μέσα; Χτικιό! Ναι... Ἀν ἔχῃς παιδί, φυλάξου, μὴν ἔρχεσαι κοντά μου. Εἰμαι φθισικὰ. Ἀπὸ στιγμήν σέ στιγμήν μπορεῖ νά πεθάνω. Καί δέν συλλογίζομαι τίποτε ἄλλο. Αὐτὸ τὸ ἔρμη σκέπτομαι...

Κι' ἔδειξε τὸ παιδάκι στήν κούνια.

— Τὴ μάνα μου, δέν τὴ λογαριάζω, συνέχισε. Εἶνε κι' αὐτὴ στὰ τελευταῖα τῆς. Μόλις πεθάνω ἐγώ, πάει κι' αὐτή. Τοῦτο ὅμως τὸ ἀθῶο μικρό; Τί ἔφταιξε; Τί ἔφταιξε; Ἀχ, κι' ὅσο συλλογίζομαι...

Ἡ ἄλλη τὴν κύτταξε μέ μάτια πνιγμένα στὰ δάκρυα.

— Ἀν τὸν ἀγαπᾷς;... Τί με ρωτᾷς τώρα πιά; Εἰμαι μιά πεθαμένη. Ξέρεις τί ἔχω ἐδῶ μέσα; Χτικιό! Ναι... Ἀν ἔχῃς παιδί, φυλάξου, μὴν ἔρχεσαι κοντά μου. Εἰμαι φθισικὰ. Ἀπὸ στιγμήν σέ στιγμήν μπορεῖ νά πεθάνω. Καί δέν συλλογίζομαι τίποτε ἄλλο. Αὐτὸ τὸ ἔρμη σκέπτομαι...

Κι' ἔδειξε τὸ παιδάκι στήν κούνια.

ζομαι πῶς θά μποροῦσε νά εἶνε παιδί δικό του...

Ἡ Ἰομήνη στεκόταν γεμάτη φρίκη. Φρίκη γιὰ τὰ λόγια πού ἄκουγε. Μὰ καί γιὰ κάποια χαρὰ πούνοιωσε μέσα τῆς, μόλις ἄκουσε τὴν ἀπόκρισιν τῆς Τασούλας.

— Μὲ ρωτᾷς ἂν τὸν ἀγαπᾷ; εἶπε πάλι ἡ ἄρρωστη, γελώντας πικρά. Ἀγᾶπᾶνε οἱ πεθαμένοι; Εἰμαι μιά πεθαμένη. Ἀν μ' ἔθελπε τώρα, θά γύριζε τὰ μούτρα του μέ ἀηδία.

Ἡ Ἰομήνη σκούπισε γρήγορα τὰ μάτια τῆς πού θούρκωσαν.

— Μὴ βασανίζεσαι, τῆς εἶπε μαλακά. Τώρα πού σέ γνώρισα, θά σέ βοηθῶ ἐγώ. Θά σέ βοηθῶ ὅσο ἔχω κι' ἐγώ, ὅσο μπορῶ.

— Μὰ ποιὰ εἶσαι σύ; ρώτησε ἡ γυναίκα. Μοῦ φαίνεται πῶς κάποτε σέ εἶδα... κάπου σέ εἶδα...

— Ὁχι, ἔκανε μέ φόβο ἡ Ἰομήνη. Δέν εἶνε δυνατόν νά με εἶδες ποτέ. Ἐγὼ πρώτη φορά σέ βλέπω στὴ ζωῆ μου.

— Κι' ὅμως, εἶπε ἡ ἄρρωστη σκεπτικὰ. Μπερδεύεται τὸ μυαλό μου. Κάπου σέ εἶδα, καί θυμᾶμαι ὅτι ἔκλαψα ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Μά... δέν μπορῶ νά θυμηθῶ.

— Δέν με εἶδες ποτέ, τὴν ἔκοψε γρήγορα ἡ κοπέλλα. Ἐλα, ἄφησε τὰ κλάματα. Θά ξανάρθω σέ λίγες μέρες. Πρόσεχε τὸ παιδάκι σου.

Κι' ἔφυγε, γρήγορα πρὶν προφθάσῃ ἡ ἄλλη οὔτε ἕνα εὐχαριστῶ νά τῆς πῇ πάλι.

Σὲ δυό τρεῖς μέρες, πῆγε πάλι φέρνοντάς τῆς ἕνα πακέτο. Στὴν πόρτα, ἡ Τασούλα τὴν ὑποδέχθηκε σκοτεινῇ.

— Θυμῆθκα πού σέ εἶδα, εἶπε ἀμέσως. Σὲ εἶδα μιά μέρα πού καθόσουν σ' ἕνα ἐστιατόριο μέ τὸν ἀντρα πού ἀγαποῦσα...

— Ναι, ναι. Τέλη Παυλίδη τὸν λένε. Βλέπεις; Κοκκίνισες. Ὡστε δέν γελάστηκα. Ἐσὺ ἥσουν.

— Τί σημασία, ἔχει αὐτό; τραύλισε ἡ Ἰομήνη.

— Περνοῦσα μιά μέρα, πεθαίνοντας τῆς πείνας, ἐξακολούθησε ἡ Τασούλα. Τυχαῖα σήκωσα τὰ μάτια μου στὸ ἐστιατόριο. Καί τὸν εἶδα. Δίπλα του σέ εἶδα καί σένα. Πόνεσα, σάν νά μοῦ ἔχαν δώσει μιά μαχαίρι στήν καρδιά. Μὰ τί φταῖς ἐσὺ, κοπέλλα μου, τί φταῖς; Τό ξέρω πῶς αὐτὸς ἔγινε μεγάλος καί τρανός. Τί φταῖς ἐσὺ, ἂν με τύφλωσε ἔμένα ὁ Θεός;...

Σταμάτησε, κι' ὁ βήχας τὴν ἔπνιξε. Λίγο αἶμα ἔβγαψε τὸ μαντήλι τῆς.

— Νὰ μὴ τοῦ πῆς πῶς με γνώρισες, πῶς με εἶδες, ἰκέτευσε ἡ ἄρρωστη. Τὸν ντρέπομαι τόσο. Δέν θέλω νά μάθῃ πόσο με τιμώρησε ὁ Θεός... Θά με μισή τόσο... Τό ξέρω πῶς με μισεῖ. Ἦθελε στήν ἀρχὴ νά με σκοτώσῃ... Ἀσε τον νά με φαντάζεται εὐτυχισμένη.

Ἐφυγε ἡ Ἰομήνη ἀναστατωμένη, μέ τῆς ὑποσχέθηκε νά ξαναπῇ.

Ὁ Τέλης θυμώνει

Ἦταν στήν πόρτα τῆς Τασούλας. Ἡ πρώτη φορά πού πῆγαινε μέ τὸ πακέτο τῆς ἡ Ἰομήνη. Ἐτοιμαζόταν νά χτυπήσῃ τὴν πόρτα, ὅταν τὸ χέρι τῆς σταμάτησε.

Μπροστά τῆς στεκόταν ὁ Τέλης, μέ τὸ πρόσωπο σκοτεινὸ, μέ τὰ φρύδια ρουφρωμένα.

— Περιφρημα! τῆς εἶπε βραχνά. Ὡστε, αὐτὰ κάνεις; Σὲ συχαῖρα Μοῦ δειχνεῖς ὅλα σου τὰ προτερήματα. Μιά καλὴ σύζυγος πρέπει προπάντων νά παρακοῦν καί νάχῃ μυστικά ἀπὸ τὸν ἀντρα τῆς. Ἐτοὶ δέν εἶνε;

Ἡ Ἰομήνη τὸν κύτταξε μέ παράπονο. Τοῦ ψιθύρισε:

— Ἀν ἤξερες τὴ δυστυχία τῆς. Ἀν

μπορούσες νά τὴ φανταστής...

— Τί σ' ἐνδιαφέρει αὐτὸ ἐσένα, διάβολε; φώναξε αὐτὸς βραχνά. Τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα;

— Τέλη, ἰκέτευσε ἡ Ἰομήνη. Ἀν μποροῦσες νά ἴδῃς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιντοῦ τῆς καί τὸ μωρό τῆς. Μιά ματιά μονάχα ἂν ἔρριχνες θά ράγιζε ἡ καρδιά σου...

Ἀπορῶ μέ τὴν ἐπιμονή σου! φώναξε ὁ Τέλης. Κάνε λοιπὸν ὅπως θέλεις. Πῆγαινε μέσα.

Τὴν ἄφησε παγωμένη κι' ἔφυγε μέ βῆμα ἄργο.

Ἡ Ἰομήνη μῆκε μέσα στὸ φτωχικὸ σπίτι. Δέν σηκώθηκε ἡ Τασούλα νά τὴν ὑποδεχθῇ. Κοιτόταν στὸ κρεββάτι τῆς, καί φαινόταν νά χαροπαλεῖ. Δίπλα τῆς, ἡ μητέρα τῆς βρισκόταν στήν ἴδια κατάστασι. Καί τὸ παιδάκι στήν κούνια τοῦ ἔκλαιγε σπαρρακτικὰ ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἡ Ἰομήνη στάθηκε ζαλισμένη. Δέν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίσῃ. Ποιὸν νά πρωτοβοηθήσῃ. Καί τρελλὴ ἀπὸ ἀγωνία, ἔτρεξε στὸ δρόμο, καί πρόφθασε τὸν Τέλη.

— Ἐλα, τὸν παρακάλεσε τραβώντας τον ἀπὸ τὸ χέρι. Ἐλα, ἂν ἀγαπᾷς τὸ Θεό. Πεθαίνει! Δέν ξέρω τί νά κάνω.

Ἐκείνος ἔφριξε τὰ χεῖλιά του.

— Τί μ' ἀνακατεύεις ἐμένα; Τί θέλεις νά κάνω μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα; Ἐχω ὀρκισθῇ νὰ μὴ τὴ συχαρέσω οὔτε στὸν ἴαφο.

Ἐλα, ἰκέτευσε πάλι ἡ Ἰομήνη. Δέν μπορῶ νά τὴν ἀφήσω. Φώναξε κι' ἕνα γιαιτὸ ἢ καλύτερα, σκέψου τί θά κάνουμε τὸ παιδάκι...

Τὸν τραβοῦσε, κι' ἔκλαιγε στὸ δρόμο ἡ Ἰομήνη. Κι' ὁ Τέλης τὴν ἀκολουθοῦσε χωρὶς νά θέλῃ. Μῆλκαν ἐπὶ τέλους στὸ χαμηλὸ καμαράκι.

Ἡ Τασούλα κοιτόταν μέ τὰ μάτια κλειστά. Ὁ ἰδρώτας τῆς ἀγωνίας ἔσταζε στὸ μέτωπό τῆς. Ἡ μάνα τῆς δέν ἀνᾶσαινε πιά. Εἶχε ξεψυχήσει ἔτσι μόνη, χωρὶς παράπονο, χωρὶς φασαρία.

Ὁ Τέλης ζύγωνε στὸ κρεββάτι τῆς ἄρρωστης σάν μαγνητισμένος. Καί σὰ νᾶνοιωσε τὴν παρουσίαν του, ἡ ἐτοιμοθάνατη ἀνοῖξε τὰ μάτια τῆς.

Μιά πνιγμένη κραυγὴ βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς. Καί τὰ ἄσαρκα χέρια τῆς, σκέπασαν τὸ πρόσωπό τῆς.

Ἦθελε νά κρύψῃ τὴν ἀσχήμια τῆς; Ἡ ἡ ντροπὴ τὴν ἔκανε νά σκεπᾶσῃ τὸ πρόσωπό τῆς;

Ὁ Τέλης στεκόταν ἀκίνητος. Τὴν κύτταξε μέ φρίκη. Κι' ἀπὸ τῆς φαντασίας του περνοῦσαν χιλίες εἰκόνες.

Πόσο τὴν εἶχε πῶθῃ τὴν Τασούλα τότε πού ἦταν μιά κοπέλλα λυγερή, ἀπάνω στὸν ἀνθό τῆς! Πόσο εἶχε λαχταρήσει νά σφίξῃ τὸ κορμὶ αὐτὸ στήν ἀγκαλιά του. Αὐτὴ, πάντα τοῦ ἀρνιόταν. Καί τὸν ἔκανε νά πιστέψῃ πῶς ἦταν μιά Παναγία.

Τώρα, πού ἡ ἀρρώστεια εἶχε σκάψῃ κίλους βαθειὰ τὰ ἀνθρώρια του σὲ πρῶτοπὸ τῆς, δέν μποροῦσε πιά ν' ἀνακαλύψῃ τί ἦταν ἐκεῖνο πού τὸν εἶχε τρελλάνει σ' αὐτὴ τὴν κοπέλλα. Τὰ μάτια τῆς τώρα τὸν κύτταζαν βουβά, μεγάλα, σβυσμένα. Καί τὰ χεῖλη τῆς, ἄσαρκα, πανιασμένα, ψιθύριζαν:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

♦♦

Ἐκδόσεις

ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως καί ἐπιτιμῆτορος κ. Ἀλεξάνδρου Β. Μπέλλου ἐξεδόθη εἰς κομψὸν καλὸτυπωμένον τόμον ἐνδιαφέρουσα ἐπιστημονικὴ καί φιλοσοφικὴ μελέτη ἐπὶ τῶν μεταφυσικῶν συγκρίσεων ζητημάτων ἐν τῷ τίτλῳ «Νεοπνευματισμός καί Ἐπιστήμη». Συνιστῶμεν τὸ βιβλίον εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους γιὰ τὸ μέγα ἐπὶ πρόβλημα τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου.

Ἡ ΣΚΟΠΕΥΣΙΣ μέσα στὸ σκοτάδι

Τὸ κράνος - τηλεσκόπιο πού θά βλέπῃ μέσα στὴ νύχτα

Μία ἀπὸ τίς τελευταῖες τεχνικὲς τελειοποιήσεις, πού θά χρησιμεύσουν σ' ἕνα... μελλοντικὸ πόλεμο, θά εἶνε ἡ σκοπεύσις μέσα στὸ σκοτάδι.

Τὰ πρῶτα βήματα πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνσιν εἶχαν γίνει ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς. Μετὰ τὴ συνθηκολόγησι, οἱ σύμμαχοι ἀνεκάλυψαν ἐξακόσια ὅπλα τύπου «Βαυπιρ», πού, χάρις σ' ἕνα εἰδικὸ μηχανισμό, ἐπέτρεπαν τὴ σκοπεύσι μέσα στὸ σκοτάδι ἀπὸ μιά ἀπόστασι 100 μέτρων. Γιά τὰ πολυβόλα ὑπῆρχε ἕνα ἄλλο ὄ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ πού μιλεϊ ανάποδα

Το «ταλέντο» του Έντμουντσον

Υπάσχει στην Αμερική κάποιος Τζιμμου Έντμουντσον, ο οποίος ζή, και μάλιστα αρκετά άνετα, μ' ένα περιεργότατο «επάγγελμα»: Σκέπτεται, μιλεϊ και γράφει ανάποδα! Λέει π. χ. «ἀρεμπλάκ σας ιοιρὺκ» κι' αυτό σημαίνει «καλημέρα σας κύριοι»! Ένοείται ότι δεν συναντά καμιά απολύτως δυσκολία σ' αυτή την αντιστροφή των λέξεων. Μ' την ίδια ευχέρεια μπορεί να γράψει σ' ένα χαρτί τις λέξεις αναποδογυρισμένες, δηλαδή με το επάνω μέρος των ψηφίων προς τα κάτω!

Ενώ άλλοτε ήταν ρεπόρτερ μιάς εφημερίδας της Τζάκσονβιλ, αποφάσισε μιά μέρα να εγκαταλείψει τη δημοσιογραφία και να εκμεταλλευθεί το εξαιρετικό χάρισμά του. Προήκουσε, βέβαια, διάσημος στο Βασίλειο και στο ραδιόφωνο.

Όπως έζηει ο ίδιος, ο νους του είναι ένα είδος καθρέφτη, που αντιστρέφει κάθε λέξη. Είχε ανακαλύψει αυτή την ικανότητά του αφο' όπου ήταν ακόμη μικρός μαθητής. Κι' είχε φροντίσει να εξασκήσει το μυαλό του να σκέπτεται ανάποδα. Αν δεν τόκανε αυτό — του είπε κατόπιν ένας γιατρός — υπορούσε νάχε χάσει το λογικό του, ή ακόμη και νάχε πεθάνει. Τώρα είναι 36 ετών, υγιέστατος κι' ευτυχής.

Κατά τις διαδεδειγμένες διαφόρων ιατρικών προσωνυμιολογιών της Ν. Υόρκης, το ταλέντο του Έντμουντσον υπάγεται σε πολλούς νέους, που δεν φροντίζουν όμως να το καλλιεργήσουν. Δεν είναι άσπαστο κληρονομικό, όπως αποδεικνύεται απ' το ότι δεν το έχει το μικρό του ανόρακι, ηλικίας 5 ετών.

Το ίδιο «ταλέντο» έχει κι' ο ποιητής και συγγραφέας κ. Ν. Νικολαΐδης, ο γνωστός Πάλλ Νόρ που βρίσκεται τώρα στην Αμερική. Του λέτε μια λέξη, σπονδύλιον μεγέλη, και σας την ξαναλέει αστραπιαίως ανάποδα, χωρίς το παραμικρό λάθος.

Ένα μακάβριο έμπεριο

Ένα μακάβριο έμπεριο διεξάγεται κρυφά τον τελευταίο καιρό στο Παρίσι, στο Αμπερτνί και στη Ρώμη: τάνι! μα, γικών κεφαλιών!

Πρόκειται γι' ανθρώπινα κεφάλια, που έχουν γίνει σαν κεφάλια κουκλάς. Είναι πολεμικά τρώπια της νοτιοαμερικανικής φυλής Ζιβάρος, που ζή κοντά στον Ισημερινό, στα σύνορα Περού και Γουαϊάνας, σε ύψος 2.000 μέτρων. Γράφουμε άλλοτε με ποιον τρόπο μου, μοιοποιούνται και μικραίνουν, σε τέτοιο σημείο τα κεφάλια αυτά που θεωρούνται ότι έχουν μαγική δύναμη. Έχουν γίνει δε πολύ σπάνια, γιατί οι Ζιβάρος τα κρατούν για τον εαυτό τους και δεν αποφασίζουν να τα πουλήσουν.

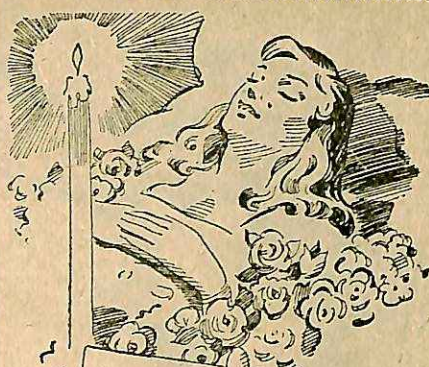
Τα πιο περιζήτητα είναι τα κεφάλια άρκων. Αυτά πρέπει νάχουν ξυρισμένα μνά σαν, μαλλιά μαύρα, μακρὰ και σπιν, ροιμένα με τρόπο σχεδόν άδατο. Είναι να κοσμήματα και με στυλισμούς.

Τελευταίως όμως, έκαναν την εμφάνισή τους στα κατεστημένα εξωτικών ειδών της Ολλανδίας, της Γαλλίας και της Ιταλίας νοντα φτιαγμένα απ' τους Ζιβάρος! Τό έχουν κανένα στυλισμό ή κόσμημα. Δεν τα τους είδους, ανήκαν σε ανθρώπους με επιδερμίδα λευκή!

Πρόκειται άραγε για μιά καινούρια κι' εγκληματική βιομηχανία; Η είναι άνα, Απο πού προέρχονται τα φρικτά αυτά ρεσαυ να δώσουν χρήσιμες πληροφορίες, γιατί τάχουν αγοράσει από άγνωστους.

★ Μιά λάμπα 100 κηρίων, σε συνεχές ρεύμα, άφίνει να περνούν κάθε δευτερόλεπτο από το διάπυρο νήμα της 6 ελάκας. Στο ανθρώπινο σώμα, γεννιούνται και πεθαίνουν κάθε μέρα 500 δισεκατομμύρια έρυθρά αιμοσφαίρια.

★ Απ' τη γέννηση ως την έφηβησά του, το άνάστημα του ανθρώπου αυξάνει κατά 240% και το βάρος του κατά 2.230%.

ΜΙΑ ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΗ
τραγωδία

Ο προδότης της αγάπης

Κανείς απ' τους νέους ιππότες της Φλώρεντίας δεν μπορούσε να συγκριθεί με τον Μπουοντελμόντε στην ωμορφιά, στη νεολαία, στους ευγενικούς και χαριτωμένους τρόπους. Τον ποθούσαν όλα τα ώριμα κορίτσια της φλωρεντινής αριστοκρατίας. Αυτός όμως είχε χάσει την καρδιά του σε μιά γλυκεία κοπέλλα, που άνηκε στην οικογένεια των Άμεντέϊ.

Πλησίαζε πιά ή ημέρα του γάμου των δυο έρωτευμένων, όταν, για κακή τύχη, ο Μπουοντελμόντε πέρασε ένα πρωί, καθάλα στο αλόγο του, απ' το μέγαρο των Ντονάτι. Ήταν φίλος αυτής της οικογένειας. Κι' η οικοδόποινα που βρισκόταν στο μπαλκόνι της, τον είδε και του είπε:

— Έλατε λοιπόν τώρα επάνω, να ξεκουραστήτε λίγο... Θα γυνώρισετε και την Γιόλε, την κόρη μου, που γύρισε τώρα μόλις από το μοναστήρι όπου ανατράφηκε.

Ο ιππότης μπήκε στο μέγαρο. Μόλις αντίκρυσε την άγγελική μορφή της Γιόλε, ένοιωσε να τον φλογίζει ο έρωας. Άνοιξε τότε την καρδιά του στη μητέρα. Έκείνη φρόντισε να ευνοήσει το σχέδιό του και να του κατηγορήσει επιτήδεια την άρρα θωναστική του.

— Γιατί να δεσμευθείτε με το λόγο σας μ' αυτή την οικογένεια; του είπε.

— Λάθος, κυρία λάθος! Η εύτυχία μου και η ζωή μου κρέμονται από σας μόνον! Αν δεν μου δώσετε γυναικά την Γιόλε, θα πεθάνω απ' τον πόνο μου!... Σας όρκίζομαι ότι θα την αγαπά αιώνια!

— Είπατε λοιπόν άποφασισμένος να διακώψετε κάθε σχέδιό με τους Άμεντέϊ;

— Ναι, κυρία!

— Κι' αν αυτόι θελήσουν να εκδικηθούν, με τα όπλα στο χέρι;

— Θα φερθώ κι' εγώ αναλόγως.

Κι' έτσι, ο έπίορκος έγινε σύζυγος της Γιόλε Ντονάτι.

Δεν μπορούσε ωστόσο ο Μπουοντελμόντε να εκδηλώσει ξαφνικά έχθρος των Άμεντέϊ. Έπρεπε να προσποιηθεί, να εξακολουθήσει να επισκέπτεται ακόμη την προδομένη κοπέλλα. Βλέποντάς τον σκυθρωπό, αμίλητο, εκείνη τον ρωτούσε να μάθει το λόγο.

— Μισός με! Ξέχασέ με! της είπε μιά μέρα. Άγαπή μιά άλλη!

Η άμοιρη νέα δεν πίστευε στ' αυτά της. Τά μάτια της βούρκωναν.

— Δεν μ' αγαπάς πιά;... ξεφώνισε. Γιατί; Τι κακό σουάνα και σπαράξεις την καρδιά μου; Σ' αγαπώ!... Λυπήσου με!...

Μα ο προδότης της αγάπης δεν ήθελε ν' ακούσει τίποτα.

Η ωραία κοπέλλα μάταια τον ήκέυε άρκετή ώρα. Κι' έξαφνα ωριαστικό στο πάτωμα λιπόθυμη.

Την ίδια στιγμή μπήκε στο δωμάτιο ο άδελφός της. Μόλις έμαθε τί συνέβη φώναξε στο Μπουοντελμόντε:

— Ο θεός άς ρίξει τους κεραυνούς του κι' άς σε κάψει! Άπιστε, προδότη ο θύρανός να ούσης όλη τη νεαία σου απ' το πρόσωπο της Γας!

Έπειτα του έδειξε την πόρτα, με άγρωχο και περιφρονητικό ύφος.

Την ίδια μέρα στο μέγαρο των Άμεντέϊ, «NYLON».

άποφασίσθηκε κρυφά ή εκδίκηση για την προδολή, ή θάνατος του προδότη. Είχαν μαζευτεί εκεί όλοι οι ευγενείς της πόλεως, που είχαν συγγενικούς δεσμούς με τους Άμεντέϊ. Καθένας τους διεκδικούσε την τιμή να μπήξει πρώτος το μαχαίρι του στο στήθος του επίορκου Μπουοντελμόντε. Επί τέλους, έξασφάλισε το προνόμιο αυτό ο άδελφός της έγκαταλελειμμένης κοπέλλας.

★ Πλήθος κόσμου ήταν μαζεμένο στην κεντρική πλατεία της πόλεως. Περνώντας τυχαίως απ' εκεί, ο Μπουοντελμόντε ρώτησε να μάθει τί συνέβαινε.

— Γίνεται μιά κηδεία, του εξήγησε κάποιος άνθρωπος του λαού.

— Ποιός πέθανε;

— Μιά κοπέλλα... της οικογενείας των Άμεντέϊ.

Ο Μπουοντελμόντε χλώμισσε, κλονίσθηκε.

— Απο τί άρρώστεια πέθανε αυτή ή δυστυχισμένη; κατάφερε να προφέρει.

— Λένε ότι ή σκότωσε ή απελπισία της, γιατί την έγκατέλειψε ένας νέος άριστοκράτης, που της είχε υποσχεθεί πίστι αιώνα...

Ο ιππότης άπομακρύνθηκε βιαστικά, μη άντέχοντας ν' άκούσει περισσότερα.

Η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Άνάσαινε με δυσκολία...

Όπως έμαθε την ίδια μέρα ή προδομένη μηνητή του δεν μπορούσε ν' άνθεξει στο χτύπημα που της κατέφερε. Απ' την ημέρα της προδοσίας του δεν άγγιξε τροφή. Κλεισμένη στο δωμάτιό της έχυνε δάκρυα πικρά και ψιθύριζε φρικτές κατάρες:

— Παναγία Παρθένα, κάμε τον να υποφέρει όπως υποφέρω, κάμε την καρδιά του να πονέει όπως πονάει ή δική μου καρδιά.

Ο μεγάλος αυτός πόνος σκότωσε στο τέλος την προδομένη νέα.

Λίγες μέρες άργότερα, το πρωί του Πάσχα καθώς ο ένοχος περνούσε από μιά γέφυρα, καθάλα στο αλόγο του, πετάχθηκαν απ' τα γύρω σπίνια ο Άμεντέϊ κι' οι σύντροφοί του και τον περικύκλωσαν, για να τον χτυπήσουν.

— Πίσω, άτιμοι!... φώναξε αυτός, τραβώντας το σπινί του και πληγώνοντας ένα... δυο απ' τους αντίπαλους του.

— Προδότη! ούρλιασε ο Άμεντέϊ. Η άδελφή μου σου στέλνει αυτό το δώρο!

Κι' έχυσε το σπινί του στο στήθος του ιππότη.

— Θεέ μου!... πεθαίνω!... μουρμούρισε εκείνος με οδυρμένη φωνή.

Έπεισε κατόπιν απ' το αλόγο του και ξεψύχισε.

Απ' τον καιρό αυτού του δράματος, ή φλωρεντία χωρίθηκε σε δυο μεγάλα κόμματα: τους Γουέλφους και τους Γιβελλίνους. Στους πρώτους ανήκε ή οικογένεια του Μπουοντελμόντε και στους δεύτερους οι Άμεντέϊ. Κι' ο εμφύλιος πόλεμος μεταξύ των δυο αυτών μεριών σπείρισε πολύ αίμα, δάκρυα και καταστροφές.

Πώς βραβεύθηκε το νάυλον

Ξέρετε την πρόλευση της ονομασίας του «νάυλον», της αξιοθαύμαστης αυτής πλαστικής ούσιας, που έχει γίνει ήδη αρκετά γνωστή και στην Ελλάδα; Την εποχή της ανακάλυψής του, ύπηρχε ένας άναγος ανταγωνισμός Ιαπωνίας και Ηνωμ. Πολιτειών στο παγκόσμιο έμπεριο του μεταξιού. Συχνά δε, σημειώναν υπεροχή οι Γιαπωνέζοι. Ήταν ευνόητοι λοιπόν ή γασά του χημικού Ουίλλιαμ Κάροτερς, όταν έφτιασε στο έργοσπείο του ένα νήμα από πλαστική ούσια, καλλίτερο απ' όποιο φυσικό μετάξι.

Ενώ ο διευθυντής του έργοσπείου όπου έργαζόταν, τον ρωτούσε πώς θα βαφτίσουν το καινούριο προϊόν, ο Κάροτερς δίχως να τον άκούσει, φώναξε:

— Νάου γιού λάουζυ δαντ Νίππινεϊ! (Και τώρα με τις ύγιες σας, ψειρώδες γερο-Γιαπωνέζοι!).

Ο διευθυντής έσκασε τότε στα γέλια. Είχε βρει το ζουμί που ζητούσε! Πήρε το μολύβι και σημείωσε στη σειρά τά άσχηκά γράμματα των πέντε λέξεων του νηικού του. Έτσι σχηματίσθηκε ή λέξη «NYLON».

ΟΙ «ΣΚΙΕΣ» του Τρούμαν

Τά έτχταχτα μέτρα προστασίας της ζωής του

Στις 12 Απριλίου του περασμένου έτους, οι ένοικοι μιάς πολυκατοικίας της Ουάσινγκτον, στη λεωφόρο Κοννέκτικιουτ, αριθμός 4701, είδαν ξαφνικά να γεμίζει το κτίριο από αστυνομικούς και άνδρες της Μυστικής Υπηρεσίας, που ζήτησαν λεπτομερείς πληροφορίες για κάθε ένοικιοστί άκρηστέυσαν το άσαν, σερ και κλειδωσαν τις ποινές πόρτες.

Τι είχε συμβεί; Πρό μισής ώρας, είχε πεθάνει ο Ρουζβελτ. Κι' ή Μυστική Υπηρεσία είχε σπεύσει να λάβει μέτρα προστασίας για την οικογένεια του νέου Προέδρου Χάρρυ Τρούμαν, που κατοικούσε σ' ένα διαμέρισμα αυτού του σπιτιού.

Απ' τη στιγμή εκείνη, ο Τρούμαν δεν μπορούσε πια να κάνει ούτε βήμα, χωρίς να τον παρακολουθούν οι σωματοφύλακές του. Ένας απ' αυτούς έχει αναλάβει την άσφάλεια της κ. Τρούμαν κι' ένας άλλος της κόρης της Μάργκαρετ. Όταν ή οικογένεια βρίσκεται στα ιδιαίτερα διαμερίσματά της, στέκεται ένας φρουρός στην πόρτα.

Για κανένα ήως άλλον άρχηγό κράτους δεν λυθάνονταν τόσα μέτρα προστασίας, όσο για τον Πρόεδρο των Ηνωμ. Πολιτειών. Άρχίζουν δολοφονίες βδομάδες πριν απ' την εμφάνισή του σε μιά επίσημη τελετή. Η Μυστική Υπηρεσία έρευνά λεπτομερώς κάθε κτίριο όπου πρόκειται να μπει ο Πρόεδρος, μαζεύει πληροφορίες για τα πρόσωπα που θα τον πλησιάσουν, συνεννοείται με τις τοπικές άρχες, για να τεθούν υπό παρακολούθησιν όλοι οι ύποπτοι και κανονίζει τη διαδρομή του αυτοκινήτου του Προέδρου. Έτσι ώστε να μην υπάρχουν στο δρόμο του γέφυρες, υδραγωγεία, πολλά μπαλκόνια, κλπ. Στις μεγάλες πόλεις, όπως το Σικάγο ή ή Νέα Υόρκη, χρειάζονται ως 7.000 άνδρες — μέλη της Μυστικής Υπηρεσίας, πόλιςμάν και ντετέκτιβ — για την προστασία του Προέδρου. Όλοι αυτοί σκορπίζονται άνάμεσα στο πλήθος, άναβάνοντας από επάνω πατώματα των κτιρίων όπου υπάρχουν γραφεία, ακόμη και στις στέγες!

Κατά το σιδηδρομικά ταξείδια του Προέδρου, ένα άλλο τρέινο προηγείται απ' το δικό του κι' ένα τρίτο το άκολουθεί. Δεν επιτρέπεται τότε να κυκλοφορήσει άλλη άμαφοστική σ' όλη τη γραμμή. Κι' όμως, παρ' όλην αυτή την άασφάλεια, των κανονικών δρομολογίων, οι σιδηδρομικές έταιρείες θεωρούν μεγάλη τους τιμή να μεταφέρουν τον Πρόεδρο.

Ο Τρούμαν ταξιδεύει άεροπορικάς πολύ συχνότερα απ' το Ρουζβελτ. Σ' αυτά λοιπόν τα ταξείδια του, τον άκολουθούν πάντα δυο σωματοφύλακες κι' ένα άεροπλάνο της Μυστικής Υπηρεσίας πετάει πίσω απ' το δικό του.

Ακόμα κι' όταν πηγαίνει κάπου στην Ουάσινγκτον, ή άστυνομία άποκλείει όλους τους δρόμους γύρω απ' το κτίριο που έπικέπτεται, και φρουρεί άγρυπνα τις πόρτες του.

Η προστασία του δεν άφορά μόνο τις δολοφονικές άποπειρές, αλλά και τα δυστυχήματα ή τις συνέπειες του συνωστισμού του πλήθους που μαζεύεται για να τον ζητωκραυγάσει.

Η Μυστική Υπηρεσία οργανώθηκε το 1865. Η άποστολή της ήταν άλλη στην αρχή. Μετά τη δολοφονία όμως του Μακ Κίνλεϋ (1901) ανέλαβε την προστασία του έκαστου Προέδρου των Ηνωμ. Πολιτειών. Τα μέλη της είναι 300 περίπου γεροί άνδρες, όχι μεγάλοι έργοί από 40 ετών. Έχουν πιστόλια κρυμμένα κάτω από τις μακάλες τους ή στην τσέπη, ποτέ όμως ως τώρα δεν χρειάστηκε να τα μεταχειρισθούν. Όταν άναγκάζονται να επέμβουν, χρησιμοποιούν μόνο τις γροθιές τους ή την ιαπωνική πάλη «ζιού-ζιτσού». Σ' ένα ταξείδι του Ρουζβελτ στην Οκλαχόμα, κάποιος άγνωστος γλύστρησε άνάμεσα στή γραμμή των αστυνομικών κι' ώρμησε προς το αυτοκίνητο του Προέδρου. Άμέσως ένας άνδρας της Μυστικής Υπηρεσίας τούκοψε το δρόμο και τον έπλωσε κάτω άναίσθητο με μιά φοβερή γροθιά. Όπως εξακριβώθηκε κατόπιν, έπρόκειτο για ένα έκεκνερικό τύπο, που ήθελε άπλως να... νυαλιση τα παπούτσια του Προέδρου!

Με τον Τρούμαν, ή δουλειά της Μυστικής Υπηρεσίας έχει αυξηθεί τρομερά. Πρώτον, γιατί ο Πρόεδρος αυτός είναι πιά... άεικνίντος από κάθε προκάτοχό του. Μέσα σε 12 μήνες, ταξίδεψε 45.000 χιλιόμετρα — όλα μέσα στή χώρα του, εκτός απ' το ταξείδι του στο Πότομακ! Για κάθε μετακίνησή του στην Ουάσινγκτον ειδοποιεί τη Μυστική Υπηρεσία μόνο πρό μισής ώρας. Κι' οι μετακινήσεις του αυτές είναι, πλάσεις απ' του Ρουζβελτ. Τέλος, έπέμεινε να συμμορφώνεται το αυτοκίνητό του με τα ατύματα σήματα της τροχαίας, κι' οι προστάτες του είδαν κι' έπαθαν για να τον πείσουν ότι πρέπει να κυκλοφορή μ' έξαιρετική ταχύτητα για λόγους άσφαλείας.

Ένα άλλο καθήκον της Μυστικής Υπηρεσίας είναι να εξετάζει τα άπειλτικά ή ύβριστικά γράμματα, που φτάνουν συχνά στο Λευκό Οίκο. Τα περισσότερα προέρχονται από άνισόρροπες και άκινδυνες νυαίκες. Πάντως, οι άποστολές τους παραβιάζουν το νόμο που άπαγορεύει κάθε προσβολή προς το πρόσωπο του Προέδρου. Μερικοί λοιπόν απ' αυτούς κλείνονται στο φρενοσκομείο κι' άλλοι στή φυλακή.

♦♦

Οι άδελοι ενός γορίλλα

Ο Άμερικανός έπιστήμων Μπένταμ Χάρντιν είχε σκεντρώσει στο έργοσπείο του διάφορα ζώα και άρκετους πθήκους, που του χρεώμεσαν για τα πειράματά του. Ένας πελώριος γορίλλας κατάρωσε να διαφύγει από εκεί τελευταία, πήδισε σ' ένα γειτονικό κήπο, σκαρφάλωσε σ' ένα δέντρο και άπο εκεί ώρμησε από ένα άνοιχτό παράθυρο μέσα σ' ένα δωμάτιο, όπου κοιμόνταν οι δυο κόρες του μηχανικού Ρόμπερτ Στόκ. όηλ. Μ' ένα χτύπημα των μπροστινών ποδιών του έπλωσε άναίσθητη ή μιά απ' αυτές, άλλά ή μικρότερη είχε την έτοιμότητα ν' άρπάξει ένα σιδερένιο χτυπητήριο. Χτύπησε μ' αυτό στο κεφάλι το γορίλλα, που κλονίσθηκε κι' έπεσε κάτω. Στο άναμεταξύ, έφτασε ο δόκτωρ Χάρντιν μαζί με δυο φύλακες, που κατάρωσαν να δέσουν το γορίλλα και να τον μεταφέρουν στο κλουβί του. Άλλά ο Άμερικανός έπιστήμων υποχρεώθηκε να πληρώσει στον πάτερ των δυο κοριτσιών, για την ταραχή που προκάλεσε ο γορίλλας σ' αυτά και των τραυματισμό του ενός, μιά άποζημίωση ίση προς το δεκαπλάσιο της τιμής στην οποία τον είχε αγοράσει, δηλαδή 10000 περίπου δολάρια.

★ Όποιος πίνει βερσέ δυο φορές μεθάει.

★ Έγώ πούλω και στραβώνω, έού βλέπε κι' άγόραζε.

★ Όποιος έχει πάρα πολλούς φίλους, είναι ή πάρα πολύ πτωχός.

★ Χέρσι που σου δίνει, ποτέ μ' ή δεν κλέβει.

★ Έκείνος που λυπάται πριν τούρβη το δυστυχίμα, θα λυπηθεί λιγώτερο όταν θά τούρβη.

★ Όσο έχεις χάσει, χάριζε τα στο θεό.

★ Όποιος δεν έχει τίποτε μαζί του, δεν χάνει τίποτε.

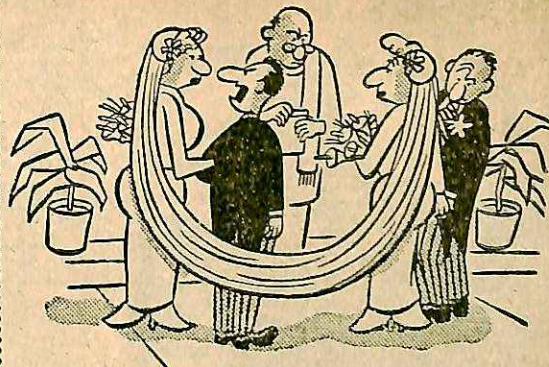
★ Πολλές φορές για το καρφι χάνει κανείς και το πέταλο.

★ Μη ζυγνάζ ποτέ το σκύλο που κινάται.

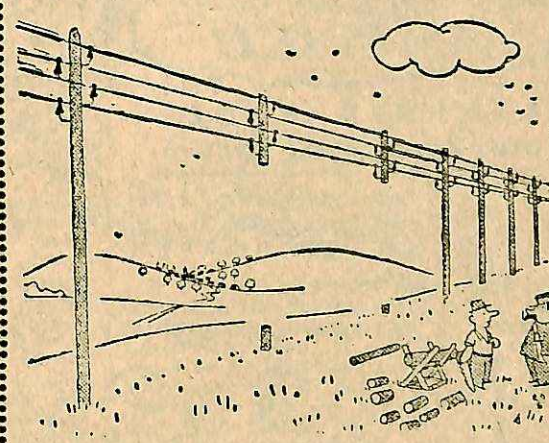
★ Μη χώνεις ποτέ ή γλώσσα σου στο ζουμί των άλλων.

★ Όποιος δείχνει πολλά λύπη, είναι σάν να ζητάει πολλά χάδια.

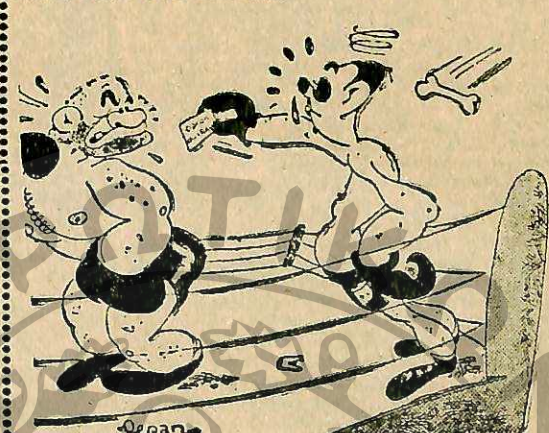
★ Η καινούργια λύπη ζυγνάζει και την παλιά.

ΕΙΔΕΣ ΠΟΥ ΕΙΧΑ ΔΙΚΝΟ, ΡΑΧΗΛ; Μ' ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗΣΑΜΕ ΤΟΛΑΧΙΣΤΟΝ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΠΛΗΚΕΣ ΠΕΠΛΟΙ...

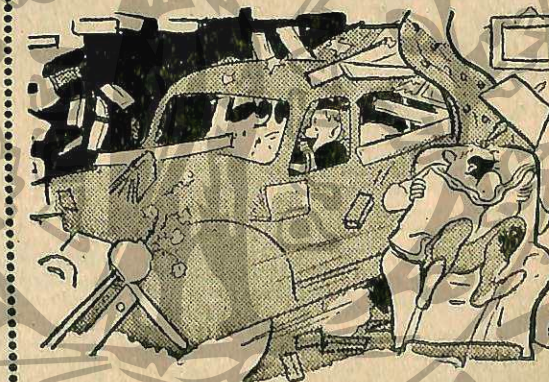

ΕΚΟΨΑ ΛΙΓΑ ΞΥΛΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΟΜΠΑ ΚΥΡ ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑ. ΑΥΤΟ ΕΙΝΕ ΟΛΟΙ...

ΠΑΡΗΝΕ ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΣΟΥ...

ΠΟΙΟΣ ΣΑΣ ΕΙΠΕ ΝΑ ΧΤΙΣΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΣΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ;

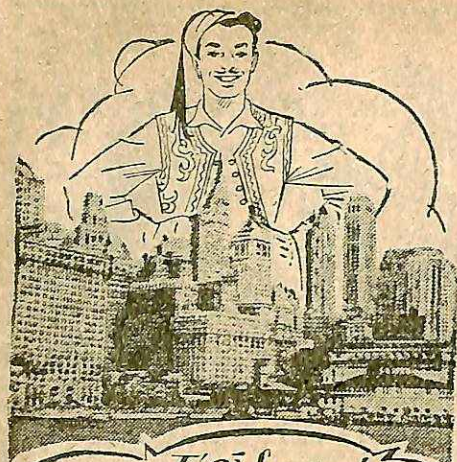

ΠΟΙΟΣ ΣΑΣ ΕΙΠΕ ΝΑ ΧΤΙΣΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΣΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ;

ΠΟΙΟΣ ΣΑΣ ΕΙΠΕ ΝΑ ΧΤΙΣΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΣΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ;

ΠΟΙΟΣ ΣΑΣ ΕΙΠΕ ΝΑ ΧΤΙΣΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΣΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ;

ΠΟΙΟΣ ΣΑΣ ΕΙΠΕ ΝΑ ΧΤΙΣΤΕ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΣΟ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ;

Γι' εἶδα στὴν ΑΜΕΡΙΚΗ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΗΡΩΕΣ
στὸν ἀμερικανικὸ στρατό

Τοῦ ἐπανελθόντος ἐλλε-
κτοῦ συνεργάτου μας Χ.
ΚΩΣΤΑ ΠΟΛΙΤΗ

Ἡ ἀμερικανικὴ συμπάθεια πρὸς τὴν Ἑλ-
λάδα καὶ τὰ ἐπιτεύγματά της, πηγάζει κατὰ
βάσιν ἀπὸ τὰ παλαιὰ καὶ πάντοτε σταθερὰ
καὶ ἰσχυρὰ αἰσθήματα τοῦ ἀμερικανικοῦ
λαοῦ. Τὰ αἰσθήματα αὐτά, χωρὶς νὰ ἔχουν
ὑπόστῃ ποτὲ κλονισμό, ἐνισχύθηκαν κατὰ
τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ ἀπὸ ὠριμένους
εἰδικούς συντελεστές. Πρῶτος ἀπὸ τοὺς
συντελεστές αὐτοὺς εἶναι τὸ ἀλθανικό ἔπος.
Ἐορτίζεται κατόπιν ἡ ἐντατικὴ, πρὸς τὴν κα-
τεύθυνσιν τῆς ἐθνικῆς προπαγάνδας δράσις
τῶν ἐλληνικῶν ὁργανώσεων (Ἀγέπια, Γκά-
πα) καὶ σωματείων τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπίσης
ἡ ἐνθουσιώδης καὶ ἀξιόλογη συμμετοχὴ τῶν
Ἑλληνοαμερικανῶν στὴν πολεμικὴ προσπά-
θεια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Πενήντα χι-
λιάδες περὶπου νεαροὶ Ἕλληνες πολέμησαν
στὶς τάξεις τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ. Πο-
λλοὶ ἀπ' αὐτοὺς — παιδιὰ 17 καὶ 18 χρό-
νων — κατατάχθηκαν ὡς ἐθελονταί. Στὴν Ἰ-
απωνία, στὴν Ἰταλία, στὴ Νορμανδία, παν-
τοῦ πολέμησαν οἱ νεαροὶ Ἕλληνοαμερικαν-
νοὶ μὲ ἐνθουσιασμό καὶ ἡρωικὴ διάθεσι.
Πολλὲς ἑκατοντάδες ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἐπέ-
στρεψαν. Ἀρκετοὶ πῆραν μεγάλους βαθμοὺς
καὶ διακρίσεις στὸ στρατό, στὸ ναυτικό,
στὴν ἀεροπορία. Ἀπ' ὅλους τὶς ἐπικινδύνες
ἀποστολὰς, ἀπὸ τὴν ἐπιχειρήσει τῶν Κομ-
μάντος, δὲν ἔλειπαν οἱ Ἕλληνες. Ἕλληνες
ἦσαν μεταξὺ τῶν ἀεροπόρων πού ἔλαβαν
μέρος στοὺς βομβαρδισμοὺς τοῦ Τόκιο. Ἐν-
θουσιώδεις ἀφηγήσεις καὶ ἀόρθα γράφειαν
γιὰ τὸ νεοὸ φοιτητὴ Τζαίμς Σακελλαριάδη,
ὁ ὁποῖος τιμῆθηκε μὲ πέντε παράσημα
γιὰ τὴν τολμηρὴ ἀεροπορικὴ δράσι τοῦ
ἐπὶ ἰαπωνικὸ μέτωπο. Ὁ Σακελλαριάδης
ἔλαβε μέρος σὲ 25 ἐπικινδύνες ἀεροπορικὰς
ἀποστολὰς, ἐβουβάρισε δύο φορές τὸ Τό-
κιο καὶ τὴν 18 Μαρτίου 1945 σὲ μιά μόνον
πτήσι τοῦ ἐπάνω ἀπὸ τὴν Κουόσου τῆς Ἰ-
απωνίας κατέριψε τρία ἰαπωνικά «ἀερο-
πλάνα αὐτοκτονίας». Γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ
αὐτοῦ ἀπενεμήθη ὁ Σταυρὸς ἐξαιρέτων
πράξεων τῆς Ἀεροπορίας. Ἐπίσης ἐξετέ-
λεσε ἐπικινδύνες ἀποστολὰς ἐπὶ Ὀκινά-
βα, γιὰ τὴν ὁποίαν τὸν συνεχώρη ὁ στρα-
τός ἐν ὁνόματι τῆς ἀεροπορίας. Ἐπ' αὐτῇ
ἐν ὁνόματι ἀεροπορίας, ἐπ' αὐτῇ ὁ
ἐνα ἀεροπλανοφόρο, χωρὶς δὲ στὰ ἡρωικά
αὐτοῦ κατορθώματα ἔλαβε σὲ μικρὸ χρονικὸ
διάστημα τὸ βαθμὸ τοῦ ἀνθυποπλοίαρχου.
Ὅταν, μετὰ τὴν ἥττα τῆς Ἰαπωνίας, ἐπέ-
στρεψε ἐπὶ γενέτειρά του Οὐάσιγκτον, τοῦ
ἔγινε θερμὸς ἀπάντησις ἀπὸ τοὺς ἑλληνο-
φίλους τοῦ μετὰ τοὺς τίτλους «ὁ ἥρωες τῆς Οὐά-
σιγκτον Τζαίμς Σακελλαριάδης». Τώρα εἶ-
νε ἕνας καλὸς φοιτητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Κόρελλι κι' οἱ συμφοιτηταὶ τοῦ τον περι-
βάλλουν μὲ βαθύτατο θαυμασμό καὶ ἐκτί-
μησι.

Στὴν κατηννορία τοῦ Σακελλαριάδη ὑπάρ-
χει

γονταί πολλά ἑλληνοφιλία. Ὁ πρῶτος Ἀ-
μερικανὸς στρατιώτης ποὺ παρασημοφο-
ρήθηκε εὐθὺς μετὰ τὴν εἰσοδὸ τῶν Ἡνω-
μένων Πολιτειῶν στὸν πόλεμο, ἦταν ὁ ἑλλη-
νικῆς καταγωγῆς, λοχίας Τσαλὸς Πετράκος,
ἀπὸ τὸ Λόουελ τῆς Μασσαχουσέτης. Ὑπερ-
ρετοῦσε στὴν ἀντιστασιατικὴ αἷμα τοῦ
Πέολ Χάρμπορ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐπετέθησαν
μὲ ἀνδρεία οἱ ἰαπωνέζοι. Μὲ τὴν ἐτοιμ-
τητα καὶ τὸ θάρρος τοῦ κατέριψε, μόνος
τοῦ, ἐπὶ τὰ ἐχθρικά ἀεροπλάνα καὶ τὴν ἐπο-
μένη τοῦ ἀπενεμήθη τὸ μετάλιο διακεκρι-
μένης Ὑπηρεσίας.

Ἐνας ἄλλος ἑλληνικῆς καταγωγῆς ἥρωας
τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, εἶναι ὁ Ἀλέξαν-
δρος Κωνσταντινίδης. Πολέμησε ἡρωικά
στὸ Μπατακάν κατὰ τὴν ἐπικὴ αἷμα τῶν
Φιλιππίνων, ὑπὸ τὴν ἀρχηγία τοῦ Μάκ Ἀρ-
θουρ. Σὲ μιά ἐξαιρετικὰ ἐπικινδύνῃ ἀπο-
στολῇ σκοτώθηκε καὶ μετὰ τὸ θάνατό του
τοῦ ἀπενεμήθη τὸ ἀνώτερο παράσημο τῆς
ἀνδρείας.

Ὁ Γεώργιος Ἀχιλλέας εἶναι ἕνα ἄλλο ἡ-
ρωικὸ ἑλληνοφίλο τοῦ ἀμερικανικοῦ στρα-
τοῦ. Ἐλαβε μέρος στὶς σκληρὰς μάχες τῶν
νησῶν Μάρσαλ ὡς πυροβολητής. Κάποτε,
ἀν καὶ ἐβάλλετο ἀπὸ συγκεντρωτικὰ πυρὰ
τοῦ ἰαπωνικοῦ πυροβολικοῦ, κατάρθηκε νὰ
κρατήσῃ μόνος τοῦ μιά μεγάλη στρατιω-
τικὴ σημασία, γενομένης πού ἀνεσέρθη
τὴν ἐπομένη μὲ πολὺ ἐπαινετικὰς ἐκφο-
ρὰς, στὴν ἡμερομηνία Διαταγῆς τῆς μονάδος
αὐτοῦ.

Μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ποὺ διακρίθηκαν
στὴν ἀμερικανικὴ ἀεροπορία εἶναι καὶ ὁ λο-
χαγὸς Ἀντώνιος Κοροῦμπας ποὺ ὑπηρετοῦσε
στὸ δο. Ἀεροπορικὸ Σῶμα τοῦ Νοτίου Εἰ-
ρηνικοῦ. Ὁ Κοροῦμπας εἶναι ἀπὸ τοὺς τιμη-
θέντας μὲ τὸν Σταυρὸ Διακεκριμένης Ἀερο-
πορικῆς Ὑπηρεσίας. Σημαντικὰ ἐπίσης εἶ-
νε τὰ κατορθώματα τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ Δ.
Σκιαδά, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, ὁ ὁ-
ποῖος κατέριψε ἐπὶ ἰαπωνικά ἀεροπλάνα
στὴ Νέα Γουίνια. Ἡ Ἀμερικανικὴ πολεμικὴ
ἀνταποκρίσις Μπέντσο ἔμεινε ἀφηγήται
ὅτι κάποτε, σὲ μιά φοβερὴ ἀερομαχία, τὸ
ἀεροπλάνο τοῦ Σκιαδά εἶχε πιάσει φωτιά,
αὐτὸς δὲ, χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία
τοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ βάλῃ κατὰ τῶν ἰα-
πωνίων, φονδύοντας ἑλληνικά «ἀέρας», ὅπως
ἀνέφεραν μετὰ τὴν προσγείωσις οἱ Ἀμερι-
κανοὶ παρατηρηταὶ τοῦ ἀεροπλάνου.

Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ πολέμου ὠργανώ-
θηκαν στὸν ἀμερικανικὸ στρατό καὶ μερι-
κὲς μονάδες ἐλληνικῆς καθαράς συλλήψεως.
Μιά ἀπ' τὶς μονάδες αὐτὲς ἦταν καὶ τὸ
ἑλληνοαμερικανικὸ τάγμα τοῦ Κολοράδο
Σπρίγκς, ποὺ ἐξεπαιδεύθη στὸ στρατόπεδο
Κάρσον, Διοικητικῆς τοῦ τάγματος ἦταν ὁ
ταγματάρχης Παναγιώτης Κλαῖνός. Γενη-
μένος τοῦ Κουονέοι τῆς Λακωνίας καὶ ἐν-
κατεστημένος στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ μικρὸ
παιδί. Εἶναι ὁ πρῶτος Ἑλληνοαμερικανὸς

Τζαίμς Κ. Σακελλαριάδης, ἕνας ἀπὸ τοὺς
ὁρῶν τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας.

ποὺ ἀπεροῖτῃς ἀπὸ τὴν περίφημη Στρα-
τιωτικὴ Ἀκαδημία τοῦ Γουέστ Πόιντ, ποὺ
εἶναι ἡ πρὸς φημισμένη Στρατιωτικὴ Σχολὴ
τῆς Ἀμερικῆς. Ὅταν οἱ Ἡνωμένοι Πολι-
τεῖες ὑπῆκαν στὸν πόλεμο, ὁ Κλαῖνός ἐ-
στάλη στὸν Εἰρηνικὸ ὡς διοικητὴς τοῦ Κεν-
τρικοῦ τομέως τῆς φρουρὰς τοῦ Νιῦτς
Χάρμπορ, ὅπου καὶ ἀνέπτυξε λαμπρὴ δόξα.
Ὅταν ἀνέλαβε τὴ διοίκησις τοῦ ἑλληνο-
αμερικανικοῦ τάγματος, δημιούργησε μιά
ἀξιόθιμαστη μονάδα ποὺ τὸ χαρακτηρισ-
τικὸ τῆς ἦταν ὁ ἐνθουσιασμός τῶν ἑλληνο-
αμερικανῶν ποὺ τὴν ἀποτελοῦσαν.

Ὁ φίλατος μου ἑλληνοαμερικανὸς δη-
μοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς Κ. Ἡλίας
Τζαννέτης, γνωστὸς ἐν τῷ ψευδωνύμῳ Φίλ
Νάξ, ποὺ ἐπισκέφθηκε τὸ τάγμα Κλαῖνου
στὸ Κολοράντο, Σπρίγκς ὅπου ἐξεπαιδεύε-
το τὸ θέρος τοῦ 1943, ἀφηγείται τὰ ἑξῆς:
Τρεῖς Ἀμερικανοὶ ἀξιωματικοί, ἐντεταλιμέ-
νοι τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν τῶν
Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἐπισκέφθηκαν τὸ
στρατόπεδο τῶν ἑλληνοαμερικανῶν ἀε-
τιωτῶν γιὰ νὰ ζητήσουν ἐθελοντὰς ποὺ ἐ-
πρόκειτο νὰ χρησιμοποιηθοῦν σὲ ὠριμέ-
νες ἐξαιρετικὰ ἐπικινδύνες ἀποστολὰς ἐν
πολεμικῇ μέτωπῃ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Κατό-
πιν μίλησε στοὺς ἀνδρας τοῦ ἑλληνικὰ καὶ
ῥώτης ποῖος θέλει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.
Ἐνεπείτα πέντε τοῖς ἑκατὸ ἔκαναν ἕνα
βῆμα πρὸς τὰ ἑμπρός σὰν ἕνας ἄνθρωπος.
Γιὰ τὴν ὁμοθυμαδὸν πρὸς τὰ πέντε τοῖς ἑ-
κατὸ, δῖς, ἀπλοῦστατα, ἦσαν οἱ μόνοι
ποὺ δὲν καταλάβαιναν ἑλληνικά! Ὅταν
τοὺς ἐξηγήθη περὶ τίνος ἐπρόκειτο, ἐπρό-
σχον καὶ αὐτοί. Ἡ ἐκπληκτικὴ αὐτὴ πε-
ρίπτωση ἐνός τάγματος ποὺ προσεφέρετο
δολοκλήρ νὰ πάρῃ μέρος σὲ ἐξαιρετικὰ ἐ-
πικινδύνες εἰδικὲς ἐπιχειρήσεις, ἔκανε μεγὰ
ἐντύπωσις στοὺς κυβερνητικοὺς ἀπαστά-
τους, οἱ ὁποῖοι ἀνεφέρθησαν σχετικὰ στὴν
Οὐάσιγκτον. Κατόπιν τούτου ὅλα τὰ ἑλ-
ληνοφίλα τῆς μονάδος Κλαῖνου τοποθετή-
θηκαν σὲ ὑπηρεσίες Κομμάντος καὶ χρησι-
μοποιήθηκαν σὲ ὅλα τὰ μέτωπα. Ὅταν ἀ-
νιγγέλθη ἡ ἀπόφασις γιὰ τὴν εἰδικὴ χρη-
σιμοποίησι τῶν ἀνδρῶν τοῦ τάγματος, ὁ
Κλαῖνός συνεκέντρωσε τοὺς στρατιώτες τοῦ
ἐκείνου μίλησε ἑλληνικά ὡς ἑξῆς: «Ἡ ἑλ-
λάς γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν
καταστροφὴν ἀπειλῇ τοῦ φασισμού εἶναι ἡ
μεγάλῃ Ἀμερικανικὴ Δημοκρατία. Ἀυτοί,
ὅταν θὰ λάβωμε τὴν διαταγὴ νὰ πάμε ἐν-
ὄψει γιὰ νὰ βοηθήσωμε τίς ἄλλες γῆ-
ρες νὰ ἐπανακτήσουν τὴν ἐλευθερίαν τους,
θὰ πάμε σὰν μονὰς τοῦ ἀμερικανικοῦ στρα-
τοῦ. Ἐπομένως πρέπει νὰ θεωρῶμε τὸν ἑ-
αυτὸν ἑαυτὸν καὶ περισσώτερο ἀπὸ ἀπλοῦς
στρατιώτες. Ἀν πάμε στὴν Ἑλλάδα — καί,
ὅπως ὅλοι σας, ἐλπίζω πῶς θὰ πάμε ὅσο
τὸ δυνατό πρὸς νίκη — πρέπει νὰ εἴμαστε
Κομμάντος, γενναῖοι ἀγωνιστὰς ὅπως αὐτοὶ
ποὺ ἐλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν
Τουρκία. Πρέπει νὰ εἴμαστε ἀντάξιοι τῶν
ἑλλήνων, τῶν ἡρώων τῶν βουνῶν τῆς Ἀλ-
βανίας, γιὰ νὰ τιμῶμε καὶ τὴν Ἀμερικὴ
καὶ τὴν Ἑλλάδα».

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ Κλαῖνός —
Συνταγματάρχης τώρα, ἕνα ἀπὸ τὰ ση-
μαίνοντα στελέχη τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ
— μιλεῖ θαυμάσια τὴν ἑλληνικὴν, ἂν καὶ
ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ του, μαζὶ μὲ τοὺς γο-
νεῖς του, σὲ ἡλικία τεσσάρων ἐτῶν. Τὴν ἑλ-
ληνικὴν χρησιμοποίησε ὡς κυρία γλῶσσα
στὸ Τάγμα τοῦ καὶ φρόντιζε νὰ δίνει ζω-
ρότατα ἑλληνικὸ τόνο στὴν ψυχραγωγία τῶν
στρατιωτῶν του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κλαῖνός
τὰ βουνὰ τῶν Κολοράντο Σπρίγκς ποὺ περιέ-
βαλλαν τὸ στρατόπεδο Κάρσον, ἀντηχοῦ-
σαν ἀπὸ τὴν «Σαμιώτισσα», τὰ Κλέφτικα
καὶ τὴν Ἡπειρὸν καὶ τὴν Μαντινάδες τῆς Κρή-
της.

Δὲν ἔχουν δυστυχὲς συγκεντρωθῇ μέχοι
τῆς στιγμῆς, ὅλα τὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν ἐξαι-
ρητικὴν δόξαν ἑλλήνων ἀπὸ αὐτοὺς
ποὺ ὑπηρετοῦσαν στὸν ἀμερικανικὸ στρατό.
Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι δὲν ἔλειψαν ἀπὸ
καμμιᾶ μάχῃ, ὅτι προσέφεραν πολυτίμες
ὑπηρεσίες στὸν ἀγῶνα, καὶ ὅτι οἱ ἀμερι-
κανοὶ στρατιωτικοὶ ἐκφοράζονται μὲ βαθύ-
τατη ἐκτίμησι γιὰ τὴν συμβολὴν τοῦ ἐν
σκληρὸ ἀγῶνα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.
Ἀς σημειωθῇ ὅτι καὶ σήμερὰ ἀκόμα ὑπηρε-
τοῦν ἀρκετοὶ ἑλληνοαμερικανοὶ στὴν Ἰα-
πωνία καὶ ὅτι ἑλληνικῆς καταγωγῆς ἀξιω-
ματικοὶ βρίσκονται ἐν ὑπηρεσίᾳ τοῦ Ἐ-
πιτελείου τοῦ Μάκ Ἀρθουρ.

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Καλὰ Κραδία! ῶς Κ. Π. ΠΑΥΛΙΔΗΣ

— Δὲν ποῦ λές, κύριε πόλιςμαν, κάθῃ
— πότες περνάει ἡ ὁδὸς Ἱπποκράτους! —

— Καλὸς πελάτης ὁ καυμένος ὁ κυρ.
Παντελής, ἀλλὰ τοῦπε ὁ γιατρός μιά βδο-
μάδα νὰ μείνῃ στὸ σπίτι!...

— πρὸς οἰκίαν
— μίστερ —

Μέτρα γιὰ τὴν ἐπιστροφή...

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ
Ὁ ἐτοιμοθάνατος:
«Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀμαρτίαν μου,
πάτερ... δὲν μοῦ φαίνεται
γιὰ σῶμα!...

— Πότε θὰ βάλουμε κα-
νούλα ἀφεντικό;
— Τὴ Δευτέρα, πού ἔρχε-
ται τὸ νερό!...

«Καλὰ ποῦ θυμήθηκα νὰ ταχυδρομήσω τὸ γράμμα
τοῦ μούδωσε ἡ γυναῖκα μου!...»

Τό πορτοφόλι

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σ' ένα καφενείο. Μερικοί πελάτες κι ένας αξιοσέβαστος κύριος με μακρύ α-στρο γυνεϊάδα, πίνουν καφέ και διαβά-ζουν εφημερίδες. Ο Γιάννης, το γκαρσόνι, κουβεντιάζει μ' έναν πελάτη).

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έτσι που λέτε, κύριε. Ά-κόμα δεν μπορώ να συνέλθω.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Μά είχε πολλά λεπτά μέσα;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Διακόσες χιλιάδες φράγκα!

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Διάβολο! Ποσόν όχι εύκαταφρόνιτο. Μά είσαι βέβαιος πως το έχασες τό πορτοφόλι σου; Μήπως το ξε-χάσες σε κανένα άλλο σου;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τί λέτε, καλέ; Είμαι βέ-βαιος πως το είχα μαζί μου. Έέ άλ-λου έψαξα παντού και δεν το βρήκα.

Ο ΠΕΛΑΤΗΣ: Καλά και πού υποθέ-τε πως θα σου τύχει;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μά... στον υπόγειο σιδη-ρόδρομο, μου φαίνεται.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (Παί-ροντας έξω από μέρας στη συζήτηση): Έ-χασες τίποτα παιδί μου;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μάλιστα, κύριε, τό πορτο-φόλι μου.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Πε-ρίεργο!... Χτες ακριβώς βρήκα ένα στο δρόμο. Πότε το έχασες τό δικό σου;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Χτες τό απόγευμα.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ. Και πώς ήταν;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Νά, από κόκκινο πετσί, με δυο θέσεις.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Και είχες πολλά λεπτά μέσα;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Διακόσες χιλιάδες φράγκα.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (Βγά-ζοντας απ' την τσέπη του ένα παλιό μαύ-ρο πορτοφόλι): Όστε, δεν είν' αυτό που βρήκα ένα...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μά... με παλιότα φράγκα μέσα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι, κύριε... Άμ βέ-βαια, όταν χάσες ένα πορτοφόλι με τρι-άντα φράγκα μέσα, τό ξαναβρίσκεις...

Μά όταν έχη διακόσες χιλιάδες φράγκα...

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Νά μ'ν έχης αυτή την ιδέα, παιδί μου...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Υπάρχουν ακόμα πολλοί τι-μιοί άνθρωποι στον κόσμο. Ίσως εκείνος που βρήκε τό πορτοφόλι σου να στο έπι-στρέψη αν έχης βέβαια μέσα γραμμένη τη διεύθυνσή σου.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι...

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Ή κανένα χαρτί που να λέη, ποιάς είνε ο Ι-διοκτήτης του πορτοφολιού...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι, κύριε, δεν είχα τίπο-τα τέτοιο μέσα...

Μονάχα δέ χαρτιάτα που σ'ας είπα κι' ένα παλιό εισιτήριο του τραμ.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Τότε, ένα μονάχα σου μένει να κάνης...

Νά πάς στο τμήμα απωλεσθέντων αντικειμε-νων και να ρωτήσης υπάλληλο τό βρήκε κα-νείς και τό παρέδωσε εκεί...

Πρέπει να πάς σήμερα κιόλας να ρωτήσης...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Δεν θα μπορέσω σήμερα. Αύριο όμως θα περάσω εξάπαντος. Μά δεν έχω πολλές ελπίδες να ξαναβρω τό πορτοφόλι μου.

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ: Σοφά επαναλαμβάνω, παιδί μου, πως κανείς ά-σχημα να φαντάζεται πως ή τιμωτής χά-θηκε απ' τον κόσμο... Ναι, δεν σου λέω,

δ κόσμος έχει ψευτίσει σήμερα... Όσο-σο υπάρχουν ακόμα πολλοί τίμιοι άνθρω-ποι, που δεν έχουν διαφθαρεί απ' τό πνεύμα της εποχής... (Ο Γιάννης κου-νιάει τό κεφάλι του με δυσπιστία).

Ο ΑΞΙΟΣΕΒΑΣΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ (Βγά-ζοντας να πληρώση τον καφέ του): Νά, πάσε και τρεις δραχμές δικές σου (θεύ-κει).

ΓΙΑΝΝΗΣ (στον πελάτη με τόν όποιο κουβεντιάζει): Τί καλός, τί σεβάσιμος άν-θρώπος! Ο Θεός να τόν έχη καλά!...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Στό τμήμα απωλεσθέντων αντικειμε-νων. Ο Γιάννης κουβεντιάζει με τόν ύ-παλληλο).

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Λέγαμε, λοιπόν, έ-να πορτοφόλι από κόκκινο πετσί με δυο θέσεις, έ; (Ψάχνει σ' ένα μεγάλο κατά-στιχο). Ναι, ναι... Μάς τό έφερε κάποια κυρία.

ΓΙΑΝΝΗΣ (χαρούμενα): Ά!

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ναι, μά ήρθε και τό πήρανε...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έ; τί; πώς;

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Χτες τό απόγευμα.

Ήθελε ένας κύριος και μάς έδωσε ακριβώς πληροφορίες: Ένα πορτοφόλι από κό-κκινο πετσί, με δυο θέσεις, με διακόσες χι-λιάδες φράγκα μέσα και μ' ένα παλιό εί-σιτήριο του τραμ...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μά... τί είδους κύριος ή-ταν αυτός;

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Ένας αξιοσέβαστος κύριος, με άσπρο γενειάδι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ά! τόν κανάγια, τόν κλέ-φτη, τό βαγαπόντη!...

ΑΥΡ. ΣΧΟΛ

♦♦

Ζητούν για άρχηγό έναν

Άγγλο ναύαρχο

Χωμένη ολόκληρα μέσα στην Έλβετία, βρίσκεται μία μικρή γερμανική περιοχή, τό Μπουσινγκεν, που οι κάτοικοι του έ-χουν ζητήσει πολλές φορές ως σήμερα να ενσωματωθούν μέσα στην Έλβετική Συνομοσπονδία. Άλλ' επειδή αυτή ή επί-θυμία τους δεν έγινε δεκτή, υπέβαλαν τελευταία μία νέα αίτηση, ζητώντας ν' α-νακηρυχθεί ως χωροδεσπότης της περι-χής ο Άγγλος ναύαρχος Τζών Κνόνουλ.

Ή Τουρν και ν' αναγνωριθεί τό Μπου-σινγκεν ως μέλος της Βρεταννικής Συμ-πολιτείας.

Τήν αίτηση τους αυτή τη βαρίζουν στο ό-τι οι πρόγονοι του ναυάρχου Τουρν ήσαν Έλβετοι και είχαν στην κυριαρχία τους την πόλη του Μπουσινγκεν και μερικά χω-ριά ολόγυρα. Τό 1840, ο Γιόχαν Κνόναντ ήμ Τουρν, πάππος του σημερινού ναύα-ρχου, έπειτα από μία σύγκληση με τίς το-πικές αρχές, έγκριτάειψε τό μικροσκοπικό κρατίδιο του και κατέφυγε στην Άγγλία, όπου έπολιτογραφική αργότερα.

Έννοείται ότι ο ναύαρχος Τουρν, που ήταν άλλοτε άρχηγός επιτελείου του στό-λου της Μεσογείου και φέρε τις τίτλους του τοξικόαρχου του τάνισατος του Λουτρού, του έταίρου των ταυμάτων του Άγιου Γε-ωργίου και Άγιου Μιχαήλ και τό ιππό-κονιστή γι' αυτή την πρόταση και παρέπεμ-ψε τους άπεσταλμένους του Μπουσινγκεν, στο όρεϊν Όφφισ, που μελετά τώρα την υπόθεση.

Πρωτότυπος γάμος

Ένας πρωτότυπος γάμος έγινε τελευ-ταίως στην Άμερική. Έπρόκειτο για τόν Άμερικανό Μάρσαλ Ζοάμπους που ζή-από πολλούς μήνες τώρα μέσα σ' ένα έυ-λινο σπιτάκι, που τό έχει έγκαταστήσει πάνω σε τέσσερες στήλες, σε ύψος 53 μέτρων από τό έδαφος. Η μνηστή του είχε κατακρίνει στην αρχή αυτή την α-πόφαση του και δεν ήθελε ν' ακούση τό γίνεται λόγος για τόν Μάρσαλ. Σαφινικά, όμως, τό έβλεψε πως ήταν πρόθυμη να τόν παντρευθεί κι' εκείνος την προσκά-λεσε τότε να τόν ακολουθήσει στο έρημη-τήριο του. Οι γάμοι τους έγιναν στη δε-ραντά του μικρού εύλινου σπιτιού, όπου έπήραν θέσι οι δυο μελλόνυμφοι. Ο πά-στηρ που εύλόγησε την ένωση τους και οι μάρτυρες είχαν άνδρες σ' ένα ελίκό-πτερο, που έκανε κύκλο γύρω από την εναέριο κατοικία του ζεύγους. Ή γα-μήλια ακολουθία διαβάσθηκε μέσα σ' αυ-τό κι' εκεί επίσης υπεγράφη τό πρακτικό του γάμου. Γιατί ο Μάρσαλ Ζοάμπους σάν τέλειος έρημιτης που είνε, δεν θέ-λησε να έλθη σ' επαφή με κανένα. Τώ-ρα όμως δεν είνε πιά μόνος. Ή γυναίκα του συμμερίζεται πλ... μοναξιά του.

ΕΙΣΘΕ ΘΕΡΜΟΣ Ή ΨΥΧΡΟΣ;

Πώς θά τό εξακριβώσετε

Υπάρχουν άνθρωποι με θερμή κι' άλλοι με ψυχρή ιδιοσυγκρασία. Οι πρώ-τοι αισθάνονται κάθε συγκίνηση πολύ πιο έντονα απ' τους δεύτερους.

Σε ποιά απ' τις δυο κατηγορίες ά-νέκετε; Είνε ενδιαφέρον να τό μάθε-τε, και μάλιστα αν τυχόν σκέπτεσθε να παντρευτήτε, γιατί πρέπει να δια-λέξετε ένα σύντροφο της ζωής σας που θα σας ταιριάζη στο χαρακτήρα και στην ψυχική διάθεση. Μόνον τότε θαχετε αρκετές πιθανότητες ν' απο-τελέσετε ένα ταιριασμένο αντρίγγυο.

Τό παρακάτω ψυχαναλυτικό έρωτη-ματολόγιο θα σας βοηθήσει να γνωρι-σετε τόν εαυτό σας. Διαβάστε με προ-σοχή τήν κάθε έρώτηση, κι' αφού σκε-φήτε καλά, απαντήστε μ' ένα (ναι) ή μ' ένα (όχι).

1) Άνταφνίκατε μέσα σε μία πολύ στοργική οικογένεια;

2) Έξάπτεσθε πολύ εύκολα σ' ένα ποδοσφαιρικό μάτ;

3) Αισθάνεσθε δύνατη συγκίνηση ά-πό ένα αισθηματικό μουσικό κομμάτι ή ένα ρωμαντικό κινηματογραφικό φίλμ;

4) Όταν ένας στενός σας φίλος λείψη μία βδομάδα σε ταξίδι, νοιώθε-τε πολύ τήν απουσία του;

5) Έχετε μεγάλο κύκλο γνωστών και φίλων;

6) Σας άνακουφίζει να έκμισητρευ-σθε τις στενοχωρίες σας στους φίλους σας και θέλετε να κάνουν κι' εκείνοι τό ίδιο σε σας;

7) Σας άρέσουν πολύ τά παιδιά;

8) Κανέτε συχνά και ελκρινή κομ-πλιμέντα;

9) Σφιγγεται ή καρδιά σας, όταν βλέπετε κάποιον να πονή, να υποφέ-ρη;

10) Νοιώθετε μία έντονη στοργή για τό πρόσωπο του άλλου φύλου, που κά-νει τήν καρδιά σας να χτυπά.

11) Ποθείτε να νοιώθετε τόν εαυτό σας έλευθερό από κάθε καταπίεση;

12) Άνέκετε σε δυο ή τρεις κοινω-νικές οργανώσεις;

13) Σχετίζεσθε στενά με τυχαίους γνωρίμους σας;

14) Στις σκέψεις σας με τό άλλο φύλο, είσθε μάλλον άνοιχτός και ψυ-σικός παρά έπιτηδευμένος;

15) Σας άρέσει να περιποιήσθε έναν άρρωστο;

16) Δείχνετε πάντα στοργή στους γονείς σας;

Αν απαντήστε καταφατικά σε 13 ή περισσότερες απ' αυτές τις έρωτήσεις, είσθε τύπος θερμός και διαχρηστικός σ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής σας. Αν οι καταφατικές απαντήσεις σας είνε 8-13, άνέκετε στον μέσον όρο. Με λι-γώτερα από 8 (ναι), είσθε εκ φύσεως ψυχρός κι' έπιφυλακτικός.

Σ' όλες τις περιπτώσεις, τό φρόνιμο είνε — επαναλαμβάνουμε — να ένώσετε τη ζωή σας μ' ένα πρόσωπο που θα σας ταιριάζη.

♦♦

Ή ύψηλότερη γυναίκα

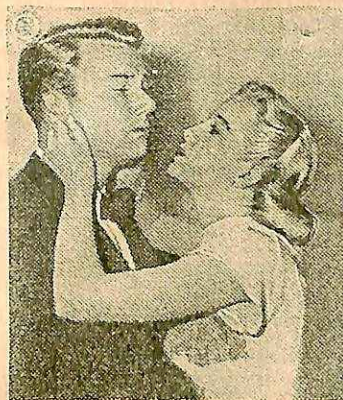
Άνάστημα 1.90 για μία γυναίκα είνε ίσως πολύ... Δεν άποτελεί όμως σο-βαρό εμπόδιο στη ζωή της, έφ' όσον θάχη ώραίο πρόσωπο κι' αρμονικές γραμμές. Αυτό φρονεί η Ντόρθα Φόρτ, που έξελέγη ανάμεσα σε 25 υποψή-φιες, όλες πανύψηλες, για ένα νέο κινηματογραφικό φίλμ.

Κάθε άνθρωπος είνε πλασμένος ό-πως τόν έφτιασε ή φύσις, έδωσε τε-λευταίως. Κι' έγώ δεν έχω δοκιμάσει ποτέ τήν έντύπωση ότι είμαι (φαινωμέ-νον). Όσοι, οι περισσότεροι άνδρες, που συνέβη να βγώ μαζί τους έξω, ήσαν καλύτεροι από μένα, αλλά δεν έδειχναν διόλου στενοχωρία γι' αυτό.

Πολύ λιγώτερο στενοχωριόμουν έγώ... Φαίνεται όμως ότι κι' ή καρδιά της είνε έξ ίσου μεγάλη με τό μπόι της, γιατί ένδιαφέρεται για άμέτρητες πα-νύψηλες γυναίκες όλου του κόσμου, που ύποφέρουν κι' αναξιοπαθούν...

Πολλές απ' αυτές της γραφούς ζή-τώντας τις συμβουλές της. Κι' όλες παρεπονιούνται για τή δυσκολία που συναντούν στην έξεύρεσι έργασίας ή συζύγου.

Γιατί οι κατακτήσεις του Βάν Τζόνσον εκτείνονται και μέσα

Ο ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Τό κινουέριο είδωλο των Άμερικανίδων

Ή Βασιλεία των ωραίων δόν Ζουάν, του τύπου του Ροδόλφου Βαλεντίνο και των ευγενικών σαραντινών, του τύπου του Μπάρνυμορ, ανήκει πιά στο πα-ρελθόν. Ο «πολυαγαπημένος των γυναικών» είνε σήμερα έ-νας... άσχημος, με άκανόνιστο κεφάλι, μικρά μάτια και άμφι-βολη κομψότητα.

Άλλά τί είνε εκείνο, λοιπόν, που κάνει άκαταγνώιστο τόν Βάν Τζόνσον; Τά νειάτα του, ή δύναμις που μαντεύει κανείς σε κάθε κίνησή του, τό άδιάκοπο κέφι του και ή άπόλυτη φυσι-κοπήτά του.

Ο Βάν Τζόνσον δεν είνε κα-νένας ξεχωριστός τύπος. Τό βλέμμα του δεν έχει τή γλυκεία και γεμάτη μελαγχολία σαγήνη του Βαλεντίνο και ή προσπι-κοτήτά του δεν άνοδίζει τήν ά-παράσιλη εκείνη ευγένεια και λεπτοτήτα του Μπάρνυμορ. Εί-νε ό τύπος του μέσου Άμερικαι-νού πολιτικού, μέσα σ' όλη τήν έκφραση της νεότητος και της ρώμης του.

Και γι' αυτό είνε σήμερα τό είδωλο των Άμερικανών και πε-ρισσότερο των Άμερικανίδων. Κανένας άλλος ήθοποιός του κι-νηματογράφου δεν είνε τόσο δι-μορφικός όσον αυτός. Τό έδωκε τής αγάπης του κοινού τό έρω-κα τελευταίο άτύχημά του.

Ο Βάν Τζόνσον είνε κτυπή-σει άκοτά σοβαρά στο κεφάλι έπειτα από ένα αυτοκινητιστικό άτύχημα και χρειάσθηκαν όνι λιγώτερες από έξη μεταγγίσεις αίματος για να τόν σώσουν.

Κατά τήν διάσκεψη τό κιν-δύνου όλη ή Άμερική είχεν άνα-στατωθεί. Από όλα τά μέρη έφθαναν κάθε μέρα στο νοσο-κομείο όπου νοσηλεύεται ο Τζόνσον αναρίθμητα τηλεφωνή-ματα και ραδιοτηλεγραφήματα. Οι άποστολές των ζήτουσαν έπίμονα να μάθουν τήν κατά-σταση της υγείας του. Οι πιο άφωτισμένοι θαυμαστές του έ-ζήτησαν μάλιστα και έπέτυσαν να δημοσιεύεται κάθε μέρα στις εφημερίδες Ιατρικό δελτίο που πληροφόρουσε τό κοινό για τήν κατάσταση του άσθενούς!

Στό προσωπικό του, σ' ό-λο αυτό τό διάστημα, άγρυπ-νούσαν μέσα και νύχτα τέσ-σερες από τίς πιο φημισμένες βεντέτες του Χόλλυγουντ: ή Λουσίλ Μπάλ, ή Έσθρ Ουίλ-λιαμς, ή Ίρην Ντάν και ή Βαρ-βάρα Χιούττον.

Γιατί οι κατακτήσεις του Βάν Τζόνσον εκτείνονται και μέσα

στο ίδιο τό επαγγελματικό πε-ριβάλλον του.

Άλλωστε, τό κουτσουμπολιό του Χόλλυγουντ λέει πως άδει-λει τήν έπιτυχία του στις γυ-ναίκες.

Είχε γνωρίσει κάποτε σε μία συναστροφή τήν ήθοποιό Λου-σίλ Μπάλ, που τόσο πολύ γο-ητεύθηκε μαζί του, ώστε έήτησε από τή «Μέτρο Γκόλντουν Μά-γερο» να προσλάβη τόν Βάν ως πρωταγωνιστή σ' ένα αισθημα-τικό φίλμ που έπρόκειτο να γυ-ρίση.

Χωρίς τόν Βάν, είνε πη. δεν θα μπορέσω ν' άποδώσω τό ρόλο μου.

Έννοείται πως τό μοναδικό προσόν του Βάν Τζόνσον ως εκείνη τή στιγμή ήταν τό με-γάλο ένδιαφέρον που έδειχνε γι' αυτόν ή Λουσίλ.

Άλλ' όπωσδήποτε είχεν λαμ-σαρισθεί. Και άοχισε να πονέ-ωρ ή μεγάλα βήματα στην και-νούργια δόμο του. Τόσο μεγά-λα, που τόν έφεραν πολύ γρή-γορα μακριά από τή Λουσίλ.

Μιά άλλη κατακτήσις τόν έ-καμε να πραγματοποιήση ένα κινουέριο όλμα.

Ο Βάν είχεν γνωρίσει με μία άλλη ήθοποιό, τήν Έσθρ Ουί-λλιαμς και από τό σύδεσμο τους ένας σκηνοθέτης ένεπνεύ-σθη ένα φίλμ με τόν τίτλο: «Ένας εύκολος ναυπρός».

Τό φίλμ γυρίσθηκε και ση-μείωσε μεγάλη έπιτυχία, άλλ' ό Βάν Τζόνσον δεν πανδρεύθη-κε τήν Έσθρ.

Ή τύχη τόν έφερε άνοτότερα πλάι στη Σουζάνα Πέτερς, τήν Πάτ Κίργουντ, τήν Ίρην Ντάν, τή Βαρβάρα Χιούττον... Άλλ' ό Τζόνσον σταμάτησε κοντά σε κάθε μία απ' αυτές τόσο μόνο-σο χρειάζεταν για να κάνει ένα κινουέριο όλμα είνε ύψος και για να δώση τροφή στο κουτσουμπολιό του Χόλλυγουντ που μιλούσε κάθε τόσο για έ-ναν έπικείμενο γάμο του...

Ο Βάν Τζόνσον έθεσε τέ-μα τελευταία σ' όλες αυτές τίς όψεις.

Προτού να πανδρευθώ, εί-πε, θέλω να έπισκεθώ τή Ρώ-μη, τή Στοκχόλμη, τό Λονδίνο, τίς Βρυξέλλες και τό Παρίσι!

Έτσι, θα μπορέση να γνω-ρίση τόν κόσμο και να... συμπληρώση τίς κατακτήσεις του.

Στό άναμεταξύ, τό μοναδικό του πάθος είνε τό όδο. Ο Βάν Τζόνσον είνε άοριστος σκοπευ-τής και βοιάζει πάντα με γε-γάλη εύκολία τό στόχο.

Μιά τελευταία κατακτήσις του κάνει τώρα τό νύσο του Χόλλυγουντ. Ή νεαρή ήθοποιός Τζού Άλλυζον, διέρρηξε ένα συμβόλαιο που της έξασφάλιζε τεράστιες άποδοχές και δέχθη-κε για πολύ μετρία αμοιβή για να έχη τήν εύχαιριστή να παί-ξη σ' ένα φίλμ μαζί με τόν Βάν Τζόνσον, τό καινούργιο αυτό είδωλο όλων των γυναικών της Άμερικής.

♦♦

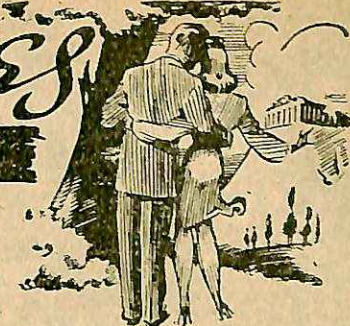
Κινηματογραφικές πεννιές

★ Στην Έλβετία σημειώνει έ-ξαιρετική έπιτυχία τό τελευ-ταίο έγχρωμο φίλμ της Μάρκα Ρέκ («Η γυναίκα των όνείρων μου»). Τήν προβολή του φαντα-σμαγορικού αυτού μουσικοχο-ρευτικού φίλμ που ήταν έτοιμο μερικούς μήνες πού της κα-ταρρεύσεως της Γερμανίας, εί-χε άπαγορεύσει ό ίδιος ο Γκαί-μπελς, κρίνοντας τό άσυνέθι-στο με τίς τραγικές στιγμές που περνούσε τότε ή χώρα του.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ίστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τρεις γυναίκες ΜΕ ΚΥΤΤΑΞΑΝ!

Όμολογώ ότι ζηλεύω τους ωραίους άντρες — είνε πολύ λίγοι, εύτυχώς — που τους κυτ-τάζουν με θαυμασμό οι γυναί-κες και τους κάνουν να παίρ-νουν πόζες σαν φουσκωμένα κοκκόρια. Βέβαια κανένας άν-δρας δεν πιστεύει πως είνε ά-σχημος και σ' αυτό μοιάζουν με τις γυναίκες. Ο καθένας μας φαντάζεται πως αν δεν είνε Άπόλλων ή Άδωνις, είνε όμως αρκετά όμορφος και πως αξίζει να κινήση τό ένδιαφέ-ρον των θνητών. Έγώ μάλι-στα — άς τό όμολογήσω κι' αυ-τό — κυττάζω πολλές φο-ρές στην καρέφτη και βρίσκω πως δεν υπάρχει ωραιότερος άντρας από κείνον που βλέπω στο κρύσταλλο. Τό ίδιο κάνω κι' όταν περνάω μπροστά από τους καρέφτες των μαγα-ζιών — στο δρόμο — ή των κα-φενείων, ή των ζαχαροπλα-στείων. Βρίσκω πως τό χαρ-ακτριστικό μου είνε τέλεια ά-πό κάθε άποψη. Βρίσκω πως εί-μαι γοητευτικός. Και λέω πως, αν ήμουν γυναίκα, έσαν τέ-το αν άντρα δεν θα τόν έβρη-να μού ζευγόν, αν ήθελα τήν εύτυχία μου. Όμως — άς τό όμολογήσω κι' αυτό — έκείνο που βρίσκω έγώ στον εαυτό μου δεν βρίσκω να τό βρίσκουν κι' οι γυναίκες κι' όπου υπαί-νω, μά σε κοσμική συνκέντρω-σι, μά σε κέντρο, μά στο τραμ, καρφί δεν τους καίνε-ται. Οι γυναίκες δεν με κυτ-τάζουν και κακό δικό τους κά-νουν. Και όμως κάποτε με κύτ-ταξαν τρεις! Και πολύ όμορ-φες μάλιστα — τρεις γυναίκες να τίς πής στο ποτήρι, που λένε. Αυτά τά τρία κυττάμμα-τα έγιναν μέσα σε 24 ώρες μόνον. Κι' έγιναν έτσι:

★

Άφου ευρίστηκα, χτενίστη-κα, παρφομορίστηκα και περι-ποιήθηκα όσα έπρεπε τόν εαυ-τό μου, βγήκα έξω, γεμάτος αίσιοδοξία και αυτοπεποίθησι. Πέρασα από δυο τρία μέρη για να κανονίσω κάτι δουλειές μου κι' ύστερα υπήκα στο τραμ για να πάω κάποια έπισκεψή.

Τό τραμ είχε ξεκινήσει κι' άρ-παχτικά από τό σίδερο της πόρτας για να πηδήσω μέσα. Μόλις καθόσα σε μία θέσι, άν-τιλαμβάνομαι δυο κοπέλλες που ήταν απέναντί μου, να με κυττάζουν και να χαμογελούν.

— Δεσποινίς! Λέω, με πεποι-θσαι στον εαυτό μου.

— Τί θέλετε; μου κάνει αυ-στρο.

— Αυτό που θέλετε και οείς—

Μάλιστα, σε μία στιγμή κάτι είπε ψιθυριστά ή μία στην άλ-λη και ζαναχαμογέλασαν. Αυ-τόματα έκανα τήν κίνηση που κάνουν όλοι οι άντρες μόλις δούν ότι μία γυναίκα τους προσέχει: Διώρθωσα τή γραβά-τα μου. Αυτές τή δουλειά τους. Κάθε τόσο τά μάτια τους σε μένα και να χαμογέλανε. Αυτό με ίκανοποίησε. Έπί τέλους — είπα — να και δυο κοπέλλες με γούστο. Κατέβηκαν σε μία έν-διαμεση στάσι. Καθώς περνού-σαν από μπροστά μου, με ζα-νκούτταξαν, ζαναχαμογέλασαν και τό ίδιο έκαναν κι' όταν κατέβηκαν. Τότε τους χαμογέ-λασα κι' έγώ και τίς χαϊρέτη-σε κι' όλες. Άναψα ένα τσι-γάρο κατενθουσιασμένος για τήν έπιτυχία μου. Κι' αντίλαμ-βάνομαι τότε μία άλλη κυρία να με κυττάζει κι' αυτή. Μωρέ μπράβο σου! έσήμερα, λέω.

Άνοιξε ή τυχή μου. Και με κυττάζει και τέταρτη μέσα στο βαγόνι κι' έγώ να μην ξέρω ποιά να πρωτοπροσέξω. Είπα να πάρω μία απ' όλες τό κα-τόπι, άλλα μου είψε τό θάρ-ρος. Κατέβηκα στο τέρμα και πήγα στο φίλικό μου σπίτι, να κάνω τήν έπισκεψή μου. Μου ά-νοιξε ή υπηρέτρια και μου εί-πε πως έλειπαν όλοι. Καθώς έ-φευγα όμως βλέπω πως κι' ή υπηρέτρια με κυττάζει και χα-μογελούνε. Τής χαμογέλασα κι' έγώ κι' άρχισα να σφύρω. Δεν ήταν κι' άσχημη βέβαια, αλλά τώρα — λέω — στις υπη-ρέτριες θα έξερνούσε; Αυτό μάς έλείπει! Πάω σ' ένα περι-πτερο να πάρω σπρίττα και δια-πιτώνω πως ή κοπέλλα του περιπτερου με κυττάζει χαμο-γελοστή. Δεν γίνεται, λέω,δυο πράματα συμβαίνουν σήμερα!

Ή ζαφνικά άπόκτησα νοητεία, ή οι γυναίκες άνοιξαν τό μά-τι μου. Μπαίνω σ' ένα ζαχα-ροπλαστείο και επαναλαμβάνε-ται, τό ίδιο. Μια δεσποινίς που καθόταν στη γυνία με κυττά-ζε κι' αυτή και χαμογελούνε. Αυτή τήν άκολουθήσα, γιατί ήταν του γούστου μου και τή σταμάτησα.

— Δεσποινίς! Λέω, με πεποι-θσαι στον εαυτό μου.

— Τί θέλετε; μου κάνει αυ-στρο.

— Αυτό που θέλετε και οείς—

Μάλιστα, σε μία στιγμή κάτι είπε ψιθυριστά ή μία στην άλ-λη και ζαναχαμογέλασαν. Αυ-τόματα έκανα τήν κίνηση που κάνουν όλοι οι άντρες μόλις δούν ότι μία γυναίκα τους προσέχει: Διώρθωσα τή γραβά-τα μου. Αυτές τή δουλειά τους. Κάθε τόσο τά μάτια τους σε μένα και να χαμογέλανε. Αυτό με ίκανοποίησε. Έπί τέλους — είπα — να και δυο κοπέλλες με γούστο. Κατέβηκαν σε μία έν-διαμεση στάσι. Καθώς περνού-σαν από μπροστά μου, με ζα-νκούτταξαν, ζαναχαμογέλασαν και τό ίδιο έκαναν κι' όταν κατέβηκαν. Τότε τους χαμογέ-λασα κι' έγώ και τίς χαϊρέτη-σε κι' όλες. Άναψα ένα τσι-γάρο κατενθουσιασμένος για τήν έπιτυχία μου. Κι' αντίλαμ-βάνομαι τότε μία άλλη κυρία να με κυττάζει κι' αυτή. Μωρέ μπράβο σου! έσήμερα, λέω.

Άνοιξε ή τυχή μου. Και με κυττάζει και τέταρτη μέσα στο βαγόνι κι' έγώ να μην ξέρω ποιά να πρωτοπροσέξω. Είπα να πάρω μία απ' όλες τό κα-τόπι, άλλα μου είψε τό θάρ-ρος. Κατέβηκα στο τέρμα και πήγα στο φίλικό μου σπίτι, να κάνω τήν έπισκεψή μου. Μου ά-νοιξε ή υπηρέτρια και μου εί-πε πως έλειπαν όλοι. Καθώς έ-φευγα όμως βλέπω πως κι' ή υπηρέτρια με κυττάζει και χα-μογελούνε. Τής χαμογέλασα κι' έγώ κι' άρχισα να σφύρω. Δεν ήταν κι' άσχημη βέβαια, αλλά τώρα — λέω — στις υπη-ρέτριες θα έξ

κάνω με θράσος — και τη βου-
τάω από το μπράτσο.

—Εκείνη τινάζεται, με άγρια-
κτυπάει και απαντά:

—Τρελλός είστε, κύριε!

—Όχι, δεσποινίς. 'Αλλά, αν
δεν απατώμαι, στο χαχαροπλά-
στείο με κτυπάτε μ' επιμονή

και μου χαμογελάτε. Αυτό
δεν μπορεί να περάσει έτσι!

—Τότε η δεσποινίς μου λέει:

—Μα αν κτυπάτε τον έου-

τό σας στον καθρέφτη, θα γε-
λούσατε και σεις!

Χωρίς να χάσω καιρό, βγάζω

από την τσέπη το καθρεφτάκι

που έχω πάντα μαζί μου, κυτ-

τάζομαι και βλέπω με φρίκη

πώς το δεξί μου μάγουλο είναι

μουτζουρωμένο κατά περίεργο

τρόπο: 'Εχει τα ίχνη του χει-

ριού μου, μαύρα, σαν μουτζα.

Τότε θυμάμαι πως στον έξωστη

του τραίμ είχε μπη κάποιος μ'

ένα τσουβάλι κάρθουνα κι' ε-

γινε αμέσως μεγάλου καυγά με

τον εισπράκτορα. Φαίνεται πως

αυτός είχε λερώσει το σίδερο

της πόρτας και την έπαθα. 'Η

δεσποινίς φεύγει ξεσπώντας σε

δυνατά γέλια κι' εγώ σκου-

πίζομαι ντροπισμένος για το

ρεζίλίκι μου...

Το δεύτερο περιστατικό συ-

νέβη το βράδυ. Πήγα στο ρε-

στωράν να φάω και καθόσο στη

συνήθισμένη μου θέση: Στη

γωνία, μπροστά από την κρε-

μάστρα. Δύο τραπέζια πιο κά-

τω ήταν μια νόστιμη κοπέλλα

μ' έναν κύριο. 'Ο κύριος είχε

γυρισμένη την πλάτη σε μένα

και είχα τη νόστιμη κοπέλλα

λα κάθε τόσο, ενώ μιλούσε στο

συννοδό της, γύριζε σε μένα

και με κτύπαζε, χαμογελώντας

πάντα. 'Επειδή είχα και με

το πρωινό επεισόδιο, βγάζω

το καθρεφτάκι μου και κυττά-

ζω να δω μην είχα καμμία

μουτζούρα πάλι. Ευτυχώς το

πρόσωπό μου ήταν καθαρό σαν

τη συνειδήσή μου. 'Ώστε-λέω-

με κτύπαε γιατί σ' άρεσω, δε-

σποινίς. Δεν χωρεί αμφιβολία.

Καθώς έτρωγα παρατηρούσα

ότι η δεσποινίς πάντα με κύτ-

ταζε και χαμογελούσε. 'Ο συ-

ννοδός της βέβαια θα φαντα-

ζόταν — ο ήλιος! — πως χα-

μογελούσε σ' αυτόν και θα

κοκορευότανε μάλιστα κι' αυ-

τό. 'Ας τονε κι' ως το πιστεύη,

—Σας κτύπαζε, κύριε. 'Αλλά

δχι με το σκοπό που νομίζετε.

—'Αλλά;

—Πώς σας ακριβώς ήταν μια

κρεμάστρα.

—Μάλιστα!

—Σ' αυτή την κρεμάστρα εί-

χα το πολύ μου κρεμασμένο.

Και στην τσέπη είχα το πορ-

τοφόλι μου με αρκετά λεφτά —

γιατί τσάντα καθώς βλέπετε

δεν παίρνω. 'Επειδή, λοιπόν,

την έχω πάθει και μούχουν

κλέβει το πορτοφόλι από το

παλτό μου, από κρεμάστρα, α-

πό τότε έχω το νου μου και

προσέχω εκείνους που κάθον-

ται κοντά. Για να μη μου ζα-

ναβουτήσουν το πορτοφόλι...

Κι' εσείς νομίζετε ότι... χά,

χά, χά, χά...

Έβαλε πάλι τα γέλια, ζα-

νακόλλησε στον τοίχο κι' εγώ

έφυγα γεμάτος αξιοπρέπεια.

Όταν ο άνθρωπος γελοιοποιέ-

ται πάντα φεύγει με αξιοπρέ-

πεια και γίνεται πιο γελοίος...

Το τρίτο περιστατικό συνέβη

το άλλο πρωί. Είχα κατέβει

στο Παλιό θάληρο για κάποια

έμπορικη μου εργασία και περ-

νούσα από ένα γραφικό και η-

ρεμο δρόμο. 'Όπου, σ' ένα πα-

ράθυρο ίσωνειού βλέπω μια κο-

πέλλα καλλονή! 'Ενοιώσα το

είναι μου να ταραχτεί κι' αυ-

τή τη στιγμή κατάλαβα τι έ-

πα. Ένα λευκό μελαγχολικό πρόσω-

πο, κορνιζαρισμένο με ξανθές

μπούκλες... Δυό χείλη εξαιρε-

τικά. Κι' αυτά τα όνειροπόλα

μάτια έκτυπαζαν έμένα μ' επι-

μονή κι' αυτά τα εξαιρετικά

μου χαμογελούσαν. 'Εκανα με-

ρικά βήματα και ξαναπέρασα.

'Η ξανθεία κοπέλλα με κυττού-

σε πάλι. Έβαλα το καθρε-

φτάκι μου. Ευτυχώς δεν είχα

καμμία μουτζούρα. Ήμουν εν

τάξει! Αυτή τη φορά — λέω —

να μη μου πη κανείς ότι έχω

λάβος, γιατί τον σκοτώνω. Σα-

να περνάω για τρίτη φορά. Της

γελάω κι' εγώ. Και τότε ακούω

μία φωνή βελουδινη να μου

λέει:

—Ροδόλφε!

—'Εμεινα για λίγο αβέβηλος.

—Ροδόλφε! Ξαναλέει η κο-

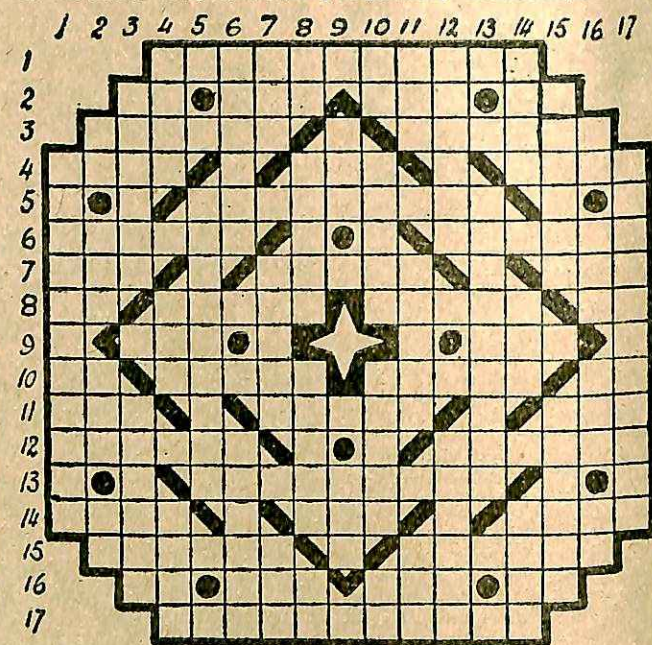
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 93

Οριζόντιως

Καθέτως

- 1) Διατάραξις.
- 2) Σύμφωνο.— Το Γενικό 'Ε-
- 3) Βοήθησε τους επιστήμ-

- 1) Δεν έπικειρώ κάτι χωρίς
- 2) Νότα μουσικής.— Θεάτων
- 3) Βοήθησε τους επιστήμ-

νας να επικοινωνήσουν με τη

Σελήνη.— Χρονικό διάστημα

(πληθ.).

4) Ρήμα που χρησιμοποιού-

με για να εκδηλώσω υπερ-

βολική χαρά.— Χρονικόν επί-

ρρημα.— Χρονικό διάστημα

(πληθ.).

5) Επίρρημα διαφόρων τό-

πων μ' ένα ώριμένο σκοπό.

6) Τμήμα πολυκατοικίας.—

Παλαιότερο όνομα της 'Αγ-

γίας.

7) Το 'ναι' (όπως γράφεται

σε μια γνωστή ξένη γλώσσα.—

Δεν μπορούμε να τον μιμνη-

σώμε στα δύο.— Συμπερασμα-

τικός σύνδεσμος.

8) 'Νότα της Βυζαντινής

μουσικής.— 'Αθλητής.— 'Ετοι-

νομάζεται ο βασιλεύς σε πολ-

λές ασιατικές χώρες.— 'Αρβόν

(πληθ.).

9) Τελικός σύνδεσμος.— Αλ-

τιολογικός σύνδεσμος (άρχ.).

10) Το χρησιμοποιείτε όταν

κάνετε σχέδια για το μέλλον.

— Χειροπιαστός.— Οικοδόμημα

κατάλληλο για την έναποθή-

κευση σπινθύν.— Δέκα έννεα.

11) 'Επίρρημα: ακόμη περι-

σσότερο.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

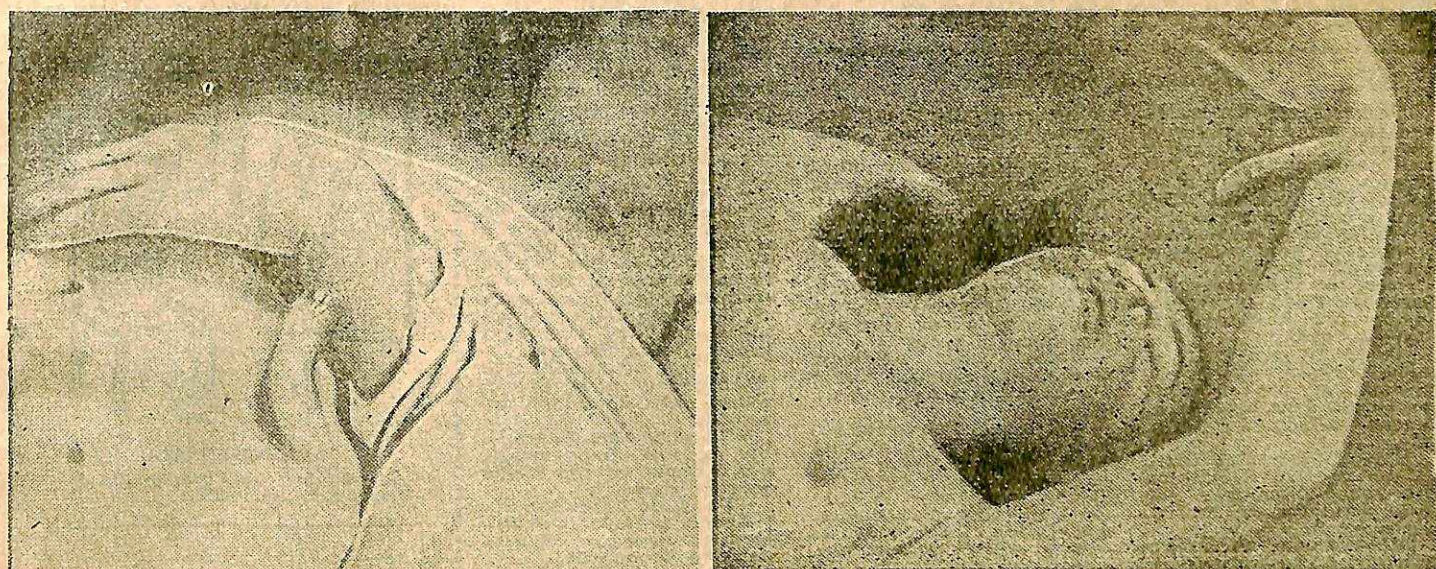
ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

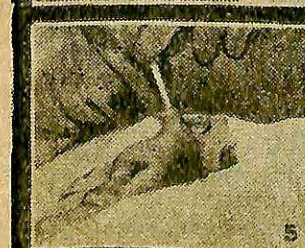
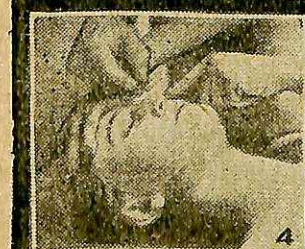
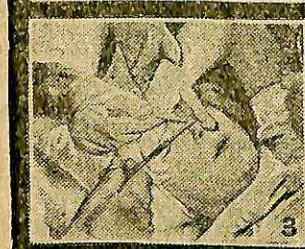
ρημα.— Σύνθεμα συναγε-

Ένα κομμάτι σαρκός αφαιρέθηκε πρώτα από τη μέση της και μετα-

Το κομμάτι της σαρκός που «έθρεψε» στο χέρι, είχε έτοιμο για τη

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ

1.—'Εξη εβδομάδες

μετά τη μεταμό-

σχευσι στο χέρι ο

χειρουργός έκοψε

από τη μέση το

κομμάτι της σαρ-

κός.

2.—Το χέρι υπή-

κε στο γύψο και

μ' έναν ειδικό έ-

πίδεσμο έπετεύθη

η άπαρσιτήτη άκι-

νησία.

3.—Όταν αφαιρέ-

θηκε ο έπίδεσμος

το κομμάτι της

σαρκός είχε «κολ-

ήσει» στο κομμά-

τι της μέσης.

4.—'Επ' ένα μήνα

6.—Με μερικές νο-

στεριές το κομμά-

τι της σαρκός κό-

πηκε από το χέρι.

7.—'Η πληγή στο

άριστερό χέρι ρά-

φτηκε κι' «έθρε-

ψε» γρήγορα όπως

και στη μέση.

8.—'Ενας άλλος

Πικάντικο διήγημα

—Λοιπόν όπως είπαμε...είπε η κυρία ντε Κεντέν στον νεαρό αξιωματικό, καθώς τον αποχαιρέτουσε. Στις δυόμιση ακριβώς... Στην εκθεσί των 'Ανθρών... Πρόσχε μὴν τὸ ξεχάσεις...

—Πολύ καλά, ἀποκριθῆκε ὁ νέος μ' ἕνα χαμόγελο καὶ μετὰ μὴν ὑποκλίαι.

—Καὶ τὸ νου σου... Ἡ δεσποινὶς Πεκάλ φορεῖ πανωφόρι ἀπὸ ἀστράخان καὶ καπέλλο σταχτί.

—Υστερ' ἀπ' αὐτὴ τὴ συνομιλία, ὁ Μισελ ντε Καρπὸν πέρασε τὴ δειντροστοιχία καὶ διευθύνθηκε ἀσκοπα μέσῳ στὸ πλῆθος τῶν διαδαιτυμένων.

Ἡ ἀνοξιζήτικη αὐρὰ ἔφερε, μετὰ μιὰ γλυκεία ἀνακούφιση στὸ νεαρό αξιωματικό, πού ἦταν ψημμένος ἀπ' τὸν ἀφρικανικό ἥλιο.

Συλλογιστικῇ τὴν συνάντησιν, ποὺ πού θά γινόταν ἐπειτ' ἀπὸ λίγες ὥρες καὶ κατελήφθη ἀπὸ μιὰ βαθεῖα ἀνησυχία γιὰ τὴν κόρη πού δὲν τὴν ἤξερε ἀκόμα καὶ πού ἴσως θά τὴν ἔκανε γυναῖκα του.

★

Τὸ ἀπόνευμα μπαίνοντας στὴν ἐκθεσί των 'Ανθρών, ὁ ντε Καρπὸν διέκρινε σὲ μιὰ γωνία τὴν κυρία ντε Κεντέν πού τοῦ ἔγνεψε μετὰ πληροφορίαν.

Κονὰ τίς ἦταν καθισμένες δυὸ ἄλλες νέες.

Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὰς ἦταν ξανθὴ μετὰ ἀνάστημα ἴσιου καὶ λυγροῦ καὶ μετὰ φυσιογνωμίας τραχεῖα καὶ εἰδείκνε μεγάλη ἀποφασιστικότητα.

Ἡ δευτέρη ἦταν λεπτὴ μικροκαμυμένη μετὰ μαλλιὰ καστανά, μετὰ μάτια ἀλλοκότα, τοῦτε γαλανὰ οὗτε μαύρα, πού ἔλεγεσαν πού ἔλεξαν μετὰ μὴν φῶς κάθε τι πού κίττασαν.

Μετὰ θλίψι ὁ ντε Καρπὸν εἶδε ὅτι τὸ πανωφόρι ἀπὸ ἀστράخان καὶ τὸ σταχτί καπέλλο τοῦ φοροῦσε ἡ πρώτη νέα, ἡ μεγαλόσωμη.

—Δὲν εἶνε ἀσχηλὴ, ἀλλὰ δὲν μὴν ἀρέσει, μὰ τὸ θεοῦ... σκέφτηκε μετὰ πίκρα.

Μετὰ τίς ἀναγκαῖες συστάσεις μετὰ τοὺς προ-

χώρησαν ὅλοι μαζί στὰ διαφωρα τμήματα τῆς ἐκθεσεως.

Τὰ βλέμματα ὥπως τοῦ ἀξιωματικοῦ ἦσαν διεκδικωστικὰ καὶ ἐκπεπρωμένα στὴ λεπτοκαμυωμένη κόρη, πού τὰ ἐξείσισε μαλλιὰ τῆς φαίνοντοσαν πρὶ ὥραια καὶ τὰ ἔλουζαν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

—Λοιπόν;... τὸν ρώτησε ἔξωσαν μετὰ ἰσχυρὴ φωνὴ ἡ κυρία ντε Κεντέν. Πῶς σοῦ φαίνεται; Σ' ἀρέσει;

—Ναί, ναί... ἀξιόλογη κοπέλλα... Μὰ ποῖα εἶνε ἄλλη αὐτὴ ἡ ὡμορφιά, ἡ κρούλα;

—Εἶνε ἡ δεσποινὶς Μεζέυ μιὰ μακρινὴ ἐξοδερφή τῆς. Ἀλλὰ τί μὰς νοιάζει ἐμεῖς γι' αὐτήν; Ἄν ἡ δεσποινὶς Πεκάλ σοῦ ἀρεσὴ ἀκούει, οὐδ' ἔχει τέσσερα ἑκατομμύρια προίκα... Κι' ὕστερα ἔχει μιὰ πρώτην τάξεως ἀνατροφή καὶ εἶνε πολὺ καλὴ μουσικὸς...

—Ναί... ἔχεις δικιο... Ἄλλα, θεὲ μου! Τί χαριτωμένο πλάσμα πού εἶνε ἡ ἀλλή! Τί ὥραιο περπατήμα! Τί θεῖο πόδι!... Εἰς νὴν τρέλλα!

—Τί παρσιλῆας, φίλε μου! Αὐτὸ ἔλειπε τώρα, να ἐρωτηθῇς τὴ δεσποινίδα Μεζέυ, πού δὲν ἔχει οὐτε πένταρά τασκιστή... Μὰ ἐντολὸν περιμένει νὰ διορθώσῃ τὰ οἰκονομικά σου;

Ὁ νέος φάνηκε σὺν τῇ ἐπιδοκιμασίᾳ τὰ λόγια τῆς ἀλλῆς ἀλλὰ κατὰ βάθος ἦταν ἐντελὴς ἀπορημένος.

—Λοιπὸν τὸ βράδυ βαρύνῃς νὰ πάρουμε τὸ ταμίμαζι... Θάνε ἡ δεσποινὶς Πεκάλ ἐκεῖ καὶ θὰ μιλήσετε. Ἄλλωστε καταλαβὲ ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ὅτι τὴν ἀρέσει...

—Θάνε ἐκεῖ κι' ἡ δεσποινὶς... αὐτὴ ἡ μικρούλα;

—Ναί, ἀλλὰ δὲν τὴ λογιζόμην κανέναν αὐτή. Τὴν ἔχουν μάλλον οὐδ' ὑπερτετρία.

—Ὅσο εἶνε γοητευτικὴ, αὐτοκρινεῖται, θεία! ὦνα... ἔμ' ἔκοτασι ὁ Καρπὸν.

★

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ νεα-

ΛΟΓΙΑ ΚΑΤΟ-ΣΤΑΡΑΤΑ

ΤΑ «ΣΚΟΝΑΚΙΑ»

Τὰ παραδείγματα' ἀφθονοῦν ἀπ' τὰ παλαιὰ τὰ χρόνια κι' ἄρτι, πῶς σοῖσι δὲν τὰ κοπανοῦν σ' ὅλες τίς πράξεις εἶναι... σ κ α ρ τ ο ι !

★

Πρῶτὸι οὐ Μεγάλοι μας, θαρρῶ, πού τοὺς λαοὺς περνοῦν γιὰ χάπια, ἔχουν μερακι στο... ν ε ρ ὀ, κι' ὅλο μὰς κάνουνε τὴν... π ά π ι α !

★

Μοιάζονταν οὐδ' ἀτακτὰ παιδιὰ μετὰ πεισιμακίας καὶ μετὰ γνῖνεις. Κι' εἴτοι μπόρει καμμιὰ βροδοῦ νά ξανακούσουμε... σ ε ι ρ ῆ ν ε ς !

★

Μποήμης τὸ ὅμιπταν θὰ δοנוῦν κι' ὁ κόσμος δὲν θὰ πούχασπ καθ' ὅτι οἱ Τρεῖς διαφωνοῦν καὶ τὰ... ν ε ρ ά τ ο υ ς ἔχουν χάσει.

★

Καὶ πρὶν νὰ μείνουμε οἱ μισοί, τοὺς λέω, στὴν παραφροσὴ τοὺς νὰ πέρσουν ὅλοι στο... κ ρ α σ ! γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὰ... ν ε ρ ά τ ο υ ς !

★

Ἔτοι θ' ἀλλάξῃ κι' ὁ θεσμός, — ἀπὸ τὴν ἀκρά... ο ἰ ν ο π ο σ ῖ α, — καὶ τῶν «Ἐθνῶν» ὁ Ὄργανισμός θὰ μεταβαλῇ ὀνομασίαν...

★

Καὶ δὲν θὰ λέγεται λοιπὸν, βάσει τοιούτων πεπραγμένων, — τῶν... «Ἡ ν ω μ έ ν ω ν τῶν Ἐθνῶν» μὰ τῶν Ἐθνῶν τῶν... ο ἰ ν ο υ έ μ έ ν ω ν !

ΑΝΕΣΤΗΣ ΜΟΥΣΤΟΣ

Διὰ τὸ πιστόν: Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ρός αξιωματικούς έμπαιναν
με κάποια συστολή στο σα-
λόνι της ηλικιωμένης φίλης
του.

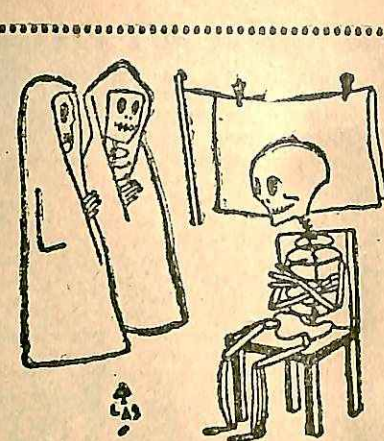
«Η κυρία ντέ Κεντνέν τόν
εγκύτταξε με αούτηπρότητα
κατάματα και τού είνε:—
Μπράβο! Σέ συγχαί-
ρω!... Μά ήταν τρόπος αυ-
τός ο χδεσινός; «Α, μά είνε
φερόβρι!—
—Πώς!
—Μά βέβαια. Φροντίζω νά
σέ φέρω σ' έπαφή με μι-
ά τέτοια νύφη, σάν τή θεοπι-
νίδα Πεβάλ, κ' έσύ έχασες
τά μυαλά σου γιά ένα φτω-
χοκόριτο. Μά τόσο λοιπόν
σέ μάγεψε μιά φτωχή κα-
πέλλα πού δέν έχει ούτε
ψωμοφιά, ούτε τίποτε;...—
—Ω, με συγχωρείτε!...
«Άλλά όσο γι' αυτό, δέν ύ-
πάρχει άλλη ωραιότερη απ'
αυτή!...—
—Νόστιμο είσαι βλεπώ!...
Δέν πιστεύω νάχης κιόλας
τήν άνομοία με τής κήνης
πρότασι γάμου...—
—Και όμως θά τό κάνω...
«Η θεοπινίδα Πεβάλ μου φαί-
νεται άνυπόφορη. Έγώ ά-
γαπώ τή θεοπινίδα—
—Βλέπεις; Δέν ξέρεις
ούτε τ' όνομά της...—
—Και τί μ' αυτό, θά τήν
λέω Μαργαρίτα, άφου τήν
πρωτοείδα μέσα σε μαργα-
ρίτες κ' άφοι τής τράπεζ-
ας αυτό τό όνομα. Ναί, λοι-
πόν αγαπά τή Μαργαρίτα...—
«Η κυρία ντέ Κεντνέν σπ-
κώθηκε τότε απ' τή θέσι της
και γυρίζοντας πίσω, φώνα-
ξε:—
—Άλκιν! Έλα νήγνο-
ρα!...—
Τι κάνετε λοιπόν; φώ-
ναζε ο αξιωματικός. Μάς ά-
κούσε η θεοπινίδα Πεβάλ;
«Ω δυστυχία μου!...—
—Άλλα η οικοδόεποινο
χωρίς να τού άπαντήσει έα-
ναφώναζε:—
—Άλκιν, έλα λοιπόν νά
τό δώσης τό χέρι σου...—
Τότε παρουσιάστηκε με
μάνουλα κατεκόκκινα η...
Μαργαρίτα. Είχε παρακο-
λουθήσει τή συζήτηση κρυμ-
μένη πίσω από μερικά φοι-
νικόδενδρα τού σαλονιού...—
«Η θεοπινίδα Μεζού!...
ψιθύρισε κατάπληκτη ο Μι-
σέλ...—
—Οχι, θεόκουτε! τόν διέ-
κοψε η κ. ντέ Κεντνέν. Είνε
η θεοπινίδα Πεβάλ πού είνε
χαρίσει τό πανωφόρι της
και, τό καπέλλο της στή θα-
σκάλα της!...—

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ

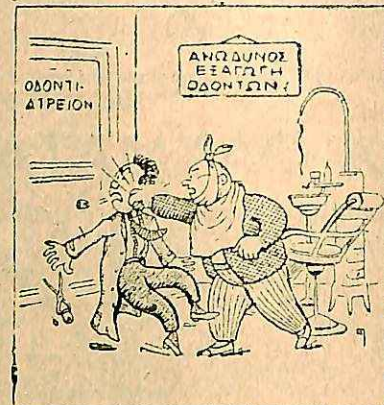
●

‘Ο τρελλός και τό
αυτοκίνητο

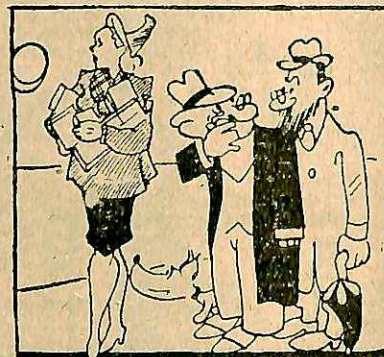
Δυό αδελφοί, φοιτηταί
του πανεπιστημίου της Νέας
Ζηλανδίας, ήσαν έτοιμοι
μιά μέρα να ξεκινήσουν με
τό αυτοκίνητό τους, όταν
ένας διαβάτης τους ρώτη-
σε αν τού πουλούσαν...—
—Εξαρτάται απ' τήν τιμή
πού θά μάς προσφέρετε! Α,
πάντως ο ένας άστεινε έμ-
μενος...—
—Άλλά ο ένας δέν φαί-
νεται καθόλου διατεθειμέ-
νος γι' αστεία... Πρότεινε
μάλιστα μία τιμή αρκετή σε-
βαστή. Οι νέοι βλεπόντες
ότι μιλούσε σοβαρά, δέχθη-
καν τήν πρόταση, υπέγραψ-
αν τό οχετικό ιδιωτικό
συμφωνητικό κ' έπειτα
καινούργιος ιδιοκτήτης τού
αυτοκινήτου τό πήρε κ' έ-
φυγε. Οι δυό αδελφοί ήσαν
κατενθουσιασμένοι. Παγώσι-
μως ξαφνικά η χάρα τους
όταν διαπίστωσαν ότι... κα-
νείς απ' τούς δυό δέν είχε
πωληθείσε! Τον αντίτιμο τού
πωληθείσε! Κατέρυγαν τότε
στήν αστυνομία και, σέ με-
ρικές ώρες είχε ανακαλυ-
φθί ο «άηχηρμένος» άγο-
ραστής. Ήταν ένας τρελ-
λός, πού είχε ξεφύγει απ' έ-
να φρενοκομείο και πού ή-
θελε τό αυτοκίνητο γιά να
νυσιολοή πίσω ένγκαιρος!

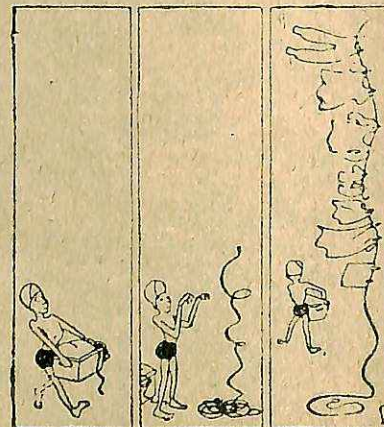
ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ
- Δέν θάρρης μαζί μας σήμερα;
- Όχι, έχω μπουγάδα!

—Νὰ σοῦ δείξω κι' ἐγώ, γιατρέ, πὺν
βγαίνουν τὰ δόντια ἀνωδύνως!...

— Πώς καταφέρνεις να κρατάς ό
τα πακέτα ή γυναίκα σου;
— Τίς λέω πώς πρέπει να έχω τὰ χ
ρια μου ελεύθερα γιά να βγάζω
πορτοφόλι...

·Ο φακίρης απλώνει τὴ μπουνάξα.

**Τί χρωστάει στην...
έφορεια**

★ Αφού οι «Αμερικανοί» ανέθηκαν επί τόσα χρόνια την περιβόητη υυστική και τρωμοκρατική εταιρεία «Κού- Κλουέ- Κλάν», άποάσσαν έπιτέλλους νά τήν διαλύσουν. Καί βρθηκαν ένα πλάγιον μέσον — τό ίδιο πού μεταγειορίσθηκαν άλολτε για ένα γκάγκστερ, πού τόν έστειλαν στή φυλακή όχι για τό έγκλημαάτου, αλλά... μέ τή δικαιολογία ό- τι δέν είχε πληρώσει φόρους.

Πρέπει νά έξηγήσουμε εδώ ότι, τό 1928, τό «Ανάτομο Δικαστήρι- τών «Ηνωμ. Πολιτειών νομιμοποίησε τήν Κλου- Κλουέ- Κλάν, ύπογεω- νώντας τήν όμως νά μεταβληθή σε... άνάωνυμη εταιρεία και νά δηουσιεύσθ τόν κατάλογο τών μελών της. «Αλλά οι άνώνυμες εταιρείες φορολογούν- ται. Κι' έτσι, ή Κού- Κλουέ- Κλάν, όφείλει τώρα νά πληρώσθ για καθυ- στέρημενους φόρους, τόκουσ ύπερτε- μερίας, κλπ., 685,305 δολλάρια. Οι άρμόδιες άρχές έξέτισαν τή γνώμη ότι ένα τέτοιο γύπτημα θά τήν δια- λύσθ, έφ' όσον όλα τά διαθεσίμα κεαάλαία της είνε 500,000 δολλά- ρια.

Είνε ό μόνος τρόπος για νά τήν πολέμησθ άποτελεσματικά, χωρίς νά συγκρουσθού μέ τούς ίσχυρούς προστάτας πού έχει στους πολιτι- κούς κύκλους άρισμένων πολιτειών.

Εκείνοι πού ίδουσαν τήν Κού- Κλουέ- Κλάν, τό 1866, δέν είχαν άλλο σκοπό, παρά νά μεταφρανό- ται μέ μακρές άσπρες ρούπες κα μέ μαύρες κουκούλες, για νά σκα- ρώνουν διασκεδαστικές φάρσες στους συμπολίτες τους! Πολύ νόηγορα ό- πως, ή άράγωνος έπαψε νάχθ τόν άθώο αυτό ποροορισμό κι' έγινε πο- λιτική και θρησκοεκτή. Πολένησε ά- γρια τούς μαύρους, πού είχαν ξαναβρ- θή τήν έλευθερία τους, μετά τήν κατάργησι τής δουλείας. «Απ' τό Τένεσση, όπου είχε γεννηθί, άπλώ- θηκε στό Μισισσιππί, στήν «Αλαμπά- μα, στό Τέξας. Αποχτήσε μία ίε- ραρχία αξιωματών, μέ αλλόκοτη όνόματα: «Ο Μέγας Μάγος της Αύ- τοκρατορίας» Είχε υπό τάς διαταγάς του τούς «Μεγάλους Δράκοντες» τούς «Μεγάλους Γίγαντες», τούς «Μεγάλους Κύκλωτες»...

Οί νέγροι, πού είχαν τομοκρατία θή στήν άρχή, δέν άουσαν ν' άπαν- τήσουν στήν έπίθεσι μέ τήν άνάλογη άύνα. Χύθηκε πολύ αίμα κι' άπ' τά δυό μέρη, ώς ότου τέλος, τ 1868, ή Κού- Κλουέ- Κλάν διαλύ- θηκε.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

★ Δέν υπάρχουν άνθρωποι χω- ρίς έλαττώματα. «Ο τελειότερος άνθρωπος είν' εκείνος πού έχει τά λιγώτερα.

★ Ο καιρός έχει διαφορετικό βηματισμό για τούς διαφόρους ανθρώπους. Για τόν ένα ό χρό- νος πηγαίνει βαδών, για τόν άλ- λον τριποδίζει, για τούτον καλ- πάζει και για κείνον στέκεται.

★ Τις περισσότερες φορές οι γεωνναιότερες πράξεις και τά ψ- ριότερα έργα χρωστούν τήν ύ- παρξί τους στήν άπόννησι.

★ Τα χρέη μοιάζουν μέ παιδιά, όσο μικρότερα είνε, τόσο περισ- σότερο φωνάζουν.

★ Η φύσις έδω έδωσε δυο αυ- τιά και μία γλώσσα για ν' άκού- με όληα όπ' όσα λέμε.

★ Χρησιμοποίουμε συνήθως τή γλώσσα όχι για νά έκφράζουμε τίς σκέψεις μας, αλλά για νά τις κολυμπούμε.

★ Κανένα έμπόδιο δέν ύπάρ- χει για τόν άνθρωπο πού δρ ά- κί' ένεργεί μέ πίστι στό σκοπό του.

θηκε, ως παράνομη δολανάσις. Την εποχή εκείνη είχε 500.000 μέλη.

Μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, την άναυδότητες, κάποιος Ούλλιαμ Σάιμονς, για ν' αντιστασιάζει το κύμα των έξκων μεταναστών, που απειλούσε τὰ οικονομικά συμφέροντα τῶν ἐντοπίων. Καί τὰ ἐγκλήματα ἐξανόρισαν. Παρ' ὅλο τὸν πόλεμο πού τῆς είχαν κρούει οἱ κυβερνήται, διαφόρων πολιτικῶν, ἡ Κού-Κλουέ-Κλάν ἐστῆεν ἀκόμη κι' ἀντιπροσώπου της στό Καγκρέσο!

Ἀγνόησα, ὅπως εἶπαμε, μετεβλήθη σέ «νόμιμη» ἀνύμνη εταιρεία. Ἰστούσο, ἐξακολούθησε νὰ ἐπιβάλλεται μέ τὴν τρομοκρατία.

Υπάρχουν ὅμως παραδείγματα ἀνθρώπων θαρραλέων, πού τὴν ἀψήφησαν χωρὶς νὰ πάθουν τίποτε. Ἔτσι, ἕνας δικαστής τοῦ Τέξας, πού καταπολεμοῦσε φανερά τοὺς ἀντιπροσώπους της σὲ μιὰ προεκλογικὴ προπαγάνδα του, βρέθηκε μιὰ μέρα στὴν ἐπίσκεψι τριῶν μελῶν της, πού τοῦ εἶπαν λακωνικά:

— Ἐγὼ εἶπα πολλοὺς φίλους στὴν ὀργάνωσί, πού δὲν θέλουν νὰ σὰς κάνουνε κακό. «Θοῖμα λοιπὸν νὰ σὰς προειδοποιήσουμε ὅτι πρέπει νὰ σταματήσῃς τὴν πολεμικὴ σας, ἀν' ἀγαπάτε τὴ ζωὴ σας!

— Δὲν ἔχω κανένα ἀπὸ σὰς, κύριοι, ἀπάντησε ὁ δικαστής. Ἐρῶ ὅμως καλὰ τοὺς τοῖς ἀσχηνοὺς σας καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ τοὺς μεταβιβάσετε τὴν ἀπάντησί μου. Δὲν πρόκειται νὰ σταματήσῃς τῆς ἐπιβίσεως μου κατὰ τῆς Κού-Κλουέ-Κλάν. Αὐριο κι' ὅλας, θὰ ἐξαναικίσω ἐναντίον της, σὲ μιὰ προεκλογικὴ συγκέντρωσι. . . Μπορεῖτε βέβαια νὰ μὲ σκοτώσετε. Ἐγὼ ὅμως τοῖς γιουῖς, ἀίστους σκοπεύτας, πού θὰ ἐκδίκηθουν γιὰ τὸ θάνατό μου, σκοτώνοντας τοὺς ἀσχηνοὺς σας!

Ἡ προειδοποίησις αὐτὴ ἔθεσε τὸ ἀπώτελός της: Κανεὶς δὲν ἐνώληθη πιά τὸ γενναῖο δικαστή.

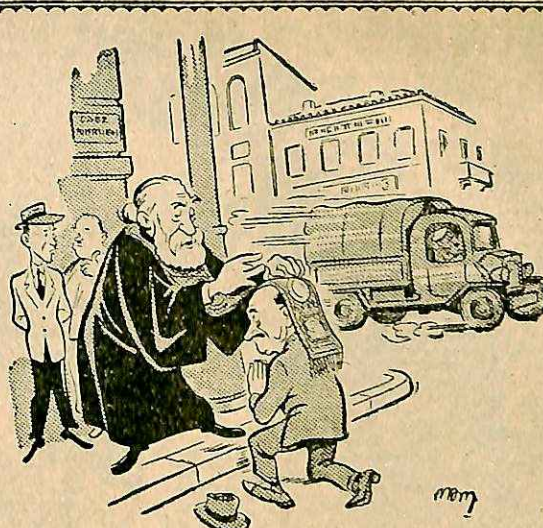
Τώρα τελευταία, ἔχει ἐνταθὴ καὶ πάλι ἡ δράσις τῆς Κού-Κλουέ-Κλάν, μὲ ἀπαγωγὰς, φόνους, υασιτινίσεις. . . Ἐχει πάρεῃ μορὸφ φυλετικὴ καὶ πουριτανικὴ. Στὸ Ντάλτον τῆς Γεωργίας, τὰ μέλη της κορευοῦν τὰς κοπέλλας πού σμυνοῦν τὸ βράδυ μὲ τοὺς ἀγαπημένους τους.

Ἡ Γεωργία κι' ἡ Καλιφόρνια τῆς κήρυξαν τὸν πόλεμο. Κι' ἐπειδὴ τὸ Καγκρέσσον — γιὰ εὐνοήτους λόγους — ἀποφεύγει νὰ ψηφίσῃ νόμο πού θὰ βοηθῇ σὲ τὴν δίκαιυσιν της, βρέθηκε τὸ μέσον πού εἶπαμε στὴν ἀρχή: ἡ οικονομικὴ συντριβὴ τῆς ὀργανώσεως, μὲ τὴν κατάρχευσιν ὅλης τῆς περιουσίας της γιὰ ὀφειλόμενους φόρους.

♦♦

Οἱ περσικὲς ἀκρίβειαν τὸ ψῆμο

Τώρα πού τίθεται γιὰ ὅλο τὸν κόσμον τὸ πρόβλημα τοῦ ψήμου, εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ ἐκταδίσω καὶ ἐνὶ ἑνὶ φυλλάδιῳ πού τύπωσε τὸ 1797 ὁ Τζῶν Ντόναλτσον, γιὰ τὴν ὀλέθριον συνέπεια τοῦ πουδουράσιματος τῶν καλῶν ἄνθρωπων πᾶνυ στὴν τιμὴ τοῦ ψήμου! «Ὁ συγγαφὸς τοῦ φυλλάδιου υπολογίζει ὅτι, ἀν καθένας ἀπὸ τοὺς 50.000 περικομμένους τῆς Μεγ. Βρεττανίας χρησιμοποιοῦσε καθ' ἑαυτὸν 1 λίτρα μόνον ἀλεύρι γὰν πεινιτῇ, ἀποβλάσκοντες δὲ ὅλοι οἱ ἄλλοι καὶ τὴν καταβάλωσι ἀλευριοῦ ἀπὸ τοὺς ἰδίους, πού πουντοῦντο μόνον τοὺς τὰ καλλιά τους, ὁ συγγαφὸς ἔστανε σ' ἕνα σύνολο 30.000.000 ψήμων τὸ λιγώτερο! Ἡ σπατάλη αὐτὴ ἀποτελοῦσε, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Ντόναλτσον, τὴν κυριώτερη αἰτία τῆς ἀκρίβειας τοῦ ψήμου!

— Στο δρόμο ξομολογείται αὐτὸς ὁ χριστιανός;.
— Ναι, γιατί πρόκειται νὰ περάσῃ στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο!... (Σκίτσος Ν. Νομικοῦ)

* **Άσχετα πράγματα**
 Ν' ἀρνηθῆς δὲν θὰ μπορέσῃς
 ὅτι ὅλα πρῶτα πάνε, ἀφοῦ ὡς ἐκ περισσοῦ
 μᾶς δηλώσαν ὅτι μένουν ἀμετάβλητες οἱ σχέσεις
 δολλαρίου καὶ χρυσοῦ.
 ★
 Μὰ πρὸς τοῦτοις, φίλτατέ μου, ν' ἀρνηθῆς δὲν θὰ
 (μπορέσῃς)
 πῶς οὐδέποτε ὑπῆρχε οὔτε θὰ ὑπάρξῃ ἐσχέσις
 μεταξὺ τριῶν πραγμάτων ἐντελὲς ἐτεροκλήτων
 τοῦ χρυσοῦ, τῶν δολλαρίων καὶ τῶν μισθοσυνητηρίων
 (τῶν)
 Οἱ πλωτοὶ σταθμοὶ
 * Ὑποὶ ἀπὸ συζητήσεως
 κι' ἀπ' τοὺς διαταγμούς ἐπίσης
 τοὺς γνωστοὺς καὶ ἀρκετοὺς,
 τοὺς σταθμούς τοὺς ἀγοράσαν, ἐπὶ τέλους, τοὺς
 (πλωτοὺς)
 ★
 Συνεπῶς τελειώνουν πλέον καὶ οἱ γκρίνιες κι'
 (κλαυθμοὶ)
 τὰ κενὰ θ' ἀναπαρήρουν οἱ πλωτοὶ μᾶς οἱ σταθμοί
 κι' ἀσφαλὲς ἀμφιβολία οὐδεμία δὲν ὑπάρχει
 πῶς τὴν Πάουερ σὲ λίγο θὰ τὴ δοῦμε καί... στα
 (μάγκη)
 Τέλος στὰ αὐγά!
 * Ὅλες κι' ὅλοι προφανῶς
 θεωροῦν γεγονόσι
 καὶ κανένας ἀπολύτως ἐπὶ αὐτοῦ δὲν ἀμφιβάλλει
 πῶς αὐγὼν ὑπάρχει ἐσχάτως ἑλλείψεις πολὺ μεγάλης
 ★
 Πότε μὲ γλυκὲς κουβέντες, πότε στήνοντας κανὴν
 τίς πολυτιμὲς σου ὥρες συνεχῶς καταναλώσεις
 ψάχνοντας νὰ βρῇς αὐτὰ,
 δυστυχῶς διὸς δὲν βρῖσκεῖς.
 ★
 Ναι, παιδιά, τὸ βεβαιῶνω μὲ παράπονο βαθὺ
 πῶς τ' αὐτὰ γι' ἀγνωστους λόγους ἔχουν ἐντελὴ
 καθ' (ἔχουν)
 ἀλλ' αὐτὸ δὲν μ' ἀπελπίζει, δὲν τὸ παῖρνω καί
 (δυσχερᾶ)
 ἐπειδὴ μοῦ ἔχει μένει μιὰ μικρὴ παρηγοριά.
 Ἀπλοῦν ἐκτὸς τῆς γνῶμης πῶς αὐτὴ τὴν ἐποχὴν
 γίναντε καπνὸς τὰ ρόδα καὶ μᾶς ἔμειναν τ' ἀγκάθια
 καί, μιά κι' ἔγινεν αἰσιμαί, ἡ καλὴ αὐτὴ ἀρχή,
 θὰ τὰ χάσουμε σὲ λίγο καί... τ' αὐτὰ καὶ τὰ κ
 (λάθι)
 Νέος ἐγκέφαλος
 * Μᾶ, Χριστὸς καὶ Παναγιά!
 Τὸ ἀνῆγγειλε ὁ κόσμος ὁ ἐπιστημονικὸς
 πῶς συντόμως στὴν Ἀγγλίαν θὰ τεθῇ σὲ λειτουργίαν
 ὁ ἐγκέφαλος ποῦ — ἀκού! — θάναι ηλεκτρονικὸς
 ★
 φαίνεται ὅτι κατοπιν ἐρευνῶν μακροχρόνιων
 υποδοῦλται πετύχαν πληρῆ τῶν ηλεκτρονίων
 καὶ τὰ πιάνουνε τὰ δόλια μὲ σκοποὺς μάλλον ἐξ
 (λοῦ)
 τὰ δουλεύουν σὲ μιὰ χύτρα καὶ τὰ κάνουν ἐγκέφα
 (φάλα)
 ★
 Μπράβο τοὺς! Δὲν φανταζόμεν τέτοια πρό
 (σπουδαί)
 ὅμως θέλω νὰ μοῦ δώσουν μιὰ μικρὴ ἔστω ἰδ
 ὅταν τί διάβολο θὰ γίνῃ καὶ πῶς θὰ θεραπευθῇ
 ἂν τὸ «ἠλεκτρονικὸ» μᾶς τὸ μυαλὸ διαοισθῇ;
 ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η θηριωδία της Φρεδεγόνδης

Από το γάμο του με την άτυχη Γαλεσουλίνη, την κόρη του βασιλιά των Βησιγοτών, Αθαναγίλου, είχαν απομείνει στο βασίλειο της Νευστρίας Χιλπερίχους ένας μόνο υιός, ο νεαρός Κλόβις.

Στο θρόνο πλάι του καθόταν τώρα η αιματοβαμμένη Φρεδεγόνδη, η «γυνίκα που το βλέμμα της ήταν ένα γήπεδο θανάτου». Αφού έπινε τη Γαλεσουλίνη με τα ίδια της τα χέρια, είχε στεφθεί βασίλισσα στη θέση της κι' ο Χιλπερίχους ήταν τόσο υπαγεμένος από την ομορφιά της, που σερνόταν πια σαν σκλάβος στα πόδια της.

Μα οι φιλοδοξίες της Φρεδεγόνδης ήταν πολύ μεγαλύτερες. Ήθελε να εξασφαλίσει στους δικούς της απογόνους το θρόνο και, για να το επιτύχει, δεν είχε διατάξει να βουτηχθεί ακόμη περισσότερο μέσα στο έγκλημα. Λίγαν καιρό αργότερα, δύο νεαροί πρίγκιπες ακολουθούσαν τη υπέροχη τους στον τάφο. Ο ένας είχε βρεθεί δηλητηριασμένος. Ο άλλος δέχθηκε ένα βέλος κατάσθηθα, μία μέρα που γυρζιζε από το κυνήγι.

Μα το πράγμα δεν ήταν το ίδιο εύκολο για τον Κλόβις, που ήταν μεγαλύτερος από τους αδελφούς του και ήξερε να προσφύσσεται καλύτερα απ' αυτούς.

Η Φρεδεγόνδη σχεδίαζε τώρα μία καινούρια απόπειρα εναντίον του, όταν μία από τις γυναικές της ακολουθίας της της αποκάλυψε ένα μεγάλο μυστικό: ο νεαρός Κλόβις ήταν έρωτευμένος. Και εκείνη που αγαπούσε ήταν μία φτωχή κόρη του λαού, η Κλοσγουίνη, που ζούσε μαζί με τη μητέρα της μέσα σε μία καλύβα.

Ένα σατανικό χαμόγελο φώτισε το πρόσωπο της Φρεδεγόνδης, μόλις άκουσε αυτή την είδηση. Νά, λοιπόν, που η τύχη έχοχταν να την εξυπηρετήσει στα σχέδιά της.

Η Φρεδεγόνδη είχε χάσει ποιν από λίγο καιρό δύο από τα παιδιά που είχαν αποκτήσει με το Χιλπερίχου. Ο θάνατός τους είχε φανεί σε πολλούς ανεξήγητος. Τι το ευκολώτερο, λοιπόν, να τον αποδώσει στην Κλοσγουίνη και τη μητέρα της και να τις κατηγορήσει και τις δύο πως ήταν μανισσοί; Θα μπορούσε έτσι να τις στείλει στην πυρά και να συμπαρασύρει στον όλεθρο και τον Κλόβι.

Οι άνθρωποι της Φρεδεγόνδης έσπειραν άμεσως αυτές τις συκοφαντίες εναντίον των δύο γυναικών, που τις συνέλαβαν σε λίγο και τις έκλεισαν σε μία φυλακή κάτω από τα ανάκτορα.

Εκεί πήγε ένα πρωί η βασίλισσα, για να απολαύσει με τα ίδια της τα μάτια την απελπισία και την αγωνία των θυμάτων της. Μόλις όμως αντίκρουσε την Κλοσγουίνη έμεινε έκθαυρη έμπρος στην ομορφιά της.

Τυφλωμένη από το πάθος της, άσπαξε άμεσως τη δυστυχισμένη από τα πλούσια ολόεσθα μαλλιά της και την ανέβασε σεσόνοντας πάνω στα ανάκτορα.

Ο Κλόβις εμφανίστηκε εκείνη τη στιγμή στο βάθος μιας σόδας. «Αλλ' οι ακόλουθοι της βασίλισσας του έφωσαν το πέραςμα και τον έμπόδισαν να προχωρήσει».

Καί, τότε, η ακλοήκορδη Φρεδεγόνδη προσπάθησε τους ανθρώπους της να γυνώσουν την Κλοσγουίνη και να την ιασιγώσουν. Στο διάστημα αυτό, η βασίλισσα τράβηξε με όρημ τα μαλλιά της νέας και

της ξεροίριζε τις δυοσφες πλεξίδες της.

Σε λίγο, η Κλοσγουίνη σωριάστηκε λιπόθυμη κάτω. Το σώμα της ήταν νεατό πληγές και το αίμα έτρεχε από παντού.

Λίγα μέτρα πιο πέρα, ο νεαρός Κλόβις αγωνιζόταν μάταια για να σπάσει τον κλοιό που είχαν σχηματίσει γύρω του οι άνθρωποι της Φρεδεγόνδης.

Η εμφάνισή του Χιλπερίχου τερμάτισε σε λίγο τη φοικαλέα σκηνή...

★

Μερικές ημέρες αργότερα, ώδηγησαν την Κλοσγουίνη στο δικαστήριο. Η απόδειξη της ενόχης της θα γινόταν με την δοκιμασία του καπού νερού.

Πάνω σε μία δυνατή φωτιά έβαλαν ένα μεγάλο καζάνι. Κι' όταν το νερό άρχισε να κοχλάζει έρριξαν μέσα ένα δαχτυλίδι.

Η κατηγορουμένη θα έπρεπε να βάλει το χέρι της μέσα στο καπό νερό και να βγάλει το δαχτυλίδι. «Αν δεν πάθαινε τίποτε, αυτό έσήμαινε πως ήταν άθωα. Αν το χέρι της καίγταν, αυτό αποτελούσε την άναμφισβήτητη απόδειξη της ενόχης της».

Η Κλοσγουίνη, ντυμένη μ' ένα ολόλευκο φόρεμα, γονάτισε για μερικές στιγμές και προσευχήθηκε στο Θεό. Έπειτα έχωσε αποφασιστικά το χέρι της στο νερό. Καί, τότε, έγινε το θαύμα.

Όταν το έδωσε, έπειτα από μερικά λεπτά, το χέρι της είχε ένα έλαφρό ροζ χρώμα, αλλά δεν παρουσίαζε κανένα έγκλημα.

Η Φρεδεγόνδη έφούσε από λύσσα, «Η καταραμένη αυτή μάγισσα, φώναξε, δεν προσευχήθηκε περισσότερο στο Θεό αλλά στο Σατανά. Αυτός την έκαμε να σωθή από τη δοκιμασία!».

Έτσι, ώδηγησαν και πάλι τη δυστυχισμένη Κλοσγουίνη στη φυλακή. Αλλά, το άλλο πρωί, την βρήκαν νεκρή. Η Φρεδεγόνδη την είχε πνίξει μέσα στο κελλί της με τα ίδια της τα χέρια, όπως είχε κάνει άλλοτε και για τη Γαλεσουλίνη. Έπειτα, διέδωσε πως η νέα είχε αυτοκτονήσει, για να αποσύρει τη δίκαιη τιμωρία της.

Την ίδια ημέρα, πέθαινε πάνω στην πυρά, έπειτα από φοικώδη βασανιστήρια, η μητέρα της Κλοσγουίνης.

Απόμεινε τώρα ο Κλόβις. Η Φρεδεγόνδη δεν δίστασε ούτε έμπρος στο καινούριο έγκλημα. Ένας από τους ανθρώπους της μαχαίρωσε μία νύκτα το νεαρό πρίγκιπα μέσα στο δωμάτιό του.

Ο δολοφόνος είχε υπολογίσει καλά το γτύπημα. Έτσι, δεν δυσκολεύθηκαν να διαδωσουν κατόπιν ότι ο Κλόβις είχαν αυτοκτονήσει, για ν' ακολουθήσει την άναυτη μένη του Κλοσγουίνη στον τάφο.

Η Φρεδεγόνδη έθιάυε πια. Από καιρό τώρα, είχε παραμερίσει τον άσθενικό Χιλπερίχου από την έξουσία κι' είχε συγκεντρώσει όλη τη δύναμή στα χέρια της. Οι φίλοι της, που του διάλεγε ανάμεσα στους μεγιστάνες, τους αλικούς και τους ανθρώπους του λαού ακόμα, κυβερνούσαν το κράτος σύμφωνα με τις ιδιοτροπίες και τα καπορία της.

Μία μέρα, τέλος, ο Χιλπερίχους υπαίγοντας μέσα στον κοιτώνα του, βρήκε τη Φρεδεγόνδη στην άγκαλιά ενός από τους φίλους της, του μαϊροδόμου Κασσιπέο.

Ο βασιλιάς κατέβασε άμέσως το κεφάλι από ντροπή και έκαμε ν' απομακρυνθεί. Αλλ' η Φρεδεγόνδη σκούνηξε τον έραστή της.

Τι περιμένεις, λοιπόν, άκούη; του είπε.

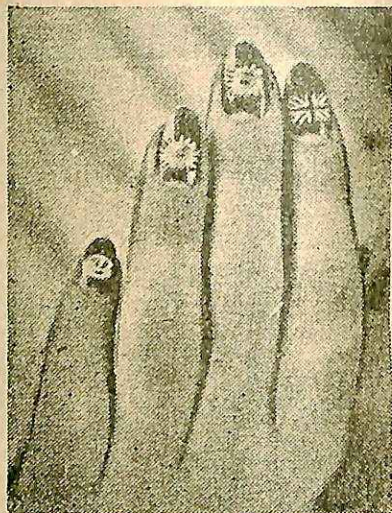
Εκείνος ώρησε τότε εναντίον του Χιλπερίχου και του τρύπησε το σώμα πέρα-πέρα με το βαρύ έϊφος του.

Όστόσο, η Φρεδεγόνδη δεν άπληαυσε για πολύν καιρό το θοιάυό της.

Η ζωή της κυλούσε τώρα άναμεσα σε όγνιαστικές διασκέδασεις και σε αποτροπαιά έγκλήματα, που ήταν άπαραίτητα για τη διατήρησή της έξουσίας της.

Αλλά μία μέρα, ένας από τους φίλους της που τον είχε άπραμακύνει, μήνη κουρά μεσα στον κοιτώνα της και, άφου την κοάτησε για τελευταία φορά στην άγκαλιά του και την έβλε να λυώνη κάτω από τα χέρια του, έσφιξε γύρω από το λαιμό της τα χέρια του, ενώ κολλούσε λαίμαργα το χείλι του στο στόμα της, για να ρουφήξει την τελευταία της πνοή...

Αυτό ήταν το τέλος της σατανικής αυτής γυναικας, που τα κοκούρια έυστικά της συναγωνίζονταν την άπαραύλλη ομορφιά και τη μοιραία γοητεία της.

ΣΗΜΑΙΕΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ!

Οι Άμερικανίδες που θέλουν να συμβαδίζουν με τη μόδα, ζωγραφίζουν επάνω στα νυχία τους την αμερικανική σημαία ή μία από τις σημαίες των συμμαχών κρατών. Η νέα μόδα κερδίζει όλοένα περισσότερο έδαφος.

ΠΩΣ ΟΙ ΝΕΓΡΟΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ... ΛΕΥΚΟΙ

Στην Αφρική συνεχίζεται ακόμη η έκκαθαρίσις ώρισμένων περιοχών από τις βόμβες με τοξικά αέρια που είχαν έγκυκατασπείρει οι Γερμανοί. Πριν από λίγο, κατά την διαρκή μίας πορομίας έκκαθαρίσεως, έζησαν τέσσερες ίθαγενείες έρναται βρήκαν το θάνατο. Γι' αυτό οι Άμερικανοί, εκτός από τις ειδικές στολές, για την προστασία του σώματος, έπενευσαν μία κρέμα, που προφυλάσσει το πρόσωπο από τις επιδράσεις των δηλητηριωδών αερίων. Η κρέμα αυτή είναι λευκή και έτσι οι μαύροι που την μεταχειρίζονται γίνονται και αυτοί λευκοί κατά την ώρα της έπικινδύνου έργασίας.

ΠΑΡΑΛΛΕΛΟ ΡΕΚΟΡ

Οι Άμερικανοί έχουν τη μανία των παροδών ρεκόρ. Ο καπιστής που βέβηπε στην είκόνα κρινίζει ταυτόχρονα 18 τσιγάρα και τα φθάνει ως το τέλος χωρίς να τα βγάλει καθόλου από το στόμα του.

Τα παρασκήνια ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ της Νυρεμβέργης

Το κατέρωμα του Συνταγματάρχου "Αντρίου"

Με την παραδειγματική καταδίκη των μεγάλων έγκληματιών πολεμου, έπεσε η αυλαία στην τελευταία πράξη της δίκης της Νυρεμβέργης. Απ' τους δικαστές ως τους φρουρούς, απ' τους δημοσιογράφους ως τους μεταφραστές, όλοι — εκτός των καταδίκων — άνάσσαν με άνακούφισι, γιατί είχε τελειώσει η πιο μεγάλη δίκη της Ιστορίας.

Λίγοι ξέρουν τα παρασκήνια της δίκης αυτής, ιδίως δε τις άφάνταστες δυσχέρειες που δημιούργησε η διοργάνωσή της. Ο δυσκολίες αυτές άρχισαν 3 μήνες πριν απ' την έναρξή της, την ημέρα δηλαδή που οι κατηγορούμενοι παρεδίδησαν στη φουρήση του συνταγματάρχου "Αντρίου".

Ο "Αντρίους είχε ένας άξιωματικός του Ιππικού, τύπος έγκάρδιος και δραστήριος. Τίποτε δεν έδειχνε πως ήταν ο κατάλληλος για μία τέτοια άσυνήθιστη άποστολή. Κι' όμως τάδναλε πέρα περίφημα, χάρις στην πρωτοβουλία και την έφευρετική τήτσή του.

Πρώτα-πρώτα, έπρεπε να δημιουργηθεί μία φυλακή. Ο "Αντρίους άναγκάστηκε να επιτάξει ένα άριθμό κτιρίων της Νυρεμβέργης και να συγκεντρώσει όλοκληρο μικρό στρατό από Γερμανούς έργατες, αίμαλάτους πολλούς. Φρόντισε ν' αντι-κατασταθούν 1.619 τζαμία σπασιμένα απ' τους βομβαρδισμούς με φυλάλα της διαφανούς πλαστικής ούσιας «πλεξινγκλάς» και να τοποθετηθούν κάγκελα στα παράθυρα. Έτσι, είχε γίνει το σπουδαιότερο, κι' οι κατηγορούμενοι μπορούσαν πια να έγκυκατασταθούν.

Έν τώ μεταξύ ο έισανγγελες κι' οι βοηθοί του είχαν ανάλαβει ένα έργο τεράστιο: Έπρεπε να έξετάσουν όλοκληρους τόνους έγγραφων, να καλέσουν μάρτυρες, να κάμουν άνακρίσεις.

Το μέγαρο των δικαστηρίων είχε πάθει κι' αυτό σοβαρές ζημιές απ' τους βομβαρδισμούς. Μία μόνον αίθουσα του έμεινε χρησιμοποίησιμη. Ένα συνεργείο από φυλακισμένους "Ες-Ές" έκαμε τις άπαιτούμενες μεταρρυθμίσεις, υπό την έπίβλεψη των συμμαχών και μέσα σ' έλάχιστο χρονικό διάστημα.

Πριν ακόμα άρχισή η δίκη, ένας απ' τους δικαστές λογάρισε ότι, για να μεταφράζεται διαδοχικά σε τέσσερες γλώσσες κάθε λέξις που θα έπροφέρετο κατά τις συνεδριάσεις, βάπρεπε να διαρκέσει η δίκη χρόνια ολόκληρα... και τότε θα πέθαιναν μερικοί απ' τους κατηγορουμένους από γηρατεία! Εύτυχώς, ένας απ' τους όργανιστάς θυμήθηκε το σύστημα της συγχρόνου μεταφράσεως, που είχε ήδη έφαρμοσθή στην Παναμερικανική Διάσκεψη της Λίρας. Το έργο των μεταφραστών της Νυρεμβέργης θα ήταν βέβαια πολύ δυσκολώτερο, γιατί δεν έπρόκειτο για προετοιμασμένες μεταφράσεις νοσπών άγορεύσεων. Θάπρεπε ν' άποδίδουν άμέσως και πιστά κάθε λέξι, κάθε άπάντησι, ώστε να την άκούει σ' τη γλώσσα τους όλοι όσοι θα λάβαιναν μέρος στη διαδικασία.

Απ' τους 250 διερμηνείς, που παρουσιάσθηκαν στο διαγώνισμό, διαλέχθηκαν 36. Το μικρόφωνο άπεδείχθη... φόβητρο για τους άσυνήθιστους σ' αυτό! Περίφημα μεταφράσται λάγαναν, υπέβησαν τα λόγια τους, όταν βρέθηκαν έμπρος του, κι' επιτέλους δήλωσαν ότι ήταν άδύνα-

τον να τα καταφέρουν! Άλλοι πάλι έμειναν βουβοί ή πρόσφεραν άνασθους ήχους, σαν φωνές ζώων... Απ' τους 36, που πέτυχαν σ' αυτή τη δοκιμασία, μόνον 8 κράτησαν ως το τέλος της δίκης. Πολλοί απ' τους ύπόλοιπους έπαθαν έπικίνδυνη νευρασθένεια, απ' την υπερέκπωση και τη συνεχή υπερέντασι των νευρών. Άλλοι δέχθηκαν εν τώ μεταξύ δολαστικές προτάσεις απ' τον Ο. Η. Ε. κι' έφυγαν απ' τη μέση της δίκης.

Οι περισσότεροι Γερμανοί πολίτες είχαν γίνει έξω φρενών κατά των κατηγορουμένων, όχι τόσο για τα έγκλήματά τους εναντίον της ανθρωπότητας, όσο... γιατί καλούσαν και κάπνιζαν άσθονα άμερικανικά τσιγάρα! Οι κάτοικοι της Νυρεμβέργης, συνηθισμένοι στα χρώνια του ναζισμού να βλέπουν στο έδωλο του κατηγορουμένου άληθινά ανθρώπινα κομμάτια, μάνιαζαν γιατί οι άσθονα-ζήδες παρουσιάζονταν στο δικαστήριο φορεσκούριμένοι, ξεκούραστοι, χορτάτοι και καλοντυμένοι.

Πρέπει λοιπόν ναή κάμει κανείς φοικαλέοτης, για να ιππορή να ζή ύποφροτά; Έλεγαν με πείρα τους έένους δημοσιογράφους.

Μερικοί άπόσσο σκεπτόντουσαν λογικώτερα κι' έκτιούσαν την άσσηγη αυτή μεταχειρίσι των φυλακισμένων εκ μέρους των Συμμάχων.

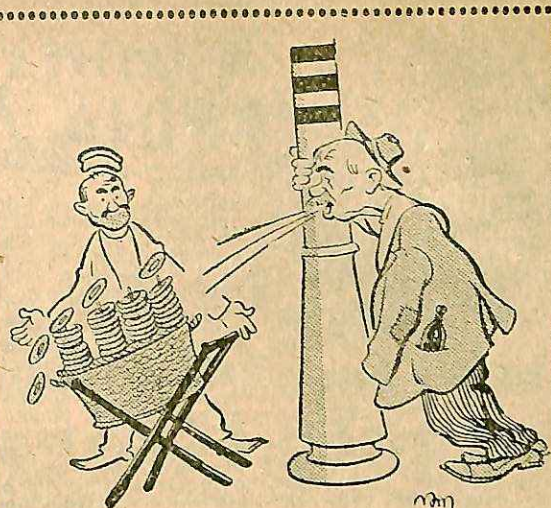
Στην άρχή, άπαγορευόταν στους φυλακισμένους να δέχονται δέματα απ' έξω. Έπειτα τους το επέτρεψαν. Σχεδόν άμέσως όμως ένασπεδλήθη ή άπαγόρευσις, γιατί κάποιος απ' αυτούς έλαβε ένα ζευγάρι παπούτσισ, που μέσα στο ένα τακούνη τους άνακαλύφθηκε ένα διαλίδιο με δηλητήριο. Δεν άποκλείεται ναή προμηθευθή κι' ο Γκαίρινγκ μ' αυτό τον τρόπο το δηλητήριο με το όποιο αυτοκτόνησε.

Ο "Αντρίους είχε έπιτρώσει στους φυλακισμένους όχι μόνο να δέχονται τους δικούς τους, αλλά και ν' ανταλλάσσουν έπισκέψεις μεταξύ τους. Κι' εκείνοι είχαν έπωφεληθή απ' αυτή την άδεια. Ο πρώην Υπουργός του Έσπλισμού Σπέρσ έδειχνε ιδιαίτερα προτίμηση στη συντροφιά του δόκτορος Σάχτ. Οι στρατιωτικοί είχαν σχηματίσει ένα δικό τους κύκλο. Οι άλλοι, περιστοιχίζαν τον Γκαίρινγκ. Μόνον ο "Ες έμεινε άπομονωμένος. Τον κυνηγούσε διαρκώς ο έμμενος φόβος ότι οι Άμερικανοί ήθελαν να τον δηλητηριάσουν! Γι' αυτό δεν έβαζε συχνά στο στόμα του τη μερίδα του ψωμιού ή του καφέ του. Την παραχωρούσε στους συντρόφους του, κατά προτίμησην δε στον Μπάνντορ φόν Σίραχ. Στην άρχή, άπαρούσε πως δεν τον έβλεπε να πεθαίνει απ' το δηλητήριο. Κατόπιν, άμως έδωσε την έξηγησι ότι... το είχε συνήθει ο όργανισμός του!

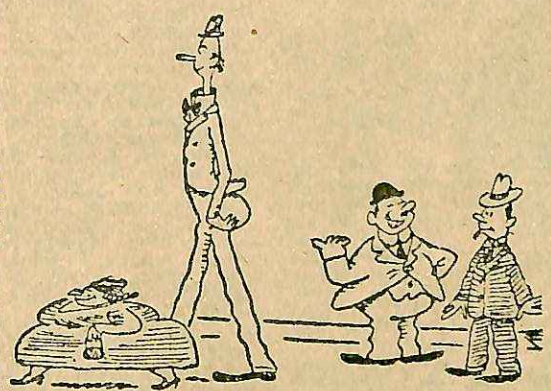
Όταν ο Γκαίρινγκ προτείδε τη μικρή του κόρη, ήλικίας 9 έτών, είχε κατασυγκινηθή. Γιατί ο μεγάλος αυτός έγκληματίας ήταν τουφερός πατέρας. Ρώτησε τη μικρούλα για τα μαθήματά της κι' ίκανοποιήθηκε για τις προόδους της στην άριθμητική. Η κόρη του του μοιάζει, όχι μόνο στο πρόσωπο, αλλά και στην άνιληψη — γιατί ο Γκαίρινγκ είχε άσφαλώς έξαιρετική άνιληψη, μόνο που τη χρησιμοποίησε για το κακό...

Σ' όλη τη διάρκεια της δίκης, η σύζυγός του έλπιζε ότι θα γλύτωνε τη θανατική καταδίκη. Καθώς έμε πολύ προληπτική, σαν τους περισσότερους ήθροισούς, μόλις εύρίσκε στο δρώμε ένα καποδογοκαθαριστή, έτρενε να ξεροίριζή τοσις τριχας απ' τη σκούπα του, για τον έαυτό της, την κόρη της και τον άντρα της. Γιατί, σύμφωνα με μία παλιά γεομανική πρόληψη, η σκούπα του καποδογοκαθαριστού φέρνει γούρι.

Όστόσο, το μόνο γούρι πούφερε στον Γκαίρινγκ, είχε ότι κατάφερε ν' αυτοκτονήσει και ν' άποφύγη την άγχνη...

Κατευθυνόμενες ρουκέτες!... (Σκίτσο Ν. Νομικού)

— Πώς κατάντησαν έτσι; — Από τη σταυρολεζομανία! Εκείνος λύνει τα «καθέτως» και εκείνη τα «όριζοντιώς»!

ΠΡΩΤΟΒΟΧΙΑ

— Επιτρέπετε να σάς προσφέρω το δέντρο μου, δεσποινίς;

— Μεγάλε βασιλιά, λυπήσου με! Έχω να θρέψω γυναίκα και παιδιά! — Κι' εγώ το ίδιο!

Μία πιστή καρδιά

Μόλις η Μαριάννα έμαθε τη θλιβερή είδηση απόμεινε ξεση. Με το γράμμα στο χέρι σωριάστηκε άναοιθνη στο πάτωμα. Κι' όταν τη φέρανε στις αιδούσεις της, ένα όνομα βγήκε, μαζί με έναν αναστενάζοντο, από το στόμα της:

«Δημο μου!... Το γράμμα έρχόταν από πολύ μακριά, απ' την Αυστραλία. Της έγραφε κάποιος πατριώτης της ζην-τευμένης από χρόνια εκεί κάτω. Και της έλεγε καθαρά και έαυτερα την αλήθεια:

«...Ο Δημο σου παντρεύτηκε προχθές στην πόλη που είναι εγκατεστημένος και δουλεύει. Πήρε γυναίκα του την κόρη ενός κυνηγού, που κυνηγάει στα δάση αγριμιά για το δέρμα τους και καρδιές πολλά. Ξέγραψε τον πιά, όπως σε ξέγραψε κι' αυτός ο άπιστος...»

Η Μαριάννα σβίγγει τώρα το γράμμα στο στήθος της και χύνει μαύρα δάκρυα και παρομιλάει σαν νάχη δυνατό πυρετό, σαν νάχασε τα λογικά της:

—Με νεία σου, με χαρά σου, αγαπημένε μου!... 'Ο θεός να σ' έχω καλά κι' η Παναγία να εύλογη το στεφάνι σου, καλέ μου και διαλεκτέ μου... 'Όσο για μένα μη νοιάζεσαι, θα φύγω κι' εγώ... Θα φύγω νύφη από αυτό τον κόσμο, νύφη του Χάρου!... Θα πεθάνω με τ' όνομά σου οτά

χείλη μου, με τη θύμη σου οτή σκέψι μου... Και θα ζαναντωώμε και πά-νω πού η ζωή δεν έχει πό-νους και βάσανα... Με νεία σου, με χαρά σου, Δημο μου!

Σώπαες λίγες στιγμές και συνέχισε αργά, υποκωφά: —Μ' άκουσε πού σου μι-λώ;... Άκουσε τη φωνή μου; Ένώ βλέπω το γλυκό σου το πρόσωπο... Φοράς στε-φανί λεμονιάς στο κεφάλι και χαμογελάς... Ένα γέ-λιο νάναι όλη σου η ζωή, αγαπημένε μου... Τα δα-κρυά μου να γίνουν δροσιά, ροδοπέταλα και κουφέτα οτή χαρά σου!...

Σβίγγει το μοιραίο γράμ-μα η Μαριάννα και θυμάται, θυμάται τα καλά, τ' αζε-χαστά τα περασμένα. 'Η-ταν άθωα παιδούλα ακόμα όταν πρωταντίκρουσε το Δη-μο και τον άγάπησε τρελ-λά, όπως κι' εκείνος ξε-τρελλάθηκε μαζί της.

Απ' την ημέρα αυτή έ-πιχτούσαν ο ένας τη συν-τροφιά του άλλου. Άνοι-ξαν τις καρδιές τους κι' ελ-παν ο ένας στον άλλο τον καυτό τους. Έρωτας τρελ-λός, θερμός, παράφορος τους έδεσε με τις λουλου-δένιες αλυσίδες του.

Κι' όταν πρε μια μέρα ή στιγμή να χωριστούν, και να πάει ο Δημο οτή μακρι-νή ζενντεία για να δουλέ-ψη οκληρά και να κέρσι δι-κά του περιουσία, κούσαν γεμάτοι έμπιστοσύνη.

—Κουράγιο, Μαριάννα μου! Είναι οκληρή η ζενντεία, με μνήν πικραίνεσαι. Θα σ' έχω πάντα βαθιά μέσα οτήν καρδιά μου, τις μέρες θα μετρώ και τις ώρες όσο να γυρίσω πίσω να σε κάνω ταίρι μου πιστό.

—Στό καλό να πιάς, πολυ-αγαπημένε μου! 'Η Πανα-γία ή Δέσποινα μαζί σου! 'Ο Παντοδύναμος να σε δε-πύρη να προκόψης και να

μούρθης οτήν άγκαλιά μου το γρηγορώτερο.

Έφυγε ο Δημο. Κλείστηκε οπή της ή Μα-ριάννα και μετράει τις μέ-ρες και περιμένει κι' έλπί-ζει και προσεύχεται θερμά και ίκετευει το θεό για τον καλό της.

Της γράφει ο αγαπημένος της και τις στέλνει και κα-νένα όμορο κάπου-κάπου. («'Υπομονή, της λέει σε κάθε του γράμμα, υπομο-νή. Σβίξε την καρδούλα σου λίγον καιρό ακόμα και θα γυρίσω...»)

Και περνάει ο καιρός. Κυ-λούν και φεύγουν τα χρό-νια ένα-ένα, σαν τις χάν-τρες του κομπολογιού.

Και γίνονται πιά άραϊά, κι' όλο πιά κούα τα γράμ-ματα του Δημο. Κι' έρχε-ται μέρα που σταματούν.

Μάταια περιμένει τον τα-χυόδρομο οτήν αιδούρα ή άραϊρη ή Μαριάννα!...

Ός πού άζαφνα έφτασε το μοιραίο γράμμα της συμ-φοράς, το γράμμα με την θλιβερή την είδηση: «Σε πρό-ωως ο Δημο, κι' έκανε μιάν άλλη ταίρι του πιστού!»

Η Μαριάννα δεν θέλει πιά να ζήσει. Το πήρε άπόφασι πιά να πεθάνει. Μα δεν έρ-χεται ο θάνατος όταν τον καλή κανείς. Έχει κι' ο Χάρος τις ιδιοτροπίες του.

Χρόνια άρκετά περνούν ακόμα.

Η Μαριάννα γέρασσε. Την σκέβωσσε ο πόνος. Την λύ-γιζε ο καύμος.

Αν την έβλεπε ο Δημος δεν θα τή γνώριζε.

Και τώρα έχει έναν πόθο άκοίμυτο. Να φύγη για τη μακρινή ζενντεία, να πάη εκεί πού δρίσκεται ο καλός της κι' άγνώριστη ν' άφοσι-ωθεί οτήν ανατροφή των παι-διών του. 'Όνειρο τρελλά!

Κι' όμως μια μέρα χάθηκε εσφονιά απ' το σπήτι της η Μαριάννα. Τα πούλησε όλα κι' έφυγε. Κανείς δεν ξέ-ρει για πού τράβηξε. Πέ-ρσσε καιρός πολυς ακόμα. Κι' ένα γράμμα πάλι κά-ποιου συμπατριώτη απ' την Αυστραλία έφερε είδησεις οτόν τόπο της. Μία γρη-ά 'Ελληνίδα έπισκε δουλεια οτό σπήτι του Δημο. Κα-νείς δεν ήξερε ποιά ήταν κι' από πού έρχόταν. Ά-φοσιώθηκε οτή λάτρα των παιδιών του Δημο, πάντα άλιμμένη και λιγμολιπή.

Ένα βαθύ μυστήριο τή σκέ-παζε. Και κράτσε το μυστι-κό της ώσωπο έκλεισε τα μάτια της. Το πήρε οτόν τάφο της, οτόν τάφο πού δίνει ανάπαυση στις πονε-μένες καρδιές, τις πιστές καρδιές, τις καρδιές τις φαρμακωμένες...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Μία σκάλα με 6500 σκαλοπάτια

Η μεγαλύτερη σκάλα του κόσμου βρίσκεται οτήν Κί-να. Ξεκινάει από το έδαφος και φθάνει σε ύψος 1500 μέτρων, όπου βρίσκεται ο παμπαλίας ναός του Τάι-σάν. Η σκάλα αυτή έχει 6500 σκαλοπάτια και για να τ' ανεβή ένας άνθρωπος, με την προϋπόθεση βέβαια ότι θα μπορούσε ν' ανεβεί, θα χρειαζόταν 14.15 ώρες. Οι πιστοί που ανεβαίνουν οτό ναό του Τάι-σάν κά-νουν συνήθως μία έβδομά-δα. Στο άναμεταξύ, ξεκου-ράζονται, τρώνε και κοι-μούνται μέσα στις ειδικές κρύπτες πού είναι φτιαγμέ-νες επίτιδες οτις δύο πλευ-ρές της πελώριας αυτής σκάλας.

«ΦΩΤΙΑ οτήν αϊδουσα!»

Δυό καταπληκτικοί νεωτερισμοί

Δυό ένδιαφέροντες νεωτερισμοί τρά-θηξαν την προσοχή των έπισκεπτών, οτό «φωτισμό» του κινηματογράφου» πού διοργανώθηκε τελευταίως οτις Κάννες της Γαλλίας σχετικά με το ό-ποιο δημοσιεύσαμε ιδιαίτερη ανταπό-κριση: τα φίλμ σε ζένες γλώσσες χω-ρίς υποτίτλους και τα αναποδογυριμέ-να φίλμ, πού δίνουν τη διασκεδαστική έντύπωσι ότι ο χρόνος γυρίζει πρὸς τὰ πίσω αντί να προχωρή.

Οι τεχνικές όμως έπινόησεις, πού έ-χουν δοκιμασθή πὸς την Αμερική, έ-χουν πολύ μεγαλύτερη πρωτοτυπία. Οι δυό σπουδαιότερες είναι ο «δομηρός τηλεοπτικός κινηματογράφος» και το σύστημα «φωτιά οτήν αϊδουσα».

Ο πρώτος, όπως φανερώνει το όνο-μα του, προστέτει στα ήχητικά και οτό φωτεινά κύματα της τηλεόρασης ή του κινηματογράφου μυρωδιές ταίρια. σμένες με την κάθε εικόνα. Είχαν γί-νει ήδη από χρόνια σχετικά πειράματα οτήν 'Ελβετία. Πρώτος όμως ο Νεου-ορκέζος Χανς Λαουμπ έπινόησε μία ά-πλουστατή συσκευή, πού πραγματω-ποίησε την καινούργια αυτή έπιτυχία του κινηματογράφου.

Στις δοκιμές, φάνηκε οτήν οθόνη μία μεγάλη τριαντοφυλλία κι' άμέσως ή αϊδουσα μοσχοδόλησε από το άρωμα των λουλουδιών της. Η εικόνα ένός καταστήματος αλλαντικών γέμισε την αϊδουσα με μία όρεκτικωτάτη μυρωδιά καπνιστού ζαμπονιού. Το έργαστήριο ένός έυλογητού μύριζε φρέσκα ροκα-νίδια, ένω μία κούζινα σκόρπιζε το ά-ρωμα του καφέ!

Σημειώτεον ότι, κάθε φορά, μόλις καλή ή εικόνα, χάνεται μαζί κι' ή μυ-ρωδιά, για ν' αντικατασταθή από άλλη. Έτσι άποφεύγονται τα άσχημα άνακα-τέματα των όσμων.

Καθώς βεβαιώνει ο έφευρέτης, ή συσκευή του είναι απλή σαν παιδιάτικο παιχνιδάκι. Κοστίζει μόλις 5 δολα-ρια, μπορεί δε να σκόρπιζή επί όλο-κλήρου έτος 500 διάφορα άρώματα! 'Ο-ταν ξεζαντινθή, αντικαθίσταται με και-νούργια.

Και τώρα άς έλθουμε οτό δεύτερο νεωτερισμό: τή «φωτιά οτήν αϊδουσα». Πρέπει να όμολογήσωμε ότι ο συνη-θισμένος θεατής, ζαλωμένος οτήν πολ-υθρόνα του, παρακολουθεί λίγο αδιά-φορα κι' άπρημένα τη δραματική πλο-κή του φίλμ, πού δεν τον άφορά προ-σωπικώς. Τα πράγματα όμως αλλάζουν με το καινούργιο σύστημα του «ήχη-τικού αναγλύφου», πού έπιτυγχάνεται με πολυάριθμα μεγάφωνα, τοποθετημέ-να σε διάφορες θέσεις πίσω απ' την ό-θονη και τροφοδοτούμενα από δυό δια-φορετικές «ήχητικές πηγές».

Με το σύστημα αυτό, δεν θ' άκούε-ται π.χ. πιά μία φωνή βροντώδης απ' τη χείλη μιάς κοπέλλας πού βρίσκειται οτό «πίσω πλάνο». Οι φωνές κι' οι θέ-ρυχοι θα μετατοπίζονται κανονικά μαζί με τα πρόσωπα, θα πλησιάζουν ή θ' ά-πομακρύνονται, κι' έτσι θα παρέχεται τελειότερα ή έντύπωσις της πραγματι-κότητας.

Προχωρώντας ακόμη πιά πολύ σ' αυ-τές τις καινοτομίες, ένα κινηματοθέα-τρο της Ν. Υόρκης έγκατέστησε 18 μεγάφωνα, οτό ταβάνι και πάνω απ' τις εξέδους. Αυτά τα μεγάφωνα της αϊδούσης λειτουργούν όταν πρόκειται να δημιουργηθούν μία «ατμόσφαιρα» τρόμου ή ποιήσεως. Σε μία σκηνή έξο-χιχη π.χ. οι θεατοί άκούουν χιλιάδες τσιτζίκια να τσιρίζουν κάτω απ' τα κα-θίσματα. Άλλοτε πάλι εσπάζει πίσω τους ένας τρομερός πάτηνος, τη στιγ-μή πού γίνεται μία σύγκρουσις αυτο-κινήτου οτήν οθόνη.

Ποιάς θεατής, οσοδήποτε φλεγματι-κός κι' αδιάφορος, μπορεί να μη νιώ-ση κάποια συγκίνηση, όταν βλέπη οτό παύι μία πυρκαγιά και συγκρόνως ά-κουη πίσω του τις σειρήνες των πυρο-σβεστικών αυτοκινήτων και πρὸς το μέ-ρος της εξέδου το άπειλητικό τσίξιμο των φλογών;...

Πότε άραγε θα έφαρμοσθή και οτά έλληνικά κινηματοθέατρα ο «δομηρός και αναγλύφος ήχητικός τηλεοπτικός κινηματογράφος»;

Η «πολυαγαπημένη» πού έζησε και πεθάνε ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

Καμία γυναίκα δεν έλαμψε τόσο οτήν έποχή της όσο ή 'Ιουλιέττα Ρεκαμιά.

Η γοητεία της ήταν άκατανίκη-τη. Κι' είχε τη σπάνια έντυχία να την διατηρήσθ ως τα γεράματά της, έτσι πού, όπως έγραψε ένας από τους ρωμαιοτικούς θαυμαστές της, «ή άναμνησις της έμενε πάν-τα δεμένη με την ιδέα της νεότη-τος και της όμορφιάς και κανείς δεν την φαντάσθηκε ποτέ άσχημη και γερασμένη...»

Κι' ώστόσο, κάτω από την άπα-πλή έπιφάνεια της έντυχίας και των κοσμικών θριάμβων, ένα άνει-πυτο δράμα κρυβόταν μέσα οτήν ψυχή αυτής της γυναίκας, με το παιδιάτικο πρόσωπο, τα μεγάλα ά-νειροπόλα μάτια και την τόσο εκ-φραστική φυσιονομία.

Αυτό το δράμα πολύ λίγχι από τους συγχρόνους της το είχαν ύ-ποπτευθή.

Και, οτ' αλήθεια, πώς θα μπορού-σαν να φαντασθούν πώς ο πλούτι-οτό τραπέζιτης Ζάκ - Ροζ Ρεκαμιά, πού έμφανίζοταν έπισημα σαν άν-δρας της, ήταν οτήν πραγματικότη-τα πατέρας της;

Η 'Ιουλιέττα ήταν παιδί του από έναν παλιό νεανικό έρωτα. 'Η υπε-τέρα της, πού άνηκε οτους κύκλους της άριστοκρατίας και πού την είχε προστάτευσι ως τότε, πέθανε μία μέρα οτή λαμπυρία, αφήνοντάς την μόνη σε ήλικία δεκαπέντε χρόνων.

Ο Ρεκαμιά άρχισε να τρέμν τό-τε για το παιδί του. Κι' έπειδή φο-βόταν μήπως ή 'Ιουλιέττα θεωρηθή κι' αυτή σαν ευγενή από τους άν-θρώπους της 'Επαναστάσεως κι' έ-χει την τύχη της μητέρας της, ά-ποφάσισε να την... παντρευτή με όλους τους νομίμους τύπους, για να μπορεί να την προστάτευσι ά-ποτελεσματικά.

Οι δυό «ούζυγοι» έφυγαν έπειτα από το Παρίσι κι' άφου περιπλανή-θηκαν γι' άρκετό διάστημα οτις έ-παρχίες ζαναντρίσαν εκεί την έ-ποχή πού το άστρο του Ναπολέον-τος άρχισε να λάμπει πάνω οτόν ό-ρίζοντα της Γαλλίας.

Μα τώρα ήταν άργά πιά για να φανερωθούν την αλήθεια. Γιατί ό-λοι τους θεωρούσαν για συζύγους.

Έτσι, προτίμησαν να σιωπήσουν. Κι' ο Ρεκαμιά, θέλοντας να δια-σκεδάσθ την κόρη του και να την κέρσι να ξεχάσθ τη δυστυχία της, άρχισε να σπαταλά τεράστια ποσά σε χορίους σ' έορτές, σε ταξείδια...

Για άρκετό διάστημα, ή τύχη των ευνόησες. 'Ηταν ο πλουσιότερος άν-θρωπος του Παρισιού. Άλλ' οι σπα-τάλες του από το ένα μέρος και μερικοί άσσοχοι συνδυασμοί από τ' άλλο, τον ώδηγησαν μία μέρα οτήν καταστροφή...

Ήταν ή έποχή πού οι δυό «ούζυ-γοι» είχαν προετοιμάσει τα πάντα για να χωριστούν. Ένας σοβαρός λόγος ύπρχε γι' αυτό. Η 'Ιουλιέ-τα άγαπούσε.

Το άντικείμενο της αγάπης της ήταν ο πρίγκιψ Αύγουστος της Πρωσίας, πού, γονατιστός οτά πα-διά της, την ίκετευε να χωρήσθ από τον Ρεκαμιά και να γίνη γυναίκα του.

Άλλ' ή 'Ιουλιέττα έλάτρευε τον πατέρα της. Κι' όταν έμαθε την οι-κονομική του καταστροφή, πού έ-κείνος προσπαθούσε να της κρύψη,

άρνήθηκε να στέρξη οτό διαζύγιο. —'Η θέσις μου είναι κοντά σου, πατέρα, του έίπε. Τι θα γίνης χω-ρίς έμένα;

Ο Ρεκαμιά έκλαιγε. —Πήγαινε με τον άνθρωπο πού αγαπάς, της έλεγε. Όταν ξέρω πως είσαι ευτυχισμένη, θα είμαι ευ-τυχισμένος κι' εγώ.

Άλλ' ή 'Ιουλιέττα ήταν άμετά-πειστη. Την άλλη μέρα, έστειλε έ-να γράμμα οτόν αγαπημένο της, λέ-γοντάς του ότι ήταν άποφασισμένη να μείνη κοντά οτό «ούζυγό» της και ότι δεν έπρεπε να ζητήσει να την ξαναδώ.

Ο πρίγκιπας έφυγε από το Πα-ρίσι, με την ψυχή πλημμυρισμένη από λύπη.

Τα χρόνια κυλούσαν τώρα μονό-τονα και θλιβερά, γιατί ή οικονο-μική κατάσταση των δυό συζύγων δεν ήταν καθόλου ευχάριστη.

Μία μέρα τέλος, ο Ζάκ - Ροζ Ρε-καμιά πέθανε από μαρασμό.

Η «ζάρα» του ήταν τότε σαράν-τα δυό χρόνων, άλλα έλαμπε από χάρη και όμορφιά. Και, οτό σαλόνι πού σπήτιό πού είχε οτό 'Αμια - ώ - Μπουά, συγκεντρωνόνταν κάθε μέρα οι καλλιτέχνες, οι λόγιοι, οι ποιηταί, οι έπιστήμονες, οι πολιτι-κοί, ή έποχή οτόν κόσμο της τέ-χνης, των γραμμάτων και των έ-δων. 'Ο φυσικός Αμπέρ, μόλις εί-κοσι χρόνων τότε, ήταν ξετρελλα-μένος μαζί της.

Μα ένας ήταν ο έκλεκτός της: 'Ο ύποκωπος Ρενέ ντε Σατωπριάν, πού ήταν τότε διάσημος οτόν κό-σμο των γραμμάτων, της διπλωμα-τίας και της πολιτικής.

Η 'Ιουλιέττα ού έίχε δοθή με όλη της την ψυχή. Κι' έκεινος την έλάτρευε. Κάθε πρωί της έγραφε ένα τρυφερότατο γράμμα. Και, κά-θε άπόγευμα, οτις τρεις άκριβώς, πήγαινε να την έπισκεφθή. Ήταν τόσο άκριβης σ' αυτή την έπισκεψή του, πού οι ώρολογιοποιοί της οδού των Σεβρών, βλέποντάς της οδού να περνάει, κανόνιζαν τα ρολόγια τους.

Άλλ' ο Σατωπριάν ήταν παντρε-μένος. Όταν τέλος, το θεβρουά-ριο του 1847, πέθανε ή γυναίκα του Σελέστ, πρότεινε οτήν κυρία Ρε-καμιά να πανδρευθούν.

Άλλ' ή 'Ιουλιέττα άρνήθηκε. ό-πως είχε κάμει και οτήν περιπίτση του πρίγκιπας της Πρωσίας.

Ήταν τότε έβδομηντα χρόνων και είχε γίνει ολότελα φαλακρή. 'Ψάτσσο, εξακολουθούσε να είναι πάντα γοητευτική. Και για να κρύ-ψη το πείσιμο των μαλλιών της, είχε ράψει ζανθιές μπουκλές οτήν ά-κρη του καπελλίνου της και τις σκούφισε πού φορούσε οτό σπήτι της... Τελευταία τεχνάσμα της γυναίκας πού ήταν συνήθεισμή πάντα να άρέσει... Άλλά για ένα συζυγο αυτό τα τεχνάσματα δεν θα είχαν καμιά άξία. 'Ο φόβος αυτός μήπως φανερώσθ το άλύππιτο πέρα-σμα των χρόνων πάνω της την έ-καμει ν' άρνήσθ την πρότασι του άνθρώπου πού αγαπούσε.

Αργότερα, ή 'Ιουλιέττα έπαθε καταρράκτη και έμεινε τυφλή σχε-δόν. Από τ' άλλο μέρος, ο Σατωπ-ριάν, πού ήταν ογδοντάρης πιά, είχε γεράσει τόσο πολυ, πού δεν μπορούσε να σπκωθή από το κρεβ-βάτι του.

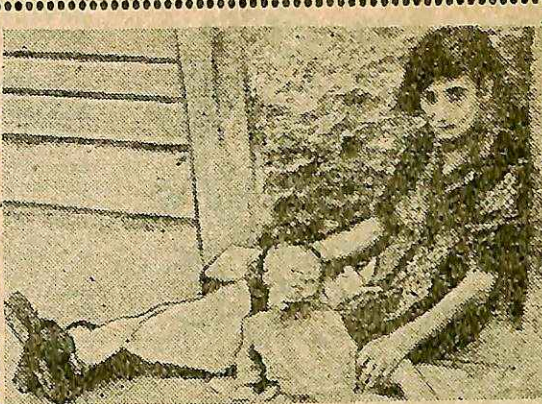
Ψάτσσο, οι δυό αυτοί άνθρωποι δεν έπαθαν ν' αγαπήνται. Η κυ-ρία Ρεκαμιά, με τη συντροφιά της άνεψιάς της, πού της χρησίμευε για οδηγός, γιατί δεν έβλεπε καθόλου πιά, πήγαινε κάθε άπόγευμα οτό προσέφαλο του φίλου της.

Μία μέρα - οτις 4 'Ιουλίου 1848 - ένω κρατούσε το χέρι του άνάμεσα οτά δικά της, ένόωσε τα δάκρυα του συγγράφους να παγώνουν.

Κατάλαβε τότε ότι ο Σατωπριάν είχε πεθάνει.

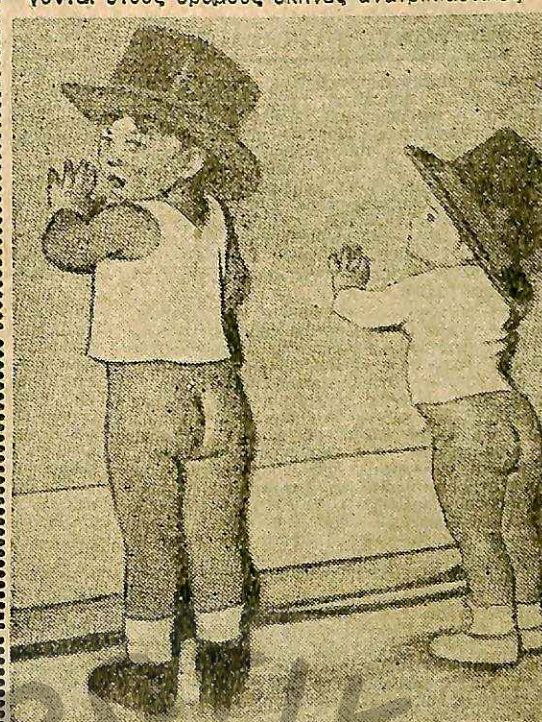
Η 'Ιουλιέττα θέλησε να φέρη γιά τελευταία φορά τα χέρια της οτό πρόσωπο του άνθρώπου, πού τόσο είχε αγαπήσει και να τον χαζέψη. Άλλά την ίδια στιγμή σωριάστηκε λιπόθυμη...

Μερικούς μήνες αργότερα, ή γυ-ναίκα αυτή πού συμείλιζε μία όλο-κληρη έποχή και πού είχε εμπνεύ-σει τόσους φανερούς έρωτες γύ-ρω της, χωρίς να κατορθών να είναι ποτέ ευτυχισμένη, πέθανε από κο-λέρα, πού είχε ξεσπάσει τότε με άφάνταστη όρμη σ' όλη τη Γαλλία...

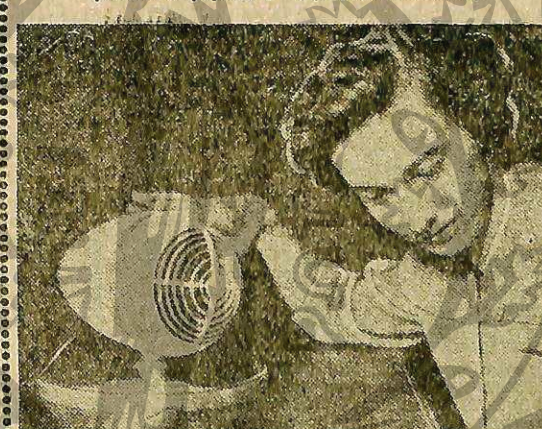
Η ΠΕΙΝΑ ΣΤΗ ΝΕΑΠΟΛΙ

Η Νεάπολις δεν φμιζόταν ποτέ για την ευημερία της. Άλλά σήμερα ή πείνα και ή δυστυχία έχουν φθάσει εκεί οτό κατακόρυφο. Κάθε μέρα ξετυλί-γονται οτους δρόμους σκηνές ανατριχιαστικές.

Τ' ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΠΟΥΛΑ ΕΙΝΕ ΓΥΜΝΑΙ

Στην Αμερική σήμερα παραπρεσβή μεγάλα έλλει-ψια οτά είδη του ρουχισμού. 'Ιδιαίτερος έχουν εξα-φανισθή από τα καταστήματα τα παιδικά παντολά-νακι. Κατά τους υπολογισμούς των είδικών χρειά-ζονται 1.543.200 παιδικά παντολονάκια κάθε μήνα. Κι' όμως τα έργαστήρια έχουν μείωση οτό έλάχι-στο την παραγωγή τους. Τι θα γίνη λοιπόν; Θα μείνουν γυμνά τ' Αμερικανόπουλα;

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ - ΠΡΟΒΟΛΕΥΣ

Ένας νέος τύπος ραδιοφώνου, πού λανσαρίσθηκε τελευταία οτήν Αμερική. Έχει το σχήμα προβο-λέως και το χαρακτηριστικό του είναι ότι ο δίσκος όπου σημειώνονται τα μήκη των κυμάτων περιστρέ-φεται γύρω από τον έστειπ.

Τό'εξπρές 323

Δραματικό διήγημα

Εκείνο το πρωί είχα πάει στη φυλακή της Σαλέτ, για να ιδώ τον πελάτη μου, το μηχανοδηγό Ζάν Νταβρίλ, που θα δικαζόταν έπειτα από λίγες ημέρες για την τρομερή καταστροφή του έξπρες 323.

Ο διευθυντής της φυλακής με υποδέχθηκε στην είσοδο του κελιού του.

—Ο Ζάν Νταβρίλ δεν είναι πια ανάγκη από την υπεράσπισή σας, μου είπε.

—Πώς... Γιατί...

—Τόν βρήκαμε πριν από λίγες στιγμές νεκρό. Αυτόκτονησε κάνοντας μια θλιβεία με τη ζώνη του γύρω από το λαιμό του.

Παραμέρισε κατόπιν για να μ' άφηση να περάσω μέσα στο κελί του αυτόχειρος.

Ενώ στεκόμουν μπροστά στο άνωχο σώμα του Νταβρίλ, οι λεπτομέρειες του ανατριχιαστικού δράματος περνούσαν γοργά μέσα στο μυαλό μου.

Το έξπρες 323, που ταξίδευε μέσα στη νύχτα, είχε αναπτύξει ξαφνικά, μια τρολλή ταχύτητα, έπειτα από το Μορβέ, άγνωστο για ποιο λόγο. Καί λίγη ώρα αργότερα, κοντά στο Ωζέο, έπεσε πάνω σ' ένα άλλο έξπρες, το 117, που έτρεχε μπροστά του.

Η σύγκρουση ήταν τρομακτική: 30 νεκροί και 100 τραυματίες.

Ανάμεσα στους νεκρούς βρισκόταν και ο θεομάρτης Ρουμπέρ Λελιέ, ένας νέος είκοσι δύο χρόνων.

Ο μηχανοδηγός βρέθηκε ζωντανός, με μερικά τραύματα μόνο, σε απόσταση 4—5 μέτρων από τη θουμαστιμένη μηχανή του. Τον συνέλαβαν αμέσως και τον έκλεισαν στη φυλακή.

Γιατί είχε αναπτύξει αυτή την τρολλή ταχύτητα ο Νταβρίλ; Στον ανακριτή δεν θέλησε να δώσει καμιά εξήγηση. Κι' εγώ επίσης, ο συνήγορός του, δεν ήξερα τίποτε περισσότερο.

Εκείνο το πρωί, πηγαίνα αποφασισμένοι να κάμω τα πάντα για να μάθω την αλήθεια. Και να που τον εύρισα νεκρό.

Ο διευθυντής της φυλακής σταμάτησε αυτές τις θλιβερές σκέψεις μου.

—Άσπρε μια επιστολή για σας, μου είπε.

Ξεσχίσα αμέσως το φάκελλο και διαβάσα το περιεχόμενό του.

«Δεν μπορώ να καταλάβω, έγραφε, ο αυτόχειρας, πώς το έκανα αυτό εγώ, ο Ζάν Νταβρίλ, με τόσους χρόνους υπηρέτησα στη σάχη...»

Γιατί είμαι ένας δολοφόνος!... Σκότωσα τό-

σους και τόσους επιβάτες από τα δύο τραίνα. Άλλα πρην από το ομαδικό αυτό έγκλημα μου, είχα κάμει δύο άλλα... Προέπει όμως να σας εξηγήσω...

Στην ηλικία μου—είμαι σαράντα χρόνων—δεν αγαπάει κανείς εύκολα. Άλλ' όταν συμβη γ' αγαπήση, δεν υπάρχουν πια όρια για την αγάπη του. Η ζωή του γίνεται ένα μ' αυτήν, γιατί, διαφορετικά, δεν θα μπορούσε να ζήσει.

Όλα αυτά σας τα λέω για να καταλάβετε πόσο απερόπληκτος ήταν η αγάπη μου για τη Ζερμαίν. Με είχε αγαπήσει ποτέ...

Το ήξερα καλά πως όχι. Μα τί σημασία είχε για μένα, αφού την αγαπούσα, μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου;

Λίγο καιρό μετά τη γνωριμία μας, την έκανα γυναίκα μου. Είπε αλήθεια πως μερικοί από το Μορβέ, την πατρίδα της, μου είπαν πως ήταν άσχημα και πως είχε ασκετικές ερωτικές περιπέτειες με τους νέους της περιοχής. Μα τίποτε απ' αυτά δεν μου έκανε εντύπωση. Εγώ την αγαπούσα όπως ήταν. Όλα τ' άλλα δεν είχαν σημασία.

Σας είπα πως η Ζερμαίν δεν μ' αγαπούσε... Ήταν όμως τρυφερό μαζί μου. Κι' εγώ ήμουν τόσο ευτυχισμένος!

Για να μην τα πολυλογώ, όλα πήγαιναν καλά, ως τη στιγμή που μου έδωκαν για θεομάρτη το νεαρό Ρουμπέρ Λελιέ. Ένα καλοφτιαγμένο και χερσώνισμο παλληκάρι, που το συμπάθησα από την πρώτη στιγμή. Κι' εκείνος επίσης μ' αγαπούσε και με σεβόταν σαν κανούργιο που ήταν στην υπηρεσία.

Από τότε άρχισε η δυστυχία μου. Γιατί η Ζερμαίν αγάπησε το Ρουμπέρ μ' ένα τρολλό και ασυγκράτητο πάθος. Αρχίσανε να κλαίει φθορές σκληρές μαζί. Μου δακρύζονταν πώς άφηνε, πιστή. Μα καταλάβαινα πως αυτό ήταν άνωτερο από τις δυνάμεις της...

Και ο Ρουμπέρ;... Την αγαπούσε τη Ζερμαίν... Δεν υπόρρεα να το μάθω ποτέ. Το μόνο που ξέρω είναι πως με σεβόταν και δεν ήθελε να μου κάμει κακό. Φρόνιζε, άλλωστε, σαν σωστός άνδρας. Μια μέρα μου είπε:

—Θα ήθελα να μείνω με για πάντα μαζί. Μα νομίζω πως είναι καλύτερο να χωρίσουμε... Καλύτερο και για τους δύο μας...

Και για τους τρεις... Τους είπα.

Φρόντισα και μετατέθηκε από το Μορβέ, πρόσθεσε ο Ρουμπέρ. Το ταξίδι αυτό είναι το τελευταίο που θα κάμω με μαζί...

Ενωίθα κάτι σαν ευγνωμοσύνη για το παιδί αυτό, που φρονόταν τόσο τιμητά, τόσο αντρικά... Γευάτος συγκίνησι, τού σφίξα το χέρι και δεν είπα τίποτε άλλο.

Και τώρα έχω μια στη νύχτα του δράματος.

Ο Ρουμπέρ κι' εγώ παραλάβαμε το τραίνο από το Μορβέ, για να συνεχίσουμε το ταξίδι ως το Παρίσι. Μιλούσαμε ήρεμα, σαν τίποτε να μη συνέβαινε μεταξύ μας... Μήπως δεν ήταν αλήθεια; Τι έφταιγε ο Ρουμπέρ αν τον αγαπούσε η Ζερμαίν; Όπως σας είπα, υποβίβει κι' εκείνος να την αγαπούσε. Μα δεν είχε υποκύψει στο πάθος του κι' είχε προτιμήσει να φύγει, για να μην με κάμει δυστυχισμένο.

Σε μια στιγμή, έπειτα από καμιά δεκαριά χιλιόμετρα, μπήκα μέσα στο άνθρακοφόρο βαγόνι, που ήταν πίσω από τη μηχανή, για να ιδώ αν το κάθισμα θα έπαιρκε ως το τέλος της διαδρομής, ή αν θα έπρεπε να πάωμε άλλο στο Έτάνγκ, που ήταν ο πρώτος σταθμός μας.

Είδα τότε έναν ακαθόριστο όγκο, που κινιόταν ανάμεσα στα κάθισμα.

Ήταν η Ζερμαίν.

Μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο, είχα καταλάβει τα πάντα. Άνικα να καταπνίξω το πάθος της, είχε κωδή ανάμεσα στα κά-

θισμα, για να ακολουθήσει τον άνθρωπο που αγαπούσε.

Με μια βίαιη κίνηση, την τράβηξα τότε και την έφερα μέσα στη μηχανή.

Η έκπληξη του Ρουμπέρ, όπως υπόρρεα να καταλάβω από την έκφραση που πήρε το πρόσωπό του, δεν ήταν μικρότερη από τη δική μου. Με βίαιες εκφράσεις, άρχισε να κάμει παρατηρήσεις στη Ζερμαίν, ενώ εγώ έστεκα παράμερα, χωρίς να λέω τίποτε. Τι μπορούσα να πω; Ήμουν σαν απολιθωμένος από την κατάπληξη και την αγωνία που μου σπάρσε την καρδιά.

Η Ζερμαίν, βλέποντας πως ήταν περιττό να κρυφθώ περισσότερο, είχε γίνει τώρα κυνική.

Γιατί βρισκόμαί εδώ; είπε απαντώντας στην ερώτησή του Ρουμπέρ. Δεν το καταλαβαίνεις, λοιπόν; Γιατί σ' αγαπώ και γιατί δεν θέλω να σε χάσω.

Κι' όμως μου υποσχέθηκες πως θα πάω με σκέπτεσαι και πως θα μείνεις πιστή στον άνδρα σου, είπε ο νέος. Συγχώρεσέ με, Ζάν Νταβρίλ, πρόσθεσε, γυρίζοντας προς το μέρος μου... Άν μίλησα κουφά στη γυναίκα σου... το έκανα για το καλό... όλων μας...

Με μείνω πιστή στον άνδρα μου, φώναξε η Ζερμαίν. Ε, λοιπόν, μάζεψε το και ρίψε. Δεν το μπορώ κι' ούτε το θέλω!

Εκείνη τη στιγμή, ένοιωσα κάτι σαν ένα δυνατό τράνταγμα σ' όλο μου το κορμί. Και, χωρίς να σκεφθώ περισσότερο, άρμυσα πάνω στη Ζερμαίν...

Ο Ρουμπέρ ριγίστηκε ανάμεσα μας... Άλλ' ήταν πια άσχετο... Τα χέρια μου σφιγγόνταν με λύσσα γύρω από το λαιμό της... Η Ζερμαίν άφησε ένα υπόκοφο μουγγυητό κι' έπειτα σωριάστηκε νεκρή.

Για μια στιγμή, το βλέμμα του Ρουμπέρ στηλήθηκε άγριο κι' απειλητικό πάνω μου. Νομίζω πως ήταν έτοιμος να μου επιτεθώ. Άλλα δεν τούδωκα καιρό...

Αρπαξα ένα φυτάρι που βρισκόταν πλάι μου, το σήκωσα ψηλά και το κατέβασα με όρη πάνα στο κεφάλι του.

Ο Ρουμπέρ σωριάστηκε κι' αυτός νεκρός πλάι στο πάτωμα της Ζερμαίν.

Μόνο τότε κατάλαβα τι είχα κάμει. Και ένας τρολλός τρόμος με κυριεύσε. Τι θα έκανα τώρα αυτά τα δύο πτώματα; Το κάτω—κάτω, για το Ρουμπέρ θα εύρισα μια δικαιολογία. Θα μπορούσα να πω πως είχε γλιστρήσει και πως είχε σπάσει το κεφάλι του πάνω σε μια από τις καφετέρες κώχες της μηχανής. Θα με πιστέψαν, χωρίς αμφιβολία, γιατί κανείς δεν θα μπορούσε να υποστηρίξει πως τον είχα σκοτώσει. Μα τη Ζερμαίν;... Για σκεφθείτε να μπαίνα στο σταθμό του Έτάνγκ με το πτώμα της γυναίκας μου μέσα στην ατμομηχανή!

Εκείνη τη στιγμή ήμουν ένα άθλιο πλάσμα, ένα κτήνος κι' η μοναδική μου σκέψη ήταν πως να σωθώ. Δεν έβλεπα τίποτε άλλο μπροστά μου. Τα δύο έγκληματά μου δεν μου είχαν κάμει καμιά εντύπωση.

Και, ξαφνικά, σκέφθηκα πως η Ζερμαίν είχε φύγει κουφά από το Μορβέ, χωρίς να ξέρει κανείς πως είχε υπή μέσα στο άνθρακοφόρο βαγόνι. Εξάφνιστα το πτώμα της, κανείς δεν θα μπορούσε να με κατηγορήσει πως τη σκότωσα. Θα την αναζητούσαν

για κάμποσο καιρό και από τέλος θα την ξεχνούσαν...

Το φουρνέλλο της μηχανής άνοιγόταν μπροστά μου κατακόκκινο και με μαγνητίσε...

Αρπαξα τότε το πτώμα της Ζερμαίν και το πέταξα μέσα... Ο Θεός ας με τιμωρήσει! Ναί, το πέταξα μέσα σ' αυτή την κόλαση! Είδα να κινούνται τα μάτια της, να υψώνονται σαν δυο πύλινες γλώσσες τα δάδαθα μαλλιά της, να λυώνη το κορμί της που τόσο είχα αγαπήσει!... Φοίρη!

Ήμουν τώρα σαν τρολλός. Δεν ήξερα πια τί έκανα... Για να γλυτώσω απ' αυτό το φοβερό θέαμα, είχα άρπαξει το φυτάρι, το ίδιο εκείνο φυτάρι που μου είχε χορηγήσει για να σκοτώσω το Ρουμπέρ κι' έρριχνα διακόως κάθουνα μέσα στο φουρνέλλο.

Σε λίγο, από το σώμα της Ζερμαίν, είχε απομείνει μόνο ο σκελετός... Θέσε μου, πόσο άογούσε να μεταβληθώ σε στάχτη! Όλα αυτά τα κόκκαλα διατηρούσαν το σχήμα και τη διάταξή τους. Μόνο που γυαλίζαν παράξενα κι' ήταν τόσο διαφανή, που θα τα νόμιζες από γυαλί. Ως που να φθάρω στο Έτάνγκ, έπρεπε να εξασφαλισθώ και το τελευταίο ίχνος απ' αυτά. Γιατί εκεί θα μου έδιναν έναν καινούργιο θεομάρτη και τότε...

Με τόν τρόπο και την αγωνία μέσα στην ψυχή, έφαινα αδιάκοπα φυτάρια κάρβουνο μέσα στο φουρνέλλο... Μα ο σκελετός εξακολουθούσε να φαντάζει πάντα ανέπαφος μπροστά μου... Οι πλάκες, τα έμβολα, οι δίσκοι, όλα είχαν γίνει κατακόκκινα από τη φωτιά... Κι' ο άτιμος ξεχίλιζε από παντού... Ούτε μια στιγμή δεν σκέφθηκα να κυττάω τα «κοντέρ» που ήταν μπροστά μου. Δούλευα σαν ένα αυτόματο...

Οι έφημερίδες έγραφαν πως η μηχανή μου έτρεχε σαν δαιμονισμένη... Αυτό βέβαια θα πρέπει να ήταν σωστό... Είχαμε προσπεράσει από αρκετή ώρα το Έτάνγκ χωρίς να το καταλάβω... Και ριγίσκαμε με όλη αυτή την ταχύτητα στο δρόμο του Ωζέο...

Τα υπόλοιπα σας είναι γνωστά. Μπροστά μας έτρεχε το έξπρες 117... Δεν το είδα καθόλου... Σε μια στιγμή, άκουσα έναν τρομακτικό θόρυβο και ένοιωσα να τινάζωμαι έξω από τη μηχανή...

Σας είπα όλη την αλήθεια. Δεν σας ζητάω να με συγχωρέσετε... Δεν έχω αυτό το δικαίωμα... Είμαι ένας έγκληματίας που σέρνει στη ράχη του το βάρος τόσαν αθώων υπαρκτών... Σας απογοητώ και σας εύχριστώ για τους κόπους σας... Ο θάνατος φτερουγίζει δλόγουρά μου... Δεν θέλω να τον κάμω να περιμένει...»

ΜΑΕ—ΑΝΤΡΕ—ΝΤΑΖΕΡΓΚ

ΜΠΟΥΛΑΝΤΩΚ έναντίον λιονταριών, ΑΡΚΤΩΝ ΚΑΙ ΤΑΥΡΩΝ

Πρωτεύει αγώνες ζώων στο
Νέο Μεξικό

Οι ταυρομαχίες κοντεύουν να εξαφανισθούν από την Ισπανία. Άλλα, στο Νέο Μεξικό, εξακολουθούν τελευταία ένα νέο είδος αίματηρών αγώνων, στους οποίους μεγάλα μπουλντώς αντιμετώπιζουν λιοντάρια, άρκτους και ταύρους.

Τό βέβαια, παρ' όλη την τρανκιερίττα του, παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον και οι Αμερικανοί βρσκουν ένα ξεχωριστό θέλγητρο σ' αυτό.

Από τους αγώνες που έγιναν ως σήμερα υπολογίστηκε ότι τέσσερα μπουλντώς μπορούν ν' αντιμετώπισουν αποτελεσματικά ένα λιοντάρι, ότι τρία είναι αρκετά για μια άρκτο και ότι ένα μόνο είναι σε θέση να νικήση έναν άγριο ταύρο.

Στους αγώνες αυτούς οι θεαταί βάζουν συνήθως μεγάλα στοιχήματα και εκείνοι που κερδίζουν δεν είναι πάντα όσκι στοιχηματίζουν πάνω στο λιοντάρι.

Προσματικά, το ζώο αυτό δείχνει πολλές φορές μια ακαταξεία, που φαίνεται ανεξήγητη. Αυτό συνέβη σε έναν από τους τελευταίους αγώνες. Τόρις μολοσσοί χύμησαν πάνω σ' ένα λιοντάρι, που δέχθηκε τις δαγκωματιές των, κι' απομακρύνθηκε άτασσο.

Περισσότερο ενδιαφέρον είχε ο αγών των μπουλντώς με την άρκτο.

Ο αγών αυτός διαρκεί συνήθως πολλή ώρα, γιατί τα σκυλιά, μ' όλη την σωματική τους, δεν κατορθώνουν να χώσουν τα δόντια τους μέσα στο σώμα της αντιπάλου των, που προστατεύεται από το πυκνό τρίχωμά της.

Από τ' άλλο μέρος, όμως, η άρκτος δεν είναι πολύ εύκινητη και στο τέλος καταβάλλεται.

Σ' έναν αγώνα που δόθηκε πριν από λίγον καιρό στη Σάντα-Φέ, η άρκτος είχε κατορθώσει ν' αναποδογυρίσει το ένα από τα μπουλντώς και είχε χάσει τα τρομερά νύχια της μέσα στο στήθος του. Άλλα, εκείνη τη στιγμή, τα δυο άλλα πήδησαν στο λαιμό της και κατορθώσαν να τρυπήσουν με τα δόντια τους τη μεγάλη της στήθος.

Ωστόσο, η άρκτος εξακολουθούσε τον αγώνα, αλλά σε λίγο σωριάστηκε νεκρή.

Τα μπουλντώς απεδείχθησαν επίσης πολύ επικίνδυνοι αντιπάλαι για τον ταύρο. Η εύκινησή τους είχε τόσο μεγάλη, που ο ταύρος το πολύ—πολύ να κατορθώσει να τα εκφοβισθεί με τα κέρατά του στον αέρα. Είναι πολύ δύσκολο όμως να τα τρυπήσει, γιατί το μπουλντώς ξεγυστράει με εξαιρετική επιτηρησιότητα.

Είναι αξιοθαύατο, έξ άλλου, το θάρρος και η μεγάλη ορμητικότητα του μπουλντώς.

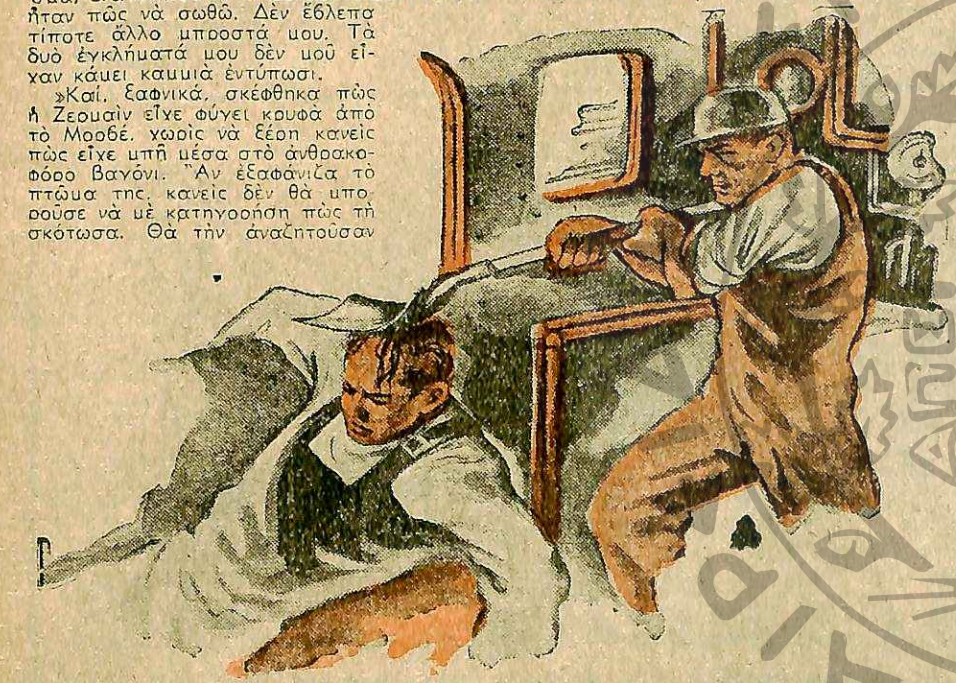
Κατά τη διάρκεια ενός αγώνος, ένας ταύρος κατορθώσε να εκφοβισθεί σε ύψος 10 περίπου μέτρων ένα μπουλντώς. Η πτώση του στο έδαφος θα ήταν μοιραία. Άλλα, ο μάνατζερ του αγώνος και οι βοηθοί του πρόσθεσαν ν' απλώσουν ένα μεγάλο πανί, όπου δέχθηκαν το μπουλντώς κατά το πτώση του.

Ο αγών συνεχίστηκε σε λίγο και στο τέλος το μπουλντώς κατέβηκε τον ταύρο.

Η τακτική των δύο αντιπάλων είναι η ακόλουθη:

Το μπουλντώς προσπαθεί να πηδήσει στο στήθος του ταύρου και να χάσει τα δόντια του στο μουςουδί του. Η κίνηση αυτή του εξασφαλίζει τη νίκη, γιατί ο αντιπάλος του δεν είναι πια σε θέση ν' αγωνισθεί.

Από τ' άλλο μέρος, ο ταύρος, που μαντεύει τις προθέσεις του έχθρου του, σέρνει το μουςουδί του στο έδαφος και προσπαθεί να χτυπήσει το μπουλντώς με τα κέρατά του. Αν το κατορθώσει, δεν υπάρχει καμιά σωτηρία για το μπουλντώς. Συνήθετα, όμως, το μπουλντώς, χωρίς από μικρό του άναστημα και τη μεγάλη εύκινησή του, κατορθώνει να ξεφύγει και ο αγών συνεχίζεται με μεγαλύτερη όρη από πριν.

«Αρπαξα ένα φυτάρι που βρισκόταν πλάι μου, το σήκωσα ψηλά και το κατέβασα με όρη πάνα στο κεφάλι του...»

ΟΙ ΔΥΟ ΦΑΚΕΛΛΟΙ

Δίηγημα κατασκοπείας

— Δεν θα μπορούσα να σας πω ποιοί λόγοι μ' έκαναν να προτιμήσω το επάγγελμα του κατασκοπού από οποιοδήποτε άλλο, άρχισε ο Ρίτσαρντ Μάζον. Την εποχή εκείνη ήμουν είκοσι πέντε χρόνων. Γενάτος ένθουσιασμού και αυτοπεποίθησης, καίτοι οίκοι μου ήσαν από παλαιά ασχολημένοι με το επάγγελμα του κατασκοπού, όπως αυτοί θα νόμιζε καλύτερα. Για μερικές βδομάδες φάνηκε να διατάζει και οι όλοι που μου ανέθεσε ήσαν ολόκληρα ασήμαντοι. Τέλος, ένα πρωί, με κάλεσε στο γραφείο του και μου είπε:

— Θα σας αναθέσω μια σοβαρή αποστολή. Προσπαθήστε να τα βγάλετε πέρα. Θεωρώ περίττο να σας επενδύσω ότι από την επιτυχία ή την αποτυχία σας εξαρτάται ή σταδιοδρομία σας στο μέλλον.

— Επρόκειτο να μεταβέσω ένα έγγραφο υπό της σημασίας και να το παραδώσω στα χείρα ενός πράκτορος, που έμενε στο εξωτερικό. Το ταξίδι ήταν εύκολο γιατί βοισκόμαστε σε περίοδο ειρήνης. «Αλλά» οι κίνδυνοι ήσαν πολύ μεγάλοι, γιατί έξεραμε πως ανακινημένοι πράκτορες ξένων χωρών παρακολουθούσαν και τις πιο μικρές κινήσεις μας.

— Παρέλαβα, λοιπόν, το έγγραφο και έτρεξα να πάρω το πρώτο τρένο που έφτανε.

— Είχα το εύρημα να βρω ένα διαμέρισμα που ήταν ολόκληρο άδειο. Αλλά, λίγη ώρα προτού ξεκινήσω το ταξίδι, μπήκαν στο ίδιο διαμέρισμα μια χαριτωμένη νέα, που έμοιαζε σαν φοιτήτρια ή σαν δακτυλογράφος, κι ένας άνδρας, ως τριάντα χρόνων, που μου έδωκε την εντύπωση ότι θα έπρεπε να είναι περιδοξών πλάσι.

— Για να μην τα πολυλογώ, μου φάνηκαν και οι δυο ολόκληρα ακίνδυνοι. Αλλά, δεν έδωκαν ούτε ο ένας ούτε ο άλλος καμιά ιδιαίτερη προσοχή στο άτομό μου.

— Ήμουν πάντα εύγενής στις γυναίκες και, λίγη ώρα μετά

την αναχώρησή του τρένου, ονόησα τη νέα που καθόταν απέναντί μου:

— Μήπως σας πειράζει ο καπνός, δεσποινίς;

— Καθόλου, μου απάντησε εκείνη.

— Είχα τη συνήθεια να προτιμώ τα στοιμμένα τσιγάρα από τα έτοιμα. Έβγαλα, λοιπόν, την ταμπакιέρα από την τσέπη μου και άρχισα να στοιβώ ένα τσιγάρο.

— Πόσο κουραστικό θα πρέπει να είναι! μου είπε η νέα γελώντας.

Και πρόσθεσε, βγάζοντας μια χρυσή σιγαροθήκη από την τσάντα της:

— Σταθήτε! Δεν θα προτιμούσατε να πάρετε ένα τσιγάρο από τα δικά μου;

— Ήσαν τσιγάρα εξαιρετικής αμάρας και νόμισα πως δεν έπρεπε ν' αμνηστώ την προσφορά της.

— Πήρα, λοιπόν, ένα τσιγάρο, ενώ η νέα έπαινε άλλο ένα.

— Συζητήσαμε μερικά λεπτά για θέματα ολόκληρα αδιάφορα.

— Και έπειτα...

— Η αλήθεια είναι πως δεν μπορώ να σας πω τί συνέβη έπειτα. Το μόνο που ξέρω είναι πως σε μια στιγμή ένοιωσα ένα χέρι να με σκουντάει.

— Κύριε, ευχήστε. Φθάσαμε.

— Ήταν ο έλεγκτης του τρένου.

— Τινάχθηκε άμεσως δοθιος, σαν να ευπνοούσα από λήθαργο. Το διαμέρισμα ήταν κενό. Έτρεξα τότε να κατεβώ. Ο πυρρός αέρας που με χτύπησε στο πρόσωπο, όταν βγήκα έξω, μ' έκανε να συνέλθω.

— Οπως σήπτε, δεν είχα καιρό να χάνω. Έπειτα από λίγη ώρα χτυπούσα την πόρτα του πράκτορος στον οποίον έπρεπε να παραδώσω το πολύτιμο έγγραφο.

— Φανταστήτε, όμως, την έκπληξή μου, όταν, την ώρα που έμπαινα στο γραφείο του, είδα να βγαίνουν απ' αυτό τη νέα και τον άγνωστο συνεπιβάτη

μου του τρένου. Με κύτταξαν και οι δυο μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο και άπομακύνθηκαν. Κατάλαβα: Το τσιγάρο που μου είχε δώσει η νέα περιείχε ένα δυνατό ναρκωτικό που με είχε βυθίσει σε λήθαργο. Έπειτα, πήραν τον φακέλλο και έτρεξαν να τον παραδώσουν...

— Πραγματικά, πάνω στο γραφείο του πράκτορος, είδα το φακέλλο που είχα στην εσωτερική τσέπη του σακκακιού μου.

— Για πρώτη φορά, τα καταφέρατε περίφημα, μου είπε εκείνος ειρωνικά. Μόνο που δεν υπάκουε κανείς λόγος να ξαναρχίσετε...

— Το καταλαβαίνετε, βέβαια, πως ή σταδιοδρομία σας έτελεσθη...

— Μια γυναίκα, ένα κοριτσάκι σκεδόν, κατώρθωσε να σας τυλίξει με χαρά...

— Είχε περίττο βέβαια να σας πω πως αυτή η νέα και ο συνοδός της άνηκουν στην υπηρεσία μας...

— Ο άρχηγός τους έβαλε να σας παίξουν ένα απλό κόλπο για να σας δοκιμάσει...

— Λέγοντας αυτά, είχε ανήξει το φακέλλο.

— Πώς; φώναξε εκπληκτός. Πού είναι το έγγραφο; Έδώ μέσα βρίσκεται...

— Μια έφημερίδα! είπα.

— Ο πράκτορας στήλωσε τα μάτια πάνω μου.

— Πώς το ξέρετε αφού ο φακέλλος ήταν κλειστός; ρώτησε.

— Έγώ έβαλα μέσα αυτή την έφημερίδα, απάντησα. Θα σας εξηγήσω...

— Είχα σκεφθεί πως κάποιος θα μπορούσε να με παρακολουθήσει κι έφτιαξα ένα φακέλλο, ίδιον ακριβώς με τον πρώτο, που τον έβαλα στην τσέπη του σακκακιού μου...

— Και ο φακέλλος με το έγγραφο;

— Θα σας τον δώσω άμέσως...

— Έλυσσα τότε, τη γραβάτα μου κι έβγαλα το κολλάρο μου. Ο φακέλλος βρισκόταν από μέσα, διπλωμένος στα δύο.

— Ο πράκτορας ήθελε κοντά μου και μου έσφιξε το χέρι.

— Είσατε πιο έξυπνος από ό,τι φανταζόμουν, μου είπε. Νομίζω πως θα σταδιοδρομήσετε...

— Έτσι άρχισα το επάγγελμα του κατασκοπού, κατέληξε ο Ρίτσαρντ Μάζον.

— Αυτά τα γεγονότα συνέβησαν

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ και τόν έρωτα

Όμιλούν οι σοφοί

— Ή γυναίκα είναι σοφότερη απ' όλα τα τετράποδα. Ο άντρας συχνά είναι μωρότερος κι απ' το πιο ήλιθιο ζώο. ΜΠΟΥΑΛΩ

— Οι γυναίκες όταν ακούν να μιλούμε για τα συναισθήματα τους, γελούν κρυφά και μας κοροϊεύουν. ΜΟΛΙΕΡΟΣ

— Εύκολωτερα συναντάς κυνική γυναίκα χωρίς φίλο, παρά γυναίκα που να έχει ένα φίλο και μόνο. ΘΕΡΒΑΝΤΕΣ

— Οι γυναίκες όπως κι οι μικρές πεταλούδες, πιάνονται με τη λάμψη. ΑΛΦ. ΚΑΡΡ.

— Οι γυναίκες θα ήσαν όλες τιμίες, αν ήσαν εύχρηστες. Και θα ήσαν ευτυχισμένες, αν είχαν καλούς συζύγους. ΜΠΕΤΟΝ

— Για ν' αγοράσεις έρωτα, πρέπει να τον πληρώσεις μ' έρωτα. — Πολλές φορές κατορθώνει κανείς με την ανειρία να πάρει εκείνο που επιθυμεί από μια γυναίκα κι όχι με τη κολακεία. ΑΛΦ. ΜΥΣΣΕ

— Το πιο άστοχο πράγμα είναι η γυναίκα. Πρέπει συνεχώς να είναι πολύ ανόητος κανένας για να πιστεύει σ' αυτήν. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ Ι

— Όποιος κατώρθωσε να δαμάσει τη γυναίκα αυτός δε φοβάται πια ούτε το διάβολο. ΣΤΡΙΝΤΣΜΠΕΡΓ

— Προτιμώτερο είναι για τη γυναίκα να της θυμίζει το ξανά, το της, πορ να της ρωτάτε ποτέ γεννήθηκε. ΕΛΛΙΟΤ

— Τον έρωτα δεν αείζει τον κόπο να τον αγοράσει κανείς όταν πουλιέται. — Ο άντρας αποβλέπει προς το ώριμο, η γυναίκα προς το ώραιο. ΣΤΡΙΝΤΣΜΠΕΡΓ

— Προτιμώτερο είναι για τη γυναίκα να της θυμίζει το ξανά, το της, πορ να της ρωτάτε ποτέ γεννήθηκε. ΕΛΛΙΟΤ

— Τον έρωτα δεν αείζει τον κόπο να τον αγοράσει κανείς όταν πουλιέται. — Ο άντρας αποβλέπει προς το ώριμο, η γυναίκα προς το ώραιο. ΣΤΡΙΝΤΣΜΠΕΡΓ

— Προτιμώτερο είναι για τη γυναίκα να της θυμίζει το ξανά, το της, πορ να της ρωτάτε ποτέ γεννήθηκε. ΕΛΛΙΟΤ

— Τον έρωτα δεν αείζει τον κόπο να τον αγοράσει κανείς όταν πουλιέται. — Ο άντρας αποβλέπει προς το ώριμο, η γυναίκα προς το ώραιο. ΣΤΡΙΝΤΣΜΠΕΡΓ

— Προτιμώτερο είναι για τη γυναίκα να της θυμίζει το ξανά, το της, πορ να της ρωτάτε ποτέ γεννήθηκε. ΕΛΛΙΟΤ

— Τον έρωτα δεν αείζει τον κόπο να τον αγοράσει κανείς όταν πουλιέται. — Ο άντρας αποβλέπει προς το ώριμο, η γυναίκα προς το ώραιο. ΣΤΡΙΝΤΣΜΠΕΡΓ

— Προτιμώτερο είναι για τη γυναίκα να της θυμίζει το ξανά, το της, πορ να της ρωτάτε ποτέ γεννήθηκε. ΕΛΛΙΟΤ

— Τον έρωτα δεν αείζει τον κόπο να τον αγοράσει κανείς όταν πουλιέται. — Ο άντρας αποβλέπει προς το ώριμο, η γυναίκα προς το ώραιο. ΣΤΡΙΝΤΣΜΠΕΡΓ

— Προτιμώτερο είναι για τη γυναίκα να της θυμίζει το ξανά, το της, πορ να της ρωτάτε ποτέ γεννήθηκε. ΕΛΛΙΟΤ

— Τον έρωτα δεν αείζει τον κόπο να τον αγοράσει κανείς όταν πουλιέται. — Ο άντρας αποβλέπει προς το ώριμο, η γυναίκα προς το ώραιο. ΣΤΡΙΝΤΣΜΠΕΡΓ

— Προτιμώτερο είναι για τη γυναίκα να της θυμίζει το ξανά, το της, πορ να της ρωτάτε ποτέ γεννήθηκε. ΕΛΛΙΟΤ

— Τον έρωτα δεν αείζει τον κόπο να τον αγοράσει κανείς όταν πουλιέται. — Ο άντρας αποβλέπει προς το ώριμο, η γυναίκα προς το ώραιο. ΣΤΡΙΝΤΣΜΠΕΡΓ

— Προτιμώτερο είναι για τη γυναίκα να της θυμίζει το ξανά, το της, πορ να της ρωτάτε ποτέ γεννήθηκε. ΕΛΛΙΟΤ

— Τον έρωτα δεν αείζει τον κόπο να τον αγοράσει κανείς όταν πουλιέται. — Ο άντρας αποβλέπει προς το ώριμο, η γυναίκα προς το ώραιο. ΣΤΡΙΝΤΣΜΠΕΡΓ

— Προτιμώτερο είναι για τη γυναίκα να της θυμίζει το ξανά, το της, πορ να της ρωτάτε ποτέ γεννήθηκε. ΕΛΛΙΟΤ

— Τον έρωτα δεν αείζει τον κόπο να τον αγοράσει κανείς όταν πουλιέται. — Ο άντρας αποβλέπει προς το ώριμο, η γυναίκα προς το ώραιο. ΣΤΡΙΝΤΣΜΠΕΡΓ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ του κινηματογράφου, όταν τους ρωτούν για την κλίση τους και για τους λόγους της επιτυχίας των, βρίσκουν πάντα μια έυρηνη και λιγάκι φανταστική εξήγηση. ΑΛΛ' ο Μπίγκ Κρόσμπυ, ο υπ' αριθμ. 1 άστρο των Ηνωμ. Πολιτειών που δεν είναι μόνο άπαράμιλλος τραγουδιστής, αλλά και εξαιρετικός ηθοποιός, τα αποδίδει όλα στην τεμπελιά του. Αυτή τόν έσπρωξε στο τραγούδι και στην οθόνη και σ' αυτήν οφείλει τις επιτυχίες του.

— Δεν μ' αρέσει να εορτάζωμαι, τονίζει διαρκώς σ' όσους τόν ρωτούν. Και όμως ένας θεός έφερε αν υπάρχει πιο πολυάσχολος άνθρωπος απ' αυτόν.

Ο Μπίγκ Κρόσμπυ ήταν ο τέλειος τύπος του «τραγουδιού παιδιού» και τέλειος εξακολουθεί να παραμένει πάντα. μ' όλα τα 42 χρόνια του.

Το αληθινό του όνομα δεν είναι Μπίγκ, αλλά Χάρου Λίλιαν. Γεννήθηκε στις 2 Μαΐου 1904 στην πολιτεία της Βασιγκτάνος και σε ηλικία 16 ετών σημείωσε τόν πρώτο του... άστρο: έκανε τους θεατές ενός δράματος του Σαίξπηρ να γελάσουν με την καρδιά τους, πράγμα που δεν είχε συμβεί ποτέ ως τότε σε κανένα έργο του μεγάλου Άγγλου δραματικού.

Στο λυκείο όπου φοιτούσε ο Κρόσμπυ είχαν δώσει εκείνη την εποχή το γνωστό έργο του Σαίξπηρ «Αντώνιος και Κλεοπάτρα».

Ο Κρόσμπυ παρίστανε σ' αυτό το έργο τόν «Ιούλιο Καίσαρα». Ένα λεπτό, λοιπόν, μετά τη «δολοφονία» του, τινάχθηκε επάνω και άρχισε να υψώνεται. Οι θεατοί τόν κύτταξαν για μια στιγμή εκπληκτοί, αλλά κατόπιν ξεσπάσαν σε ακρόατη γέλια.

Λίγο καιρό αργότερα, έφυγε από το πατρικό σπίτι για ν' γίνει επανγγελματίας παίκτης του «cupball» - μπάλα, αλλά δεν τα κατάφερε και γύρισε πίσω. Ρίχθηκε κατόπιν στην κολύμβηση και κέρδισε σε μια υπόμνηρα 9 πρώτα βραβεία και 2 δεύτερα. Ένθουσιασμένος από το αποτέλεσμα, άρχισε να δίνει μαθήματα κολυμβήσεως σε μια πλαζ, όπου τόν άγκαζάριζαν για την καλοκαιρινή σιζόν.

Αλλά οι γονείς του τόν ανάγκασαν να έγγραφη στο πανεπιστήμιο της Γκονάγκα, για ν' αποδυθεί νομικά. Εκεί γνωρίστηκε με έναν άλλο φοιτητή της νομικής, τόν Άλ Ρίνκερ, που έγινε αργότερα διευθυντής ορχήστρας. Έσκαρώσαν, λοιπόν, μαζί ένα νούμερο τραγουδιού και προσελήφθησαν σ' ένα τοπικό θέατρο, αντί 40 δολλαρίων την εβδομάδα.

— Έγινε πολλούς νεαρούς δικηγόρους, έξηγεί σήμερα ο Μπίγκ Κρόσμπυ, που έλαχιστοι απ' αυτούς έκέρδιζαν 40 δολάρια την εβδομάδα, μ' όλο που έόνάζονταν σκληρά. Είπα, λοιπόν, στον Ρίνκερ: Πάμε στο Λος Άντζελες. Θα κερδίζουμε περισσότερα απ' αυτούς και με λιγώτερο κόπο...

Ο Κρόσμπυ βρίσκει, ωστόσο, πως τα μαθήματα της νομικής... έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη σταδιοδρομία του.

— Αν είμαι ένας καλός «ντιζέο», παρατηρεί, αυτό το όφελω στις ασκήσεις οπτοτικής της νομικής σχολής.

Στο Λος Άντζελες οι δύο φίλοι προσελήφθησαν με 65 δολάρια την εβδομάδα στο «Μετοπολίταν Θέατρο» και αργότερα ο Πάλ Ουάιτμαν τούς πήρε στη Νέα Υόρκη με ένα συμβόλαιο για 150 δολάρια την εβδομάδα.

Ο Κρόσμπυ γνωρίστηκε στη Νέα Υόρκη με την ηθοποιό του κινηματογράφου Ντίη Λη, την αγάπησε παρόμοια και της ζήτησε να γίνει γυναίκα του. Αλλά εκείνη αρνήθηκε κατηγορηματικά, βρ σκοντάει πως δεν ήταν άρεκτα σοβαρές. Μια εβδομάδα αργότερα, όμως, είχε αλλάξει γνώμη. Σ' όλο αυτό το διάστημα ο Μπίγκ δεν είχε πάψει να τραγουδά τα τραγούδια κάτω από τα παρλόουζ της ένα τραγούδι του, που άρχιζε με τα λόγια: «Πέταξε στα πόδια σου, αναπάνη...»

Το τραγούδι αυτό έγινε άσος...

ΜΠΙΓΚ ΚΡΟΣΜΠΥ

Ο δημοφιλέστερος ηθοποιός και τραγουδιστής της Αμερικής

μη για να προσληφθεί αργότερα στο ραδιοφωνικό σταθμό της Νέας Υόρκης, με 7.000 δολάρια την εβδομάδα.

Είχε γίνει πια διάσημος. Ωστόσο, ο Κρόσμπυ δεν ήταν εύχαριστημένος. Το διεύδ του ήταν να παίξει στον κινηματογράφο. Παρουσιάθηκε, λοιπόν, σ' ένα σκηνόθετη, που, αφού τόν έξηγασε με προσοχή, τόν συνέστησε να...

— Δεν κάνετε για τόν κινηματογράφο, τόν έλεγε, γιατί τα αυτιά σας είναι πολύ «εξεκολλημένα» και πετάνονται προς τα πλάγια.

Δεν πέρασε όμως πολλός καιρός και η «Παρασάουνη» υπέγραψε μαζί του ένα συμβόλαιο για πολλά χρόνια.

Αλλά ο Μπίγκ Κρόσμπυ δεν έξεχσε το ραδιοφωνικό και τόν δούα του βρσκεται πάντοτε στα προγράμματα του σταθμού της Νέας Υόρκης.

Κάθε Κυριακή μετέχει επίσης στο χορό της εκκλησίας της ένορίας του, γιατί ο Μπίγκ Κρόσμπυ είναι ένας ένθεος καθολικός.

Όλα αυτά δεν τόν εμποδίζουν να ασχοληται με τα 75 καθαρόαιμα αλογα που έχει στο ορόντο του Ντέλ Μάο και να παίξει με τα τέσσερα παιδιά του, που τοελαίνονται με τις ιστορίες του και λιγώτερο με τα τραγούδια του.

Ο «τεμπέλης» Κρόσμπυ βρίσκει ακόμη τόν καιρό να διαδράζει αστυνομικά μυθιστορήματα και να παρακολουθή κάθε καινούργιο έργο του Σόμερσετ Μάιμ και του Ζοζέφ Κούραντ, που είναι οι δυο αγαπημένοι του συγγραφείς.

Τα μεγαλύτερα έσοδα του Κρόσμπυ πέρχονται από τούς δίσκους του. Η αξία τους είναι τόσο μεγάλη, που κι αυτοί οι γκάνγκστερς απέφασισαν ν' ασχοληθούν μ' αυτούς. Τόν περασμένο Μάρτιο έλεπλητσαν ένα μεγάλο καβόνι γεμάτο με δίσκους του φημισμένου τραγουδιστού και κατόπιν τούς πούλησαν σε τιμές μαύρης αγοράς στους θαυμαστές του...

ΖΕΡΑΡ ΝΤΕΒΙΑ

Μία «νέα» στάρ ηλικίας 102 ετών

Οι ηθοποιοί του κινηματογράφου άρχίζουν συνήθως τη σταδιοδρομία τους νωρίς. Αλλά η «νέα» στάρ που εμφανίζεται στο

έργο «Ο Ταρζάν στη Νέα Υόρκη» άρχισε τη δική της σε ηλικία 102 ετών!

Για τόν έργο αυτό, όπου πρωταγωνιστούν ο Τζόνι Βαϊσβαλλερ και η Μάρεν Ό Σούλλιβαν, ο γνωστός σκηνοθέτης Ρίτσαρντ Τόρν, χρεάζον μια μαύρη μεγάλη ηλικία.

για να παίξει ένα σημαντικότατο ρόλο, που απαιτούσε εξαιρετική τέχνη και ηθοποιία.

Είχε δοκιμάσει, λοιπόν, πολλές μαύρες και άναμεσα σ' αυτές και μια γριά 92 χρόνων, αλλά δεν έμεινε εύχαριστημένος. Στο τέλος, έπειτα από πολλές έρευνες, ανέκαλυσε την κυρία Κάλβιν, που η ίδια ισχυρίζεται πως είναι μόνο 102 χρόνων, ενώ εκείνη τόν τόν γνωρίζουν πιστεύουν πως είναι μεγαλύτερη.

Η κυρία Κάλβιν έπαιξε τόν ρόλο της αξιοσημείωτης και έπειτα από την ταινία «Ο Ταρζάν στη Νέα Υόρκη» υπέγραψε συμβόλαιο για άλλα δυο έργα.

Η «νέα» στάρ γεννήθηκε σ' ένα αγρόκτημα τόν Κέντακι κι ήταν κοριτσάκι, άκόμη όταν ξεσπάσε ο πόλεμος μεταξύ Βορείων και νοτίων πολιτειών. Οι άναμνησεις της απ' αυτή την ταραχώδη εποχή είναι άρεκτα ζωρές.

Μετά τόν πόλεμο, παντρεύθηκε τόν Άντυ Κάλβιν και εγκαταστάθηκαν μαζί στο Τέξας, όπου πέρασε αργότερα ο σύζυγός της. Τό 1930, ένας συγγενής της τόν πήρε μαζί του στο Λος Άντζελες, όπου τόν ανέκαλυσε τελευταία ο Ρίτσαρντ Τόρν.

Μ' όλη τη μεγάλη ηλικία της η κυρία Κάλβιν είναι εκκίνητη και ζωρή, όπως ταιριάζει σε μια στάρ. Πιστεύει, άλλωστε, ότι θα της δοθεί ο καιρός για να συμπληρώσει τη σταδιοδρομία της, που τόν άρχισε τόσο άργα.

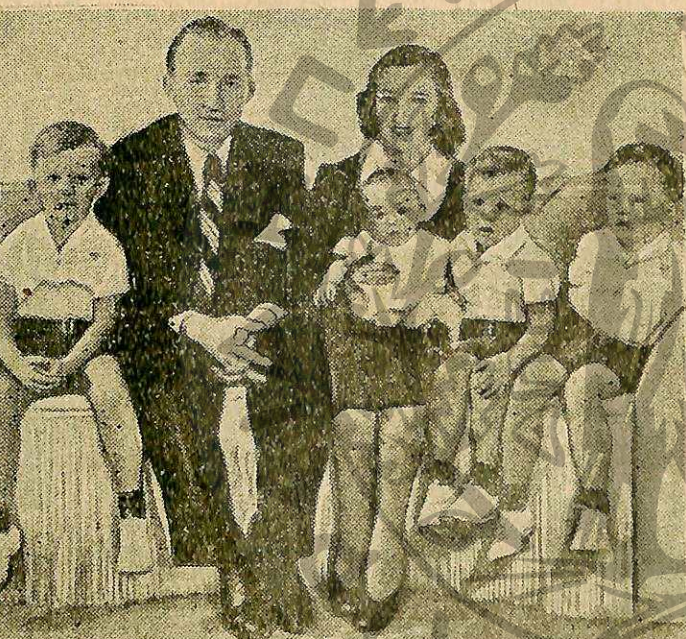
★

Κινηματογραφικά μαρτύρια

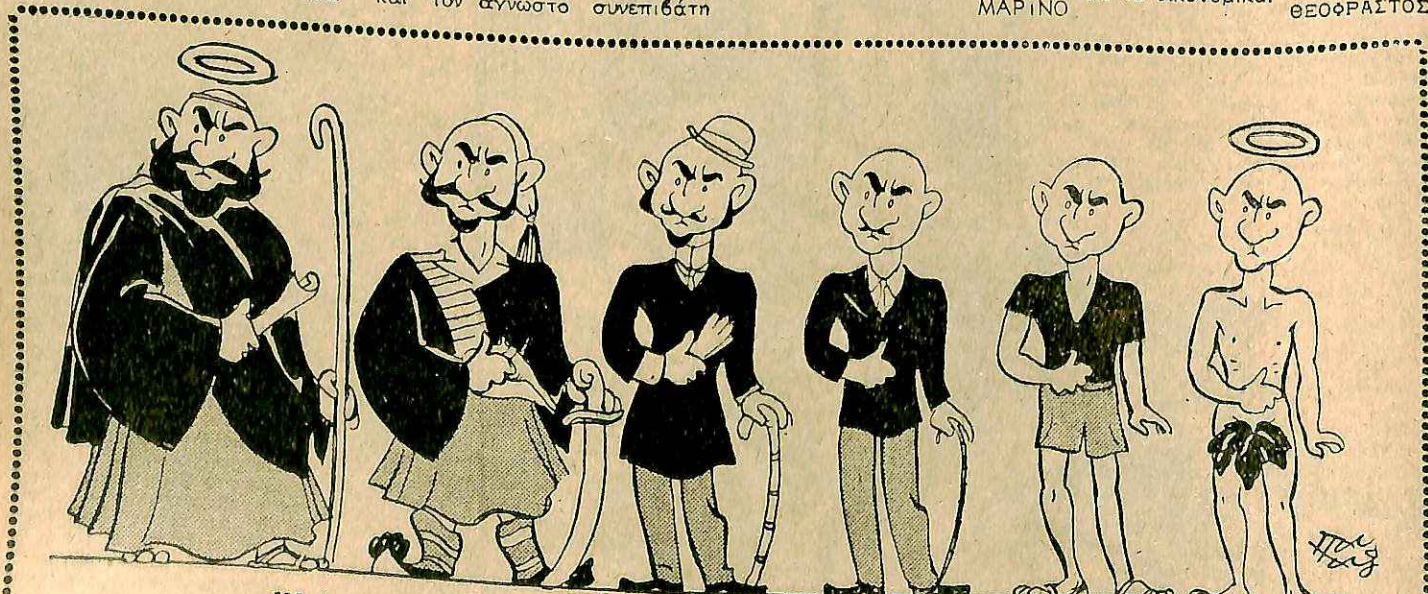
Χρειάσθηκαν 8 ώρες για να και η Λίνα Τάρνελ πάλι στην πυρά... κατά τόν γύρισμα του φιλμ «Η Άννα και ο Βασίλειος τόν Σίμω». Κι η Λίνα έφυγε απ' τόν στούντιο με τοουρά «ηλικία» 102 ετών, που τής προσέβησαν οι φλόγες. Στην αρχή γινόνταν σκέψις να γυριστούν αυτές οι σκηνές στο ύπαιθρο. Αλλά ο σκηνοθέτης Τζόν Κρόμγουελ φοβήθηκε μήπως κουλονήσει η Λίνα, γιατί ήταν ντυμένη μόνο σαν τις λουόμενες τών πλαζ. Έστησαν λοιπόν μια πυραμίδα από έβλα μέσα στο στούντιο κι έδεσαν απάνω τήν πρωταγωνίστρια άφοι της έδεσαν τα μαλλιά, από φόβο ύπως πάρουν φωτιά. Έπειτα δυο άντρες, με κοστούμια Σιμαίων, ώρισαν κι έβαλαν φωτιά με τούς δαυλούς τών σε μερικά πουμπουλένια μαλλάρια, που βρισκότουσαν δίπλα στην πυρά. Οι φλόγες ανέβηκαν σε ύψος 3 μέτρων. Σταμάτησαν τόν γύρισμα στην τή φωτιά. Ωστόσο ο Κρόμγουελ δεν έμεινε ικανοποιημένος απ' το αποτέλεσμα. Διέταξε να φέσουν άλλα μαλλάρια, βρεγμένα με πετρέλαιο, γιατί ήθελε ν' ανεθούν οι φλόγες ταχύτερα. Αυτή τη φορά η ζέση ήταν τόσο έντονη, ώστε οι όπερατορ χρεάστηκε να προσφύξουν τόν πρόσωπό τους. Η Λίνα έβγαλε μια φωνή τσίμου. Τήν τολμούσε ένας πύρινος κύκλος, σε απόσταση 3 μέτρων μόνο... Η σκηνή γυρίστηκε από τρεις πλευρές. Η κινηματογράφος διόκεσε μια όλοκληρη μέρα. Όταν τελείωσε, οι καποί τών γεριών της Λίνας ήσαν πληγωμένοι και οι ώμοι της πονούσαν, γιατί είχε δεθεί πάνω σ' ένα σταυρό. Ολόκληρο τόν σώμα της ήταν κατακόκκινο, σαν να τήν είχε καεί ο δυνατότερος ήλιος.

Κατόπιν αυτού ακλόη επεγόντος ο γιατρός τού στούντιο, ο οποίος τής προσέφερε τή βοήθειά του και τήν άνακούφισε από τούς πόνους.

Αυτά κι άλλα νεορότερα τραγούδια οι άσπες τού κινηματογράφου. Κι όμως υπάρχουν νέες που τις έλπουν κι όνειρεύονται τόν Χόλλυγουντ. Ο παραδείσος αυτός όμως τού κινηματογράφου έχει και τα βασανία του. Ας τόν έχουν υπ' όψιν τους.

Ο Μπίγκ Κρόσμπυ με τη χαριτωμένη γυναίκα του Ντίη Λη και τα τέσσερα παιδιά του.

Η Ιστορία ενός δημοσίου υπαλλήλου μέσα σε χίλια χρόνια

(Σκίτσος Π. Παυλίδης)

Χαμένο όνειρο

(Σε μια δεινροστομική του δάσους της Βουλώνης. Ένα κλειστό άμπελο είναι σταματημένο. Σεπτέμβριος, τέσσερες το απόγευμα.)

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ, είκοσι τοις εκατό χρονών, φορεί σκούρο φόρεμα και βέλο πικινό. Η κ. ΣΕΝ, σύζυγος του μυθιστοριογράφου Μαξίμου Σέν, σαράντα τοις εκατό χρονών. Μαλλιά γκριζά, πρόσωπο μαυρισμένο. Πλησιάζει το άμπελο όπου βρίσκεται η κ. Φραιμιέλ κι' ανοίγει την πόρτα).

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ, (όπισθοχωρώντας): Κά-νετε λάθος, κυρία!

Η κ. ΣΕΝ: Δεν πιστεύω, κυρία... Μή φο-βάστε! Ποτέ να σας μιλήσω... (Της δείχνει ένα γραμμάτιο ανοιχτό): Είστε σεις, δεν είν' έτσι, που εγώ φέρω αυτό το γραμ-μάτιο;

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ, (που έχει συνελθει απ' την ταραχή της, θαρραλέα): Ναι, εγώ! Τι έχετε να μου πείτε; Δεν σας γνωρίζω. Ποιά είστε;

Η κ. ΣΕΝ: Είμαι η κυρία Σέν.

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ, (που γίνεται έξαφνα κα-τοκκίνη): 'Η υπέρτα του Μαξίμου Σέν;

Η κ. ΣΕΝ, (με γλυκύτητα): 'Οχι, η γυ-ναίκα του!

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ, (υποτακτική): 'Ω! με συγχωρείτε, κυρία!...

Η κ. ΣΕΝ: Σας φαίνεται παράξενο που ο κ. Σέν έχει τόσο γονα γυναικά; Τι να γί-νη... Σας παρακαλώ, υποδείξτε να μου παραχωρήσετε λίγες στιγμές για να συ-ζητήσουμε.

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ: Μά ναί... Εστω... άνε-δίητε...

(Η κ. Σέν υπαίνει στο άμπελο. 'Ο άμπε-λος ξεκινά.)

Η κ. ΣΕΝ: Πρώτα απ' όλα όφειλω να σας δηλώσω ότι δεν σας μιλεί μια γυναίκα ζη-λότυπη αυτή τη στιγμή. Ναι, άναγνωρίζω ότι αυτό που κάνω είναι γελοίο...

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ: Μα τότε, κυρία μου;

Η κ. ΣΕΝ: Στείλατε τις μέρες αυτές, δυο γραμμάτια στο σύζυγό μου. Τα γραμμάτια αυτά έμειναν χωρίς απάντηση. Έξοστε γιατί;

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ: Γιατί δεν αφήσατε να φτάσουν ως αυτόν, δίχως άλλο.

Η κ. ΣΕΝ: 'Οχι! 'Αλλά γιατί ο Μαξίμος τυπώνει αυτή τη στιγμή το νέο του μυθι-στορήμα «Το ιδιότυπο άγαπης» κι' έτσι δεν μένει ελεύθερος ούτε δευτερόλεπτο. 'Ετσι την περασμένη εβδομάδα μου έδωσε ένα πακέτο με γραμμάτια, λέγοντάς μου: «Διάβασέ τα, σε παρακαλώ, και σ' εγώ α-δείξουν τον κόπο, απάντησε. Τ' άλλα, κάψατα!».

Η κ. ΣΕΝ: 'Αν έγραφε πόσα γραμμάτια σ' απαντούσα, σ' απαντούσε! Μέσα στα προχθονικά λοιπόν ξεχώριζε ένα λου-λουδί, ή δική σας έσομολόγηση! 'Απερί-σκεπτη βεβαιότητα και τόσο άνηλ! Το ύφος σας φανέρωνε μια ψυχή νέα, έσωτε-μένη όχι με τον άνδρα μου, μα με τον καλ-λιτέχνη, το μυθιστοριογράφο Σέν. Δεν έχω δική:

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ, (με τρεμουλιαστή φωνή): 'Οχι, αίσθανόμουν για τον κ. Σέν ήταν πράγματι ένας τουφερός θαυμασμός...

Η κ. ΣΕΝ: 'Οχι, αίσθανόμουν για τον κ. Σέν ήταν πράγματι ένας τουφερός θαυμασμός...

Η κ. ΣΕΝ: 'Οχι, αίσθανόμουν για τον κ. Σέν ήταν πράγματι ένας τουφερός θαυμασμός...

Η κ. ΣΕΝ: 'Οχι, αίσθανόμουν για τον κ. Σέν ήταν πράγματι ένας τουφερός θαυμασμός...

Η κ. ΣΕΝ: 'Οχι, αίσθανόμουν για τον κ. Σέν ήταν πράγματι ένας τουφερός θαυμασμός...

Η κ. ΣΕΝ: 'Οχι, αίσθανόμουν για τον κ. Σέν ήταν πράγματι ένας τουφερός θαυμασμός...

πιστοδόβουλη σκέψη που να με κάνει να ντρέ-πουμε.

Η κ. ΣΕΝ: Τό έρω, είμαι βεβαία. Γιατί σ' απαντώ; Που περιμένετε τον άνδρα μου... Είπατε μαζί σας ένα μικρό κοριτσάκι που σας έ-μοιαζε. Είπε δικό σας μήπως;

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ: Ναι, είνε η Ζάν. 'Ο άν-δρας μου πέθανε πρό τριών ετών... Δεν έχω οικόγενεια... Δεν ξέρω πώς να περά-σω τον καιρό μου... Καί γι' αυτό διαβά-ζω, διαβάζω...

Η κ. ΣΕΝ: Καταλαβαίνω... Περίμενα δ-μως ότι ή απουσία στο πρώτο σας ραντε-βού θα σας απογοήτευε, αλλά έσείς ξανα-γράφατε στον άνδρα μου και του δάσατε ραντεβού σ' ένα άμπελο κλειστό... Τι είχε συμβη μέσα σας, δεν ξέρω... Βοισκόμουν σε πολύ δύσκολη θέση, ωστόσο αίσθανό-μουν ότι δεν έπρεπε να σας αφήσω να έλ-πίζετε, να υποφέρετε άνοητα! Γι' αυτό ήρθα... (Μικρή σιωπή)... Θα με συγ-χωρήσετε που καταστρέφω έτσι έξαφνα το όνειρό σας;

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ, (πολύ συγκινημένη): 'Ω ναί, ναί, κυρία, σας συγχωρώ!... 'Ηταν ένα όνειρο νοσηρό κι' ένοχο! Και πώς τιμωρούμαι γι' αυτό, Θεέ μου! (Σκου-πίζει κρυφά τα δάκρυά της).

Η κ. ΣΕΝ: Μην κλαίτε, σας ίκετεύω!... 'Αν ξέρατε για τί άξέιο πράμα κλαίτε! Πιστέψτε με... 'Ο άνδρας στον οποίο γράφατε, ο άνδρας που ποθούσατε να γνω-ρίσετε, είνε η πιο σκληρή, η πιο κενόδοξη, η πιο εγωιστική ψυχή του κόσμου. Κυτ-τάξτε με! Είμαι μια γονα... δεν είνε έτσι; 'Ε, λοιπόν, ο τεραστίος του εγωί-σμος τον διατήρησε νέο, ενώ έμενα οι λυ-πες με γέρασσαν... (Διακόπτεται, πολύ συγκινημένη επίσης).

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ: 'Ω, κυρία!

Η κ. ΣΕΝ: 'Εχετε την καλωσύνη να πείτε στον άμπελο να σταματήσει;

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ, (στον άμπελο): 'Αμπελο, σταματήσε.

Η κ. ΣΕΝ, (κατεβαίνει απ' τ' άμπελο): 'Αν-τίο, κυρία!...

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ: 'Αντίο, κυρία!... (Σύν-τομος διαταγμός). Κυρία!

Η κ. ΣΕΝ: ;...

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ: Θα ήθελα πολύ να σφί-ξω το χέρι σας.

Η κ. ΣΕΝ: Κι' εγώ επίσης θα ήθελα να σφίξω το δικό σας.

('Ανταλλάσσουν μια γρήγορη αλλά δυ-νατή χειραψία).

Η κ. ΣΕΝ, (δείχνοντας τις βιολέττες που κρατεί η κ. Φραιμιέλ): Δώστε μου αυτές τις βιολέττες!

Η κ. ΦΡΑΙΜΙΕΛ, (κοκκινίζοντας): 'Ω, όχι!

Η κ. ΣΕΝ: Ναι, δώστε μου τις!

(Η κ. Φραιμιέλ της δίνει τα λουλούδια).

Η κ. ΣΕΝ, (τις μυρίζει και κατόπιν της λέει πολύ σιγαλά): Θα τις βάλω, σε λίγο, στο γραφείο μου... 'Αντίο... 'Ετσι είνε η ζωή... Δεν πρέπει να χύσετε ούτε ένα δάκρυ. Φτάνει ένα θύμα για τον άνδρα μου; εγώ!

('Απομακρύνεται. 'Η κ. Φραιμιέλ την πα-ρακολουθεί με το βλέμμα λίγα λεπτά. 'Υ-στερα οίχεται στο βάθος του άμπελου και ξεσπά σε λυγμούς).

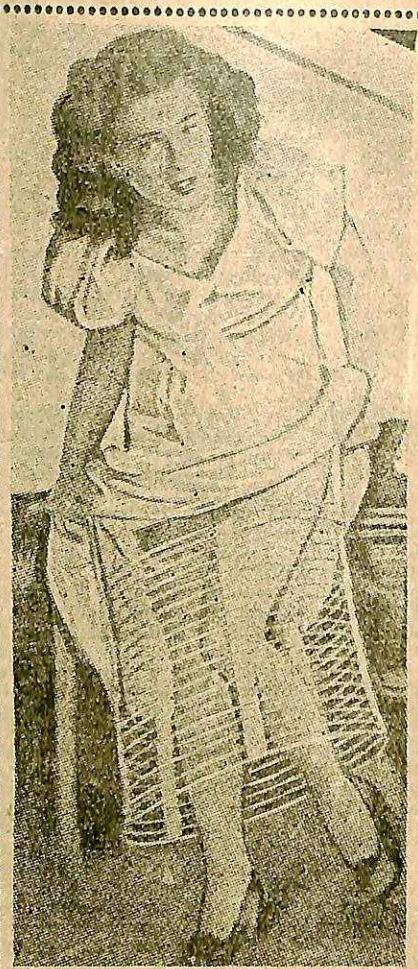
Ζ. ΜΑΡΝ!

Ποιός ήταν ο τρελλός;...

Μόλις ο Χίτλερ κατέλαβε την Αυστρία, φυλάκισε, ως γνωστόν, τον κανκελλάριο Σούσνικ. Οι τάλαιπωρίες κι' οι στερήσεις της φυλακής έδωσαν έπειτα από μερικά νοήνια το Σούσνικ σε μια κατάσταση κα-ταπτώσεως, που μοιάζει με αποβλάκωσι. Διεδόθη τότε ότι είχε τρελλαθί, κι' ο Χίτ-λερ για να βεβαιωθεί, έστειλε στη Βιέννη τον καλύτερό του ψυχίατρο, 'Εν τώ μετα-ξύ όμως ο Σούσνικ είχε περάσει πιά τι-κόισι κι' απάντησε με πνευματική διαύγει-στις ερωτήσεις του γιατρού.

—Μά έσείς δεν είστε τρελλός! είπε κείνος στο τέλος.

—'Ασφαλώς, όχι, απάντησε ο πρην-κανκελλάριος. Κι' ή απόδειξη είνε ότι πρ-οσέσω περισσότερα παρό ποτέ ότι ο κύριος σας θα χάσω τον πόλεμο!

ΘΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΟΥΝ ΤΑ ΚΡΙΝΟΛΙΝΑ:
Την περίεργη αυτή ιδέα είχε ένας οίκος μόδας της Νέας Υόρκης, που παρουσίασε τελευταία μερικά μοντέλα φορεμάτων που άπομι-μούντα τα παλιά κρινολίνα.

Η «ΜΙΣ ΠΑΤΑΤΑ»

Σε μια πατατοφόρο περιοχή της Καλιφόρνιας, οι παραγωγοί εξέλε-ξαν μια χαριτωμένη εσθνή, όνο-ματι 'Ελλεν Χορκόνεν, ως «Μις Πα-τάτα» και ως σύμβολο της εθου-σίας της της χάρισαν ένα στέμμα και ένα κολλιέ κομμένο από... πατάτες!

Πόνο Νερό πίνουμε

Τα όργανά μας κολυμπούν μέσα στο νερό

Περισσότερο κι' από την τροφή, ο άνθρωπος δεν μπορεί να στερηθή το νερό. Πραγματικά, ένας αν-θρώπος μπορεί να μείνη άρ-κετές μέρες απολύτως νη-στικός. 'Αναφέρονται μάλι-στα περιπτώσεις ανθρώπων που έφτασαν στο εξαιρετι-κό ρεκόρ των δύο εβδομά-δων!

'Αλλά, προκειμένου για το νερό, ή άντοχή του αν-

Τα διάφορα όργανά μας κολυμπούν κυριολεκτικά μέσα στο νερό. Το αίμα μας π. χ. περιέ-χει περισσό-τερο από 75 τοίς εκατό του βάρους του νερό.

'Από το νερό αυτό που περιέχε-ται στον όρ-γανισμό μας μια αρκετά σημαντική ποσότης του βγαίνει κά-θε μέρα υπό μορφήν διαφό-ρων εκκρίσεων. Είνε ιδρώ-ς, λοιπόν, να την αναπλη-ρώσωμε άμέσως. Το αίση-μα της δίψας που δοκιμά-ζουμε είνε ακριβώς μια προ-ειδοποίησι του οργανισμού μας ότι ή αναλογία του νε-ρού που πρέπει να περιέχη-χει μειωθή και ότι ή ισορ-ροπία του έχει διασαλευθή.

Πολλές φορές, όμως, ή δίψα μας είνε τόσο μεγάλη που δεν μπορούμε να την σβύσωμε με κανένα τρόπο. Αυτό συμβαίνει π. χ. με τους ανθρώ-πους που εργάζον-ται στις τροπικές χώρες. 'Υπολογί-σθηκε ότι ένας θε-ριστής σ' αυτές τις περιοχές χύνει έ-ξη περίπου κιλά ι-δρώτος την ήμέ-ρα. Γι' αυτό ή αναπλη-ρώση την έλλειψι-κή, είνε γνωστό επίσης ότι οί ασθενείς και ιδίως οί τραυματίαι αισθάνονται τρομακτική δίψα.

'Η ανάγκη αυτή του νε-ρού είνε αποτέλεσμα της κατασκευής του όργανι-σμού μας.

Οί φυσιολόγοι υπελόγησαν ότι σ' έναν κανονικό αν-θρώπο χρειάζον-ται ήμερησίως 1 1/2 — 2 1/2 κιλά νερό.

'Η ανάγκη αυτή μετρίζεται κατά το χειμώ-να, ενώ αντίθετα γίνεται πιο έντονη κατά το καλοκαίρι. Κατά τη διάρκεια των αιώ-νων, ο άνθρωπος έ-πενόησε τα πιο πε-ρίεργα δοχεία για να φέρη στο στόμα του το νερό.

'Ο πρωτόγονος άνθρωπος όταν διψούσε, πήγαινε σε μια πηγή και έφερνε το νε-ρό στο στόμα του με τα χέ-ρια.

'Αργότερα, έχρησιμοποίη-σε γι' αυτό το σκοπό ό-στρακα, κέρατα ζώων, λα-ξευμένους σε σχήμα ποτη-ριών λίθους κτλ.

'Ενα από τα πιο περίεργα δοχεία που έχρησιμοποίηθη-καν γι' αυτό το σκοπό είνε το καλούμενο «ρυτόν» πουταν γνωστό στους αρχαίους 'Ελληνες και που ή χρήσις του έγενεκήθηκε σ τ ή Ρώμη.

Το «ρυτόν» ήταν έ-να είδος κέρατος ά-νικτου και από τα δύο μέρη. Στο κάτω μέρος κατέληγε σε μια μικρο-σκοπική ό-πη. Γι' αυτό να γεμίσουν έφραζαν αυτή την όπη με τον αντίχειρα. Κατόπιν έκείνος που ήθελε να πη τη το σήκωνε ψηλά, το έφερνε σε μια απόστασι μερικόν εκατοστομέτρων από το στόμα του, που το κρατούσε ανοικτό και έ-θγαζε τον αντίχειρα από το κάτω μέρος. Το νερό ή το κρασί που περιείχε το «ρυ-τόν», έτρεχε τότε μέσα στο στόμα του.

Οί Ρωμαίοι πα-τρικοί κατά τα ρυμπόσια των συ-νηγωνίζοντο ποιος θα μπορούσε να ά-δειάση το περι-χόμενο του «ρυ-τού» μέσα στο στό-μα του χωρίς να τρέξη ούτε μια σταγόνα έξω. 'Α-ναφέρεται δε ότι ο Νέρων είχε κα-τακτήσει το ρεκόρ και ήταν πολύ πε-ρήφανος γι' αυτό.

Σε ώρισμένες πε-ριοχές του Ζουρά, στη νοτιοανατολι-κή Γαλλία, το πο-τήρι ήταν άγνω-στο ως τα τελευ-ταία χρόνια και οί άνθρωποι χρησι-μοποιούσαν για να πίνουν μικρές φι-άλες, που έπρο-στατεύοντο από έ-να καλαμμένο πλέ-γμα. Οί φιάλες αυτές έτοποθετούν-το στη μέση του

τραπέζιου και καθένας που διψούσε τις έφερνε στο στόμα του και έπινε.

'Αλλά σήμερα οί συ-νήθειες αυτές έχουν εξα-φανισθή και δεν υπάρχει κανένας λαός στη γη, που να μη χρησιμοποίη-το ποτήρι για να φέρη το νερό ή το κρασί στο

Στα χωριά πίνουν το νερό η το κρασί με την κανάτα...

στόμα του.

Στα χωριά μάλιστα πί-νουν το νερό ή το κρασί με την κανάτα, εν αντιθέσει με την πρωτεύουσα που οί κομ-ψές δεσποινίδες ροφούν το νερό άργά-άργά, ήδονικά.

'Αλλά στο έλληνικό χω-ριό προτιμάται και ή περ-φημη «τσιτσά». Πο ός δεν την ξέρετε; Και ποιος δεν ξέρει ότι πίνοντας κανείς μ' αυτή νοιώθει το κρασί πιο γευστικό, πιο νόστιμο;

'Επίσης στα χωριά της 'Ελλάδος άλλοτε χρησιμο-ποιούσαν και το αλχημύνη-το τάσι. Τάσια εύλ να πρω-τόγονα ή έγχρωμα με στο-λίδια έπάνω, τάσια από ό-ρειχαλκο, τάσια από ά-σημι.

Σ' ένα τέτοιο τάσι έπινε νερό κατά τις έκστρατείες του ο Θεόδωρος Κολοκο-τρώνης. 'Ηταν ένα τάσι ά-πο σίδηρο, απλό, χωρίς σκαλισμάτα, το όποιο πε-ρισώθηκε σε κάποιο από-γονό του.

'Αλλά—για να είμεθα εν τάξει με τα γεγονότα—και τη φούχτα τους χρη-σιμοποούν πάνω στα βου-νά οί 'Ελληνες βοσκοί για να σβύσουν τη δίψα τους, ακριβώς όπως έκαναν οί πρωτόγονοι άνθρωποι.

Σε ώρισμένες πε-ριοχές του Ζουρά, στη νοτιοανατολι-κή Γαλλία, το πο-τήρι ήταν άγνω-στο ως τα τελευ-ταία χρόνια και οί άνθρωποι χρησι-μοποιούσαν για να πίνουν μικρές φι-άλες, που έπρο-στατεύοντο από έ-να καλαμμένο πλέ-γμα. Οί φιάλες αυτές έτοποθετούν-το στη μέση του

τραπέζιου και καθένας που διψούσε τις έφερνε στο στόμα του και έπινε.

'Αλλά σήμερα οί συ-νήθειες αυτές έχουν εξα-φανισθή και δεν υπάρχει κανένας λαός στη γη, που να μη χρησιμοποίη-το ποτήρι για να φέρη το νερό ή το κρασί στο

στόμα του.

Οί Ρωμαίοι πα-τρικοί κατά τα ρυμπόσια των συ-νηγωνίζοντο ποιος θα μπορούσε να ά-δειάση το περι-χόμενο του «ρυ-τού» μέσα στο στό-μα του χωρίς να τρέξη ούτε μια σταγόνα έξω. 'Α-ναφέρεται δε ότι ο Νέρων είχε κα-τακτήσει το ρεκόρ και ήταν πολύ πε-ρήφανος γι' αυτό.

Σε ώρισμένες πε-ριοχές του Ζουρά, στη νοτιοανατολι-κή Γαλλία, το πο-τήρι ήταν άγνω-στο ως τα τελευ-ταία χρόνια και οί άνθρωποι χρησι-μοποιούσαν για να πίνουν μικρές φι-άλες, που έπρο-στατεύοντο από έ-να καλαμμένο πλέ-γμα. Οί φιάλες αυτές έτοποθετούν-το στη μέση του

τραπέζιου και καθένας που διψούσε τις έφερνε στο στόμα του και έπινε.

'Αλλά σήμερα οί συ-νήθειες αυτές έχουν εξα-φανισθή και δεν υπάρχει κανένας λαός στη γη, που να μη χρησιμοποίη-το ποτήρι για να φέρη το νερό ή το κρασί στο

Οί αρχαίοι 'Ελληνες χρησί-μοποιούσαν το «ρυτόν».

θρόνον στη στέγη του δεν φαίνεται να είνε μεγα-λείτερη από 36 ή 48 ώρες. Το όριο αυτό ισχύει για τα ήπια κλίματα. Στα θερμά κλίματα, όμως, ή ανάγκη του νερού είνε πιο έπιτακτι-κή. Είνε γνωστό επίσης ότι οί ασθενείς και ιδίως οί τραυματίαι αισθάνονται τρομακτική δίψα.

'Η ανάγκη αυτή του νε-ρού είνε αποτέλεσμα της κατασκευής του όργανι-σμού μας.

Οί φυσιολόγοι υπελόγησαν ότι σ' έναν κανονικό αν-θρώπο χρειάζον-ται ήμερησίως 1 1/2 — 2 1/2 κιλά νερό.

'Η ανάγκη αυτή μετρίζεται κατά το χειμώ-να, ενώ αντίθετα γίνεται πιο έντονη κατά το καλοκαίρι. Κατά τη διάρκεια των αιώ-νων, ο άνθρωπος έ-πενόησε τα πιο πε-ρίεργα δοχεία για να φέρη στο στόμα του το νερό.

Οί Ρωμαίοι πα-τρικοί κατά τα ρυμπόσια των συ-νηγωνίζοντο ποιος θα μπορούσε να ά-δειάση το περι-χόμενο του «ρυ-τού» μέσα στο στό-μα του χωρίς να τρέξη ούτε μια σταγόνα έξω. 'Α-ναφέρεται δε ότι ο Νέρων είχε κα-τακτήσει το ρεκόρ και ήταν πολύ πε-ρήφανος γι' αυτό.

Σε ώρισμένες πε-ριοχές του Ζουρά, στη νοτιοανατολι-κή Γαλλία, το πο-τήρι ήταν άγνω-στο ως τα τελευ-ταία χρόνια και οί άνθρωποι χρησι-μοποιούσαν για να πίνουν μικρές φι-άλες, που έπρο-στατεύοντο από έ-να καλαμμένο πλέ-γμα. Οί φιάλες αυτές έτοποθετούν-το στη μέση του

τραπέζιου και καθένας που διψούσε τις έφερνε στο στόμα του και έπινε.

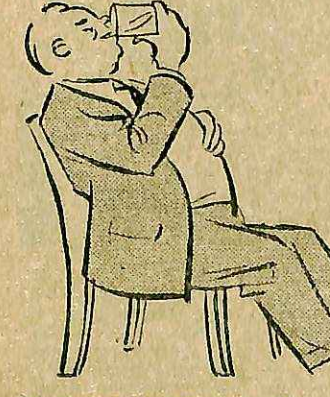
'Αλλά σήμερα οί συ-νήθειες αυτές έχουν εξα-φανισθή και δεν υπάρχει κανένας λαός στη γη, που να μη χρησιμοποίη-το ποτήρι για να φέρη το νερό ή το κρασί στο

Ο πρωτόγονος άνθρωπος έπινε με το χέρι του.

Στο Ζουρά της Γαλ-λίας έπιναν νερό ως προχέες με μι-κρές φιάλες.

Σήμερα χρησιμοποιούν όλοι το πο-τήρι.

Οί κοσμικές 'Αθίδες πίνουν άρ-γά, άργά, ήδονικά.

83

1η
ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Θέλω να μείνω νέος

ΓΙΑΤΙ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΟΥ

Κάθε άνθρωπος έχει την ηλικία που δείχνει και όχι εκείνη που αναφέρουν τα χαρτιά του. "Ας υποθέσουμε λοιπόν ότι, σύμφωνα με τις πιστοποιητικές της γεννήσεώς σας, είσατε 30 ετών.

Τρία τότε πράγματα μπορεί να συμβαίνουν στην περίπτωση αυτή:

"Η φαινόσαστε νεώτερος, πράγμα ευχάριστο. "Η φαινόσαστε όσο είσατε, όποτε πρέπει και πάλι να είσατε ευχαριστημένος. "Η φαινόσαστε μεγαλύτερος, όποτε πρέπει να εξακριβώσετε τι είναι εκείνο που σας κάνει να φαινόσαστε πιο γερασμένος και να λάβετε τα μέτρα σας.

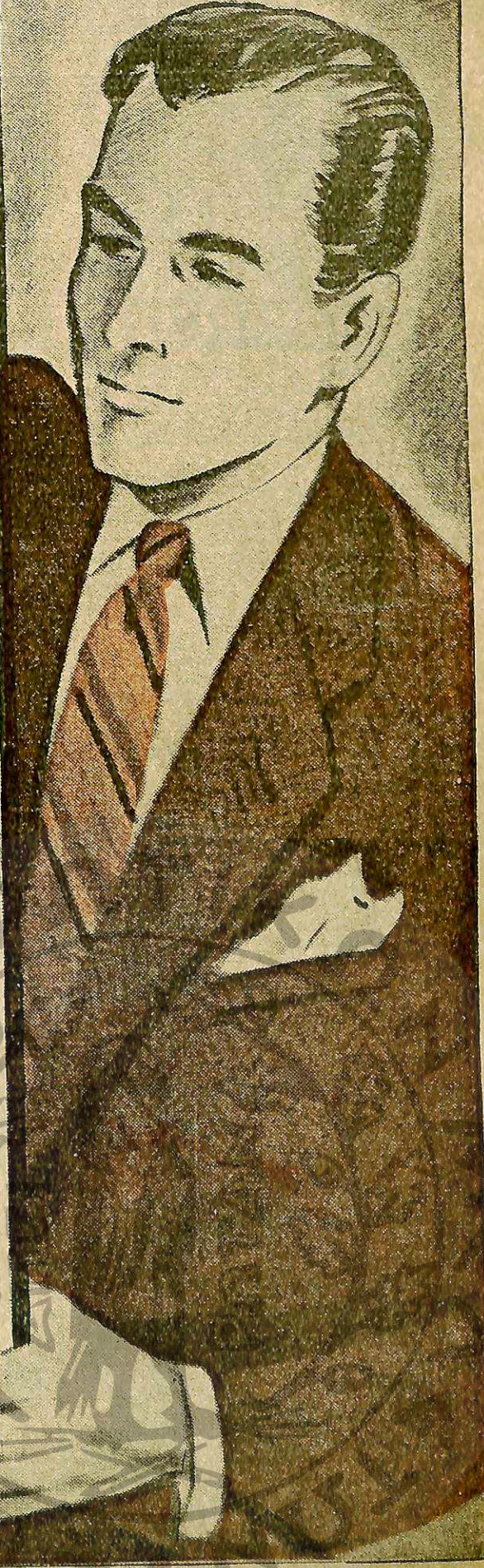
Οι παρακάτω ερωτήσεις θα σας βοηθήσουν να εξακριβώσετε την «πραγματική» σας ηλικία. Κάθε μία απάντησι θα την βαθμολογήτε με τον αριθμό που βρίσκεται πλάι στην κάθε ερώτησι. Κατόπιν θα άθροισετε αυτούς του βαθμούς και θα συμβουλευθήτε τον πίνακα που βρίσκεται στο τέλος της σελίδος και πού θα σας δείξη ποιά είναι η πραγματική σας ηλικία.

- 1.-Μετρήστε το σφυγμό σας:
 - α) "Αν έχετε μεταξύ 65 και 80 σφυγμών στο λεπτό θα βάλετε 0
 - β) "Αν έχετε λιγώτερους από 60 2
- 2.-Βγάλτε τα παπούτσια σας και σταθείτε όρθιος. Παρακαλέστε κατόπιν ένα φίλο σας να σας μετρήσει:
 - α) "Αν διατηρήσατε το ίδιο ανάστημα με εκείνο που είχατε στα 20 χρόνια σας 0
 - β) "Αν χάσατε δύο εκατοστά 2
 - γ) "Αν χάσατε 4 εκατοστά ή περισσότερο 5
- 3.-"Αν είσατε κάτω των σαράντα και το βάρος σας αυξηθηκε κατά 5 κιλά μέσα στα πέντε τελευταία χρόνια 3
- 4.-"Αν είσατε πάνω από σαράντα και χάσατε πέντε κιλά ή περισσότερα μέσα στο ίδιο διάστημα 3
- 5.-"Αν είσατε να κάνετε κοιλιά 5
- 6.-"Αν διαπιστώσατε ότι πρέπει να πάρετε μεγαλύτερο αριθμό κολλάρων 3
- 7.-"Αν φοράτε γυαλιά 3
- 8.-"Αν ο βαθμός της μυωπίας σας σημειώνη διαρκώς αύξηση 3
- 9.-"Αν είσατε να μετρήσετε την απόστασι στην οποία κρατάτε συνήθως το διόπτρο ή την εφημερίδα σας:
 - α) "Αν είναι 40 εκατοστά 0
 - β) "Αν είναι 60 εκατοστά 2
 - γ) "Αν είναι 70 εκατοστά 5
- 10.-"Αν είσατε να βγάλετε τους φρονιμίτες σας 2
- 11.-"Αν είσατε να βγάλετε τα δόντια σας φαίνονται μακρύτερα από ό,τι ήταν πριν (σημείον ούλιπιδος) 3
- 12.-"Αν είσατε να βάλετε μια τεχνητή οδοντοστοιχία στην επάνω σιαγόνα 3
- 13.-"Αν είσατε να βάλετε μια τεχνητή οδοντοστοιχία στην κάτω σιαγόνα 3
- 14.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 15.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 16.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 17.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 18.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 19.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5

- 20.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 21.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 22.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 23.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 24.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 25.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 26.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 27.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 28.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 29.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5
- 30.-"Αν είσατε να μην ακούτε το τηλέφωνο όταν χτυπά 5

Αν συγκεντρώσετε τους κατωτέρω βαθμούς:

Ηλικία	Είσατε νέος	Έχετε τη σωστή σας ηλικία	Έχετε γεράσει
25	Μεταξύ 0 και 10	11	Ανω των 15
30	" " 11 " 20	25	" " 35
40	" " 20 " 50	56	" " 63
50	" " 75 " 85	90	" " 109
60	" " 90 " 115	118	" " 130

13ον — Συχωρέστε με, κυρία, είπε η καμαριέρα, δεν σας άκουσα. "Εδειχνα στον παλινάτη μερικά πράγματα που μου είχατε πη να πουλήσω.

Η μαρκησία έριξε ένα βλέμμα της προς το μέρος του Σαμπρελός, που υποκλήθηκε με σεβασμό μπροστά της. Καί, ξαφνικά, το πρόσωπό της έγινε κάτωρο. Είχε διακριθεί στα χέρια του τα παπούτσια που φορούσε το μοιραίο εκείνο βράδυ.

— Διότι αυτόν τον άνθρωπο, είπε. Καί ελα άμέσως να με βοηθήσει να ξεφυθώ. Άκουσε, Φλωράνς, άμέσως! Η φωνή της έτρεφε και θα νόμιζε κανείς πως αυτό ήταν από θυμό. Μά ή αλήθεια είχε πως ήταν πολύ ταπεινή.

Η Λυδία, για πρώτη φορά, είχε φορηθή στ' αλήθεια.

Η Φλωράνς έσπρωξε άμέσως το Σαμπρελός στην πόρτα και τον κατέβασε από την πόρτα της υπηρεσίας.

Στο διάστημα της απουσίας της, η μαρκησία έτρεξε στη τουλάπα όπου βρισκόταν τα άνδρικά της κοστούμια και έβήτησε με προσοχή εκείνο που φορούσε το βράδυ του εγκλήματος.

Ευτυχώς, δεν είχε κανένα ίχνος αίματος πουθενά. Μόνο η άριστη τσέπη του σακκακιού είχε φυλάξει από το τσάβηγμα της αντίπαλός της.

Άλλά, ξαφνικά, η Λυδία ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά πολύ δυνατά. Τα γάντια της, που τα είχε βάλει στην τσέπη του σακκακιού της, δεν βρισκόταν πιά εκεί. Μήπως, λοιπόν, τα είχε ξεχάσει μέσα στο καμαρίνι της Ντίνας Λούς;

Όταν, έπειτα από μερικά λεπτά, η Φλωράνς γύρισε τρέχοντας επάνω, Βοήκε την κυρία της σωριασμένη στο πάτωμα.

Η Λυδία είχε λιποθυμήσει.

Ένα άτιμο τέχνασμα

Την άλλη μέρα, η Λυδία σηκώθηκε τσακισμένη από την αγωνία. Όλη τη νύχτα δεν είχε κλείσει μάτι. Είχε την έντονη αίσθηση ότι ένας τρομερός κίνδυνος την απειλούσε.

Γι' αυτό, πρωί-πρωί, έτρεξε άμέσως στο γραφείο του Μπλεριό.

Εκείνος την ώδηγησε στο ιδιαίτερο σαλόνάκι, που προώριζε για τους εκλεκτούς πελάτες του και στάθηκε με σεβασμό μπροστά της.

— Είμαι στάς διατάγες σας, κυρία μαρκησία, της είπε. Σε τί μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

Η Λυδία φαινόταν να διατάζει. Ήταν φανερό ότι μια άλλη γινόταν μέσα στην ψυχή της.

Ο μεσίτης προσπάθησε να την κάμει να λύση τη σιωπή της.

— Πρόκειται μήπως για το παλιό εκείνο αίσθημά σας; ρώτησε.

— Ναι, απάντησε η Λυδία.

— Τό ξυάντενα, είπε ο μεσίτης, πού, στην πραγματικότητα, ήταν βέβαιος πως ήταν άλλος ο λόγος της έπισκέψεως της μαρκησίας. Τώρα, όμως, με το θάνατο της

Ντίνας Λούς, πρέπει να είσαστε ευχαριστημένη. Γιατί έλειψε κάθε εμπόδιο από τη μέση. Ο κύριος ντε Μεράν θα είναι σε λίγο στα πόδια σας. Τώρα μάλιστα που θα τιμωρηθή και ο ένοχος.

— Τί θέλεις να πής, Μπλεριό; ρώτησε μ' ενδιαφέρον η μαρκησία.

— Δεν ξέρω τίποτε γι' αυτή την υπόθεση, απάντησε ο μεσίτης. Διάβασα, όμως, στις έφημερίδες πως η αστυνομία βρίσκεται στα ίχνη του δολοφόνου.

— Είπε βέβαια τάχα;

— Μά... φυσικά. Η αστυνομία έχει τα χαρακτηριστικά του. Βρήκαν ακόμη και το αποτύπωμα του ποδιού του... Είπε ένα ποδί μικρό και κομψό σαν γυναικίας. Όλα αυτά είναι αρκετά για έναν έξυπνο αστυνομικό.

— Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι ο δράστης δεν μπορεί να ξεφύγει.

— Όχι, βέβαια.

— Σί, αλήθεια, Μπλεριό, φαντάζομαι πως αν ο δράστης σε είχε για βοηθό θα μπορούσε να παραπλανήσει εύκολα την αστυνομία.

— Κι' εγώ το πιστεύω, είπε ο μεσίτης. Τό κακό γι' αυτόν είναι πως δεν ήλθε ακόμη για να ζητήσει τη συνδρομή μου.

— Καί αν έχομαι;

— Τό πάν, κυρία μαρκησία, θα ήταν ζήτημα χορηγών. Για μία τέτοια υπόθεση καί 500 χιλιάδες φράγκα δεν θα ήταν πολλά.

— Καί αν σου έδινε αυτά τα χρήματα; Τότε κάτι θα μπορούσε να γίνει.

Η μαρκησία σκατάχθηκε συλλογισμένη.

— Άς υποθέσω, είπε, πως γνωρίζω τό δράστη και πως θα ήμουν διατεθειμένη να δώσω αυτό το ποσό για να σωθώ...

— Μ' όλο το σεβασμό που σας οφείλω, απάντησε ο μεσίτης, θα μου επιτρέψετε, να σας πώ πως οι υποθέσεις σε παρόμοια ζητήματα δεν ώφελουν. Άν γνωρίζετε τό δράστη, πρέπει να τον μάθω κι' εγώ. Καί πρέπει ακόμη να μάθω με κάθε λεπτομέρεια πως έκαμε τό εγκλήματό του.

— Έστω, είπε η μαρκησία. Μάθετε, λοιπόν, πως εγώ σκότωσα τη Ντίνα Λούς!

— Τό φανταζόμουν, είπε ο μεσίτης. Με τα ίδια σας τα χέρια, κυρία μαρκησία;

— Ναι.

— Μήπως είχατε κανένα συνεργό;

— Όχι.

— Ούτε κανείς άλλος ξέρει τίποτε γι' αυτή την υπόθεση;

— Είσαι ο πρώτος που τό μαθαίνεις, Μπλεριό.

— Αυτό είναι ευτύχημα, είπε ο μεσίτης. Έτσι, τα πράγματα θα είναι ευκολότερα. Καί τώρα διηγήθητε μου τό πάντα, χωρίς να μου κρύψετε καμιά λεπτομέρεια.

Η μαρκησία συμφωφώθηκε με την επίσημη.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Σαρκασμός

Μηδ που τρουμάρα πιά να σου — ίδια ενίγηκες Σουσου, καί τώρα — τώρα, φρόσω, μου παρασεί — την ψωλομύ — κι' όλο μου δίνεις άφορημ για να σε μπαγλαρώσω.

Γουστάρεις άριστοκράσι, καί, λημονώντας, σε φροσί, τά χάλιατά παληά σου, θαρρείς πως είσαι μα- θαρρείς πως είσαι μα- θαι μόνον άλ' Άμερι, (καίν καιν) κουρεύεις τά μαλλιά (σου).

Καί με τί νέα χτενι- (οιά) φέρνεσαι ούλο ζιπα- (οιά) κι' άέρο μου έπάρεις, καί δεν κυττάς βρέ (βεριακλού) πού τό κεφάλι σου τό (κλού) τό φάγανε οι φειρές!.. Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

θυμία του και σε λίγο ο Μπλεριό ήξερε εκείνο που επιθυμούσε. Του αφηγήθηκε επίσης την επίσκεψη του παλαιστή, καθώς και την διαπίστωση που έκαμε ότι είχε χάσει τα γάντια που φορούσε.

— Όλα αυτά είναι πολύ σοβαρά, είπε ο μεσίτης, όταν εκείνη τελείωσε την αφήγησή της. Κανείς δεν ξέρει βέβαια τό εγκλήματάς σας. Όστόσο, η έπίσκεψή αυτή του παλαιστή μου φαίνεται καί μένα πολύ περίεργη. Πιθανόν ο Ροζέ ντε Μεράν να έμπιστευθηκε τις υποψίες του σε κανένα αστυνομικό. Έπειτα, τό γεγονός ότι χάσατε τά γάντια σας με άνησυχεί...

— Δεν βλέπετε, λοιπόν, κανένα μέσον σωτηρίας;

— Πώς όχι. Έχω κιόλας έτοιμο τό σχέδιό μου. Είπατε ότι πριν από σας είχε έπισκεφθή τη Ντίνα Λούς μία νέα...

— Η Μισελίνα Μαλακώφ.

— Ξέρετε τη διέθυνσή της;

— Όχι.

— Δεν έχει σημασία. Θα την μάθω. Η νέα αυτή έχει έναν έραστή;

— Όχι. Είναι άρραβωνισμένη. Ο μνηστήρ της λέγεται Άρμάνδος Φουζέρε.

— Θαυμάσια, είπε ο μεσίτης. Για να σωθίτε, κυρία μαρκησία, πρέπει να ένοχοποιήσωμε έναν άλλον. Είσαστε σύμφωνη σ' αυτό;

— Άφού δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά.

— Καί αυτός ο άλλος πρέπει να είναι η Μισελίνα Μαλακώφ.

— Δεν μ' ενδιαφέρει αν θα είναι αυτή ή όποιοσδήποτε άλλος, απάντησε η μαρκησία.

— Καί τώρα άς έλθωμε σε κάτι άλλο. Έχετε τά κοσμήματα που πήρατε από τό καμαρίνι της Ντίνας Λούς;

— Ναι, σου τά έφερα, γιατί σκέφθηκα πως ήταν επικίνδυνο να τά κρατήσω περισσότερο στο σπίτι μου.

— Έκάματε πολύ καλά, είπε ο Μπλεριό. Θα μάς χρησιμεύσουν.

Ο μεσίτης πήρε τό μικρό δέμα που του έδωκε η μαρκησία.

— Βασίζομαι σε σένα, Μπλεριό, είπε η Λυδία, που είχε σηκωθεί από τό καθισμά της. Θέλετε τίποτε άλλο από μένα;

— Θα σας ζητούσα μία μικρή προκαταβολή, για τά απαραίτητα έξοδα, απάντησε ο μεσίτης, κάνοντας μία βαθειά υπόκλιση μπροστά της.

Η Λυδία έβγαλε ένα καρνέ, υπέγραψε μία έπιταγή 300 χιλιάδων φράγκων και τό την έδωσε.

— Μπορείτε να είσαστε ήσυχη, είπε ο μεσίτης, ενώ την συνόδευε ως την πόρτα. Θα κάμω τά πάντα για να έπιτύχω.

Λίγη ώρα μετά την αναχώρησή της μαρκησίας, ο Μπλεριό έφυνε κι' αυτός από τό γραφείο του.

Προτού ν' άρχισή τις ένέργειές του, σκέφθηκε πως θα έπρεπε να μάθι σε ποίο σημείο ακριβώς βρισκόταν η υπόθεσις.

Τό πράγμα δεν του ήταν δύσκολο, γιατί είχε πολλούς φίλους στην αστυνομία.

Έτσι, κατά τό άπόγευμα, είχε συγκεντρώσει όλα τά στοιχεία που του χρειαζόνταν. Υπήρχαν μερικές άριστες υπόνοιες εναντίον της μαρκησίας. Άλλά κανείς δεν πίστευε ότι είχε κάμει ή ίδια τό εγκλήμα.

Πιθανόν να είχε παρακινήσει κάποιον άλλον σ' αυτό. Κι' ή υπόθεσις αυτή, όμως, φαινόταν άμφίβολη μεταξύ των αστυνομικών, που πίστευαν ότι τό ελατήριο του φό- νου ήταν ή κόπη.

— Ός έδώ τά πράγματα πηγαίνουν περίρρημα, έμονολόγησε ο Μπλεριό. Κανείς δεν υποπτεύεται στά σοβαρά τη μαρκησία, έκτός ίσως άπ' αυτόν τον καταραμένο Σαμπρελός, που φαίνεται πως κάτι κούβει. Άλλά κι' αυτός δεν θα έχη από πη τίποτε, όταν ανακαλυφθή ό... πραγματικός δράστης, που θα φροντίσωμε να κάμωμε την ένοχή του όλοφάνερη.

Ευχαιοστημένος για τό αποτέλεσμα αυτό, ο Μπλεριό διευθύνθηκε έπειτα σ' ένα ύποπτο υπόδ, που βρισκόταν στή δεξιά ό- χλη του Σπικουόνα.

Τό κέντρο ήταν γεμάτο από κόσμο. Εκείνη την ώρα, άλλ', ο μεσίτης δεν άργησε ν' άνακαλύψι τον άνθρωπο που ζήτησε.

Ήταν ο παλιός μας γνώριμος Ζαριέ.

που καθόταν σε μία γωνία παραμέρα μα- ζι με μία όμορφη νέα.

Ο Μπλεριό κάθισε σ' ένα τραπέζι και του έγεννε να πλησιάσει.

Ένα λεπτό άργότερα, ο Ζαριέ ήταν καθισμένος πλάι στο μεσίτη.

— Για μένα ήρθατε, κύριε Μπλεριό; ρώτησε.

— Καί βέβαια. Για ποιόν άλλον ήθελες νάρω έδώ;

— Καμιά καλή δουλειά πάλι; Ναι... Κάτι έχω για σένα... Χωρίς άμφιβολία, θάσαι καί πάλι άπέντα- ρος...

— Σε δών.

— Καί όί τριάντα χιλιάδες που σου έ- δωκα την άλλη φορά;

— Αυτές πάνε... Βρίσκομαι στο τελευταίο πεντακοσάριο... Η Ίριμα μου στοι- χίζει ένα σωρό λεπτά.

— Η Ίριμα είναι αυτή ή νέα που καθό- σουν μαζί της;

— Ναι.

— Σε αγαπάει;

— Μου είναι άφοσιωμένη.

— Καί νομίζεις ότι μπορούμε να της έ- χωμε έμπιστοσύνη;

— Άν πρόκειται νάχη κι' αυτή τό μερί- διό της.

— Καλά, φώναξε την. Έχω μία καλή δουλειά καί για τους δύο... Δέκα χιλιά- δες φράγκα για τον καθένα.

— Δέχομαι προκαταβολικά, είπε ο Ζα- ριέ, ενώ έκανε νεύμα στη φίλη του να έρθη στο τραπέζι τους.

Ο Μπλεριό έμεινε κατενθουσιασμένος μόλις την είδε από κοντά. Ήταν ξανθή, με γαλάνα μάτια, όπως καί ή Μισελίνα.

Έπειτα από τις απαραίτητες συστά- σεις, έσκυψε προς τό μέρος τους καί τους έξήγησε τί ζήτησε άπ' αυτούς. Η αλήθεια είναι πως μόνο ή νέα είχε να παίξη ένα μι- κρό ρόλο. Ο Ζαριέ δεν θα είχε να κάμει τίποτε.

— Κατάλαβα! είπε ή νέα, μόλις τελεί- ωσε ο Μπλεριό. Δώστε μου τά χρυσάφια καί μόν σας νοιάζει για τά υπόλοιπα. Τρέ- χω άμέσως...

— Όχι άμέσως, είπε ο Μπλεριό. Θα πά- τε στο μέρος που σας είπα έπειτα από ένα τέταστο. Πρέπει να πάω εγώ πριν από σας.

Ο μεσίτης χαιρέτησε έπειτα τον Ζαριέ καί τη φίλη του καί έφυγε.

Έπειτα από μερικά λεπτά, ανέβαινε την όδδ Ραμπτοά.

Σε μία γωνία του δρόμου, βρισκόταν έ- να μικρό κατάστημα με την έπιγραφή: «Χόρα Μπουολότ».

Ήταν ένα ένεχυροδανειστήριο, που ή ίδιοκτητριά του δεν ήταν καθόλου δυσαρ- στημένη όταν της παρουσιάζονταν ή εύκαι- ρία ν' άγοράζι κανένα κλοπιμαίο σ' έξευ- τελιστική τιμή.

Ο μεσίτης άνοιξε την πόρτα καί μπήκε μέσα.

— Καλησπέρα, κυρία Μπουολότ, είπε. Καλώ τον κύριο Μπλεριό, απάντησε μία χονδρή γυναίκα, που ήταν καθισμένη πίσω από ένα πάγκο. Ποιός καλός άνεμος σας έφερε από δώ;

— Είπα μία δουλειά στή συνοικία σας καί πέρασα να σας δώ.

— Καί κάματε πολύ καλά, κύριε Μπλε- ριό.

Ο μεσίτης είχε καθίσει στο άναμεταξύ σ' ένα καθισμα καί άρχισαν να συζητούν με τη χόρα Μπουολότ διάφορα πράγματα. Μερικά λεπτά άργότερα, μία νέα άνοιξε δειλά την πόρτα.

Ήταν ή Ίριμα, ή φίλη του Ζαριέ.

— Άγοράζετε χρυσάφια; ρώτησε σιγά.

— Καί βέβαια, δεσποινίς, απάντησε ή χόρα Μπουολότ. Άγοράζω καθε τι που έχει αξία. Αυτή είναι ή δουλειά μου.

— Δεχόσαστε έπίσης καί ένεχυρα;

— Έξαστάται από τό τί είδος ένεχυρα έχετε να προσφέρετε, απάντησε ή χονδρή γυναίκα.

— Για κυττάζετε αυτά.

Η νέα άφισε πάνω στον πάγκο ένα αεροστασιόενο κολλίε καί ένα βραχιόλι στρολισμένο με πολύτιμες πέτρες.

Η κυρία Μπουολότ τά έζήτησε προσε- κτικά.

— Καί τί ζητάτε γι' αυτά; ρώτησε.

— Μόνο δυό χιλιάδες φράγκα, απάντη-

σε ή νέα. Η αξία τους είναι πολύ μεγαλύ- τερη, άλλα τό ποσό αυτό μου είναι άρκε- τό. Δεν θα τό ένεχυρίζα ποτέ, άλλα πρό- κείται να πανδρευθώ αυτές τις ήμέρες καί έχω ανάγκη από χρήματα.

— Θα σας δώσω τις δυό χιλιάδες φράγ- κα, απάντησε ή κυρία Μπουολότ. Άλλά σε ένα μήνα θα έσθετε να ξαναπάρετε τά κο- σμήματά σας καί θα μου φέρετε δυό χιλιά- δες τετακοσμία φράγκα. Είσαστε σύμφω- νη;

— Μάλιστα, κυρία.

— Μου δίνετε τώρα τό όνομα καί τη δι- εύθυνσή σας;

— Λέγομαι Μισελίνα Μαλακώφ καί κά- θομαι έδώ κοντά, στήν όδδν Άοσιδ άσθους 15, απαντήσε ή νέα.

Η κυρία Μπουολότ σημείωσε τό όνομα καί τη διέθυνση.

— Καλά, είπε. Θα σας φέρω αύριο τό πρωί τά χρήματα καί θα παραλάβω τά κο- σμήματά.

— Δεν θα μπορούσατε να μου τά δώσε- τε τώρα; ρώτησε ή νέα.

— Η συνήθεια του καταστήματος, απάν- τησε ή χόρα, είναι να παραλαμβάνωμε τό ένεχυρό από τό σπίτι του πελάτου καί να τό μετρούμε εκεί τά χρήματα. Έτσι εί- μαστε σίγουροι πως δεν μάς λείει ψέμμα- τά...

Η νέα γλώμισσε.

— Ξέρετε, είπε, μένω μαζί με τη θεία μου καί δεν θα ήθελα να μάθι πως ένεχυ- ρίζαα αυτά τά κοσμήματά. που μου τά άφισε ή μακαρίτισσα ή μητέρα μου...

Καταλαβαίνετε... είναι οικογενειακό κειμή- λιο... Άν άνοιάζαλλε για την ταυτότη- τά μου, στείλτε κάποιον να ρωτήσει... Με ξέρονται όλοι έδώ στή συνοικία...

Η κυρία Μπουολότ δίστασε για μερικές στιγμές.

— Καλά, είπε σε λίγο. Φανόσαστε τί- μια νέα... Θα σας πληρώσω έδώ...

Έκρινε έπειτα τά κοσμήματά μέσα σ' ένα σιδερένιο χρηματοκιβώτιο καί μετρησε στην Ίριμα έικοσι χαρτονομίσματα των έ- κατό φράγκων.

Η νέα, μόλις πήρε τά χρήματα, άνοιξε την πόρτα καί έφυγε τρέχοντας.

Η κυρία Μπουολότ είχε άπομείνει με τά χέρια στη μέση.

— Τί περίεργο! είπε. Δεν περίμενε να της δώσω μία άπόδειξη για τά κοσμήματά της...

Ο Μπλεριό χαμογέλασε πονηρά.

— Τί να την κάμω; ρώτησε.

— Πώς, τί να την κάμω; είπε ή κυρία Μπουολότ. Κι' αν εγώ δεν βελήσω να της έπιστρέψω τά κοσμήματά της;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ενας Κινέζος γιατρός στο Ιατρείο του.

Η περίεργη ιατρική ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

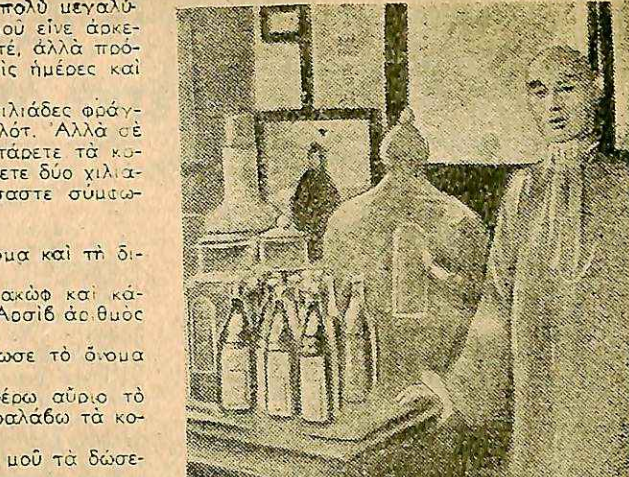
Δυναμωτικό χρειστέ από... κόκκιλα τίγρης

Η ιατρική των Κινέζων είναι από τις πιο περίεργες. Καί τό αξιοσημείωτο είναι ότι οι άσθενείς δεν έχουν μεγάλη έμπι- στοσύνη στους γιατρούς που έχουν σπου- δάσει στην Ευρώπη ή στην Άμερική — αυτοί έχουν τη μικρότερη πελατεία — άλλα στους έμπειρους, που έφασομάζουν πρωτότυπες μεθόδους, χωρίς αυτό να τους έμποδίζει να έπιτυγχάνουν αληθινά αξιοθαύμαστες θεραπείες.

Οι έμπειροί γιατροί της Κίνας δεν είναι λιγώτεροι από 800.000. Αντίθετα με ό,τι συμβαίνει στους δυτικούς λαούς ό, που όλα σκεδόν τα φάρμακα προέρχον- ται από τό φυτικό βασίλειο, οι Κινέζοι γιατροί έχουν ιδιαίτερη προτίμηση για τά φάρμακα που προέρχονται από διάφορα ζώα καί πού, κατά τη γνώμη τους, είναι ισχυρότερα καί αποτελεσματικότερα από τά πρώτα.

Έτσι, για να θεραπεύσουν τους ίλιγ- γους χρησιμοποιούν τις σαρανταποδαρου- σες. Κόβουν από τά μικροσκοπικά αυτά έντομα τά πόδια καί κεφάλια, καθυστερί- ζουν τό υπόλοιπο σώμα τους καί κατέπιν- τό μεταβάλλουν σε σκόνη που την πίνουν μέσα στο νερό.

Τά κέρατα της έλάφου θεραπεύουν ά-

Ενας Κινέζος γιατρός στο Ιατρείο του.

Η περίεργη ιατρική ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Δυναμωτικό χρειστέ από... κόκκιλα τίγρης

Η ιατρική των Κινέζων είναι από τις πιο περίεργες. Καί τό αξιοσημείωτο είναι ότι οι άσθενείς δεν έχουν μεγάλη έμπι- στοσύνη στους γιατρούς που έχουν σπου- δάσει στην Ευρώπη ή στην Άμερική — αυτοί έχουν τη μικρότερη πελατεία — άλλα στους έμπειρους, που έφασομάζουν πρωτότυπες μεθόδους, χωρίς αυτό να τους έμποδίζει να έπιτυγχάνουν αληθινά αξιοθαύμαστες θεραπείες.

Οι έμπειροί γιατροί της Κίνας δεν είναι λιγώτεροι από 800.000. Αντίθετα με ό,τι συμβαίνει στους δυτικούς λαούς ό, που όλα σκεδόν τα φάρμακα προέρχον- ται από τό φυτικό βασίλειο, οι Κινέζοι γιατροί έχουν ιδιαίτερη προτίμηση για τά φάρμακα που προέρχονται από διάφορα ζώα καί πού, κατά τη γνώμη τους, είναι ισχυρότερα καί αποτελεσματικότερα από τά πρώτα.

Έτσι, για να θεραπεύσουν τους ίλιγ- γους χρησιμοποιούν τις σαρανταποδαρου- σες. Κόβουν από τά μικροσκοπικά αυτά έντομα τά πόδια καί κεφάλια, καθυστερί- ζουν τό υπόλοιπο σώμα τους καί κατέπιν- τό μεταβάλλουν σε σκόνη που την πίνουν μέσα στο νερό.

Τά κέρατα της έλάφου θεραπεύουν ά-

Μη βάσεις εκεί τό κάδρο. Νομίζει κανείς πως κάποιος κρυφοκυττάζει από τόν φενγινί!

ΤΟΜ HENDERSON

Μη βάσεις εκεί τό κάδρο. Νομίζει κανείς πως κάποιος κρυφοκυττάζει από τόν φενγινί!

ποτελεσματικά, κατά τους Κινέζους για τρούς, όλες τις περιπτώσεις νευρικής εξαντλήσεως. Τα βάζουν να μουσκεύουν επί ένα ώριμο χρόνο διάστημα μέσα σε ροχή από ρίζι και κατόπιν πίνουν αυτό το υγρό.

Αλλά και η γλώσσα του λύκου αποτελεί επίσης ένα πρώτης τάξεως θεραπευτικό μέσον εναντίον της λαρυγγίτιδος και της φαρυγγίτιδος. Την αλατίζουν και κατόπιν την τρώνε σε μικρά-μικρά κομμάτια, ανάμικτα με ρίζι.

Για να αποφύγουν τη μόλυνση των τραυμάτων και για να επιταχύνουν την επούλωση των, χρησιμοποιούν, εξ άλλου, σκόνη από καθουρίσματα καθούρια. Καθούριζουν επίσης και κονιορτοποιούν ώριμα, να μέρη από το σώμα ενός είδους πάπιας που ζει στην Κίνα και δίνουν αυτή τη σκόνη σε εκείνους που πάσχουν από σπληνικά νοσήματα.

Τα κινεζικά φάρμακα δεν έχουν τίποτε το κοινό με τα δικά μας. Μοιάζουν σαν αληθινά ζωολογικά μουσεια. Οι φαρμακοποιοί έχουν κλεισμένα μέσα σε ένυδρες, σε κλουβιά και σε υαλίνα δοχεία διαφόρων ειδών ζωάκια, έντομα, πουλιά, ψάρια, έρπετα κλπ. Όταν ένας ασθενής φέρει μια συνταγή από ένα γιατρό, παίρνουν το κατάλληλο ζώον και παρασκευάζουν μπροστά στα μάτια του το φάρμακο. Το περιφιλιότερο από τα φάρμακα των Κινέζων γιατρώων είναι το κρασί από... κόκκαλα τίγρεως.

Η παρασκευή αυτού του κρασιού είναι πολύ δύσκολη γιατί, εκτός από τα κόκκαλα της τίγρεως, δεν πρέπει να χρησιμοποιήσουν ούτε νερό, ούτε κρασί, ούτε καμμία άλλη ουσία.

Αφαιρούν πρώτα πρώτα το μεδούλι και μέσα σ' αυτό τριβούν σε λεπτότητα σκόνη τα οστά. Σχηματίζεται τότε ένα είδος πηκτής, που την κλείνουν μέσα σ' ένα δοχείο, όπου υφίσταται την απαιτούμενη ζύμωση. Στο τέλος, όλες οι στερές ουσίες κατασταλάζουν και απομένει ένα ελαχιστό υγρό, που το συλλέγουν με μεγάλη προσοχή και το κλείνουν μέσα σε μπουτίλιες.

Το υγρό αυτό φημίζεται ως άριστο δυναμωτικό και οι Κινέζοι γιατροί το συνιστούν ιδιαίτερος στους πάσχοντες από εξάντληση, στους αναρρώνοντες κτλ.

Τα οστά της τίγρεως πουλιούνται στους δρόμους, όπως και οποιοδήποτε άλλο εμπόρευμα. Οι πωλητές τους τα τυλίγουν μέσα στο δέρμα της, για να πείσουν τους αγοραστές ότι είναι φρέσκα. Γιατί, μόνον όταν το ζώον είναι σκοτωμένο πριν από μια ή δυο ημέρες, μπορούν να χρησιμοποιηθούν και να αποδώσουν τις θεραπευτικές τους ιδιότητες.

Υπάρχουν όμως και ειδικά φάρμακα που παρασκευάζουν το περιεργό αυτό «κρασί».

Ο πιο φημισμένος ανάμεσα στους κατασκευαστές του «κρασιού της τίγρεως» είναι ο 70ούτης (Κινέζος γιατρός Σιεν-Σιού), που το πουλάει μέσα σε μπουτίλιες με την έτικετα του.

Οι Κινέζοι πιστεύουν πως όποιος πίνει από το κρασί αυτό αποκτά κάτι από τη δύναμη της τίγρεως και δεν προσβάλλεται πια από ασθένειες.

Φαίνεται επίσης πως αποδίδει άριστα αποτελέσματα χρησιμοποιούμενο και σε εξεζητιστές περιπτώσεις εγκαυμάτων, εκζέματος, εντερικών πρησθών, δηλημάτων έρπετων κτλ.

Οι Κινέζοι γιατροί εργάζονται με πρωτότυπο τρόπο, που αποτελεί μια εγγύηση για την ευσυνειδησία των και για την αποτελεσματικότητα των μεθόδων και των φαρμάκων των.

Όταν ένας ασθενής πάει στο σπίτι ενός γιατρού, κάθεται απέναντί του και περιμένει. Ο γιατρός τον «εξετάζει» από μακριά με το βλέμμα. Δεν επιτρέπεται ούτε να τον πλησιάσει, ούτε να τον ρωτήσει τίποτε. Αφού κάμη τη διάγνωση του, λέει έναν αριθμό.

Τόσα νιέν.

Αν ο ασθενής βρει υπερβολική την τιμή, σπώνεται και φεύγει. Διαφορετικά, ο γιατρός τον πλησιάζει τότε, του κάνει ερωτήσεις και τον εξετάζει.

Από τη στιγμή αυτή, ο ασθενής δεν έχει να πληρώσει τίποτε άλλο ούτε για επίσκεψης ούτε για φάρμακα. Ο γιατρός οφείλει να τον καμη καλά με την οικειότητα που ήπρε. Αλλιώς, αν δεν το κατορθώσει, θα έχη αυτόν τον ασθενή στη ράχη του, πράγμα που δεν το επιθυμεί βέβαια.

Ο τρόπος αυτός της ασκήσεως του ιατρικού επανγγέλματος εξασφαλίζει τους ασθενείς από τον κίνδυνο εκμεταλλεύσεως. Και, από τ' άλλο μέρος, αναγκάζει τους γιατρούς να είναι ευσυνειδητοί και να επινοούν αποτελεσματικά μέσα θεραπείας.

ΟΙ ΡΩΣΣΟΙ ΒΡΗΚΑΝ την άτομική βόμβα;

Ένα εξαιρετικού ενδιαφέροντος ρεπορτάζ

Στο τελευταίο φύλλο του γαλλικού περιοδικού «Ιντερ» δημοσιεύονται οι παρακάτω ενδιαφέρουσες πληροφορίες για τις μυστηριώδεις «ατομικές» εργασίες των Ρώσων επιστημόνων. Τις μεταφράσαμε, για το περίεργον του πράγματος, δίχως να μπορούμε βεβαίως να εγγυηθούμε για την ακριβεία τους.

Ήταν γνωστό ήδη ότι η τεραστία οωσική προσπάθεια κατά τον τελευταίο πόλεμο βασίζονταν στη βιομηχανία των Ουραλίων. Αμέσως μετά τη νίκη, ένα επίσημο ανακοινώθηκε ανήγγειλε ότι ο Στάλιν είχε αναλάβει υπό την προσωπική του διεύθυνση την ανάπτυξη της «γαιαθρακομεταλλουργικής βάσεως του Ουραλο-Κουζνέτς».

Κανείς ωστόσο δεν μπορούσε να ξέρει τί ακριβώς συνέβαινε στη μυστηριώδη αυτή περιοχή της Σοβιετικής Ρωσίας, ώς ότου προσφάτως ένας ρεπόρτερ της εφημερίδας «Κρασνιά Ζέζνιτσα» μπόρεσε να διατρέξει ολόκληρη την οροσειρά των Ουραλίων και δημοσίευσε κατόπιν πληροφορίες αληθινά συναρπαστικές, με λεπτομέρειες και άοιθους. Είναι η πρώτη φορά που αναστηνείται ο πέπλος του μυστηρίου, τον οποίον είχε ρίψει η σοβιετική λογοκρισία πάνω σ' αυτή την περιοχή.

Τα Ουράλια — γράφει ο Ρώσος δημοσιογράφος — είναι το πιο έκτετατο εργοστάσιο του κόσμου, είνε το εργοστάσιο που φτιάχνει άλλα εργοστάσια.

Αναφέρει κατόπιν, σε γενικές γραμμές, τα κυριότερα τεχνικά έργα, που βρίσκονται υπό κατασκευή στα Ουράλια: Εργοστάσια αλουμινίου, χαλκού και μαγνησίου, επέκτασις των εργοστασίων ψευδαργύρου, αύξησις της παραγωγής νικελίου. Δεν αμφιβάλλει δε ότι θα τελειώσουν πολύ γρήγορα.

Τα Ουράλια αποτελούν σήμερα ένα ξεχωριστό Κράτος, μέσα στη Σοβιετική Ένωση. Τα σύνορά του, έκτασως 5.000 χιλιομέτρων, φρουρούνται άγρυπνα από αστυνομικούς με πολιτικά και με ειδικά περιδραχίονια. Οι στρατιωτικοί είναι ελάχιστοι, όσο βαθύτερα δε προχωρεί κανείς στο εσωτερικό, τόσο λιγότερες στρατιωτικές στο-

λές σρνναντά, ενώ αντίθετως αυξάνουν οι αστυνομικοί. Ο επισκέπτης μπορεί να υπή στο έδαφος των Ουραλίων από 40 διαβάσεις, αφού όμως παρουσιάσει μια ειδική άδεια με τη σφραγίδα των ανωτέρων αρχών της Μόσχας.

Υπάρχουν στα Ουράλια χιλιάδες πόλεις - εργοστάσια: το Μαγκνιτογκόρσκ με τις ύψικαμινους του, το Σολικάμσκ που παράγει ενώσεις καλίου, το Μπορκο-Ούραλ για την παραγωγή νικελίου... Η μεγαλύτερη σε πληθυσμό πόλη είναι το Ούραλ-βαγκονόζαβν, με 400.000 κατοίκους. Το ονομά της σημαίνει: «Εργοστάσιο Βαγονιών των Ουραλίων». Έχει τα τρία της, το ενοατικό πανεπιστήμιό της, τα μεγάλα της καταστήματα, τέσσερα θέατρα. Είναι η έδρα της «κυβερνήσεως των Ουραλίων», που ήταν αρχικά μια απλή επιτροπή ασφαλείας υπό τις διαταγές του «Ανωτάτου Σοβιέτ, αλλά σιγά-σιγά αποκτά μια αυτοτέλεια. Κανείς δεν μπορεί να μείνει περισσότερο από 3 ημέρες σ' αυτή την πόλη, εφόσον δεν εργάζεται για την κατασκευή βαγονιών. «Εδώ τρώνε μόνον όσοι εργάζονται», γράφουν μεγάλες ταινίες τεταμένες κατά πλάτος των δρόμων. Οι περίεργοι κι' οι αργόσχολοι δεν έχουν θέσι.

Η πιο παράξενη και μυστηριώδης πολις των Ουραλίων είναι το Ουραλνέκ. Το μεγαλύτερο εργοστάσιο έρευνών του κόσμου. Έχει σήμα γεωμετρικό, με δρούους ευθύγραμμους που σχηματίζουν δομές γωνίες, χωρίς καμμία καμπύλη. Εδώ κι' εκεί, υπάρχουν οι είσοδοι των υπαγώνων εργοστασίων, όπου εργάζονται χιλιάδες άνθρωποι, χωρίς να βγαίνουν ποτέ έξω. Κανείς ξένος δεν μπορεί να κατεβή κάτω. Δεν επιτρέπεται καν να πλησιάση στα στήματα του αερισμού των υπαγώνων, που φουρορούνται από δύο αστυνομικούς με όπλοπολυβόλα.

Πάνω απ' τις εισόδους των εργοστασίων αυτών, υπάρχει ένα παρόξενο σήμα: ένα κόκκαλο που στυρωμένο διαγωνίως σ' ένα τρίγωνο. Σημαίνει ότι οι άνθρωποι που εργάζονται εκεί μέσα, κάτω από τη γη, παλεύουν διαρκώς με το θάνατο! Πράγματι στα εργοστάσια αυτά γίνονται ατομικές έρευνες. Για να' αποφεύγουν οι επικίνδυνοι κραδασμοί του εδάφους, απαγορεύεται αυστηρότατα σ' όλη την πόλη η λειτουργία μοτέρ με βενζίνη ή με ηλεκτρισμό. Μόνο μερικά προήλατα κυκλοφορούν στους δρόμους. Μια σιωπή απόλυτη θυμίζει διαρκώς στον επισκέπτη ότι πατάει πάνω στη στέγη ενός απέραντου εργοστασίου ατομικών έρευνών...

Ποιά είναι ως τώρα τα αποτελέσματα των έρευνών αυτών; Οι ρωσικές αρχές τη-

ρούν απόλυτη μυστικότητα. Ωστόσο υπάρχουν ώριμες πληροφορίες, από διάφορες αξιοπίστετες πηγές. Οι πιο πρόσφατες προέρχονται απ' την «Άγκυρα και Βελώνων» ότι, με τη βοήθεια των Γερμανών επιστημόνων που μετεδρόθησαν στη Ρωσία, καθώς και με ώρισμένες πολύτιμες πληροφορίες που συγκεντρώσαν οι Ρώσοι κατάσκοποι στον Καναδά, οι ειδικοί των Σοβιέτ κατορθώσαν να φτιάσουν μια ατομική βόμβα!

Ο Γερμανός καθηγητής Σχόλτζ, που βρίσκεται τώρα στην Άγκυρα, με «εμπιστευτική αποστολή», φαίνεται άριστα καταποτισμένος για ό,τι συμβαίνει πίσω απ' το «σιδηρούν παραπέτασμα». Σύμφωνα λοιπόν με τις πληροφορίες του, η Ρωσία προετοιμάζει ένα καινούργιο Μπικίν, μια νέα γενική δοκιμή της ατομικής βόμβας. Αλλά οι ρωσικές αρχές, μη ξέροντας ακόμη μέ-ποιον σπείρου θα επιτύχουν αυτό το μεγάλο πείραμα, επιφυλάσσονται να δώσουν σχετικές πληροφορίες, μόνον όταν θα έχουν ίκανοποιητικά αποτελέσματα. Ής τότε, κρατούν απόλυτη σιωπή. Λέγεται μάλιστα ότι ένας στρατηγός του Στάλιν έχει αναλάβει τον έλεγχο της τήρησεως του μυστικού.

Έτσι δεν ξέρει κανείς πότε και πού θα γίνη το συνταρακτικό πείραμα, που θάην εύνοητον αντίκτυπο στην εξέλιξη των διεθνών σχέσεων. Φαίνεται πάντως ότι έχει εκλεν ή' αυτό κάποια έρημη έκτασις της ανατολικής Σιδηρίας — ίσως στην ήφαστειογενή ζώνη της γεωρνήσου Καυκάστικας. Από 4 μήνες περίπου, έχουν ξεκινήσει κρυφά για τον άγνωστο αυτό προορισμό παραβάνια από τεχνικούς, αξιωματικούς, επιστήμονες Γερμανούς και Ρώσους, με αυτοκίνητα φορτωμένα με τρόφιμα και επιτημονικά όργανα. Κανείς δημοσιογράφος δεν μπόρεσε να τα ακολουθήσει. Οι σοβιετικές εφημερίδες έγραψαν, άοριστα και λακωνικά, ότι επρόκειτο να γίνη μια τεχνική μελέτη των νέων όπλων που δεν είχαν προφτάσει να χρησιμοποιηθούν κατά τον πόλεμο. Πιστεύεται όμως ότι οι πληροφορίες αυτές αποδίδουν στο να κούβουν τον αληθινό σκοπό της επιστημονικής αποστολής.

Οι έμπνεύσεις έρχονται στον ήλιο!

Ενώ κοιούταν μια μέρα ή μίς Έλννορ Σαντόσκι, κόρη ενός γνωστού Νεοσοκέζου συλλέκτη ζωγραφικών πινάκων, συνέλαβε μια πρωτότυπη ιδέα: Να νοικιάζη τους 1.800 πίνακες της συλλογής του πατέρα της, συνολικής αξίας 750.000 δολλαρίων, σε φιλοτέχνους που θάβελαν να απολαύσουν επί μερικών καιρό αυτά τα αξιοσυογνήματα στο σπίτι τους, αλλά δεν θάχαν τα μέσα να τ' αγοράσουν. Έβαλε πράγματι σ' εφαρμογή την ιδέα της κι' έχει νοικιάσει ήδη 113 πίνακες σε γιατρούς, επιχειρηματίες, δικηγόρους κι' άλλους ανθρώπους με ταπεινότερα επανγγέλματα. Το νοίκι είναι 3 δολλάρια το μήνα κι' η διάρκεια της ενρικιάσεως δεν μπορεί να περάση το ένα έτος. Η μίς Σαντόσκι ελπίζει έτσι να κερδίση πολλά χρήματα. Ο πατέρας της λιγώτερο αισιόδοξος, εξέφρασε μόνο την εύχή... να υπή γάση τους πίνακές του!

ΣΤΑΜ. - ΣΤΑΜ.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

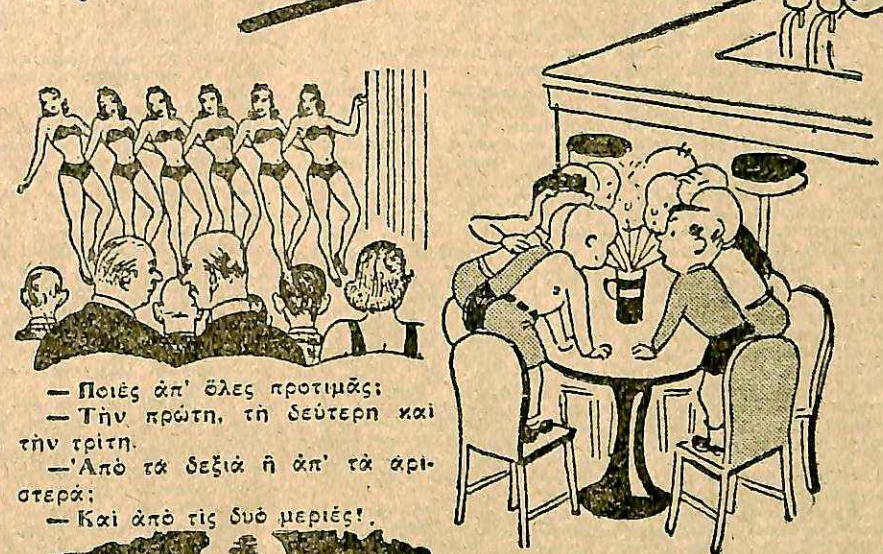
Όπως είναι γνωστό απ' όσα εγγράψαν ο αλπομόντος δημοσιογράφος και λογοτέχνης Σταμ. Σταμίου, άφησε τον κόσμο αυτό λίγες μέρες πριν κυκλοφορήσει το πρώτο του βιβλίο, οι περιήψεις «Ιστορίες του Χωριού», που χρόνια και χρόνια σκόρπισαν την ευθυμία στους φανατικούς αναγνώστες του.

Το βιβλίο αυτό κυκλοφόρησε ήδη σε κομψό τόμο με πολύχρωμο εξώφυλλο. Οι ιστορίες του αλπομόντου λογοτέχνη στολίζονται με τα τόσο χαρακτηριστικά και γεμάτα τοπικό χρώμα σκίτσα του ίδιου.

Στην ελθερή περίοδο που περνάμε, συνιστάμεν το βιβλίο του Σταμ. Σταμ. ως μοναδικό φάρμακο κατά της καπνής και της απογνώσεως. Είναι εκτός χαράς μέσο στο σημερινό σκίφως της νεοελληνικής θλίψεως.

Πωλείται εις όλα τα βιβλιοπωλεία.

Η ΞΕΙΝΗ ΓΕΟΓΡΑΦΙΑ

— Ποιές απ' όλες προτιμάς;
— Την πρώτη, τη δεύτερη και την τρίτη.
— Από τα δεξιά ή απ' τα αριστερά;
— Και από τις δυο μεριές!

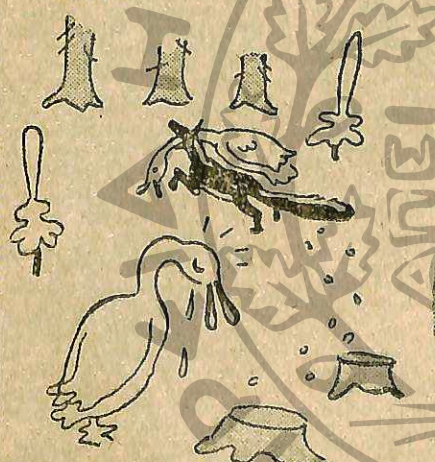
— Γκαρδόν! Μία γρανίτζα στα δώδεκα!

Ο ΜΠΕΚΡΗΣ ΞΩΓΡΑΦΟΣ

— Άκουη ένα ποτηράκι και θα τελειώσω το χαρμί μου!

Ο φαρφύλακας: «Ε, παιδιά, μήπως έχετε κανένα σπιρτο;...»

«Ποιός σε πήρε και μουφνεζες;»

Ο ύπνoδότης που πήρε τη φαλάκρα για φαγγάρι!

Θρύλοι να' παραδόσεις

ΤΑ ΤΡΙΑ ΦΤΕΡΑ

Καμιά βασιλοπούλα του πορφυρίου δεν ήταν όμορφη σαν την άσπρη και ξανθή Μπιάνκα-Ρόζα. Στα 15 χρόνια της, ήταν κι' όλες αρραβωνιασμένη με τον εσάδελφό της, τον πρίγκηπα Μάρκο, που τον αγαπούσε από μικρό παιδί και τη λατρεύει κι' εκείνος.

Ξαφνικά όμως, πρε β' άκα, τατρούφ! Ο βασιλιάς, ο πατέρας της Μπιάνκα-Ρόζας, μάλωσε μ' ένα ισχυρό γέλιο να τον. Κι' εκείνος, για να τον τιμωρήσει, είσε βάλε στο κράτος του, από δεκάτις το στρατό του και λεηλάτησε όλη τη χώρα. Τέλος, μπήκε στο παλάτι του αντιπάλου του και του υπάκουσε, σκληρότατους όρους εφάρησε.

—Για να μ' αβέβαιος πώς δεν θα με ξαναενοχλήσει, πρόσθεσε, θα πάρω τη μεγαλύτερη κόρη σου για δ' έμφο.

Κι' ο δυστυχισμένος πατέρας δε μπορούσε να φέρει καμιά αντίρρηση. Άναγγελε στη Μπιάνκα-Ρόζα την απόφαση του βασιλιά Καντό. Άπ' τις πρώτες λέξεις, η άμοιρη βασιλοπούλα έπεσε λιπόθυμη. Έτσι αναίσθητη την ανέθεσαν στο φορείο που θα την έπαινε στη χώρα του νικητού.

Ο πρίγκηπα Μάρκος, κλειδωμένος στην κάμαρά του, έβλεπε την αλβανία μόνον όταν η βασιλοπούλα βρισκόταν πιά έξω απ' το σύνορα του βασιλείου. Θέλησε να τρέξει τότε, να την ελευθερώσει. Οι φίλοι του όμως τούδωσαν να καταλάβει ότι, έπρεπε να κάνει υπομονή.

Συγκινημένος απ' την όμορφη κι' απ' την απελπισία της Μπιάνκα-Ρόζας, ο Καντό της φέρθηκε με καλώς. Έκανε ό,τι μπορούσε για να λιγοστήσει τη θλίψη της. Την ένευσε όμως, την εγκατέστησε σ' ένα πυρνο τριγυρισμένο από θαμνισμούς κήπους. Μα εκείνη εύρισκε κάπου άνοκουφισι μόνο στη συντροφιά των πουλιών. Μια μέγισσα της είχε δώσει άλλοτε τη δύναμη να καταλαβαίνει τη γλώσσα τους.

Ήταν τόσο δυστυχισμένη η Μπιάνκα-Ρόζα, που είχε χάσει τον πολυαναμνημένο της! Μα διατηρούσε την ελπίδα ότι ο Μάρκος θα την ελευθερώσει.

Πέρασε έτσι μισός χρόνος, Κουρασμένη πιά να περιμένει, η κοπέλα σκεπτόταν να πείσει να πνιγεί στη λίμνη, όταν μια μέρα άκουσε δίπλα της ένα βαρύ φτερουγισμό. Κι' είδε με συγκίνησι έναν πελαργό απ' το παλάτι του πατέρα της, που τον αναγνώρισε άμέσως από ένα μικρό περλίτσι που φορούσε.

«Είμαι άσφαλισμένος σε σένα, Μπιάνκα-Ρόζα,» έειπε το πουλί. Μου γιάτρεψες κάποτε την πληγή που μουξε άνοιξε ένα θέλος κυνηγού. Μουσώσε το παιδί μου σκοτώνοντας ένα νεράκι. «Αν θέλεις, υπομώ να πάω ένα γράμμα σου στον άγαπημένο σου και να σου φέρω άπαντί σου!»

Τρελλή απ' τη χαρά της, η βασιλοπούλα έγγραψε σε μια μεταξωτή κορδέλλα:

«Ο άγαπημένος μου Μάρκο, κα θυμάται εκείνη που άγαπάει, υποφέρει και περιμένει!», έπειτα την κρέμασε στο λαιμό του που.

Λιού, κι' εκείνο πέταξε μακριά. Ο Μάρκος κοιμόταν ήσυχος, όταν ο πελαργός μπήκε απ' το παράθυρο και τον ξύπνησε.

«Η χαρά του ήταν άπειρη, γράφει, όταν διάβασε το μήνυμά της Μπιάνκα-Ρόζας, όλησαν τρελλός το πουλί. Έπειτα έστειλε με τον ίδιο τρόπο στην άγαπημένη του ένα γράμμα γεμάτο γλυκόλογα και όρκους...»

Έτσι, ο καλός πελαργός εξακολούθησε για λίγο καιρό να κάνει τον ταχυδρόμο των δυο ερωτευμένων. Όταν έφτασε ο χειμώνας, άναγκάστηκε να φύγει μαζί με τους συντρόφους του για τις χώρες του ήλιου. Οι χειμωνιάτικοι μήνες φάνηκαν άτελείωτοι στη δυστυχισμένη. Τίποτε δεν μπορούσε πιά να τη βγάλει απ' τις θλιβερές όνειροπολήσεις της δίπλα στο άναμμένο τζάκι...

Την άνοιξη, το πουλί έβγαλνυσε και ξαναρχισε πια να την υπηρεσία του.

Τα χρόνια κύλησαν, χωρίς ν' αλλάξει η ζωή της μικρής πριγκίπισσας. Στα τέλη του τέταρτου καλοκαριού, ο πελαργός έφερε στη Μπιάνκα-Ρόζα ένα γράμμα άλλοιωτικό απ' τα άλλα. Ο Μάρκος το είχε γράψει βιαστικά. «Ετοιμάζομαι να φύγω, έπι κεφαλής του στρατού, για να καταπνιξη μια επανάσταση. Ήταν κατενθουσιασμένος για τη θ' γνώριζε για πρώτη φορά τον πόλεμο. Ίκέτευε τη φίλη του να μην άνησυχήσει και να περιμένει μ' έμπιστοσύνη».

Μα ο πελαργός έπρόκειτο πια να φύγει, όπως κάθε χρόνο, κι' η Μπιάνκα-Ρόζα θάμνη έξη ολόκληρους μήνες σε φοικτή άγνωση! Πώς ν' άνθξει τέ τέτοιο μαρτύριο...

Βλέποντας την απελπισία της, ο πελαργός τη συμπενοσε και της έειπε:

—Ξέρω ένα γέρο γιογράφο, πουζέως πολύν καιρό στην Αίγυπτο κι' έφερε από κει διάφορα μαγικά μουσικά. Θα πάω να τον ιδώ πριν φύγω, και θα του ζητήσω να κάνει κάτι για σένα.

Σε τρεις μέρες εξαγνώρισε κι' άνήγγειλε στην κοπέλλα, που περίμενε με λακτάρο:

—Σου φέρνω τρία φτερά ενός μαγικού πουλιού. Άρκει να πετάξεις ένα στον άνεμο για να βρεθείς άμέσως όπου θέλεις. Θα μωρής έτσι να ιδής και ν' άνιχνής τον πρίγκηπα Μάρκο μένοντας όμως άόρατη γι' αυτόν... Άλλά το θαύμα θα διαρκεί είκοσι λεπτά μόνο. Καί, για κάθε φτερό που θα πετάς, θα κόβουνται δέκα χρόνια απ' τη ζωή σου... Σκέψου καλά! Δεν είναι παιγνίδι!

—Τι με νοιάζει άν πεθάνω; φώνεζε η βασιλοπούλα. Καλλίτερος ο θάνατος απ' αυτή την άνυποφορη ζωή μακριά απ' τον άγαπημένο μου!

Και πέταξε άδοξα το ότον άέρα το ένα φτερό. Άμέσως ένοιωσε μια ζάλη όλα χάθηκαν από ύπνοσά της, και της φάνηκε σαν να την έπαιρνε ένας άνεμοστρόβιλος.

Έπειτα ο θάνατος της ξεκαθάρισε, και βρέθηκε σ' ένα στρατόπεδο, έξω απ' τη σκηνή του στρατηγού. Τρέμοντας απ' τη σκέψη της εύτυχίας που την περιμένε, μπήκε στη σκηνή και να νοιάζεται για τη μάχη της άλλης ήμερας. Έσκυψε πάνω του... Κι' ο Μάρκος ξύπνησε, νοιώθοντας στο μέτωπό του ένα φίλο κι' ένα δάκρυ.

—Άλλοίμονο! Όνειρεύτηκα... μουρμούρισε θλιμμένα. Άγαπημένη μου Μπιάνκα-Ρόζα!... Έπειτα ξανακοιμήθηκε για να συνεχίσει το όνειρό του.

Ένας καινούργιος άνεμοστρόβιλος, μια ζάλη και πάλι... Κι' η βασιλοπούλα ξαναβρέθηκε στην κάμαρά της. Το θαύμα είχε τελειώσει. Είχε θυσιάσει δέκα χρόνια της ζωής της, μα δεν την ένοιωσε, γιατί είχε ξαναγίνει το λατρετό της! Πέρασε μερικές μέρες με την άναμνησι της συντροφιάς της. Έπειτα ξαναγύρισαν οι άνησυχίες της. Φοβόταν για το Μάρκο της, ξερώντας τον τολμηρό, έτοιμο να τρέξει στον κίνδυνο!

Τη βασάνιζαν φοικτοί έφιάλτες, που της τον παρουσιάζαν βουτηγμένο στο αίμα. Τέλος, έπειτα από μια βδομάδα, ξετρελλαμένη απ' την άγνωση, πέταξε το δεύτερο φτερό.

Βρέθηκε τότε μέσα στη μάχη και στη σφαγή. Είθε τον άγαπημένο της τριγυρισμένο από έχθρες. Έτρεξε για να τον προστατέψει με το κορμί της, σαν άόρατη άσπιδι, κι' έπρεσε άμέσως πληγωμένη στον ώμο από μια λόγχη, που θα χτυπούσε άλλοιώς το Μάρκο στην καρδιά...

Έμεινε άναίσθητη για πολλές μέρες. Όταν συνήλθε, στην κάμαρά της, οι καμαριέρες της διηγήθηκαν ότι την είχαν βρη πρό μιας έβδομάδος στο κρεβάτι της αιμόφυρτη, κι' ότι δεν είχε μωρσεί κανείς να εζηγήσει πώς είχε πληγωθή...

Άμέσως η πριγκίπισσα συλλογίστηκε τον κίνδυνο που είχε διατρέξει ο Μάρκος της! Άναρχισε σ' άκορμη θέλω να πεταχτεί άπάνω, αλλά οι καμαριέρες την άναγκασαν να μείνει στο κρεβάτι.

Δεν έφυγαν καθόλου από κοντά της, ως που να γιαντρεύη η πληγή της. Πέρασε έτσι μήνες ολόκληροι. Όταν επιτέλους μωρσσε να μείνει για λίγο μόνη, η Μπιάνκα-Ρόζα έτρεξε να πάρη με λακτάρα το τελευταίο φτερό και το πέταξε στον άέρα.

Βρέθηκε τότε έμπρός στο παλάτι του πατέρα της. Το είδε στολισμένο εορτασίμα. Οι καμινίες χτυπούσαν χαρμόσυνα. Κι' απ' τις κουβέντες του κόσμου που γιόρταζε, η Μπιάνκα-Ρόζα έμαθε ότι ο Μάρκος παντρεύεται με τη μικρότερη αδελφή της. Ένας άνειψτος πόνος έφωξε την καρδιά της. Σωριάστηκε κάτω κι' ένοιωσε πως θα πέθαινε... Ο πελαργός ήρθε ξαφνικά και κάθισε κοντά της, χτυπώντας τα φτερά του με μανία.

—Τώρα μόλις έφτασα! της έειπε. Ο προδότης!... Θά του βγάλω τα μάτια με το ράμφος μου!... Μα η βασιλοπούλα άνασκήθηκε, με μια τελευταία προσπάθεια, και μουρμούρισε:

—Όχι, καλό μου πουλί! Το μόνο που πωθ είναι να ζήρη εύτυχισμένος... Ήσαν τα τελευταία της λόγια. Έπειτα η βασανισμένη ψυχή της πέταξε στο βασίλειο της Αιώνιας Άγάπης.

ΜΑΤΘΙΑΔΗ ΑΛΑΝΙΚ

ΤΟ ΜΕΞΙΚΟ που δέν άλλαξε

Οί έπαγγελματίκι φονιάδες

Το Μεξικό έχει γίνει μια σπουδια χώρα της Λατινικής Αμερικής. Έχει τους άντιπροσώπους του στον Ο.Η.Ε., άκομη και στο πανίσχυρο Συμβούλιο Ασφαλείας. Από καιρό τώρα, βρίσκεται στην άρχη μια κυβερνήσι σκεδον σταθερή. Κι' η χώρα αυτή φαίνεται να χη ξεχάσει πιά το πολυτάραχο παρελθόν των συχνών επανάστασεων και των έμφυλων πολέμων. Άφου υπήρξε επί τούτους αιώνας φεουδαρχία, έχει γίνει δημοκρατία. Οι κυβερνήτες της κατά βάλλον προσπάθειες για να μωρψώσουν το άεστον πλθός των Ίνδιάνων και να εξαλειψουν τις πανάρχαιες προλήψεις και δεισιδαιμονίες τους, που άναγονται στην εποχή των Άζτέκων. Έχουν άρchiσει έπίσης να δημιουργούνται μεγάλες βιομηχανίες.

Έχει όμως αλλάξει η πραγματικότητα το Μεξικό. Άσφαλώς όχι! Κάτω από ένα λεπτό στρώμα βερνικιού, μείνει πάντα η σκληρή, ήρωική και πρωτόγονη χώρα που υπήρξε πάντα.

Ο θάνατος ενός ανθρώπου εξακολουθεί να μη λογαριάζεται καθόλου. Είνε χαρακτηριστικό ότι τα μικρά ζαχαρωμένα ψωμάκια, που πωλούνται στα πανηγύρια, έχουν σήμα σκελτών ή νεκροκεφαλών! Έξ άλλου, υπάρχουν πάντοτε οι «επαγγελματίκι φονιάδες», στους όποιους μπορεί ν' άποταγή με ασφάλεια όποιος θέλει ν' απαλλαγη από κάποιον έχθρο του χωρίς να διακινδυνεύει. Έχουν μάλιστα κι' ώριμμένη διατίμηση: 30 («πέζος» για κάθε άτομο που ξεπαστρεύουν! Όταν όμως πρόκειται για πρόσωπο εξαίρετο, κα άναβάδουν κάποτε την τιμή στα 40 «πέζος».

Μια Αμερικανίδα, που κατοικούσε τελευταίως άκομη σε μια εσχόκη βίλα στο Μεξικό, διηγείται το εξής χαρακτηριστικό έπεισόδιο: Κάποτε, που έπρόκειτο να γίνει μια μεγάλη γιορτή στην περιφέρεια εκείνη, ο κηπουρός της την συμβούλεψε να καταβύνη στην πόλη για όλο αυτό το διάστημα, γιατί κινδύνευε η ζωή της απ' τους Μεξικανούς, μεθυσμένους απ' το «πουλόκο», το έθνικό τους ποτό.

—Ξέρετε ότι δεν άγαπούν καθόλου τους Αμερικανούς, της εζηγνησε.

Άλλά η Αμερικανίδα άρνήθηκε να φύγει. Κι' ο κηπουρός, άφου σκέφθηκε λίγο, έειπε στο τέλος:

—Μα δεν πιστεύω να οδς σκοτώσουν γιαντι κοστίζετε άκριβα! Πριν από λίγο καιρό, σκότωσαν εδώ δυο άλλες Αμερικανίδες, κι' η κυβερνήσι οας ζήτησε πολλές χιλιάδες «πέζος» ως άποζημίωση. Τότε ο κυβερνήτης μας, έξη φρενών γιαντι άναγκάστηκε να πληρώσει αυτό το ποσό, εζέτέλεσε έξη απ' τους δικούς μας!

Η μαύρη άγορά όνιζάει στο Μεξικό. Κι' η δωροδοκία κάνει τις άρμυδίες άρχες να κλείνουν τα μάτια...

Άλλωστε τα «φισκωρήματα» πρόσ τους δημοσίους υπαλλήλους έχουν γίνει μια υποχρεωτική συνήθεια. Κανείς δεν μπορεί να τελειώσει μια δουλειά του, άν δεν πληρώσει... Τα διάφορα ψωμάκια φόρου των δημοσίων όφρων είναι διαρκώς γεμάτα από κρέατα, λαχανικά, έλαιο, τούβλα, ταιμνέν... Οι υπάλληλοι εισπράτουν απ' όλα τα περστικά καμινία ένα... προσωπικό φόρο εις είδος και πωλούν τον κόπο όλ' αυτά τα πράγματα στη μαύρη άγορά!

Σ' όλες τις έκδηλώσεις της ζωής του Μεξικού, συναντά κανείς ένα παρμένο μίγμα μοντερνισμού αμερικανικής προελεύσεως και πατροπρόδοτων συνθητών. Τα κινηματογραφικά σκηνίτια είναι έμφωδισμένα με τις τελευταίες τελειοποιήσεις, για να τρωφοδοτούν με τα φίλμ τους όλες τις ιονανόμενες χώρες. Αυτό όμως δεν έμπόδις ένα σκηνόθετη να σκωπήσει με το περίεργο του δυο ηλεκτρολόγους γιοι! Δεν έκαναν καλά τη δουλειά τους!

Θα χρειασθούν πολλά χρόνια άκομη οι ήνέτες του Μεξικού για να αλλάξουν το χαρακτήρα των κατοίκων του —κι' είναι ζήτημα μάλιστα άν θα το κατορθώσουν ποτέ!

Η συστολή είναι έκδηλωςι πρώιμος ΕΡΩΤΙΣΜΟΣ;

Η συστολή, σαν γενικό ανθρώπινο συναίσθημα, άλλά και ειδικότερα η συστολή έμπρός στα ζήτημα του έρωτος, άποτελεί κάτι που το έγκωμιάζουμε, τόσο σι' άγόρια όσο και στα κορίτσια, περισσώτερο, μάλιστα, στα δεύτερα. Αυτό, όμως, δεν έμπόδις τη σύγχρονη έπιστήμη να θεωρή τη συστολή σαν μια πρόωρη έκδηλωςι του έρωτισμού, που είναι έμφυτος και στα δυο φύλα. Το μικρό παιδί δεν έχει καμιά συστολή και άγνοεί όλοτετα αυτό το συναίσθημα, που κάνει την εμφάνισι του πολύ άργότερα, όταν το έρωτικό ένστικτο άσπννίζεται μέσα του.

Ο Βενέτ, ένας από τους λεπτότερους μελετητές της έρωτικής ψυχολογίας, παρατηρεί μάλιστα ότι η συνεσταλμένη γυναίκα είναι πιο φλογερή φίλη απ' την τολμηρή.

Την ίδια παρατήρηση είχε κάνει μερικούς αιώνας πρωτότερα ο Ρετίφ ντε λα Μπρετόν: «Πρέπει να συμπεράσουμε, λέγει, ότι η γυναίκα που είναι ντροπαλή και κοκκινίζει εύκολα σέπει περισσότερο προς τις άπολαύσεις του έρωτος».

Μια ρωσική παροιμία λέει επίσης: «Όσο περισσότερο σεμνότωφ είναι μια νέα, τόσο λιγότερο ήθηκή είναι».

Θά φανή, βέβαια, παράξενο πώς μια δειλή και ντροπαλή γυναίκα μπορεί να μεταβληθή σε φλογερο, έρωμένον κοντά σ' έναν άνδρα. Το μόνον που βοσκουμε να πούμε σε παρόμοιες περιπτώσεις είναι ότι η γυναίκα αυτή υποκρίνεται.

«Άλλά, παρατηρεί αντίθετως ο Χάβελος Έλλις, δεν ύπνοσται καμιά υποκρισία έκ μέρους της. Η δειλή και συγκρατημένη γυναίκα δεν έκδηλώνεται στις συνθισμένες αγέσεις της, γιαντι είναι πολύ εύαισθητή στις κρίσεις των άλλων και γιαντι φοβείται μήπως μια άστοχη φράσι ή χειρονομία της παρεξηγηθούν. Άλλ' όταν βρίσκεται μαζί με τον άγαπημένο της, από τον όποιον είναι βέβαιη ότι οι πράξεις της θα κριθούν μ' ευμείνεια, ο φραγμός αυτός πέφτει άμέσως. Καί τότε η οί κείστις που δημιουργείται, έπειτα από την εξαφάνισι αυτού του φραγμού, γίνεται εξαίρετικά εύχαισι για τη γυναίκα, που ήταν πριν υποχρεωμένη να υποκρίνεται, μωρσά στους άλλους».

Είνε άλήθεια πώς πολλοί από τους ημερινούς άνδρες δεν έχουν καμιά ιδέησι να παίξουν τον ρόλο μωστών. Αυτό όμως δεν τους έμπόδις να άταίτουν, από μια κληρονομική συνήθεια, τη συστολή από τη γυναίκα, του άγαπού η με την όποιαν έχουσι σε κάποια μεγαλύτερη σχέση οίότητος.

Βοσκονται μετ'αυτού τους σε σχέση αίτίας και άποτελέσματος, δύσκολα τα συναντούμε το ένα χωρίς το άλλο —είνε ύποχρεωμένη να άπονητήση μερικές συνθεις άυτοπροστασίας και ψυχρότητας, που οι άνδρες τις άποκαλούν σεμνιότητα, γιαντι τους παρενοχλούν στα κατακτητικά σκεδιά τους. Η κυριαρχία της έντροπής είναι τόσο μεγάλη, ώστε μια τρυφερή γυναίκα παρασούεται περισσότερο σε πράξεις παρ'α σε λόγια με τον άγαπημένο της».

Και προσθέτει:

«Δεν ύπνοσται μεγαλύτερο μαρτύριο για μια συνεσταλμένη και τρυφερή γυναίκα από το να έπιτώσει στον έαυτό της να κάνει μωρσά σ' έναν άνδρα κάτι για το όποιον νομίζει ότι πρέπει να ντροπή. Είμαι βέβαιος ότι μια λιγάκι περσθάν γυναίκα θα προτιμούσε χίλιους θανάτους από το μαρτύριο αυτό. Μια καποια έλευθερία που παίρνει μαζί της ο άνθρωπος που άγαπάει δίνει στη γυναίκα μια ζωηρή εύχαισι για μερικές στιγμές. Άν όμως ο άγαπημένος της έχη το ύφος ότι την μωφεται γι' αυτό ή εάν δεν φαίνεται ν' άπολαυδάνη με ένθουσιασμό την έλευθερία που του παραχώρησε, τότε μια φοικτή άμειβολία γεννιέται μέσα στην ψυχή της. Για μια γυναίκα, λοιπόν, που βρίσκεται πάνω από το συνθισμένο επίπεδο, όλα τα έλευνεκτώματα είναι με το μέρος της, άν τηρήσι μια έπιφυλακτική στάσι. Το παιγνίδι είναι άνισο. Σ' ανταλλάγμα μια μικρής άπολαύσεως ή του πλεονεκτήματος να σαινι λιγάκι περισσώτερο τρυφερή, διατρέχει τον κίνδυνο να δοκιμάσει μια όδυνή τη κι' ένα αίσθημα ντροπής. Μια βραδυά που την περνάει εύχαισι, ξένοιαστα και χαλάρη να σκέπτεται τίποτε πλυνώμεται άκριβα στην τιμή αυτή. Το άντικρυσμα ενός φίλου για μια γυναίκα, που έχει να μεμωθή τον έαυτό της για λερικά παρόμοια παροστρωτήματα, γίνεται όδυνηρό γι' αυτήνη».

Η έρωτική συστολή άποτελεί, λοιπόν, ένα άμυντικό όπλο της έπερσθαις και της άξιοπρεπείας της για τη γυναίκα, ενώ, από τ' άλλο μέρος, της προσθέτει ένα άκομα θέλητρο, που φαίνεται πώς είναι πολύ σημαντικώτερο από πολλά άλλα. Πραγματικά, οι άνδρες, κατά τη μέγιστη πλειοψηφία, προτιμούν τις ντροπαλές γυναίκες και είναι, μάλιστα, πολύ άσπρητοι κοίται και της παραμικρότερης άπορπείας, που θα μωρσούσαν να κάνουν οι φίλες τους. Γιατί ο άνδρας έχει πάντα τον έγωισμό να νομίζει πως αυτές είναι εκείνες που μείν την γυναίκα στα ύψη της του έρωτος. Άπαίται, συνεπώς, από τη γυναίκα συστολή και ρόδο έμπρός στην άγνωστη άποκάλυψη.

Είνε άλήθεια πώς πολλοί από τους ημερινούς άνδρες δεν έχουν καμιά ιδέησι να παίξουν τον ρόλο μωστών. Αυτό όμως δεν τους έμπόδις να άταίτουν, από μια κληρονομική συνήθεια, τη συστολή από τη γυναίκα, του άγαπού η με την όποιαν έχουσι σε κάποια μεγαλύτερη σχέση οίότητος.

Είνε άλήθεια πώς πολλοί από τους ημερινούς άνδρες δεν έχουν καμιά ιδέησι να παίξουν τον ρόλο μωστών. Αυτό όμως δεν τους έμπόδις να άταίτουν, από μια κληρονομική συνήθεια, τη συστολή από τη γυναίκα, του άγαπού η με την όποιαν έχουσι σε κάποια μεγαλύτερη σχέση οίότητος.

Είνε άλήθεια πώς πολλοί από τους ημερινούς άνδρες δεν έχουν καμιά ιδέησι να παίξουν τον ρόλο μωστών. Αυτό όμως δεν τους έμπόδις να άταίτουν, από μια κληρονομική συνήθεια, τη συστολή από τη γυναίκα, του άγαπού η με την όποιαν έχουσι σε κάποια μεγαλύτερη σχέση οίότητος.

Η ρόμπα της νοικοκυρξς

Ένας άμερικανικός όικος παρούσας τελευταία τη ρόμπα «εγκανουρά», που προορίζεται για τη νοικοκυρά. Θά υποθή να κυκλοφορή μ' αυτή θέα στο σπίτι περσνώντας μεσα σε ειδικές θήκες τη σκούπα τις θούρσες της για το ξεσκόνισμα και το παρκέ και διάφορα σκεύη της κουζίνας. Μωρσά τη ρόμπα αυτή έχει μια μεγάλη τσέπη, όπου ύπορούν να χωρέσουν έξη κουτιά συμπετυκνωμένους γάλακτος. Δυο άλλες μεγαλύτερες τσέπες στα πλάγια προορίζονται για τα μαρά της...

ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΩΜΕ και τρίτο μάτι;

Οί άνδρωποι θά βλέπουν στο μέλλον και προς τα πίσω

Θά άποκτήσωμε και τρίτο όφθαλμό, που θά μς έπιτρέπει να βλέπωμε προς τα πίσω;

Η προοπτική αυτή δεν είναι ίσως πολύ κοντινή, άλλά δεν έχει τίποτε το παράδοξο ή το άπίθανο. Στην πραγματικότητα, δεν πρόκειται ν' άποκτήσωμε ένα νέο όργανο, άλλά να επαναφέρωμε σε λειτουργία ένα παλιό, που έχει γίνει όμημερα άτροφικό. Γιατί είναι άναμφισβήτητο ότι οι μακρυνοί πρόγονοί μας έβλεπαν με τρία μάτια, έτσι που είχαν μια γενική αντίληψη του κόσμου που τους περιέβαλλε και δεν ήταν άναγκασμένοι να γυρίζουν προς τα πίσω για τα συμπληρώσουν την όπτική τους εικόνα.

Το πράγμα αυτό ήταν άπαραίτητο κατά τη μακρινή εκείνη εποχή, γιαντι ο άνθρωπος βρισκόταν άμεσα σε άναριθμήτους έχθρους, που άπειλούσαν σε κάθε στιγμή τη ζωή του. Έπρεπε, λοιπόν, να παρακολουθή τις κινήσεις τους και να είναι έτοιμος ν' άποκρούση τις έπιθέσεις τους, που δεν ήξερε από ποιο μέρος θα μωρσούσαν να έκδηλωθούν.

Με την παρέλευσι, όμως, των χρόνων οι κίνδυνοι έγιναν μικρότεροι και ο άνθρωπος έπαυσε σιγά σιγά να χρησιμοποιή το τρίτο μάτι του, που δεν του ήταν πιά άπαραίτητο. Τού ήταν άρκετο τώρα να βλέπη μωρσά και πλάγια. Έπειτα, στο άναμτα, ζώ, είχαν άναπτυγή η κοινωνιότης, οι άνδρωποι είχαν άρchiσει, όληοδή, να ζουν κατά μικρές ομάδες, μέσα σ' ένα είδος χώρυνμένων στρατοπέδων, που τους προστάτευαν από τις ξαφνικές έπιθέσεις των έχθρων τους.

Η νέα αυτή κατάσταση γινόταν όλοένα και πιο εύχαιρη στον άνθρωπο, που είχε κυνηγηθή ν' άτ' κάτω από έναν άδιάκοπο συναγερμό όλων των δυνάμεών του.

Ένωσθη την άνάγκη ν' άφοσιωθή σε ειρηνικά, έργα, να κτίση την καλυδά του, να κατασκεύασε όπλα, εργαλεία, όικια σκεύη κτλ. Οι έρσες αυτές άπαιτούσαν να έχη όλη του την προσή συγκεντρωμένη προς τα έμπρός. Τα δυο μπροστινά μάτια έχασαν τότε την κλίσι προς τα πλάγια, που είχαν προτιμάρη και το τρίτο μάτι καπνήντισε άκρυστο και περπτο.

Έτσι, με τον καιρό έγινε άτροφικό, όπως συνέβη και με πολλά άλλα όργανα του σώματός μας. Άλλά δεν εξαφανίστηκε έντελώς και οι άνατόμοι το εξαβρίσκουν όμημερα εκεί που καταλήγει το όπτικό νεύρο, κάτω από την κορυφή του κρανίου.

Το μάτι αυτό είναι τέλειο, όπως και ένα κανονικό μάτι. Δεν του λείπει άπολύτως τίποτε. Το πρόβλημα είναι, λοιπόν, να ζαναφέρωμε στην έπιφάνεια του κρανίου και να το συνήθισουμε και πάλι να βλέπει.

Το πράγμα αυτό δεν είναι βέβαια εύκολο και άλλωστε κανένας άνθρωπος δεν θά ήταν πρόθυμος να υποβληθή στα άπαιτούμενα πειράματα.

Γι' αυτό οι προσβάσεις ώριμένων άμερικανών άνατόμων έχουν συγκεντρωθή σε διάφορα ζώα.

Πραγματικά, το τρίτο μάτι φαίνεται ότι ήταν γενικό στα περισσότερα ζώα.

Η «άποκάλυψις» αυτού του τρίτου ματιού έγινε με μεγάλη έπιτυχία στην κοινή σαύρα. Δεν χρειάστηκε γι' αυτό παρ'ά μόνον το σχίσμα μιας μικρής μεμβράνης, που βρισκόταν στην κορυφή του κρανίου της και έσκέπαζε αυτό το μάτι.

Έπιτυχή πειράματα έγιναν επίσης και σε άλλα έρπετα.

Το ξεσκεπάσμα αυτό είναι δυσχερότερο στα θηλαστικά, γιαντι σ' αυτά, οθ θέσι της μεμβράνης, βρίσκεται ένα άρκετα σκληρό δέρμα, που η άφαίρσις του άπαιτεί μια πολύπλοκη χειρουργική έπέμβασι.

Τα πειράματα συνεχίζονται όμως πάντοτε και ο άμερικανός άνατόμος όκτωρ Μπέντελ πιστεύει ότι πολύ σύντομα θά κατορθώση να παρουσιάση έναν γορίλλα με τρία μάτια.

Άλλά το τρίτο αυτό μάτι θά βλέπει; Το μέρος αυτό του προβλήματος είναι το σημαντικό. Κανονικά, θά έπρεπε το ζώον με τα τρία μάτια να υποθή να μεταδωρή αυτό το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του και στους άπογόνους του και αυτοί πάλι στους έδικούς τους για πολλές γενεές, ως που να άναζωγωνηθή το άτροφικό αυτό μάτι και να ζαναρχισή τη λειτουργία του.

Άλλ' η διαδικασία αυτή ή άπαιτήσι πολύ καιρό. Ο όκτωρ Μπέντελ ύποστηρίζει, όμως, ότι θά κατορθώση να έπιτυχη την άναζωγωνήσι αυτού του ματιού με την έπιδωρα διάφορων χημικών μέσων, που θά ζαναζωγώνωσιν τα κυττάρα του και θά επιτρέψουν στο όπτικό νεύρο να συλλαμβάνη εικόνες και από το μέρος αυτό.

Άν τα συμπεράσματα αυτά έπιτύχουν, τίποτε δεν άποκλείει την ύπόθεσι ότι, μια μέρα, το τρίτο αυτό μάτι θά άναζωγωνηθή και στον άνθρωπο. Η όψις του κόσμου θά αλλάξει τότε όλοτετα γι' αυτόν.

Η ΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλες

Με ρωτάτε, καλή μου φίλη, πως θα κατορθώσετε να ενωθώ με τον νέον που αναπαύεται κι' έχετε διαλέξει για σύντροφο τον θίου σας. Μου ζητάτε τη συμβουλή μου πως θα μπορέσετε να μοντάρτε το σπύτι σας αφού ούτε ούτος ούτε σεις έχετε χρήματα.

Μα την αλήθεια, αγαπητή μου, με βάτετε σε μεγάλη άμικανία, γιατί είναι τόσο δύσκολο να σας δώσω μια απάντηση που να σας ευχαριστήσει. Όπως δάπτοτε θα μελετήσωμε μαζί το ζήτημα, πρωτίτως όμως θα έπρεπε να έχω όλα τα δεδομένα.

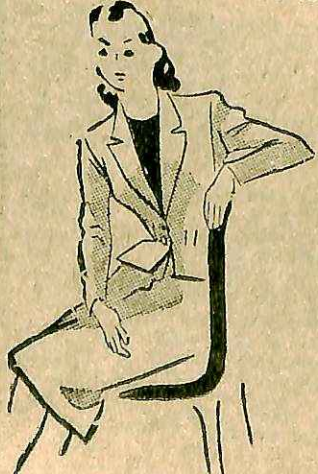
Δεν μου λέτε στο γράμμα σας που προέκυψε να ζήσετε μετά τον γάμο σας, στην Αθήνα ή σε κομμάτι επαρχίας; Το πράγμα έχει μεγάλη σημασία γιατί η ζωή στην πρωτεύουσα είναι πολυέσδη, στην επαρχία όμως ζή κανείς με πολύ λιγώτερα χρήματα γιατί εν πρώτοις τα ενοίκια των σπιτιών είναι πολύ πιο φθηνά, ή ζωή εν γένει είναι πιο εύκολη και οι περσμοί είναι πολύ λιγώτεροι.

Αν όμως ο μέλλων άνδρας σας έχει θέσι στην Αθήνα πως είναι δυνατόν να την εγκαταλείψη; Τότε θα αντιμετώπισετε το δύσκολο πρόβλημα της εγκαταστάσεώς σας στην Αθήνα. Να σας πω ότι το θεωρώ κατόρθωτο αφού μου λέτε ότι δεν υπάρχουν χρήματα; Δεν μπορώ να σας το πω κι' αν θέλετε ν' ακούσετε την ουμυθολη μου πρέπει να κάμετε λίγη υπομονή. Αφού είσατε τόσο νέοι και οι δυο, περιμένετε λίγον καιρό και ίσως βελτιωθούν οι συνθήκες της ζωής. Η αγαπητή σας δεν θα διατρέξη κανένα κίνδυνο, μάλλον θα δυναμώσει και θα σταθεροποιηθή.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

Η μόδα του 1946 ξαναφέρει την παλιά λαοονομμένη σιλουέτα του 1925 με το στρουγγύλεμα των ώμων και το πλατύστον μπούστο με τα κιμονό μαβικία. Ξαναφύρζει, δε και σε άλλα παλινότερη έποχή, γιατί μας ξαναφέρει τη δακτυλιόβια μέση και τις «τουρνούρες» δηλαδή την καμπυλότητα των γοφών. Μία αντιστοιχία δηλαδή υφαιότητας που δίνει πολλή χαρά στη σιλουέττα. Όσο για το

Το ταγιέρ που περιγράφουμε σι σχετικό άρθράκι μας. Είναι γαρνιρισμένο με τρέσσα μεταξωτή του ίδιου χρώματος ή σ' ένα τόνο πιο σκούρο.

μάκρος της φούστας στα άπογευματινά φορέματα έχει κάπως κατέβει κατά 5.6 πόντους, εν αντιθέσει με τις φούστες που φορέσαμε το καλοκαίρι και που ήταν υπερβολικά κοντές.

Τα κλασσικά ταγιέρ θα φορεθούν πολύ και εκεί θα ιδούμε πρώτα-πρώτα τη διαφορά του μακρούς της φούστας. Οι ζακέττες τους θα είναι ή πολύ κοντές ή σε στυλ ρεδινγκότας. Έκτος δε από τον κλασσικό τύπο του ταγιέρ θα φορεθούν και ταγιέρ με ζακέττες στρατιωτικές από τις οποίες δεν θα

Το χαριτωμένο αυτό μοντελλάκι είναι ένα άπογευματινό φόρεμα από λεπτό μάλλινο ύφασμα και γαρνίρεται με κουμπιά, πικέ και βελονίες.

λείπουν οι μεγάλες τσέπες κοινές ή αυτές που μπαίνουν στις στρατιωτικές στολές. Άλλοις ζακέττες που θα φορεθούν είναι οι πολύ κοντές με μέση κι' ένα κουμπί, έχουν δε για λίγα τελειώμα μια τρέσσα σε λίγο σκουρότερο χρώμα ή σε μαύρο ταγιέρ τρέσσα μούρη σε μπλε ταγιέρ τρέσσα επίσης μπλε. Τα πέτα και ο γιακάς αντισταίνουν, ανδρικά εκτός από τις ζακέττες που μπαίνουν τις ρωσικές καζάκες κι' έχουν γιακαδόκια ψηλά και κουμπωμά στο πλάι.

Επειτα έχουμε τα μονοκόμματα φορέματα που είναι υφαιότατα και παρουσιάζουν μεγάλα ποικιλία.

Ακούστε την περιγραφή μερικων που είδαμε: Φορεμάτκι με μπουστό ολόγειο που φαρδανει ελαφρώς στους ώμους με τη βοήθεια ενός νυμπί, ο οποίος αποτελει ένα κομμάτι με ένα μικρό στρουγγυλό γιακαδόκι που σπασματά στα δυο πλάγια και δεν φθάνει ως το μπροστινό κομμάτι που γίνεται με τη βοήθεια ενός μεγάλου εκλαίρι, το οποίο φθάνει ως την μέση. Η φούστα έχει δυο μεγάλες κουφοπιέτες στα δυο μπροστινά πλάγια και αν θέλωμε τοποθετούμε άλλες δυο πίσω. Δυο τσέπες με καπάκια συμπληρώνουν το σύνολο.

Ένα άλλο σε στυλ εγγλέζικο έχει τη φούστα με μια πολύ βαθεία κουφοπιέτη εμπρός και τον μπουστό σε σχήμα ανδρικών υποκαμίων με τρία κουμπιά και ύψλο γιακά με γροβάτα. Η ζώνη κατεβαίνει με δυο φάσες που καλύπτουν δεξιά

και αριστερά τις δυο μεγάλες τσέπες της φούστας.

Άλλο παλιν μοιάζει με έπανωφοράκι που σταυρώνει πολύ στον μπουστό και έχει δυο σειρές κουμπιών που σταματούν στη ζώνη. Η φούστα είναι με πιέτες εμπρός και πίσω και παρουσιάζει την κομπυλότητα των γοφών που απαιτεί η μόδα.

Οι θραυνές τουαλέττες παρουσιάζουν ακόμα πιο άπογευματινό το στρουγγύλεμα των ώμων και το φάρδος στους γοφούς πολλές δε απ' αυτές έχουν μια νίκια μακρυνή ή τρούα καρ. Πολύ μικρά είναι επίσης τα άλιν μικρά είναι επίσης που τα νοήματα του λαιμού που τα πιο πολλά είναι στρουγγυλά και όβαλα.

Μοδέρνα επίπλωσις

Το ζήτημα της επίπλωσεως ενός σπιτιού είναι από τα δυσκολώτερα πράγματα και όλοι μας ξέρουμε πόσο ύφαια εντύπωση προξενεί ένα καλοβαλμένο σπύτι. Πως να το επιτύχουμε όταν δεν διαθέτουμε όμως όταν δεν διαθέτουμε τα ανάλογα χρήματα; Έμε τα ανάλογα επίπλωσις και δω χρειάζεται επινοήσις και νοήσις.

Κάποτε τα δυο αυτά προσόντα αναπληρώνουν θαυμάσια τα έλλειψι των χρημάτων. Ευτυχώς ή μόδα βρίσκει τόσο πολλά πράγματα για να μας βοηθήσει.

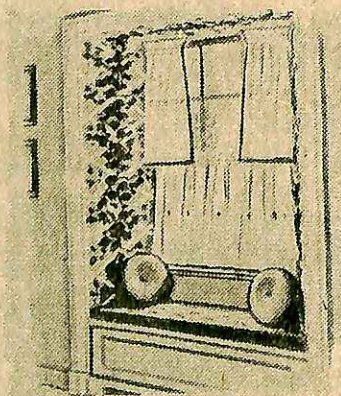
Ένα παράθυρο μπορεί να δώσει όμορφη σε όλο το δωμάτιο, αν τοποθετούμε στο κουτί του ένα μικρό καναπέ χαμηλό με δυο μαξιλάρια. Σχηματίζουμε αμέσως μια νόστιμη γωνία που διαθέτει ευχάριστα τον επισκέπτη. Αν το σπύτι των επισκεπτών, ή κάποιος με μας έχει καμιά αλκόβα με σ' αυτήν τοποθετούμε το πιάνο μας κι' από πίσω του ένα όμορφο χαλί ή κέντημα. Ένα οικονομούμε χώρο και συνταί οικονομούμε το δωμάτιό μας με μια ύφαια γωνία.

Οι λαμπιτσές επίσης παίζουν ρόλο στην επίπλωσις και το φως τους είναι πολύ γλυκύτερο από τα πολύφωτα της μέσης.

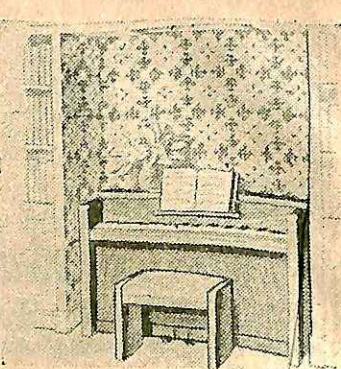
Τοποθετούμε μια λαμπιτσα με αμπαζούρ πάνω στο πιάνο, μια άλλη στο τραπέζι που είναι κοντά στο ντιβάνι, μια άλλη στο γραφείο μας και τα σκουριμένα αυτά φώτα σχηματίζουν διάφορες συμπαθητικές γωνιές, που τις χρησιμοποιούμε αναλόγως του κόσμου που έχουμε στο σπύτι μας. Τα αμπαζούρ θα σας στοιχίσουν ελάχιστα χρήματα αν παραγγείλετε τον ουματίνο σκελετό και τον ντυσέτε μόνη σας ή γοράζοντας χαρτί, το οποίο ζωγραφίζετε ή ζερτυπώνοντας κανένα παλιό όμορφο ύφασμα μέσα στα μπουλά σας.

Μικρά μυστικά

Όσο πλησιάζει το κρύο, πρέπει να φροντίσουμε για τη ζεστασία του σπιτιού μας. Από τα πρώτα έφδοια είναι οι παντούφλες για να έχουμε σε καλή θερμότητα τα πόδια μας. Οι φτενινές παντούφλες είναι

Μπρος στο παράθυρο μπορεί ένας μικρός χαμηλός καναπές για δυο άτομα και στολίσει αμέσως το δωμάτιο.

Μέσα σ' ένα κούφωμα είδος αλκόβας που έχουμε στο σπύτι μας τοποθετούμε το πιάνο μας με ένα ύφαιο ύφασμα στον τοίχο που είναι στο βάθος.

Καμωμένες από χονδρή τσόχα και έχουν αλλά από δέρμα προβάτου. Μερικές είναι και φερδρισμένες με μαλλί προβάτου.

Τα πουλόβερ φοριούνται εφέτος πάνω από τις φούστες συμπληρώνονται δε με δευράτινη ζώνη. Τα πουλόβερ θα φορεθούν όλες τις ώρες της ημέρας από τις πρωινές ως τις νυκτερινές. Τα πιο μόδερα χρώματα θα είναι τα μπλε

Μία «τοκ» από ανοιχτόχρωμο «φέτρ» με μαύρο βελούδο.

μαρέν, και τα βιολε με γυρίστους λαιμούς.

Τα κολλίε θα φορεθούν πολύ και θεωρούνται ή τελευταία λέξις της γυναικείας κομψότητας. Συνηθίζονται ως επί το πλείστον αυτά που αποτελούνται από χονδρές γυαλινές χάνδρες σε όλα τα χρώματα και δένουν πίσω με ένα βελουδένιο φιογκό.

Θα φορεθούν επίσης οι κάπες από γούνα ως απαραίτητον συμπλήρωμα της ρεδινγκότας ή του επανωφοριού. Δεν αποκλείεται όμως να είναι καμωμένη αυτή ή κάπα και από το ίδιο ύφασμα του επανωφοριού. Περρίτω να προσθέσουμε ότι ή κάπα θέλει κομψή σιλουέττα και καλό αντάπτιμα.

Θα ιδούμε και πολλές εσάρπες πλεκτές και μη σάς αλλη παράξενο αν συνοδεύουν κάποτε θραυνές τουαλέττες. Αυτές τις ιδιοτροπίες λανθάρει ή μόδα.

Τα νέα κοσμήματα

Άλλοτε τα γυναικεία κοσμήματα ήταν κατασκευασμένα από πολύτιμα μέταλλα και στολισμένα με επίσης πολύτιμα πετράδια. Ποιά κυρία του παλιού κόσμου θα διανοείτο πότε να φορέσει ψευτικά κοσμήματα; Η μόδα όμως διαπάσει και όλες οι γυναικείες υποτάσσονται. Η μόδα λοιπόν λανθάρει κοσμήματα που δεν είναι πολύτιμα για το σκρίβο μέταλλο, από το οποίο είναι

φτιαγμένα, ούτε για τα πολύτιμα πετράδια που τα στολίζουν, αλλά είναι πολύτιμα για την εργασία που έχουν επάνω τους.

Η πρώτη που σκέφθηκε τον νεωτερισμό αυτόν είναι μια Παριζιάνα, μια όμορφη, ψηλή κοπέλλα, κομψή και χαριτωμένη. Στις εκθέσεις των μεγάλων σπιτιών ραπτικής στο Παρίσι εμφανίστηκε τα πρώτα της μοντέλλα, τα οποία εξένισαν στις αρχές τους διευθυνόντας τους διαφόρους οίκους μόδας. Όταν όμως ή χαριτωμένη μικρή Παριζιάνα ζήτησε την άδεια να ταποθετήση τα κοσμήματά της στα διάφορα μοντέλλα τότε και οι πιο δύσκολοι επέισθησαν ότι

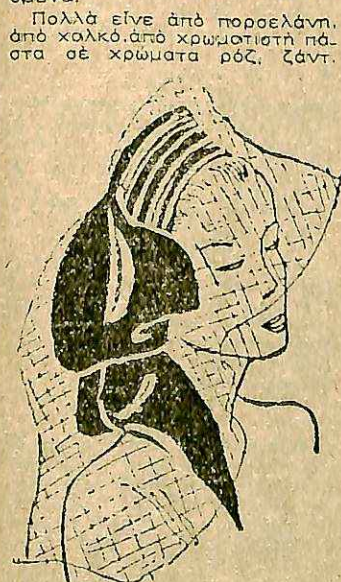

Μπερ από μαύρο βελούδο και κίτρινο από βελούδο με μαύρα πικέ.

Ήσαν τα κομψότερα και πιο ή διόρρηκτα συμπληρώματα της γυναικείας τουσέττας και χωρίς άλλο διαταγμό τα έλανε άρισαν.

Πολλά από τα μοντέρνα αυτά κοσμήματα είναι αντίγραφα απ' αυτά που είχαν βρεθή στις μούμιες της Αιγυπτου και που ως γνωστόν, ανήκαν σε θεοί, λιασες. Άλλα είναι αντίγραφα αυτών που φορούν οι γυναικείες γυναικείες στην Ταίτη. Στολίζουν μ' αυτά τον λαιμό τους και τα μπουστά τους. Πάντως τα κοσμήματα αυτά θεωρούνται ή θρησκεία του πνευμάτος και της ανθρωπίνης επινοήσεως γιατί όλη τους ή όμορφη δεν βρίσκεται σε τίποτα άλλο παρά στην κομψότητα και στην τέχνη με την οποία είναι εργασμένα.

Πολλά είναι από ποροελάνη, από χαλκό από χρωματιστή πάστα σε χρώματα ρόζ, ζάντ, κίτρινο, κλπ.

Μία πολύ κομψή «τοκ» από πράσινα βελούδο με βέλο επίσης πράσινο.

πράσινα, τουρκουάζ και παρυστάνουν διάφορα σχέδια: ένα ζωάκι, ένα κεφαλάκι αλόγου, ένα φύλλο δένδρου, ένα γουρουνάκι, ένα φιογκό, ένα δαλαινιδί. Σχηματίζουν άγκραφες για ζώνες, καρφίτσες, παρμανές για το στήθος, για τα μαλλιά, για τον ώμο.

Κάθε κομψή κυρία πρέπει να αποκτήση ένα τέτοιο κόσμημα της μόδας.

Η όμορφη σας

Αν πιστέψουμε τα λεγόμενα και γραφόμενα, το μακιγιάρμα αρχίζει να μην ευνόηται πια από τη μόδα. Ετσι υπάρχει έλπις να ξαναδούμε αληθινά όμορφες γυναίκες και όχι κοκκινές απ' αυτές που βλέπουμε στις θηρίνες των κομμητιρίων. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι θα βλέπουμε άπεριποίητα πρόσωπα ούτε επιδερμίδες νυτιδωμένες. Όταν λέμε ότι ή μόδα δεν ευνόει το μακιγιάρμα εννοούμε ότι θέλει μακιγιάρμα που να πλησιάζει πιο πολύ στη φύσι. Δηλαδή υπάρχει ή εποχή που το μακιγιάρμα εγίνετο με ένα τρόπο αρκετά φανταστικό κι' επιδεικτικό. Σ' αυτό συνέτειναν τα μαθημένα φρύδια, τα μαυρισμένα φέσφα, τα πολύ κόκκινα μάγουλα, τα γυριστά ματωμένα. Κι' όλα αυτά εγίνοντο με τέτοιον τρόπο ώστε έκαναν όλες τις γυναίκες να φαίνονται όμοιες, χωρίς κατ' ιδιότητα. Ετσι οι γυναίκες οι ίδιες οι γυναίκες κατάλαβαν πως αυτό όχι μόνο δεν τις έκολλάκε, αλλά τις αδικούσε και το έγκατέλειψαν. Η Παριζιάνα πρώτη σκέφθηκε πως έπρεπε ν' αντιδράση κι' άφησε τα ζωρικά φρύδια, τα γυρισμένα ματωμένα, τα κόκκινα μάγουλα που την έκαναν να φαίνεται σαν παλιάτσα.

Οι κακές γλώσσες λένε πως τον πόλεμο στο μακιγιάρμα τον έκηρυξαν οι όμορφες, αυτές που δεν έχουν ανάγκη να καταφεύγουν σε φτιασίδια. Μα όπως κι' αν έχη το πράγμα, γεγονός είναι πως ή σημερινή κοκέττα περιποιείται την επιδερμίδα της στον κόμη της κατερινή τουαλέττα της και κανει ήτι μπορεί για να την διατηρήση ανήρη και υφαια. Αλλά αποφεύγει το μακιγιάρμα που της αφαιρούσε όλη την προσωπικότητα.

Η καλαισθησία

Ότι κι' αν κάνετε είτε μπλινέτες σ' ένα σαλόνι, είτε δέξεσθε στο σπύτι σας, είτε εμφανίζεσθε σ' ένα κέντρον πρέπει να έχετε πάντα υτ' όφιν σας την καλαισθησία.

Ακούστε λ.χ. μερικά πράγματα που πρέπει να αποφεύγετε για λόγους καλαισθησίας. Μη φοράτε δακτυλίδια σε όλο σας τα δακτύλα. Το παραφορτωμένο χέρι δεν είναι ποτέ ύφαιο. Το πολύ σε δυο δακτύλα μπορείτε να φορτέ δακτυλίδια. Το παραπάνω είναι αντιαισθητικό.

Αποφεύγετε το άνακάτωμα πολλών χρωμάτων στο ντύσιμό σας. Όσο νέα και αν είσατε αυτό δείχνει ακαλαισθησία. Δυο χρώματα καλά συνδυασμένα είναι ήτι χρειάζεται. Το παραπάνω είναι ακαλαίσθητο.

Μη μεταχειρίζεσθε πολλά έφδοια. Το άρωμα στη γυναίκα πρέπει να είναι λεπτό, «διακριτικό», θα το διαλέξετε δε με πολλή προσοχή, γιατί είναι προτιμώτερο να χρησιμοποιήτε μια απλή κολώνια παρά άρωμα κακής ποιότητας, απ' αυτά που πουλιούνται χυμά σε όλα τα μαγαζάκια της Αθηνάς.

Μη βάφετε υπερβολικά τα χείλη σας, γιατί αν το ελαφρό κοκκινισμα των χειλιών ζωφρενεί το πρόσωπο και το κάνει να φαίνεται ανήρη και νεανικό, το υπερβολικό βάψιμο προσβεί προστυχία.

ΜΗ διαλέγετε πολύ σκοθρο βερνίκι για τα νύχια σας. Αυτό το κάνουν οι άρτίστες γιατί στη σκηνή είναι απαραίτητη κάθε υπερβολή. Κάντε από τη σκηνή όμως κάθε τέτοια υπερβολή είναι αντιαισθητική.

Όταν διηγήσθε κάτι προσπαθήστε να αποφεύγετε κάθε περιττή λεπτομέρεια που κουράζει τους ακροατές σας. Προπάντων αποφεύγετε να μιλάτε πολύ για τον εαυτό σας, για τις υποθέσεις σας, για την υγεία σας, για τα οικονομικά σας, για τα σχέδια σας. Και κατ' άλλο ακόμη: μη διακόπτετε ποτέ κάποιον που μιλεί για να μιλήσει σεις. Είναι ένα ελάττωμα που το έχουμε λιγάκι εμείς οι Έλληνες και πρέπει να το διορθώσουμε.

Παιδικά μοντελλάκια

Η μόδα των αγοριών είναι πολύ επηρεασμένη από τον αθλητισμό και τον πόλεμο. Βλέπουμε παιδικά κοστούμια με παντελόνι που σφίγγει κάτω στον αστράγαλο καμωμένο από ύφασμα μονόχρωμο ενώ το πουλόβερ είναι σκουαζέζικο, καλά σφιεμένο μέσα στη ζώνη του παντελονιού. Άλλο κοστούμι μοιάζει εντελώς με στρατιωτικό.

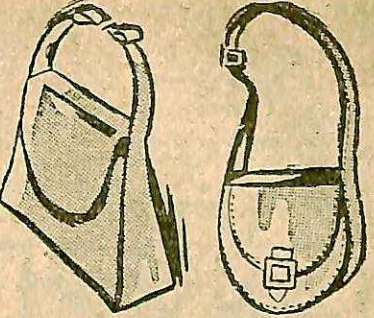
Αυτά είναι τα παιδικά κοστούμια που θα φορεθούν το χειμώνα, πολύ επηρεασμένα καθώς βλέπετε από τα σπορ και από το στρατό.

Κη στολή, από την οποία δεν λείπει ούτε ο ύψλος γιακάς, ούτε οι τσέπες, ούτε οι δυο σειρές κουμπιά.

Άλλο έχει παντελόνι «πλάσφορ» από ύφασμα σκουαζέζικο με ψηλές μαλλινές καλτσές, πουλόβερ σκούρο μονόχρωμο κι' από μέσα μπλουζα λευκή με κατεβάστ γιακά. Τα ντυτικά που ήταν τόσο όμορφα καταργήθηκαν και είναι πολύ κρίμα γιατί ήταν ένα κοστούμι ή ασυνκρίτως ύφαιότερο από αυτά που συνηθίζονται τώρα.

Τα ταυνάκια της γόδας

Μπορείτε ν' αποχωρισθήτε τον άσχημο αυτόν συντρόφο που λένεταί ταυνάκι; Αληθεσία ή χραισμά ή γυναικεία ταυνάκια και πόσα πραγματικά μπορεί να έχη το απαραίτητο αυτό έσάρπημα της γυναικείας τουαλέττας! Σκεφθήτε τι θα γίνονταν οι γυναίκες χωρίς την τσάντα τους, πως θα έκρυβαν τα όπλα τους: το κραγιόν, την πούδρα, τα απαραίτητα τοίγαρα τους (αφού οι περισσότερες κοιμίζονται), τα σπρίτ ή τον αναπτήρα τους, το μαντηλάκι, το πορτοφόλι, την τσασταρά τους που θα διαρύνωη μια στιγμή την άτακτη μπουκάλια που έφευγε. Οι κύριοι έχουν ένα σωρό τσέπες στα κοστούμια τους, οι γυναίκες όμως δεν έχουν.

Δυο ταφτες μόδερες για να διαλέξετε ποιά προτιμάτε. Το χρώμα τους θα ταυιάζει με το κοστούμι σας.

Κουν, κι' αν έχουν δεν είναι ή προορισμένη τους να νυμίζονται με πράγματα. Να λοιπόν γιατί είναι απαραίτητη ή τσάντα στη γυναίκα. Μη νομίζετε δε ότι δεν αλλάζει και ή τσάντα σχεδίο κάθε έποχή. Άλλοτε συννηθίζονταν οι όνομαζόμενοι φακέλλοι, άλλοτε οι κρεμαστές, άλλοτε αυτές που έμοιαζαν με θαλιζακία, άλλοτε είχαν φερμουάρ, έπειτα τα φερμουάρ καταργήθηκαν και μπήκαν στη θέση τους εκλαίρι, πάλι ξαναγύρισαν τα φερμουάρ και στέ τέλους καταργήθηκαν και τα δυο και όλες οι τσάντες εφέτος κλείνουν με καπάκι. Θεωρείται πιο σικ. Έκείνο στο οποίο ιδεται ιδιαίτερα προσοχή είναι ή έκλογη του δέρματος. Πρέπει να είναι σούλα και σε χρώμα που να συνδυάζεται με τα υποδύματα και τα γάντια.

Κανόνες καλής συμπεριφορής

Για ν' αρέσετε δεν είναι πάντοτε απαραίτητο να είσατε ύφαια. Πρέπει όμως να έχετε άθροπτα και καλούς τρόπους.

Μπαίνετε σ' ένα κατάστημα να ψωνίσετε, ή υπάλληλος σας απαντά ευγενικά, σας δίδει σ' το που ζητάτε, σας παρέχει κάθε εύκολία. Δεν θα τον ξεχωρίσετε από κάποιον άλλον που θεωρείται να σας μιλήσει και δείχνει κακή βέλπη σ' το να σας εξυπηρετήση.

Αυτό λοιπόν που δεν θαυμάζετε στους άλλους μη το κάνετε σεις. Μη σπρώχνετε όταν βρίσκεστε σε σούρα για να πάρετε τη θέσι ενός άλλου. Όταν μπαίνετε σ' ένα γραφείο, σε μια αίθουσα άναμονης, στο γραφείο σας κοιτάτε με μια κλαίρι της κεφαλής αδιαφορώντας αν σας αποδώσουν τον χαίρειό. Το ίδιο θα κάνετε και όταν διασταυρώνεσθε στη σκάλα του σπιτιού με κάποιον που κατοικεί στην ίδια πολυκατοικία με σας, αλλά δεν γνωρίζετε προσωπικά.

Όταν βρίσκεστε στο θέατρο ή σε μια συναυλία μη μιλάτε και εννοήστε τους πλαισίους σας, οι οποίοι επλήρωσαν για ν' ακούσουν. Κρατήστε τις κρισεις σας για το διάλειμμα και προς Θεού μη θέλετε να φανήτε πολύ εκλεκτική επιδεικνύοντας την μη ικανοποίησή σας απ' αυτό που ακούτε ή βλέπετε.

Αν σας ζητούν κάτι και είσατε υποχρεωμένη ν' άρνηθήτε κάμετε το εκράζοντας την λυπη σας: «Λυπούμαι πολύ που δεν μπορώ να σας ευχαριστήσω», ελπίζω μια άλλη φορά να σας φανώ χρήσιμη».

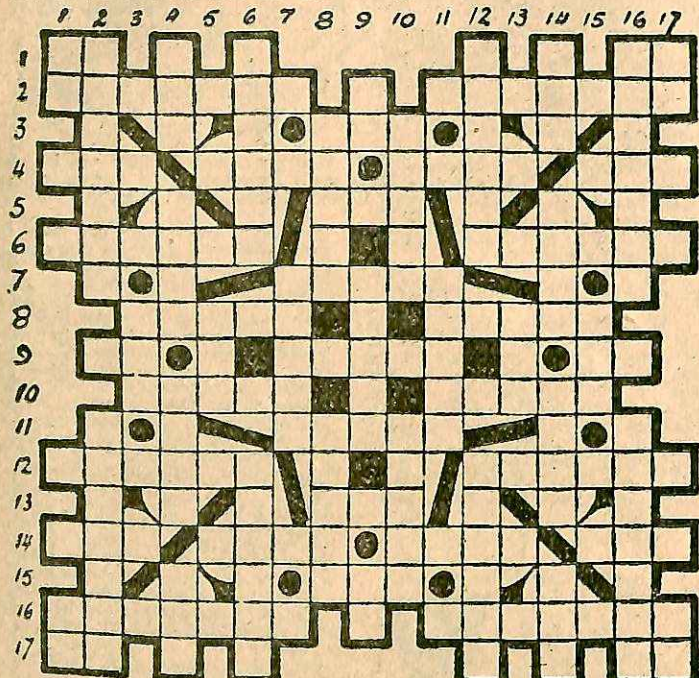

Γάντια πέταινα δίχρωμα σύμφωνα με το χρώμα της τσάντας σας.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κινηματογραφικό σταυρόλεξο

(Το σημειωμένο σταυρόλεξο της σελίδος αυτής είναι αβιέσιον)

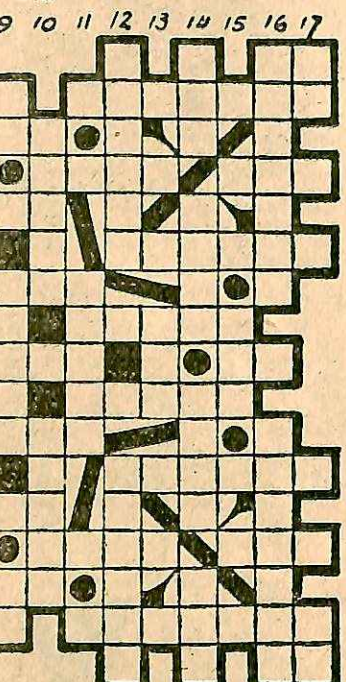

μένο στους φίλους του κινηματογράφου, οι οποίοι δεν είναι και λίγοι).

Οριζοντίως

- 1) Κραυγή πόνου — Κτητική αντωνυμία (πληθ.).
- 2) Γαλλία Βενετία ή όποια θριαμβεύσε στο φεστιβάλ των Καννών με το φιλμ της «Ποιμενική συμφωνία» (το επώνυμο) — Περιήμιος και κάπως γηρασμένος γόνος του «Αμερικανικού κινηματογράφου» (επώνυμο).
- 3) «Αναφορική αντωνυμία (θελ.)» (πληθ.).
- 4) Ρήμα το οποίο κλίνει με αοιστοτεχνία ή Ντιάνα Νταρμπιν (καθ.). — Ο θανάτος του υπήκοου μεγάλης απώλειας για την γαλλική εδούλη τέχνη (το επώνυμο του) — Τό δ'ονομα το συγγραφέα... Γκράντ — Γάλλος μυθιστοριογράφος, πολλά έργα του οποίου παίζθηκαν στον κινηματογράφο.
- 5) Θά βόητε πολλά κινηματογραφικά... σε διάφορες σελίδες μας.
- 6) «Γουόρνερ...» μουσικό-χορευτικό φιλμ της έσπερινης περιόδου — Είναι ανυπολόγιστες οι... ζήμιες που μας προέβησε η κατοχή.
- 7) Πρωταγωνιστής του κινηματογράφου μας (το επώνυμο).
- 8) Τέτοια είναι δυστυχώς τα περισσότερα ελληνικά φιλμ που είδαμε μέχρι σήμερα — «... Πιάφ», βενετίττα που έπεσε κέφθι ποδ' καιρού τας «Αθήνας».
- 9) Υποθετικός σύνδεσμος — Το χειρίζεται με επιδεξιότητα ένας βαρκάρης — «Αιθιυπικό».
- 10) Τέτοια ήταν όλα τα φιλμ που τριακονταετίες — Στά... του Ελληνικού νυζίζονται πολλά έρωτα των φιλμ.
- 11) Έκφραση λόγου.
- 12) Υπάρχουν άρετα έλ-ληνικά φιλμ... για ποδοβολή — «Ισπανός καλλιτέχνης, παλός δόξα του κινηματογράφου (επώνυμο)».

- 13) Πόλις της Γαλλίας (δ-πως προφέρεται στα Γαλλικά).
- 14) Παλλές... έγιναν βεν-τέττες του κινηματογράφου — Τό επώνυμο του πρώην συζύ-γου της Άνναμπελλά — Ποδο-σφαιρικός όρος — Νότα μουσι-κής.

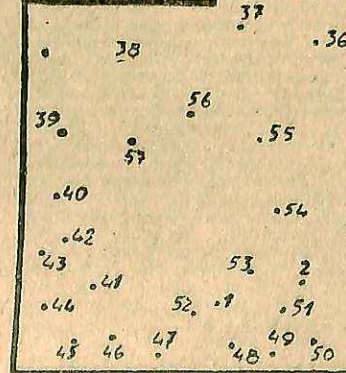
- 15) Τιμητική προσφώνηση στην Άγγλία.
- 16) «Ιταλίες Βενετία ή όποια θριαμβεύσε προ έτών στο Χόλ-λυγουντ και την όποιαν είδαμε στο «Αυτοκρατορικό ξενοδο-χείο» (το επώνυμο της) — Περιήμιος Βιεννέζας καλλιτέχνης (επώνυμο).
- 17) Λεπτό νημάτιο — Άνα-φορική αντωνυμία (θελ.).

Καθέτως

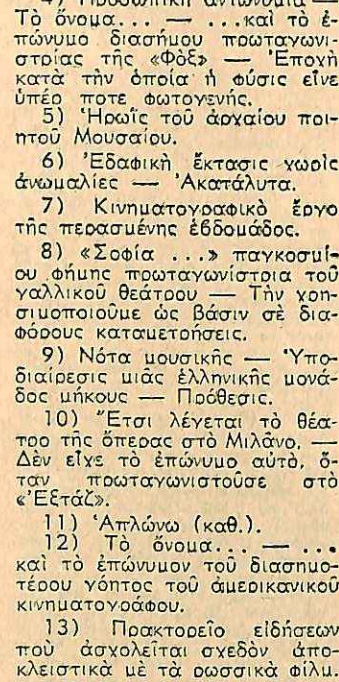
- 1) Δυο συνεχόμενα γράμματα

Εικόνα με αριθμούς

Η χωρική αυτή κατεδαίνει στην πόλη για ν' αγοράσει κάτι τί. «Ε. λοιπόν, για να μάθετε τί, δεν έχετε παρά να ενώσετε με εύθειες γραμμές τους δια-φορούς αριθμούς, αναζητώντας από τ' 1 και τελειώνοντας στο 57.

- 1) Πόλις της Γαλλίας (δ-πως προφέρεται στα Γαλλικά).
- 2) Παλλές... έγιναν βεν-τέττες του κινηματογράφου — Τό επώνυμο του πρώην συζύ-γου της Άνναμπελλά — Ποδο-σφαιρικός όρος — Νότα μουσι-κής.

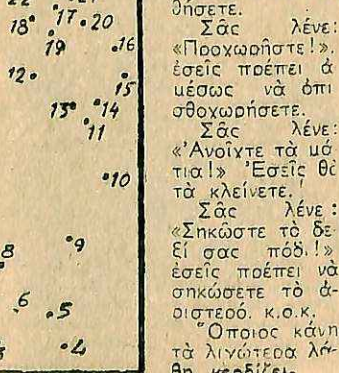
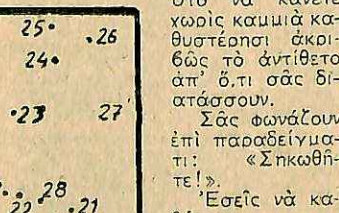

- 15) Τιμητική προσφώνηση στην Άγγλία.
- 16) «Ιταλίες Βενετία ή όποια θριαμβεύσε προ έτών στο Χόλ-λυγουντ και την όποιαν είδαμε στο «Αυτοκρατορικό ξενοδο-χείο» (το επώνυμο της) — Περιήμιος Βιεννέζας καλλιτέχνης (επώνυμο).
- 17) Λεπτό νημάτιο — Άνα-φορική αντωνυμία (θελ.).

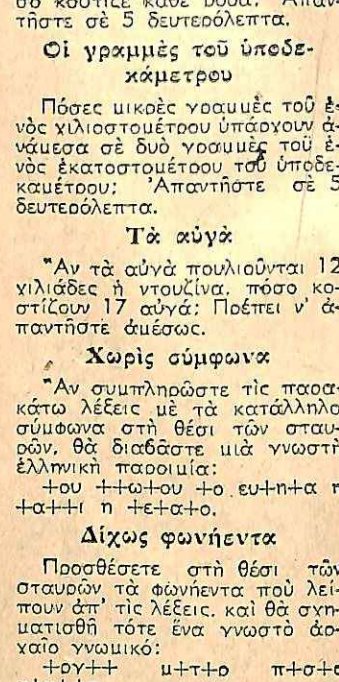
- 1) Δυο συνεχόμενα γράμματα

Εικόνα με αριθμούς

Η χωρική αυτή κατεδαίνει στην πόλη για ν' αγοράσει κάτι τί. «Ε. λοιπόν, για να μάθετε τί, δεν έχετε παρά να ενώσετε με εύθειες γραμμές τους δια-φορούς αριθμούς, αναζητώντας από τ' 1 και τελειώνοντας στο 57.

- 1) Πόλις της Γαλλίας (δ-πως προφέρεται στα Γαλλικά).
- 2) Παλλές... έγιναν βεν-τέττες του κινηματογράφου — Τό επώνυμο του πρώην συζύ-γου της Άνναμπελλά — Ποδο-σφαιρικός όρος — Νότα μουσι-κής.

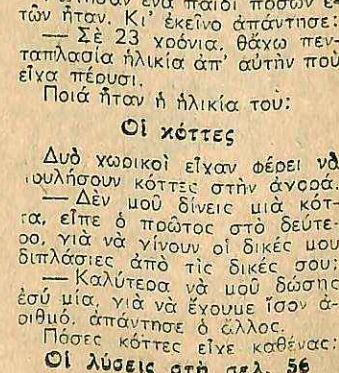
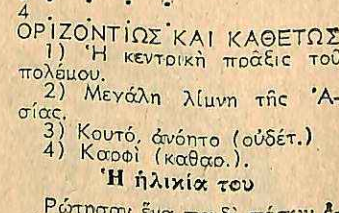

- 15) Τιμητική προσφώνηση στην Άγγλία.
- 16) «Ιταλίες Βενετία ή όποια θριαμβεύσε προ έτών στο Χόλ-λυγουντ και την όποιαν είδαμε στο «Αυτοκρατορικό ξενοδο-χείο» (το επώνυμο της) — Περιήμιος Βιεννέζας καλλιτέχνης (επώνυμο).
- 17) Λεπτό νημάτιο — Άνα-φορική αντωνυμία (θελ.).

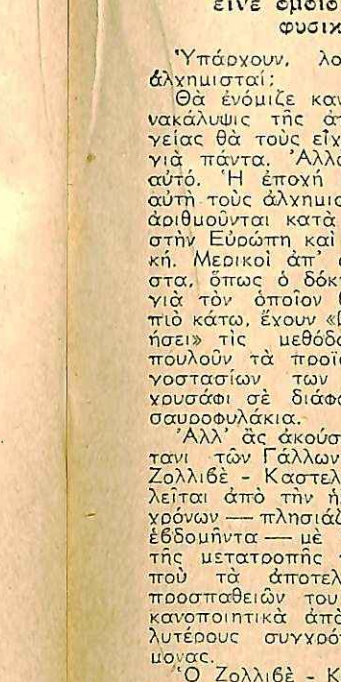
- 1) Δυο συνεχόμενα γράμματα

Εικόνα με αριθμούς

Η χωρική αυτή κατεδαίνει στην πόλη για ν' αγοράσει κάτι τί. «Ε. λοιπόν, για να μάθετε τί, δεν έχετε παρά να ενώσετε με εύθειες γραμμές τους δια-φορούς αριθμούς, αναζητώντας από τ' 1 και τελειώνοντας στο 57.

- 1) Πόλις της Γαλλίας (δ-πως προφέρεται στα Γαλλικά).
- 2) Παλλές... έγιναν βεν-τέττες του κινηματογράφου — Τό επώνυμο του πρώην συζύ-γου της Άνναμπελλά — Ποδο-σφαιρικός όρος — Νότα μουσι-κής.

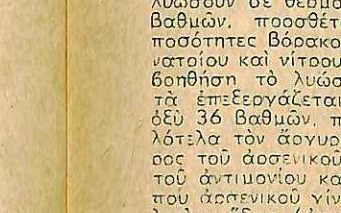

- 15) Τιμητική προσφώνηση στην Άγγλία.
- 16) «Ιταλίες Βενετία ή όποια θριαμβεύσε προ έτών στο Χόλ-λυγουντ και την όποιαν είδαμε στο «Αυτοκρατορικό ξενοδο-χείο» (το επώνυμο της) — Περιήμιος Βιεννέζας καλλιτέχνης (επώνυμο).
- 17) Λεπτό νημάτιο — Άνα-φορική αντωνυμία (θελ.).

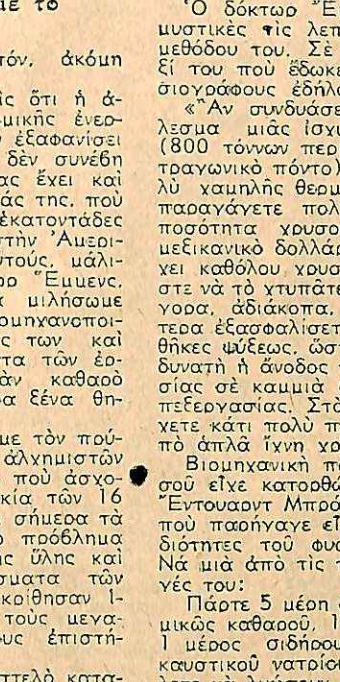
- 1) Δυο συνεχόμενα γράμματα

Εικόνα με αριθμούς

Η χωρική αυτή κατεδαίνει στην πόλη για ν' αγοράσει κάτι τί. «Ε. λοιπόν, για να μάθετε τί, δεν έχετε παρά να ενώσετε με εύθειες γραμμές τους δια-φορούς αριθμούς, αναζητώντας από τ' 1 και τελειώνοντας στο 57.

- 1) Πόλις της Γαλλίας (δ-πως προφέρεται στα Γαλλικά).
- 2) Παλλές... έγιναν βεν-τέττες του κινηματογράφου — Τό επώνυμο του πρώην συζύ-γου της Άνναμπελλά — Ποδο-σφαιρικός όρος — Νότα μουσι-κής.

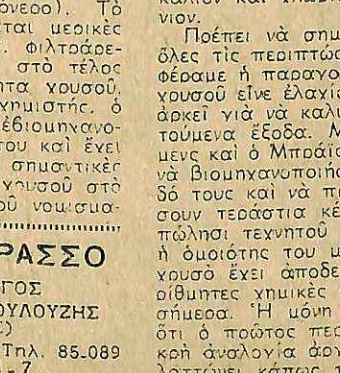
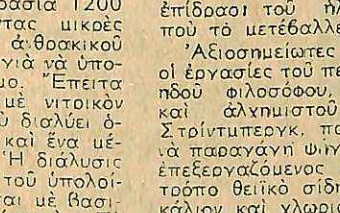

- 15) Τιμητική προσφώνηση στην Άγγλία.
- 16) «Ιταλίες Βενετία ή όποια θριαμβεύσε προ έτών στο Χόλ-λυγουντ και την όποιαν είδαμε στο «Αυτοκρατορικό ξενοδο-χείο» (το επώνυμο της) — Περιήμιος Βιεννέζας καλλιτέχνης (επώνυμο).
- 17) Λεπτό νημάτιο — Άνα-φορική αντωνυμία (θελ.).

- 1) Δυο συνεχόμενα γράμματα

Εικόνα με αριθμούς

Η χωρική αυτή κατεδαίνει στην πόλη για ν' αγοράσει κάτι τί. «Ε. λοιπόν, για να μάθετε τί, δεν έχετε παρά να ενώσετε με εύθειες γραμμές τους δια-φορούς αριθμούς, αναζητώντας από τ' 1 και τελειώνοντας στο 57.

- 1) Πόλις της Γαλλίας (δ-πως προφέρεται στα Γαλλικά).
- 2) Παλλές... έγιναν βεν-τέττες του κινηματογράφου — Τό επώνυμο του πρώην συζύ-γου της Άνναμπελλά — Ποδο-σφαιρικός όρος — Νότα μουσι-κής.

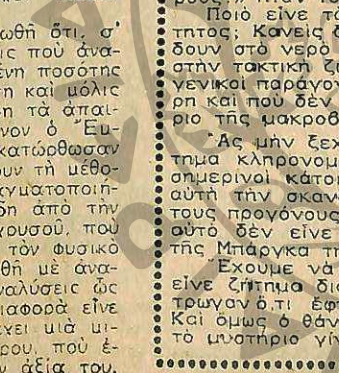
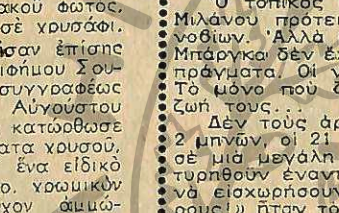

- 15) Τιμητική προσφώνηση στην Άγγλία.
- 16) «Ιταλίες Βενετία ή όποια θριαμβεύσε προ έτών στο Χόλ-λυγουντ και την όποιαν είδαμε στο «Αυτοκρατορικό ξενοδο-χείο» (το επώνυμο της) — Περιήμιος Βιεννέζας καλλιτέχνης (επώνυμο).
- 17) Λεπτό νημάτιο — Άνα-φορική αντωνυμία (θελ.).

- 1) Δυο συνεχόμενα γράμματα

Εικόνα με αριθμούς

Η χωρική αυτή κατεδαίνει στην πόλη για ν' αγοράσει κάτι τί. «Ε. λοιπόν, για να μάθετε τί, δεν έχετε παρά να ενώσετε με εύθειες γραμμές τους δια-φορούς αριθμούς, αναζητώντας από τ' 1 και τελειώνοντας στο 57.

- 1) Πόλις της Γαλλίας (δ-πως προφέρεται στα Γαλλικά).
- 2) Παλλές... έγιναν βεν-τέττες του κινηματογράφου — Τό επώνυμο του πρώην συζύ-γου της Άνναμπελλά — Ποδο-σφαιρικός όρος — Νότα μουσι-κής.

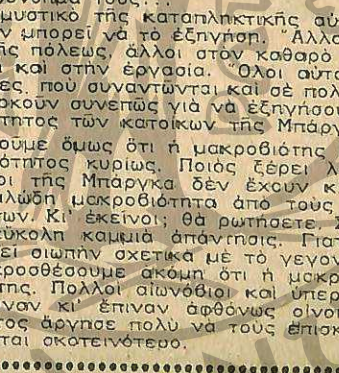
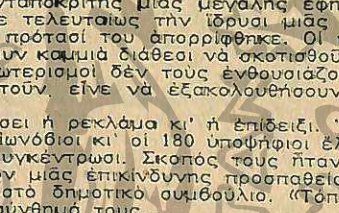

- 15) Τιμητική προσφώνηση στην Άγγλία.
- 16) «Ιταλίες Βενετία ή όποια θριαμβεύσε προ έτών στο Χόλ-λυγουντ και την όποιαν είδαμε στο «Αυτοκρατορικό ξενοδο-χείο» (το επώνυμο της) — Περιήμιος Βιεννέζας καλλιτέχνης (επώνυμο).
- 17) Λεπτό νημάτιο — Άνα-φορική αντωνυμία (θελ.).

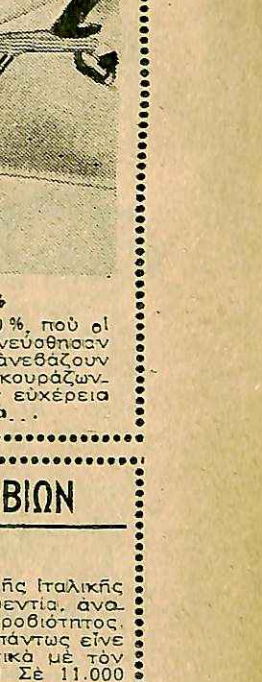
- 1) Δυο συνεχόμενα γράμματα

Εικόνα με αριθμούς

Η χωρική αυτή κατεδαίνει στην πόλη για ν' αγοράσει κάτι τί. «Ε. λοιπόν, για να μάθετε τί, δεν έχετε παρά να ενώσετε με εύθειες γραμμές τους δια-φορούς αριθμούς, αναζητώντας από τ' 1 και τελειώνοντας στο 57.

- 1) Πόλις της Γαλλίας (δ-πως προφέρεται στα Γαλλικά).
- 2) Παλλές... έγιναν βεν-τέττες του κινηματογράφου — Τό επώνυμο του πρώην συζύ-γου της Άνναμπελλά — Ποδο-σφαιρικός όρος — Νότα μουσι-κής.

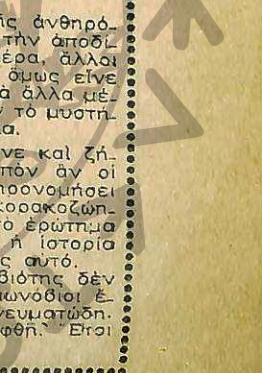
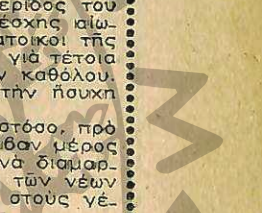

- 15) Τιμητική προσφώνηση στην Άγγλία.
- 16) «Ιταλίες Βενετία ή όποια θριαμβεύσε προ έτών στο Χόλ-λυγουντ και την όποιαν είδαμε στο «Αυτοκρατορικό ξενοδο-χείο» (το επώνυμο της) — Περιήμιος Βιεννέζας καλλιτέχνης (επώνυμο).
- 17) Λεπτό νημάτιο — Άνα-φορική αντωνυμία (θελ.).

- 1) Δυο συνεχόμενα γράμματα

Εικόνα με αριθμούς

Η χωρική αυτή κατεδαίνει στην πόλη για ν' αγοράσει κάτι τί. «Ε. λοιπόν, για να μάθετε τί, δεν έχετε παρά να ενώσετε με εύθειες γραμμές τους δια-φορούς αριθμούς, αναζητώντας από τ' 1 και τελειώνοντας στο 57.

Θαμμένη Ζωντανά

Περιπετειώδες κισθηματικό μυθιστόρημα κατά διανομήν του έλληκτου συνεργάτου μας κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου.

7ον «Δεν μπορώ να σου πω ότι ήμουν ευτυχισμένη. Τό αίσθημα που μ' έδεσε με τον 'Οράτιο μου ήταν και θα μου μείνι πάντα ανεξήγητο. Θάλεγε κανείς σεβασμός ανακατεμένος με φόβο. 'Ηταν άλλωστε αυτή η έντυπωσι που προέκυψε σ' όλους όσους τον πλησίαζαν. Και οι δύο του φίλοι άκουα, που είχαν τόσο θαρρος μαζί του, του αντιμιλούσανε υπάνα μπροστά του, αν όχι όπως 'να ανόητη, τουλάχιστον όπως σ' ένα μεγαλείτερον αδερφό. 'Αν και γυναικίσμιον στο σώμα, δεν είχαν τη δική του δύναμη. 'Ο κόμης είχε μεταβάλει τη σάλλα του υπιλιάρδου σε σάλλα όπλων, και για από τις άλλες του κήπου είχε διατεθεί για σκοποβολή. Κάθε μέρα αυτοί οι δύο κύριοι έρχονταν σ' αν για να έλασκοντο στο σπαθί ή στο πιστόλι. Καμιά φορά παρακολουθούσα κι' εγώ. 'Ο 'Οράτιος ήτανε περισσότερο δάσκαλος τους παρά αντίπαλός τους. Διατηρούσε σ' τις έλασκοντες αυτές τη φοβερή ψυχραιμία του. 'Ο άντρας μου λοιπόν — τι περιέργοι!... — έμενε για μένα, μ' όλη μας την έγκραδιότητα, έν' ανώτερο πλάσμα. Έξω απ' όλους τους άλλους ανθρώπους.

«Όσο γι' αυτόν, φαινόταν ευτυχισμένος. Δεν έπαυε να τ' όλη και να τ' όλη αυτό, αν και πολλές φορές το συλλογμένο του μέτωπο έδειχνε το αντίθετο. Πολλές φορές άκουα φοβερά όνειρα ταραζάνε τον ύπνο του, και τότε αυτός ο άνθρωπος, ο τόσο ήρεμος και τόσο γενναίος τη μέρα, είχε στιγμές φοβικής που τον κάνανε να τρεμουλιάζει σαν παιδί. Μου διακαίολογόνταν τότε πως η αίτια όλων αυτών ήταν ένα δυστύχημα που είχε πέσει θύμα ή υπήρξα του τον καιρό της έγκυμοσύνης της: την είχαν πιεί λησταί στη Σιέρρα, κι' άφοι τη δέσανε σ' ένα δέντρο, σφάξανε μπροστά της ένα συνταξιδιώτη της. Κι' έτσι, σκληρές ληστείες και φωνών παρουσιαζόντουσαν αδιάκοπα στο παιδί που είχε τότε στην κοιλιά της — σ' αυτόν, τον κόμητα 'Οράτιο ντε Μπελεβάλ... Γι' αυτό, περισσότερο για να προλάβη, όπως έλεγε, τα όνειρα αυτά παρά γιατί φοβότανε πραγματικά, συνήθιζε ν' άκουμπάνε πάντα πριν κοιμηθώ, όπουδήποτε κι' αν βρισκόταν, ένα ζευγάρι πιστόλια κοντά στο μαξιλάρι του. Αυτό μου προκάλεσε στην αρχή ένα μεγάλο φόβο, γιατί φοβόμουν μήπως την ώρα της ύπνοδασίας του μεταγειοιστή καμιά φορά τ' όπλα του!... Σιγά-σιγά όμως ήσυχασα, και συνήθισα να βλέπω την προφύλαξή του σαν κάτι φυσικό. Και κάτι άλλο, πιο παράξενο ακόμα, που μόνο σήμερα τ' όλη γινώσκω: Νύχτα και μέρα, ένα άλογο ζευμένο κι' έτοιμο περπατώνε κάτω απ' τα παράθυρα του κόμητος.

«'Ο χειμώνας πέρασε με γιορτές και χο-

ρούς. 'Ο 'Οράτιος, ήτανε περιζήτητος παντού. Τα σαρόνια που σήκωνε μαζί με τα δικά μου είχανε διπλασιάσει τον κύκλο των γνωριμιών μας. Με συνάδωσε παντού με ιών ευγενικά προθυμία, και — πράγμα που προέξενουσε όλων την έκπληξη — είχε σταματήσει έντελως τ' όλη καριέρα. Την άνοιξη ή γαμε για την έλαση.

«'Εκεί ξαναβρήκαμε όλες τις αναμνήσεις μας. Οι μέρες μας κυλούσανε, μισές στο σπίτι μας, μισές στους γείτονές μας. Συνεχίζαμε να βλέπουμε την κυρία ντε Λισιέν και τα παιδιά της σ' α μιά δεύτερη οικογένειά μας. 'Η κατάρτασί μου λοιπόν της ανύπαντρης κοπέλλας είχε μόλις αλλάξει. 'Η ζωή μου κυλούσε σχεδόν ίδια. 'Αν αυτό δεν ήταν ευτυχία, έμοιαζε όμως τόσο, που μπορούσε κανείς ν' άπατηθώ... Τό μόνο που την τάραζε στυγμιαία, ήταν αυτές οι αναιτίες άγωνίες που κατείχανε τον 'Οράτιο τόσο επίμονα. 'Ηταν τ' όλη όνειρα που γινόντουσαν μέρα με τη μέρα πιο φοικαστικά. Συχνά πήγαινα κοντά του έν' άγωνιούσε τη μέρα, ή τον έμπνουςα μέσα στα νυχτερινά του όνειρα. Μόλις όμως μ' έβλεπε, τ' όλη πρόσωπό του ξαναπαίρνε την ήρεμη και ψυχρή του έκφραση που μου είχε κάνει τόσο έντυπωσι απ' την αρχή της γνωριμίας μας. 'Οπωςδήποτε όμως ήτανε φανερό πως μεγάλη απόσταση γώριζε αυτή την έπιφανειακή ήρεμία απ' την πραγματική γαλήνη της ψυχής.

«Κατά τόν 'Ιούλιο, δ' 'Ερρίκος κι' δ' Μαξ, οι δύο νέοι που σου άναφέρω πριν, ήθελαν να μάς έπισκεφτούν. 'Ηξερα πόση φιλία τους ένωσε με τόν 'Οράτιο, και τόσο η υπήρξα μου όσο κι' εγώ, τους δεχτήκαμε, έκείνη σαν παιδιά της, εγώ σαν αδερφά μου. Τους δώσαμε κάμαρες κοντινές με τις δικές μας. 'Ο κόμης έβαλε κουνούνια μ' ιδιαίτερο ήχο που έπικονώνουσαν με τα δωμάτια των φίλων του και με τ' ό δικό του, και διάταξε να κρατάνε πάντα τα άλλα έτοιμα αντί για ένα. 'Η καμινεία μου μου έλεγε έπίσης ότι είχε πάθει απ' τους υπηρέτες πως κι' οι κύριοι αυτοί είχανε τη συνήθεια του άντρα μου, να κοιμούνται δηλαδή μ' ένα ζευγάρι πιστόλια καθέναν κοντά στο μαξιλάρι τους.

«Από τότε που φτάσαν οι φίλοι του, δ' 'Οράτιος είχε σχεδόν όλοτετα άφοσιωθεί σ' αυτούς. 'Αλλωστε, οι διασκεδάσεις τους ήταν οι ίδιες, όπως και στο Παρίσι: Κούρσες με τ' όλογο, έλασκία, σκοποβολή. 'Ο 'Ιούλιος πέρασε έτσι. 'Υστερα, κατά τ' ό μέρα Αυγούστου, δ' κόμης μου άνήγγειλε πως ήταν υποχρεωμένος να μ' άφιση σε λίγες μέρες για δυό ή τρεις μήνες. 'Ηταν δ' πρώτος χωρίς μόνος ύστερ' από τ' ό γάμο μας... Γι' αυτό τ' ό λόγια του με τρούσαν. 'Ο κόμης προσπαθούσε να με καθησυχάσει λέγοντάς μου πως αυτό τ' ό ταξίδι, που τ' ό νόμιζα μακρινό, θα γινόταν αντίθετα σε μιά έπασηία της Γαλλίας, την πιο κοντινή στο Παρίσι — τη Νορμανδία. Θα πήγαινε μαζί με τους φίλους του στον πύργο του Μπιασύ.

ΚΡΙΣΙΣ ΣΤΕΓΑΣΕΩΣ

—'Ετσι είμαι ήσυχος για δυό χρόνια. 'Εξασφάλισα τ' όλη μνημόνι...

γο του Μπιασύ. Καθένας απ' τους δυό φίλους του είχε κι' από ένα έξοχικό σπίτι, δ' ένας στη Βανδέα, δ' άλλος ανάμεσα στην Τουλόν και στη Νίκαια. Αυτάς πουχε σκοτωθή είχε τ' ό δικό του στα Περναίς κι' δ' κόμης 'Οράτιος στη Νορμανδία. Κι' έτσι κάθε χρόνο, οι φίλοι συνήθιζαν να μαζεύονται για τους τρεις μήνες του κυνηγιού στο σπίτι του ένός απ' όλους. 'Ητανε φέτος η σειρά του 'Ορατίου να δεχτή τους φίλους του. 'Αμέσως προσέβηκα ν' τον συνδεώ για να περιποιηθώ εγώ τους φίλους του. 'Ο κόμης όμως μου άποκρίθηκε πως δ' πύργος δεν ήτανε παρά έν' άπλο καταφύγιο κυνηγών, κακοδιατηρημένο, κακοεπιπλωμένο, καλό μόνο για κυνηγούς μαθημένους στη σκληραγασία, όχι όμως και για μιά γυναίκα συντησμένη σ' όλες τις άνεσεις και τις πολυτέλειες της ζωής. Θάδινε, πρόσθεσε, διαταγές ώστε στο άλλο ταξίδι, να γανει γίνει όλες οι έπιδιορθώσεις, κι' έτσι όποτε έρχονταν πάλι η σειρά του να φιλοξενήση τους φίλους του, να μπορώ κι' εγώ να τον συνδεώ.

«Αυτό τ' ό περιστατικό, όσο κι' αν φάνηκε άπλο και φυσικό στη υπήρξα μου, έμεινε μ' ανησύχησε φοικικά. Δεν είχα ποτέ μιλήσει στη υπήρξα μου για τις άγωνίες και τους τρούμους του 'Ορατίου. Νόμιζα έπίσης πως θάταν γελοίο να δείξω πως μ' ένοχλούσε μιά άπουσία τριών μηνών, έκλεισα τ' όλη άνησυχία μου μέσα μου, και δεν ξαναμίλησα γι' αυτό τ' ό ταξίδι.

«'Η μέρα του χωρισμού έφτασε. 'Ηταν 27 του Αυγούστου. Οι κυνηγοί έθελαν να βρισκόνται στο Μπιασύ για την αρχή του κυνηγιού, πουχε όριστή για τή 1η Σεπτεμβρίου. Θα φεύγαμε με ταχυδρομικό άμαξί, και θα παίρναμε μαζί τ' ό αλογα τους, που θα τ' ό πήγαινε δ' Μαλαίος στον πύργο.

«Τήν ώρα πούφευγε δ' 'Οράτιος, δεν τ' ό κατάρφα να μ' αν ξεσπάσω σε κλάματα. Τράβηξα τον άντρα μου μέσα σε μιά κάμαρα και τον παρακάλεσα μιά φορά ακόμα να με πάρο μαζί του. Τό μιλησα για τους φόβους μου, τ' ό θύμισα τις άγωνίες του, τους άνεξηγτους τρούμους του που τον πνάνανε έλασκία. Σ' αυτά τ' ό λόγια μου, τ' ό αίμα άνεβηκε στο πρόσωπό του κι' η άπάντησή του ήτανε για πρώτη φορά άπέναντί μου μιά κίνησι άνημπομνησίας. 'Αμέσως όμως έκρυψε τη δυσαρέσκεια που τ' ό είχε προκάλεσει, και, μιλώντας μου όσο πιο γλυκά γινότανε, μου υποσέθηκε πως αν δ' πύργος ήτανε κατοικήσιμος, που γι' αυτό είχε μεγάλες άμφιβολίες, θα μούφρασε να πάω να τον βρώ. 'Επρεπε να μ' αν έλπει, κατ' όλη την ύπόσχεσις κι' αυτή η έλπίδα. Τόν είδα έτσι να φεύγη με ήσυχη...

«Μ' όλ' αυτά, οι πρώτες μέρες τ' ό χωρισμού μας πέρασαν φοικτές. Κι' όμως, στο ξαναλέω, δεν ήτανε έρωτικές πόνος: 'Ηταν ή άοιστη να ίσχυρη προαίσθησι μιάς μεγάλης συμφοράς. Δυό μέρες ύστερα από τήν άναχώρησή του, πήρα ένα γράμμα του 'Ορατίου που προερχόταν από τόν Καέν. Είχε σταματήσει για να γευματίση σ' αυτή την πόλ και τ' ό πρώτο πουκάνα ήτανε να μου γράψω, έχοντας πάντα στη σκέψι του τη φοβερή μου άνησυχία. Διαβάζοντας αυτό τ' ό γράμμα άνακουφίστηκα λίγο, όταν μιά τελευταία λέξη του ξαναφέρσε π' ό δυνατές τις άγωνίες μου: 'Αγτι να μου γράψω «ώρεβουάρ», δ' κόμης μούφρασε «άντιος»... Τό άνασταταμένο μυαλό πνάνεται απ' τ' ό πιο μικρά πράγματα. Παρά λίγο να λιγοθυμήσω διαβάζοντας αυτή τήν τελευταία λέξη...

«Πήρα ένα δεύτερο γράμμα τ' ό κόμητος απ' τόν Μπιασύ. Είχε β' ό τον πύργο. Έγραφε, που δεν τον είχε έπισκεφθ' έδώ και τρία χρόνια, σε μιά τρομακτική άναστατάσι. Είχε ή ήτημα αν είχε μείνει ένα δωμάτιο που μέσα να μ' αν μπαινή η βοσκή κι' δ' άνεμος... 'Ηταν άνώφελο λοιπόν για όέτο τουλάχιστον να σκέφτομαι πως μπορούσα να πάω να τον συναντήσω. Δεν ξέρω γιατί, μ' ό να τ' ό περίμενα αυτό τ' ό γράμμα. Μούκαμε λοιπόν λιγώτερο έντυπωσι απ' τ' ό πρώτο.

«Μερικές μέρες άργότερα, διαβάσαμε τ' ό έφημερίδες τήν πρώτη είδησι για δολοφονίες και ληστείες που άναστάσαν τη Νορμανδία. 'Ενα τρίτο γράμμα του 'Ορατίου πρόσθετε μερικά πάνω σ' αυτό τ' ό θέμα, δεν φαινόταν όμως δ' άντρας μου να δίνη σ' αυτές τις ληστείες τη σημασία που διναν οι έφημερίδες. Τούγραφα παρακα-

λώντας τον να γυρίση τ' ό γονυροώτερο.

«Σε λίγο τ' ό νέα γινανε πιο πολύ τρομακτικά. Τώρα εγώ είχα έλασκία άγωνίες και φοικτά όνειρα... Δεν τολμούσα να γράψω στον 'Οράτιο. Τό τελευταίο γράμμα μου είχε μείνει χωρίς άπάντησι... Πήγα και βρήκα την κυρία ντε Λισιέν, που, απ' τόν βράδυ εκείνο που τ' ό είχα όλα όμολογήσει, είχε γίνει σύμβουλός μου. Τ' ό διηγήθηκα τους φόβους και τ' ό προαίσθηματά μου. Μου έλεπε τότε αυτό τ' ό έκοσι φορές μόνος π' ό υπήρξα μου, πως δ' φόβος μ' αν κακοπεράσω και μόνο είχε έμποδισ' ό τον 'Οράτιο να με πάρο μαζί του. 'Εκείνη ήξερε περισσότερο από κάθε άλλον πόσο δ' άντρας μου μ' άγαπούσε, εκείνη πουχε άκούσει τις πρώτες του έκμυστηρεύσεις, κι' είχε δεχτή τόσες φορές ύστερ' από τήν ένωσή μας τ' ό ένκόδοση εύχαιριστώ του... Αυτή η βεβαιότης πως δ' 'Οράτιος μ' άγαπούσε, μ' έκανε να πάω τήν άπόφασί μου: άποφάσισα αν τ' ό άλλο ταχυδρομείο δεν μούφρασε τήν είδησι τ' ό έργοιού του, να φύγω και να πάω να τον βρώ!

«Πήρα, τέλος, ένα γράμμα. 'Ο 'Οράτιος κάθε άλλο παρά για γρήγορο γυρισμό του μούφρασε. 'Εξή βδουμάδες ή δυό μήνες θάμεινέ ακόμη μακριά μου. Τό γράμμα του ήτανε γεμάτο έκδηλώσεις άγάπης. 'Επρεπε να υπάσχη αυτή η υποχρέωσις στους παλιούς του φίλους, έγραφε, κι' η βεβαιότης πως θα ύποφερα φοβερά μέσα σ' αυτά τ' ό έρείπια, για ν' άποφασισή να με χωριστή για τόνσον καιρό. Κι' αν ακόμα δεν είχα πάρει τήν άπόφασί μου, τ' ό γράμμα αυτό θάμ' έκανε να τήν πάρο. Κατέβηκα στη υπήρξα μου και τ' ό άναγγείλα πως δ' 'Οράτιος μούφρασε να πάω να τον βρώ, και πως θάφάνηκε αρκετά καλά διατηρημένος. 'Ωρυπασα στο περιστάλιο και μπήκα τρέχοντας στον προθάλαμο. 'Ακουσα ήυλίες, έσπομαξα τήν πόρτα, και βρήκα μέσ' στην τραπεζαρία, άπέναντί στον 'Οράτιο που προγευαίτιζε με τόν 'Ερρίκο. Καθένας τους είχε στα δείξια του, άπνών στο τραπέζι, από ένα ζευγάρι πιστόλια.

«'Ο κόμης, διακρίνοντάς με, πετάντηκε δρόμας και κίτηνισε σε τέτοιο σημείο, που νόμιζα πως θα λιγοθυμούσε... 'Όσο για μένα, έτρεμα τόσο, που δεν είχα παρ' ό δύναμι να τ' ό άπλώσω τα χέρια μου. Θάπεφτα, αν δεν με κρατούσε.

«'Οράτιο, τ' ό είπα, συχώρεσέ με... Δεν μπορούσα να μείνω μακριά σου πιο πολύ... 'Ημουν πολύ δυστυχισμένη, γεμάτη άγωνία... Παρακούσα τη διαταγή σου!... — Κι' έκανες άσκημα!... άπάντησε δ' κόμης με μιά πνιγμένη φωνή.

«'Ω, αν θέλεις, φώναξα τρομοκρατημένη απ' τ' ό ύφος του, φεύγω άμέσως, στη στιγμή... Σε ξανάδα, δεν θέλω τίποτε άλλο...

«'Οχι, έλεπε δ' κόμης, όχι... 'Αφοδ' πνο λίγων ώρων ξαναπήρα όλα τ' ό θάρρος μου, και ήτησα άλογα. 'Υστερα από δέκα λεπτά έκρινούσα για τόν πύργο.

«'Ηταν έν' α τ' ό πρώτ' όταν δυό λεύκες μακριά απ' τόν Μπιασύσαν δ' άμαξές σταμάτησε και μούδισε τόν Μπιασύ, που φαινότανε κίλας τ' ό πάκο του που προχωρούσε ως μιά άπόστασι διακοσίαν θνιάτων πέρα απ' τόν δνιόσιο δρόμο. 'Ενα δομακί ώδηγούσε σε μιά καγκελλόπορτα. Με ράπτησε αν εκεί πήγαινα. Τ' ό άπάντησα καταφατικά κι' δ' άμαξές, άφίνοντας τ' ό δνιόσιο δρόμο, πήρε ένα διαγώνιο δρομακί.

«Βρήκαμε τήν έξωπορτα κλειστή. Χτυπήσαμε πολλές φορές, χωρίς να μάς άπαντήσ' ό κανείς. 'Αρχισα να μετανοιώνω που δεν είχα άναγγείλει από πριν τήν άφίξί μου στον άντρα μου. 'Ο κόμης κι' οι φίλοι του μπορούσανε νάγανε φύγει για κυνήγι. 'Αν ήταν έτσι, τ' ό θάκανα εγώ μόνη μου μέσα σ' αυτό τόν έρημο πύργο, που ίσως να μ' αν κατάρφανα ούτε τήν πόρτα του ν' άνοιξω;... Μήπως θ' άναγκαζόμουν να περιμείνω τ' ό γυρισμό τους σε κανένα άθλιο πανδοχείο τ' ό χωριού; 'Ηταν άδύνατον αυτό.

«Στ' ό τέλος, γεμάτη άνημπομνησία, κατέβηκα από τ' άμαξί μου και χτύπησα μόνη μου δυνατά. 'Ενα ζωντανό πλάσμα φάνηκε τότε άναμεσα στα θυλάκια των δέντρων, στο στρίψιμο μιάς άλλας. 'Αναγνώρισα τόν Μαλαίο, τούκαμα νόημα να βιαστώ, κι' εκείνος έτρεξε και μ' άνοισε.

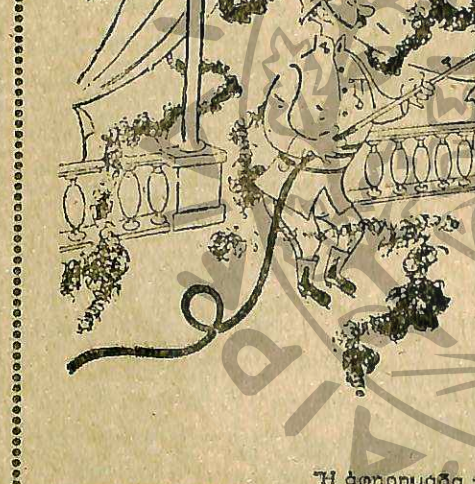
«Δεν έκαμα τόν κόπο να ξαναλέω σ' άμαξί. Πήρα τρέχοντας τήν άλληα που απ' αυτή τόν είχα δ' ανόχεται. Σε λίγο διακρίνα τόν πύργο. Με τήν πρώτη ματιά, μου φάνηκε αρκετά καλά διατηρημένος. 'Ωρυπασα στο περιστάλιο και μπήκα τρέχοντας στον προθάλαμο. 'Ακουσα ήυλίες, έσπομαξα τήν πόρτα, και βρήκα μέσ' στην τραπεζαρία, άπέναντί στον 'Οράτιο που προγευαίτιζε με τόν 'Ερρίκο. Καθένας τους είχε στα δείξια του, άπνών στο τραπέζι, από ένα ζευγάρι πιστόλια.

«'Ο κόμης, διακρίνοντάς με, πετάντηκε δρόμας και κίτηνισε σε τέτοιο σημείο, που νόμιζα πως θα λιγοθυμούσε... 'Όσο για μένα, έτρεμα τόσο, που δεν είχα παρ' ό δύναμι να τ' ό άπλώσω τα χέρια μου. Θάπεφτα, αν δεν με κρατούσε.

«'Οράτιο, τ' ό είπα, συχώρεσέ με... Δεν μπορούσα να μείνω μακριά σου πιο πολύ... 'Ημουν πολύ δυστυχισμένη, γεμάτη άγωνία... Παρακούσα τη διαταγή σου!... — Κι' έκανες άσκημα!... άπάντησε δ' κόμης με μιά πνιγμένη φωνή.

«'Ω, αν θέλεις, φώναξα τρομοκρατημένη απ' τ' ό ύφος του, φεύγω άμέσως, στη στιγμή... Σε ξανάδα, δεν θέλω τίποτε άλλο...

«'Οχι, έλεπε δ' κόμης, όχι... 'Αφοδ' πνο λίγων ώρων ξαναπήρα όλα τ' ό θάρρος μου, και ήτησα άλογα. 'Υστερα από δέκα λεπτά έκρινούσα για τόν πύργο.

Τ' ό άνηρημάδα τ' ό πυροσβέστη.

ήθελε, κάτσε... Κάτσε κι' δ' είσαι καλωσορισμένη...

«'Υστερ' από τ' ό λόγια αυτά, μ' άγκάλιασε, και ξαναπήρε στη στιγμή εκείνο τ' ό έξωτερικό της ψυχραιμίας που τόσες φορές μ' είχε τρούμαζε περισσότερο κι' από τ' ό π' ό εξαγοιωμένο πρόσωπο...

★

Λίγο-λίγο, αυτή η παγωμένη μάσκα που φορούσε στο πρόσωπό του δ' κόμης, άρχισε να λιώνη. Μόνος του μ' ώδηγησε στο διαμέρισμα που μου προώριζε. 'Ηταν μιά κάμαρα έπιπλωμένη σε στυλ Λουδοβίκου 15ου. 'Εκεί, μου ήτησε συγγνώμη για τόν τρόπο τήν ύποδοχής του. 'Η έκπληξις όμως που τούχε προκάλεσε δ' άποδοχής έρχομής μου, δ' φόβος μήπως στεροβώ τ' ό άπολύτως άναγκαία για δυό δολοφονίες μήνες μέσα σ' αυτό τόν παλιό χτίριο, τ' ό προκαλέσανε στενοχώρια κι' άγανάκτησι. 'Επί τέλους όμως, μιά και τάχα άψηφισ' όλα, δεν πείραζε, και τώρα πια θα προσπαθούσε να μου εξασφαλίση τη διαμονή στον πύργο όσο πιο εύχαιριστή γινότανε. Δυστυχώς είχε κανονίσει για τη μέρα εκείνη ή τήν έπομένη ένα κυνήγι, και θάταν ύποχρεωμένος να μ' άφιση μόνη για μιά-δυό μέρες. Δεν θα δεχόταν όμως ν' αναλάβη καινούργιες υποχρεώσεις τέτοιου είδους κι' η παρουσία ή δική μου θα χοπήσιμε στο μέλλον για μιά πρώτη τάξεως πρόσφασι για να τις άνοιξάι. Τ' ό άπάντησα πως ήταν έντελως έλεύτερος να πάη όπου ήθελε και να κάνη ότι τ' ό άρεσε, και πως δεν είχα έρθε για να ένοχλήσω τις εύχαιριστήσεις του, μ' ό μόνο για να καθυσάσω τήν καρδιά μου, τρούαγμένη από τ' ό κούσματα όλων αυτών των δολοφονιών στην περιοχή. 'Ο κόμης χαμογέλασε...

«'Ημουν κουρασμένη απ' τ' ό ταξίδι, κι' έπεσα και κοιμήθηκα. Στις δυό, δ' κόμης μπήκε στην κάμαρά μου και με ράπτησε. Αν ήθελα να κάνω ένα ύπεροχο περίπατο. 'Η μέρα ήταν ύπεροχη. Δέχτηκα.

«Κατέβηκα στο πάκο, που τ' ό διάσχιζε δ' 'Ορν. Στι μιά δχθη τ' ό μικρού αυτού ποταμού, μιά χαριτωμένη βαρκούλα περιμεινε. Τό σχήμα της ήτανε μακριά απ' τ' ό ένο. Ρώτησα γιατί. 'Ο 'Οράτιος μου άπάντησε πως ήτανε φτιαγμένη σαν τις γλαβανέλικες βαρκές και πως αυτή η κατασκευή της μεγάλωνε πολύ τη γονυροάδα της. Μπήκαμε μέσα, δ' 'Οράτιος, δ' 'Ερρίκος κι' εγώ. 'Ο Μαλαίος έπιασε τ' ό κουπί και προχωρήσαμε γρήγορα, βοηθούμενοι από τ' ό ρεύμα. Μόλις μπήκαμε στη θάλασσα, δ' 'Οράτιος κι' δ' 'Ερρίκος ξετύλιξαν ένα τριγωνικό πανι δεμένο γύρω απ' τόν κατάρτι, και, χωρίς πιά τη βοήθεια των κουπιών, προχωρήσαμε με μιά άσυνήθιστη γονυροάδα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

49

τι του. Θεέ μου! Τι κατάντα είχε αυτή η δική μου!...

Πέρασε μια βδομάδα από την ημέρα του γάμου.

Κι' ένα απόγευμα άδειο εκεί που ο Μάξιμος περπατούσε, βρέθηκε αντίκρου στον Δείνα και την Τάδε.

Κοκκίνισε, ντόπτηκε, τάνασε κι' επί τέλους άφού τους χαιρέτησε, προσπάθησε να δικαιολογηθεί:

— Να με συγχωρήτε που δεν μπόρεσα να παρευρεθώ στους γάμους σας, μα έξορετε, κάτι μου συνέβη και...

Ξεροκάτια κι' ύστερα προσέθεσε άπορημένος τη συνηθισμένη φορά που έλεγε πάντα σε τέτοιες περιπτώσεις:

— Άς είναι... την έχουμένη φορά θα είμαι πιά συνεπής!...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

15.000 ηλεκτρικές λάμπες ΣΕ 54 ΧΡΟΝΙΑ

Η περίεργη συλλογή ενός Αμερικανού

Μολονότι βρισκόμαστε στον αιώνα του ηλεκτισμού, κανείς ωστόσο στην Ευρώπη δεν έσκέφθηκε να κάνει συλλογή από ηλεκτρικές λάμπες! Εύτυχως, βρέθηκε ένας Αμερικανός, που συμπληρώσε αυτό το κενόν. Λέγεται Τσάρλ Σέρο και κατοικεί στο Νιττρόιτ. Σαν καλός πολίτης της χώρας της ελευθερίας, που το άγαλμα της φωτίζει τον κόσμο, είχε την πρωτότυπη ιδέα να μαζέψει 15.000 ηλεκτρικές λάμπες διαφόρων ειδών. Σκοπεύει μάλιστα να ιδρύσει ένα μουσείο, για να μπορεί όλος ο κόσμος να θαυμάζει τα άποκθηστικά του, που καθένα έχει την ιστορία του.

Υπάρχουν στη συλλογή του λάμπες ιστορικές, όπως π. χ. εκείνη που στο φως της ο Προέδρος Ουίλσον καπνίστηκε τα 14 χρόνια της προεδρίας. Διακρούε ως του η εκείνη που φωτίσε το γραφείο του στοατηνού Άϊζενχάουερ τη νύχτα της απόβασης στη Νορμανδία.

Οι λάμπες του είναι κάθε μέγεθος και κάθε έντασης. Η μικρότερη έχει τις διαστάσεις κεφαλιού σπιτιού. Είναι απ' αυτές που χρησιμοποιούνται στις έγχρησες. Η μεγαλύτερη φωτίζει στο μέγεθος μιας νεοκοκκύδας!

Άλλες παρόντων φως όχι δυνατότερο, απ' τις πυρολαμπίδες κι' άλλες — οι λάμπες των προβολέων — φέγγουν έκτυφλωτικά σαν ήλιοι.

Μια λάμπα με απλή ευφά-

νισί έχει κατάρθει το ρεκόρ της μακροδιόπτως: Έπί 45 χρόνια, φώτιζε πιστά μια βιβλιοθήκη. Κι' είχε ακόμα σε κατάσταση λειτουργίας, μολονότι έχει άποστρατευθεί. Το ρεκόρ αντοχής ανήκει σε μια άλλη λάμπα, που έπεσε από ύψος 100 μέτρων, σε μια έκρηξη, χωρίς να πάθη το παραμικρό!

Η συλλογή του Τσάρλ Σέρο περιλαμβάνει επίσης και λάμπες «φονικές». Μια απ' αυτές προκάλεσε το θάνατο μιας αγέλαδας! Ένώ το ζωοβοσκόταν με τα πόδια του βουτηγμένα στο νερό, κίνησε την περιέργειά του το φως της λάμπας, που ήταν στερεωμένη πάνω σ' έναν πάσσαλο. Δοκίμασε να τη δαγκώσει κι' έπαθε ηλεκτροπληξία!

Το ανατριχιαστικώτερο «κουμάτι» της συλλογής είναι μια μικρή λάμπα, που χρησιμοποιήθηκε για πολύ καιρό στην εγκάτασσι της ηλεκτρικής πολυθρόνας του Σίνγκ-Σίνγκ.

Υπάρχουν επίσης στη συλλογή μερικά ιστορικά λαμπάκια ηλεκτρικών φαναριών, όπως π. χ. εκείνου που βρέθηκε πάνω στο γκάγκστερ Ντίλινγκερ, το «δημόσιο κίνδυνο Νο 1», όταν τον σκότωσαν οι αστυνομικοί, το 1934, στην έκδοση ενός κινηματογράφου. Άλλα τέτοια λαμπάκια υπάρχουν τα... έπαγγελιαστικά ένοχληα λωποδυτών, που πιάσθηκαν την ώρα της «δουλειάς».

Οι επισκέπτες του μουσείου Σέρο, που θαχουν περάσει τα 35 χρόνια της ηλικίας τους, θα σταματούν ασφαλώς με συγκίνηση έμπρός σε μια λάμπα 15 κηρών. Είναι αυτή που φωτίσε το κοιμηδόνιο του Ροδόλφου Βαλεντίνο. Οι άντρες πάλι θα δίνουν ίσως ιδιαίτερα προσοχή σε μια άλλη λάμπα, που προέρχεται από ένα καμαρίνι της Μπίονς Πίκφορντ.

Η «ιστορικώτερη» απ' όλες είναι μια αυθεντική λάμπα Έντισον, η δεύτερη που βγήκε απ' το εργαστήριο του διασημού αυτού έφευρέτου. Όσο για την πρώτη, την είχε σπάσει ο ίδιος ο Έντισον, για να εξακριβώσει γιατί είχε καί.

Ο Σέρο είναι σήμερα 60 ετών. Άρχισε να καταστίζει τη συλλογή του απ' τα 6 χρόνια του. Μια μέρα, είδε τη υπέροχη του έτοιμη να πετάξει μια καυμένη λάμπα. Σκέφθηκε τότε ότι αξίζει να φυλάξει ένα τέτοιο ύφασο πράγμα. Κι' απ' το τυχαίο αυτό περιστατικό γεννήθηκε σιγά-σιγά η πρωτότυπη μανία του κι' η μοναδική στον κόσμο συλλογή του.

ΘΗΣΑΥΡΟΙ απ' τὰ σπλάχνα τῆς γῆς

Η άερατη άκτινοβολία των πετρελίων

Χαράς ευαγγέλια γι' αυτούς που αγαπούν τα πολύτιμα πετρελία... και που είναι σε θέση να τ' άποκτήσουν! Προμηνύεται έντατική εξαγωγή διαμαντιών απ' την Αφρική και ρουμινιτών απ' την Ασία. Οι λαμπροί αυτοί θησαυροί θα βγουν απ' τα σκετενά σπλάχνα της γης, για να στολίσουν ώριους λαιμούς, υπράτσα, αυτιά, δάκτυλα...

Ένας Άγγλος νεώλυνος 39 ετών, ο καθήνκτης Ουίλλιαμσον, ανακάλυψε στην Ταγκανίκα ένα κοιτάσμα διαμαντιών, που είναι πιθανότατα το πλουσιώτερο όλως της Νοτίου Αφρικής. Μόλις έγινε γνωστή η ανακάλυψις, μια μεγάλη εταιρία αδερματωρυχείων του πρόσφερε 2 εκατομμύρια λίρες, για ν' αγοράσει τα δικαιώματά του στην περιοχή εκείνη. Άλλα ο καθήνκτης αρνήθηκε, έχοντας υπ' όψει του ότι τα αδερματωρυχεία του Κιμπέρλεϊ απέδωσαν σε 60 χρόνια κέρδη 340 εκατομμυρίων λίρών!

Εκτός όμως απ' τις μεγάλες εταιρείες ενδιαφέρονται για το νέο κοιτάσμα κι' οι θάγενεις της περιφέρειας. Οι μαύροι αυτοί έχουν αρχίσει να ζυπνούν. Οι άρχηνοί τους παρακολουθούν τα πρακτικά των συνεδριάσεων του Ο.Η.Ε. κι' έχουν εξακριβώσει ότι, επειδή η Ταγκανίκα είναι πρώην γερμανική αποικία υπό βρετανικήν έντολην, οι θάγενεις έχουν δικαίωμα στους θησαυρούς του εδάφους της. Με μια αναφορά τους λοιπόν προς τον Άγγλο υπουργο των Αποικιών, τονίζουν ότι τα διαμάντια της Ταγκανίκας ανήκουν στα 4 έ. κατομμύρια των μεθρών κατοίκων της κι' ότι αυτοί μόνο πρέπει να τα εκμεταλλεύονται.

Ός ότου λυθεί το πολυπλοκό και σοβαρό αυτό ζήτημα, ο Ουίλλιαμσον θνάζει κάθε μήνα απ' το κοιτάσμα του διαμάντια αξίας 155.000 λίρών. Σημειώτεον δε ότι ως τώρα δεν έχει σκάψει τη γη, παρά μόνον σε βάθος 60 — 80 πόντων...

Άκουμ πολυτιμώτερα και σπανιότερα απ' τα διαμάντια είναι τα ρουμινία. Αυτά βγαίνουν προ πάντων στην κοιλάδα Μονγκόκ της Βιρμανίας. Άγγλοι, Αμερικανοί, Ινδοί, Κινέζοι, Άρμενίοι, φτάνουν κάθε μέρα και πιο πολλοί στο καινούργιο αυτό Έλδωράδο. Όλοι ζητούν να τους παραχωρηθούν δικαιώματα εκμεταλλεύσεως ενός κοιμητιού εδάφους.

Η εκμετάλλευσις αυτή γίνεται άκουμ με πρωτόγονο τρόπο. Καθώς το υπέδαφος είναι παντού γεμάτο ρουμινία, οι θάγενεις ανοίγουν πηγάδια όπου δηποτε στα χωράφια, στις αυλές των σπιτιών... Κάθε πηγάδι έχει βάθος 15-20 μέτρων κι' επφάνεια μικρότερη από ένα τετραγωνικό μέτρο, με τα τοιχώματά του στερεωμένα πρόχειρα ώστε να μη γκρεμίζονται. Είναι τόσο στενό, ώστε δεν μπορεί κανείς να κατεβεί με σκάλα. Ένας εργάτης σκαβεί στο βυθό του, φέρνοντας ένα είδος μεταλλικής κασκας για να προφυλάσσει απ' τις πέτρες που πέφτουν κάπου-κάπου από ψηλά. Καθισμένος στις φτέρνες του, ανεβοκατεβαίνει τη σκαπάνη του ανάμεσα στα γονατά του ως ότου γεμίσει ένα ζευγάρι.

Ένας βυθός του ανεβαίνει κοπόπιν ως επάνω στο ζευγάρι κι' ένας άλλος το αδειάζει δίπλα στην τρύπα. Έπειτα ο σωρός αυτός μεταφέρεται μέσα απ' μια μικρή στέγνα, όπου ξεπλένεται με όρη, με το νερό που φέρνει ως εκεί ένας σωλήνας από καλαμιά μπαμπού. Το ρεύμα του νερού παραωρεί το χώμα, ενώ τα ρουμινία, σαν βαρύτερα, κατακαθίζονται στον βυθό της δεξαμενής.

Οι πολυτιμες αυτές πέτρες πωλούνται σε μια υπαίθρια αγορά. Πωληταί κι' αγορασταί, καθισμένοι στις φτέρνες τους, συζητούν επί ολόκληρες ώρες, θλασπιούν, φωνάζουν, ορκίζονται, ως ότου κλείσουν τη συμφωνία.

Τώρα όμως προβλέπεται ότι θ' αλλάξει σύντομα εύη ή κατάσταση. Θα δημιουργηθούν μεγάλα, συγχρονισμένα κι' ηλεκτροφωτιστά όρυκεία, που θα εργάζονται μέρα και νύχτα και θάνα εφωδιασμένα μ' όλες τις τελευταίες τεχνικές τελειοποιήσεις. Κι' έτσι τα ρουμινία θα γίνουν άθροονωτερα και συνεπώς φθηνότερα στις πανκόμιες αγορές.

Έν τω μεταξύ, ένας Γάλλος «ραδιοισθητικός» ο κ. Λεσούρ, που έχει γίνει διάσημος στο είδος του, αναλαμβάνει να καθοδηγήσει κάθε γυναίκα στην έκλυνη των κατάλληλων κοσμημάτων. Όπως έζηγει ο ίδιος, οι πολυτιμες πέτρες εκπέμπουν μια άορατη ακτινοβολία, που έχει έντονη επίδρασι στον οργανισμό εκείνου που τις φορεί. Η επίδρασι αυτή δεν είναι όμοια σ' όλους τους ανθρώπους. Τα διαμάντια π. χ. είναι ωφέλιμα σε πολλούς και βλαβερά σε άλλους. Το ίδιο συμβαίνει και με όλες τις άλλες πολυτιμες πέτρες. Κάθε άνθρωπος λοιπόν πρέπει να έρει να διαλέγη τις πέτρες που ταιριάζουν στην ιδιοσυγκρασία του.

Ο τρόπος της έκλυνης είναι απλούστατος: Βάζει την κάθε πέτρα πάνω σε μια πλάκα από έβονη και τη σκεπάζει με την παλάμη του. Ένας «ραδιοισθητικός» κρατεί από πάνω το έκκρεμές του. Κι' αναλόγως των παλμών του κι' νήσεων, υποδεικνύει αν η πέτρα εκείνη έχει καλή ή κακή επίδρασι.

Σε ώριμες περιπτώσεις, ιδίως δε σε άρρώστεις, μια ή δυο πέτρες σταματούν τελείως τις κινήσεις του έκκρεμους, προμηνύοντας ότι είναι εξαιρετικά επικίνδυνες.

Η πιοεργότερη περίπτωση που παρουσιάσθηκε σ' όν κ. Λεσούρ, ήταν ενός κολλιέ από ψίλιντι, που το φορούσε μια νέα κοπέλλα. Όταν το κολλιέ αυτό έμνε ανοικτό δεν είχε καμμία απολύτως επίδρασι. Όταν όμως ένωσαντο το φερμουάρ του και αχηματιζόταν ένας κλειστός κύκλος, άρχισε να ένεργη βλαβερά πάνω στην κοπέλλα, η οποία ένοιωσε τότε κάτι σαν πνίξιμο ή σαν έλκρο στράγγαλισμό!

Για πολυτίμους λίθους όμως με παράερες άκτινοβολίες και μοιραίες επίδρασεις στους κοτόχους των, για πετρελία που φέρνουν τον όλεθρο και το θάνατο έχουμε γράψει ως τώρα κατ' επανάληψιν. Ελπίζουμε πάντως, ότι μια μέρα η επιστήμη θα λύσει και το μυστήριο αυτό, όπως έλυσε τόσα και τόσα άλλα μέχρι σήμερα.

Η λέξις «αδύνατον» δεν υφίσταται για την επιστήμη, είπε κάποιος σοφός.

Γιά νά είδῃτε ὡραία σὲ σπιτί

ΣΥΜΦΩΝΑ με μια παλιά πρόληψη, όποιος σηκώνεται το πρωί απ' το κρεβάτι του με το δεξιο πόδι, είναι καλός όλη την ημέρα. Κι' έχει δικη η πρόληψις αυτή, τουλάχιστον αν την πάρουμε με τη μεταφορική σημασία της... Μ' άλλα λόγια, δεν είναι απαραίτητο να προσέχη κανείς ποιο πόδι θα πρωτοβγάλει απ' το κρεβάτι, αλλά να ξυπνή με το χαμόγελο στα χείλη, για να δημιουργη γύρω του μια ατμόσφαιρα αίσιοδοξίας.

1. Αυτό ισχύει ακόμα πιο πολύ για τη γυναίκα, τον κυριώτερο παράγοντα της χαράς του σπιτιού. Για να χαμογελάει όμως μια γυναίκα, πρέπει να νοιώθει πως είναι όμορφη, πρέπει να προσφέρει ένα ευάριστο θέαμα στα μάτια εκείνων που την περιβάλλουν.

2. Όταν η φιλαρέσκεια σας άρχιζει απ' τη στιγμή που θα ξυπνήσετε, θα δημιουργήσετε έτσι γύρω σας μια χαρούμενη ατμόσφαιρα και θα νοιώσετε απ' το πρωί κέφι και θάρρος. Πρώτα απ' όλα, άποφεύγετε να έμφορίζεθε με μπγκουντί. Τα μικρά αυτά μετάλλια τοιμπαδάκια, που ξεπετούν γύρω απ' το κεφάλι, δεν έχουν τίποτε το όραίο. Θυμίζουν πολύ... το σκατζόχοιρο! Άν λοιπόν η φύσις δεν σας έδωσε μαλλιά όντομύ, φοράτε κατ' ανάγκην μπγκουντί, αλλά κρύβετέ τα μ' ένα όραίο μαντήλι δεμένο με χάρι γύρω απ' το κεφάλι σας, έτσι που να κατεβαίνει ως τον τράχηλο και ν' αναδεικνύει το «όραλό» του προσώπου σας.

3. Μη βάφεθε φανταχτερά, μόλις σηκώσε απ' το κρεβάτι. Περάστε μόνο το πρόσωπό σας με καθαρό και δροσερό νερό, ή ακόμη καλύτερα με τριανταφυλλόνερο. Το πρώτο αυτό πλύσιμο θα ωφέληση άπείστετα την έπιδερμίδα σας, απαλλάσσοντας την απ' τις λιπαρές έκκρίσεις που παράγονται κατά τον ύπνο, και θα δώση στο πρόσωπό σας μια αξιολάτρευτη φρεσκάδα.

4. Μην κάνετε το λάθος να φορήτε στο σπιτί ένα παλιό και φθαρμένο πενιούρα ή μια στραπατσαριμένη μπλούζα. Πρέπει νάσαστε περιποιημένη, ακόμη κι' όταν συνυρίζετε το νοκοκυρί σας ή πλένετε τα πιάτα. Διαλέγετε μια μπλούζα με καρώ ή με γράμμα όχι γτυπητό, ώστε να μη χοιάζεται πολύ συχνά πλύσιμο, είτε ένα πενιούρα από ύφασμα έπιμυέ. Το έπιμυέ λερώνεται λιγώτερο απ' το μονόχρωμο ύφασμα. Πάντως, μόλις η μπλούζα ή το πενιούρα γάσουν τη φρεσκάδα τους τα σπουνίζετε. Περιττό να πούμε ότι το ύφασμά τους πρέπει νάνα «λαδάμυ».

5. Άν κάνετε γοντροδουλειές στο σπιτί σας, προσφύλαξετε τα γέριά σας με παλιά γάντια. Τα βγάτετε όταν τελειώσετε, και τα γέριά σας μένουν πάντα κάτασπρα και περιποιημένα. Άν δεν έχετε τέτοια γάντια, φροντίστε να σκουπίσετε τα γέριά σας, μετά το πλύσιμο των ρούχων ή των πιατών, γιατί η παρατεταμένη επίδρασι του νερού και του σάπουνιού κάνει το δέρμα να ξεραίνεται και να σκάει.

6. Μη φοράτε ποτέ μέσα στο σπιτί παλιές και φθαρμένες παντοφλές. Το θέαμα αυτό είναι αντίαθητικό. Μπορείτε έλλωστε, με μια σόλα από φελό και με μερικά κομμάτια ύφασμα ή κορδέλλα να φτιάσετε μόνη σας όραιότατα παπουτσάκια για το σπιτί.

Η μάσκα ωραιότητας Colax U.S.A.
Διά των παγκοσμίως γνωστών προϊόντων της ΠΟΥΔΡΑ-ΡΟΥΖ & ΚΡΕΜΑ LANTOLINE COLAX
Εξαλείφει το άσκημον και καλλιεργεί το ωραίο

- Δοκιμάστε σήμερα τον ΝΕΟΝ αυτόν ΜΑΛΑΚΤΙΚΟΝ, ΑΝΤΙΖΗΠΤΙΚΟΝ και ΚΑΘΑΡΙΣΤΙΚΟΝ τρόπον μακιγιαρίσματος (Συνάσματος πούδρας, ρουζ και κρέμας λανολίνης) διά να άποκτήσετε την πρόφητη «μάσκα ωραιότητας COLAX» η οποία προλαμβάνει και θεραπεύει όλες τας κακώσεις του δέρματος.
- Πλήρης περιγραφή μακιγιαρίσματος εύρίσκειται έντος του κυτίου της ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ LANTOLINE COLAX.
- Πωλούνται εις τα καλλίτερα Φαρμακεία και Μικροπώλεια.
- Γεν. Άντιστ. Μ. Η. ΦΟΥΝΤΟΥΚΟΣ Κλεισθένους 15. Τηλ. 52416.

να με άκουφέστε;

Ο 'Ιταλός τον καθύψαχε με μια έκφραση χειρονομία. Διφορετικά, δεν θα ήμουν εδω, είπε. Ο κοινός μας φίλος μου είπε ότι είσατε ένας από τους θαυμάσιους του κέντρου της όδου Σαίν - Κλώντ. Γνωρίζετε την κυρία Ζαν;

— Την υπέροχη ιέρεια του νοού όπου έπιγαινα κάθε φορά που οι άσכולες μου μου το έπαιζαν; Έκαμε ο Μάξ. Πως θα μπορούσα να μη την γνωρίζω;

— Και τον Σέν; — Αυτός μου έδωσε το κλειδί της πόρτας και μ' έκαμε να ξαναβρω στο Παρίσι τις απολαύσεις που είχα γνωρίσει άλλοτε στην Κίνα... Άλλα, βλέπετε, η αναγκαστική παραμονή μου στο Λονδίνο με απομάκρυνε από τους καλούς μου φίλους...

— Το μαρτύριό σας κράτησε αρκετά ως τώρα, είπε ο Ρίτσι, κυττάζοντάς τον με συμπάθεια. Το κέντρον όπου πρόκειται να σας οδηγήσω είναι όμοιο και μαλλιάτα ανώτερο από εκείνο που διπύθνε άλλοτε η κυρία Ζαν...

— Άλλοτε; Έκαμε με προσπάθεια έκπληξις ο Μάξ. Τι θέλετε να πείτε; — Άγαππώ μου φίλε, απάντησε ο Ρίτσι, η αστυνομία ανακάλυψε τον κέντρον της όδου Σαίν - Κλώντ.

— Α, δυστυχία μου! φώναξε ο Μάξ. Άν εινε αλήθεια αυτό που μου λέτε, δεν θα ξαναγυρίσω ποτέ στο Παρίσι! — Δεν πρέπει να σας τρομάζει η πληροφορία που σας έδωκα, είπε ο Ρίτσι. Γιατί θα μπορούσα να έρχεσθε, κάθε τόσο στο Λονδίνο. Το ταξίδι είναι πολύ εύκολο σήμερα. Το ίδιο κάνουν και μερικοί πελάτες μας από τις Βρυξέλλες, το Άμστερνταμ, τη Στοκχόλμη...

— Καταλαβαίνετε, είπε ο Μάξ, ότι δεν θα μπορούσα να πηγαίνω σε μερικά λαϊκά κέντρα, όπως αυτά που βρίσκονται στο Καλαί ή στη Διέππη... Το κέντρον που διπύθνε η κυρία Ζαν ήταν για ένα κοινό που εξελιγμένο...

— Παρόμοια κέντρα υπάρχουν στις περισσότερες από τις μεγάλες πόλεις της Ευρώπης, στην Ασία, στην Αφρική και στην Αμερική ακόμη, είπε ο Ρίτσι. Η εστία όλων αυτών των κέντρων βρίσκεται στο Πεκίνο και οι άνθρωποι που τα διευθύνει έχει προλάβει κι' έχει ρυθμίσει τα πάντα με απάραμύλη τέχνη.

— Ενώσειτε τον κύριο Κίνγκ; Έκαμε ο Μάξ. — Ακριβώς, απάντησε ο Ρίτσι. Έναν τόσο ειλικρινούς θαυμαστή στην φωνή του. Πρέπει να ζήρετε ότι η ανακάλυψις του κέντρου της όδου Σαίν - Κλώντ δεν είχε καμμία δυσάρεστη συνέπεια να τις άλλες εγκαταστάσεις μας. Γιατί κάθε μια είχε ανεξάρτητη και δεν είχε καμμία σχέση με τις άλλες. Άλλ' όλες εργάζονταν και αναπτύσσονταν κάτω από τη ζωνόνο πυρή του κυρίου Κίνγκ που εινε παντού, χωρίς να βρίσκεται πουθενά...

— Πόσο θα ήθελα να έβλεπα αυτόν τον καταπληκτικόν άνθρωπο! είπεν ο Μάξ. — Μια έκφρασις τρόμου, που κανείς δεν θα μπορούσε να πηάν ήταν πραγματικός ή προσηποϊτής, απλώθηκε πάνω στο πρόσωπο του Ρίτσι.

— Να ιδείτε τον κύριο Κίνγκ; Έκαμε. Άγαππώ μου φίλε, σας ορκίζομαι ο' ότι πολυτιμώτερο έχω στον κόσμο ότι εγώ που είμαι ένας από τους ιδρυτάς του κεντρικού καταστήματος του Πεκίνου δεν είδα ποτέ μου τον κύριο Κίνγκ!

— Εινε αθάνατος, λοιπόν και για τους κυριώτερους από τους συνεργάτες του; — Αυτή εινε η αλήθεια, απάντησε ο Ρίτσι. Κι' αν ακόμη όλες οι διακλαδώσεις της οργανώσεως ανακαλυφθούν, κανείς δεν θα μπορούσε να βρη

τον κύριο Κίνγκ, που θα έμενε ένα απλό όνομα.

Ο Μάξ κατάλαβε πως θα ήταν αδύνατον να μάθι τίποτε άλλο γι' αυτό το ζήτημα από τον συνομιλητή του.

— Θα μπορούσατε να με οδηγήσετε... αμέσως στο κέντρον που μου είπατε; ρώτησε. — Καί σήμερα αν θέλετε, απάντησε ο Ρίτσι. Θα σας παρουσιάσω στον διευθυντή του, τον κύριο Χό - Πίν, που εινε ένας πολύ μορφωμένος Κινέζος και διπλωματούχος του Πανεπιστημίου του Πεκίνου.

— Θαυμάσια! είπεν ο Μάξ. Θα πρέπει όμως να σας εξομολογηθώ ότι τα χρηματικά μου μέσα δεν εινε απεριόριστα αυτή τη στιγμή... Περιμένω από το Παρίσι μια έπιταγή, που δεν έφθασε ακόμη... Θα πρέπει, λοιπόν, η τιμή που θα μου ζητήσετε να μην εινε υπερβολική...

Το μέτωπο του Ρίτσι σκοτεινιάσε λίγο. — Οι τιμές μας εδώ εινε λιγότερο μεγάλες από ό,τι στο Παρίσι, είπε. Εισοτήματα πενήντα λίρες ως δικαίωμα έγγραφης και άλλες πενήντα λίρες ως έπιταγή συνδρομής... Ουσικά κάθε έπισηφίς πληρώνεται ιδιαιτέρως, ανάλογα με τις ημέρες που θα περάσετε στο κέντρον.

— Άλλα δεν πρόκειται να μείνω ένα χρόνο στο Λονδίνο, φώναξε ο Μάξ. Σε δέκα ή δεκαπέντε ημέρες το πολύ, θα φύγω για την Αμερική.

— Τόσο το καλυτέρι! είπεν ο Ρίτσι. Με την ίδια συνδρομή θα μπορούσα να γίνετε δεκάτος σε όλα τα κέντρα που έχουμε στις Ηνωμένες Πολιτείες.

— Εγώ όμως πηγαίνω στη νότιο Αμερική! — Και εκεί θα μπορούσα να σας εξυπηρετήσω, είπεν ο 'Ιταλός. Ένα από τα καλύτερα κέντρα μας βρίσκεται στο Μπουένος - Άιρες.

— Δυστυχώς δεν θα περάσω καθόλου από το Μπουένος. Άλλω, έκαμε ο Μάξ με προσπάθεια θλίψι. Πρέπει να συνοδεύω έναν όμιλο μεταλλειολόγων ως το Γιουκατάν.

— Λυπούμαι, είπεν ο Ρίτσι. Όπωςδήποτε, μπορείτε να επιμεληθώ από την παραμονή σας στο Λονδίνο.

— Ναί, αλλά η τιμή που μου ζητάτε εινε υπέρογκη, αφού δεν θα έχω όλα τα πλεονεκτήματα που παρέχει αυτή η έγγραφη διαμαρτυρήθηκε ο Μάξ. Αυτό δεν εινε σωστό.

Ο Ρίτσι φανόταν στενοχωρημένος. Από την περιγραφή που του είχε κάνει ο σέρ Μπριαν Μάλπας είχε φαντασθεί ότι θα καθάρωνε να αποσπασί ένα σεβάστο ποσό από τον κοινόλογιο αυτόν πελάτη.

— Θα φανώ συγκαταβατικός, είπεν στο τέλος. Εισάστε συμφωνίας να πληρώσετε είκοσι πέντε λίρες για δύο έπισκέψεις.

— Θαυμάσια! φώναξε ο Γάλλος, που κατάλαβε ότι δεν θα μπορούσε να επιτύχη μεγαλύτερη ελάττωσι της τιμής. Θέλετε να σας δώσω ένα ταξί;

— Κατέτε λάθος, φίλε μου, είπεν ο Ρίτσι. Δεν είμαι εγώ εκείνος που εισπράττει τα χρήματα. Θα κανονίσετε αυτό το ζήτημα με τον κύριο Χό - Πίν. Άλλω, πρέπει να σας κάμω γνωστό ότι η πληρωμή δεν γίνεται με ταξί. Θα πρέπει να έχετε αυτά τα χρήματα σε μετρητά.

— Αυτό μου εινε πολύ εύκολο, είπεν ο Μάξ. Πότε λοιπόν θα με οδηγήσετε στον κύριο Χό - Πίν; — Απόψε, απάντησε ο Ρίτσι. Θα σας συναντήσω στις έννέα στο Πικαντίλλυ Ταίρκους, εμπρός στην είσοδο του περιπτέρου.

— Δεν ξέρω πως να σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου, του είπεν ο Μάξ, καθώς του έσφιγγε το χέρι για να τον αποχαιρετήση. — Όταν έμεινε μόνος κύτταξε το πρόσωπό του στον καθρέ-

φτη και γέλασε βλέποντας την παράξενη έκφραση που είχε έπειτα από το μικρό μακινιάζ, που είχε κάνει πρώττερα.

— Υπάρχουν, λοιπόν, υποκαταστήματα ο' όλα τα μέρη του κόσμου, ψιθύρισε ανάμεσα στα δόντια του. Και για την ανακάλυψι τους θα χρειαζόταν ένας ολόκληρος χρόνος και πεντακόσιοι τουλάχιστον ικανοί ντέκτεκτιβ. Γι' αυτό θα ήταν προτιμώτερο να σκοτώση κανείς την άραχνη που διευθύνει όλες αυτές τις έπιχειρήσεις, στήσει τα δίκτυα της και απομυζά το αίμα τώων ανθρώπων.

— Επειτα, ο άνεμος θα διασκορπίση τους ίστους της!

Το πέταγμα στους αιθέρες

Ο Μάξ σημείωσε στο καρνέ του μερικά πράγματα που του είχαν φανή ενδιαφέροντα, από τη συνομιλία που είχε με τον Τζιόβαννι Ρίτσι.

Είχε φθάσει ως τώρα ο' ένα αποτέλεσμα που ήταν ανώτερο από τις προσδοκίες του. Μερικά περιστατικά τον είχαν εξαιρετικά ευνοήσει. Άλλ' οι δυσκολίες αρχίζουν από αυτό το σημείον.

Η γνωριμία του με τον σέρ Μπριαν Μάλπας και το γεγονός ότι πέρεσε μερικές λεπτομέρειες για τη λειτουργία του κέντρου της όδου Σαίν - Κλώντ στο Παρίσι είχαν εμπνεύσει εμπιστοσύνη στον Ρίτσι, που κάθε άλλο παρά θα μπορούσε να υποπτευθώ ότι ο άνθρωπος που βρίσκονταν μπροστά του δεν ήταν καθόλου ένα από τα θύματα του οπίου.

Πως όμως θα προχωρούσε τώρα; Ο Μάξ ήταν αποφασισμένος να έπιχειρήση το επικίνδυνο πείραμα. Θα πήγαινε στο άντρο, όπου επρόκειτο να τον ο-

δηγήση ο 'Ιταλός. "Επειτα θα έβλεπε...

Το κυριώτερον ήταν να διατηρήση την ψυχραιμία του, για να εινε έτοιμος να αντιμετωπίση κάθε ένδεχομένο.

Στην αρχή, σκέφθηκε να έλδοποιήση τους φίλους του της Σκώτλαντ Γυάρντ. Άλλα κατόπιν άλλαξε γνώμη. Δεν έπρεπε να βιασθώ, γιατί υπήρχε φόβος να κινήση τις υποψίες των ανθρώπων που προσπαθούσε να ξεκαθάσει το παγκινιά τους και τότε όλη του η προσπάθεια θα πηγαίνε κομμένη.

Όχι, ήταν προτιμώτερο να ενεργήση μόνος του. Φυσικά, ο κίνδυνος ήταν πολύ μεγάλος, αλλά ο Μάξ χαμογέλασε κάνοντας τη σκέψη πως βρισκόταν μέσα στο τυχερά που έπαιγανέματος που είχε διαλέξει.

Λίγη ώρα αργότερα, έπεφτε στο κρεβάτι του για να κοιμηθώ. "Ετσι, θα διατηρούσε ακαίριες τις δυνάμεις του για τη νύχτα.

Όταν ξύπνησε, έκαμε με μεγάλη προσοχή την τουαλέτα του, έπρεπε ένα ελαφρό φαγητό και κατόπιν έφυγε για το ραντεβού που του είχε δώσει ο Ρίτσι.

Ο 'Ιταλός τον περίμενε κιάλας. Πέρασε με οικειότητα το χέρι του κάτω από το μπράτσο του Μάξ και κατόπιν φώναξε ένα ταξί και είπεν στο σφύρο: — Στο σταθμό της Βικτόρια.

Όταν έφθασαν εκεί, ο Ρίτσι έδωσε το ταξί και κατόπιν, πιάνοντας και πάλι τον Μάξ από το μπράτσο, άρχισε να προχωρή μαζι του στο πεζοδρόμιο μιας από τις λεωφόρους που κατέληγαν στο σταθμό.

Θα είχαν κάνει κομμάτι διαλυτά ειλικρινής και αυτή τη φορά. Όπως βλέπετε, κύριε Γκαστόν, το συμφέρον το δικό σας και το δικό μας απαιτεί αυτές τις προφυλάξεις.

— Άλλα πως θα κάμω όταν θα έχω ανάγκη να ζητήσω και πάλι τις υπηρεσίες σας; ρώτησε ο Μάξ.

— Μην άνησχετε γι' αυτό, απάντησε ο Ρίτσι. Θα πάρετε στο τηλέφωνο τον αριθμό 18642 και θα δώσετε στον άνθρωπο που θα βρίσκεται στο ακουστικό ένα ραντεβού, ώρα και μέρος. Δεν θα χρειασθώ να πείτε τίποτε άλλο, θα έλθω τότε να σας πάρω, όπως έκαμα και απόψε και θα σας οδηγήσω στο ναό της μεγάλης μας θεάς.

Ο ντέκτεκτιβ άρχισε να καταλαβαίνει ότι είχε να κάμει μια αληθινή αστυνομική οργανωσι, που καθάρωνε να εξαφανίση με μεγάλη επιτηδεότητα τα ίχνη της.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε σε μια στιγμή. Ο Ρίτσι πήδησε αμέσως κάτω και βοήθησε και τον Μάξ να κατεβή επίσης.

Βρισκόνταν ο' ένα σκοτεινό μέρος, που έμοιαζε σαν μια μεγάλη αυλή.

— Πάστε το χέρι μου, είπεν ο Ρίτσι. Πέρασαν έπειτα από μια χαμηλή πόρτα και άρχισαν να καταβαίνουν μερικά σκαλοπάτια. Μια αδύνατη λάμψη, που δυνάμωνε ολοένα, έρχόταν από το κάτω μέρος.

Μερικά λεπτά αργότερα, είχαν φθάσει στον προθάλαμο του υπογείου κέντρου, με το αχνό χρυσό δράκοντος και το μεγάλο βάρο με τις πολυρριμικές παταρούνες.

Ο Χό - Πίν υποκλίθηκε μπροστά στον έπισκεπτή. — Σας παρουσιάζω τον κύριο Χό - Πίν, που θα εινε ευτυχής να σας προσφέρει τις υπηρεσίες του, είπεν ο 'Ιταλός. — Καλώς ήρθατε, κύριε Γκαστόν, έκαμε ο Κινέζος, με τη

να ιδώ τον αριθμό αυτού του αυτοκινήτου.

Άλλ' ο Ρίτσι δεν του έδωσε τον αριθμό. Τον έσπρωξε αμέσως μέσα και ο σφύρος ξεκίνησε την ίδια στιγμή.

Τα στήθ του αυτοκινήτου ήσαν κατεδαμμένα. "Ετσι, ήταν αδύνατο στον Μάξ να καταλάβη ποιά διευθύνει ακολουθούσαν.

— Πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμην για όλες αυτές τις προφυλάξεις, είπεν ο Ρίτσι. Άλλ' ως τώρα αποδείχθηκαν πολύ ωφέλιμες. Στην περίπτωση που θα συνέβαινε κάτι, μια αστυνομική έρευνα, ως πούμε, ο πελάτης δεν θα βρισκόταν στην ανάγκη να πη ψέματα.

— Δεν σας καταλαβαίνω, έκαμε ο Μάξ. — Και όμως το πράγμα εινε πολύ απλό, συνέχισε ο 'Ιταλός. "Ας υποθέσωμε ότι η αστυνομία παρακολουθεί έναν από τους πελάτες μας, πράγμα που δεν εινε αδύνατον και καταρθώνει να ανακαλύψη μερικά πράγματα. Σε μια τέτοια περίπτωση, ένα κομμάτι του μηχανισμού μας θα γίνη άχρηστο και θα πρέπει να αντικατασταθώ με άλλο, αλλά η υπολοιπή οργανωσις δεν έχει να πάθει τίποτε. Σκεφθήτε, λοιπόν: οι αστυνομικοί θα ρωτήσουν τον πελάτη, όπως συνέβη μερικές φορές ως τώρα: "Γνωρίζετε τον κύριο Κίνγκ;" "Εκείνος έ' απάντηση με απόλυτη ειλικρίνεια ότι δεν τον είδε ποτέ από μάτια του. Το ίδιο θα συμβή αν τον ρωτήσουν: "Που βρίσκεται το κέντρον, όπου έχετε πάει πολλές φορές ως τώρα;" "Εκείνος θ' απαντήση και πάλι: "Δεν ξέρω" και θα εινε απόλυτα ειλικρινής και αυτή τη φορά.

Όπως βλέπετε, κύριε Γκαστόν, το συμφέρον το δικό σας και το δικό μας απαιτεί αυτές τις προφυλάξεις.

— Άλλα πως θα κάμω όταν θα έχω ανάγκη να ζητήσω και πάλι τις υπηρεσίες σας; ρώτησε ο Μάξ.

— Μην άνησχετε γι' αυτό, απάντησε ο Ρίτσι. Θα πάρετε στο τηλέφωνο τον αριθμό 18642 και θα δώσετε στον άνθρωπο που θα βρίσκεται στο ακουστικό ένα ραντεβού, ώρα και μέρος. Δεν θα χρειασθώ να πείτε τίποτε άλλο, θα έλθω τότε να σας πάρω, όπως έκαμα και απόψε και θα σας οδηγήσω στο ναό της μεγάλης μας θεάς.

Ο ντέκτεκτιβ άρχισε να καταλαβαίνει ότι είχε να κάμει μια αληθινή αστυνομική οργανωσι, που καθάρωνε να εξαφανίση με μεγάλη επιτηδεότητα τα ίχνη της.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε σε μια στιγμή. Ο Ρίτσι πήδησε αμέσως κάτω και βοήθησε και τον Μάξ να κατεβή επίσης.

Βρισκόνταν ο' ένα σκοτεινό μέρος, που έμοιαζε σαν μια μεγάλη αυλή.

— Πάστε το χέρι μου, είπεν ο Ρίτσι. Πέρασαν έπειτα από μια χαμηλή πόρτα και άρχισαν να καταβαίνουν μερικά σκαλοπάτια. Μια αδύνατη λάμψη, που δυνάμωνε ολοένα, έρχόταν από το κάτω μέρος.

Μερικά λεπτά αργότερα, είχαν φθάσει στον προθάλαμο του υπογείου κέντρου, με το αχνό χρυσό δράκοντος και το μεγάλο βάρο με τις πολυρριμικές παταρούνες.

Ο Χό - Πίν υποκλίθηκε μπροστά στον έπισκεπτή. — Σας παρουσιάζω τον κύριο Χό - Πίν, που θα εινε ευτυχής να σας προσφέρει τις υπηρεσίες του, είπεν ο 'Ιταλός. — Καλώς ήρθατε, κύριε Γκαστόν, έκαμε ο Κινέζος, με τη

να ιδώ τον αριθμό αυτού του αυτοκινήτου.

Άλλ' ο Ρίτσι δεν του έδωσε τον αριθμό. Τον έσπρωξε αμέσως μέσα και ο σφύρος ξεκίνησε την ίδια στιγμή.

Τα στήθ του αυτοκινήτου ήσαν κατεδαμμένα. "Ετσι, ήταν αδύνατο στον Μάξ να καταλάβη ποιά διευθύνει ακολουθούσαν.

μονότον και μεταλλική φωνή του. "Εαν κατάλαβα καλά, θα πρέπει να καταβάλετε μια συνδρομή από είκοσι πέντε λίρες.

Σταμάτησε, υποκλίθηκε και πάλι και περίμενε.

Ο Μάξ έβγαλε το ποσό από την τσέπη του και το άπλωσε ο' ένα μικρό τραπέζι.

Ο Χό - Πίν υποκλίθηκε άλλη μια φορά και έδειξε με το χέρι του μια ανοικτή πόρτα στο βάθος.

— Καληνύχτα, κύριε Γκαστόν, φώναξε ο Ρίτσι, που πηγε να καθήση ο' ένα από τα ντινάνια.

— Καληνύχτα, αγαππητέ φίλε, απάντησε ο Γάλλος. — Ο Μάξ ακολουθούσε τον Κινέζο, που τον ώδηγησε σε ένα από τα δωμάτια του συγκροτήματος Α.

— Μπορείτε να ετοιμασθήτε για το πέταγμα σας στους αιθέρες, είπεν ο Χό - Πίν. "Επειτα από ένα τέταρτο θα σας στείλω τα φτερά σας.

"Επειτα βγήκε από το δωμάτιο. Κλεινόντας πίσω του την πόρτα.

Ο Ρίτσι βρισκόταν πάντα στον προθάλαμο.

— Υποθέτω ότι τον βάλατε στο δοκιμαστικό θάλαμο; είπεν, βλέποντας τον Κινέζο να έρχεται προς το μέρος του.

— Φυσικά, αφού έρχεται εδώ για πρώτη φορά απάντησε ο Χό - Πίν. "Ο κύριος Κίνγκ θα έλθηρη ίσως να τον ιδώ με τα ίδια του τα μάτια...

Τα χαρακτηριστικά των δύο αυτών ανθρώπων σφικτικαν για ένα δευτερόλεπτο. Γιατί, μ' όλο που ήταν οι στενότεροι συνεργάτες του, ο μυστηριώδης κύριος Κίνγκ ενέπνεε και στους δυο ένα αλλόκοτο τρόπο.

Μια έφιαλτική νύχτα

Ο Μάξ κατάλαβε ότι έπρεπε να γυυθώ και να πέση στο χαμηλό κρεβάτι που βρισκόταν στο βάθος του δωματίου.

Μερικά λεπτά αργότερα, ο Σαίντ, ντυμένος ολόκληρος, έβγαλε από τα σανδάλια του που ήταν κακκίνα, υπήκε μέσα φέρνοντας πάνω μ' έναν ασπρηνίο δίσκο τα συνεργα, που ήταν απαραίτητα για το πέταγμα στους αιθέρες.

Απόθεσε αυτό το δίσκο πάνω στο τραπέζι, που βρισκόταν πλάι στο χαμηλό κρεβάτι και έπειτα άρχισε να ετοιμάη την πίπα του Μάξ.

Είχαν ανοίξει ένα μικρό κουτί λάκα και με μια μακρά βελόνα έβγαζε από αυτό μια μαυριδερή και πηχτή ουσία. Καθώς στριφνούριζε με μεγάλη επιτηδεότητα τη βελόνα, το όπιο οχημάτιζε μια μικρή σφαίρα στην άκρη της.

ΕΝΑΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ ΜΕΣΑ Σ' ΕΝΑ ΚΑΡΠΟΥΖΙ!

Κατά την εκφόρτωση ενός καμιονιού με φρούτα στη Νέα Υόρκη, ένας από τους εκφορτωτές είχε την περιέργη και καθόλου ευχάριστη έκπληξις να βρη ένα μικρόν κροκοδείλιο μέσα σ' ένα καρπούζι. Το ζώον είχε ανοίξει μια τρύπα στη φλούδα του καρπουζιού και είχε κρυφθώ μέσα σ' αυτό. "Ετσι που ήταν αδύνατο να υποπτευθώ κανείς την παρουσία του εκεί μέσα!

ΕΙΧΕ ΠΑΙΔΙΑ Ο ΧΙΤΛΕΡ;

Φήμες, μυστήρια, τερατολογίες

Εινε δυστυχώς μια πικρή αλήθεια, κάθε μέρα και πιο φανερά, ότι δεν πρέπει να πιστεύη κανείς όλα όσα δημοσιεύονται στις εφημερίδες. Θέλετε χαοκτικριστικώτερη απόδειξις; απ' το παράδειγμα των απογόνων του Χίτλερ;... "Η φωνησις των Άγγλων, Αμερικανών, Γάλλων, Ιταλών και Ρώσων δημοσιογράφων έχει οργιάσει ακανόντως επί δύο χρόνια γυρω από το συταρακτικό αυτό ερώτημα: "Άφισε η όχι παιδιά ο ύφερ;

Οι ζένες εφημερίδες έχουν προσφέρει ως τώρα στους αναγνώστες τους είκοσι διάφορες "αποκαλύψεις", τη μία περιεργότερη απ' την άλλη. Το ρεκόρ της εξωφρενικότητας ανήκει σ' ένα Ιταλικό φύλλο, το "Μεσσατζέρο" της Ρώμης. Μια μέρα, η εφημερίδα αυτή δημοσίευσε ένα τετράστιχο άρθρο με χτυπημένες τίτλους: "Συνταγματικά αποκαλύψεις του σφύρου του Χίτλερ". Βεβαίως σ' αυτό οι ύφερ ήταν...

... γυναικά κι' ότι είχε φέρει στον κόσμο δυο φορές από ένα υγιαιότατο μωράκι! Πρόσθετε ακόμη ότι είχε στείλει άμεσως τα παιδιά της στην Ανατολική Πρωσία, όπου υπάρχουν ως γνωστόν οι ευπρόσθετες και υγιεινότερες παραμονές της Γερμανίας... Όσο για το μυστακάκι της... Χίτλερινας, η εφημερίδα παρέλειψε να κάνει λόγο. Κατά τη θεωρία της όμως, πρέπει να παραδεχθώμε πως ήταν ψεύτικο...

Άλλη Ιταλική εφημερίδα, η "Ουνιάτα", έγραφε ότι ένας ρεπόρτερ της είχε ανακαλύψει στο Τυρόλο δυο διδυμούς αδελφούς, τον Καρλ και το Μάξ Χίτλερ, κληρούς των παρνομων ερώτων του ύφερ και... τις Λίλι Μαρλέν! Κι' οι αναγνώστες της τόχαφαν, μη ζερόντας ασφαλώς ότι η Λίλι Μαρλιν δεν ήταν ποινικιακό πρόσωπο, αλλά η φανταστική ηρωίδα του ομώνυμου τραγουδιού!

Οι αμερικανικές (ηληροφορίες) φανότουσαν τουλάχιστον πιο αληθοφάνεις. Μερικές απ' αυτές έκαμαν λόγο για το μικρό Χάινριχ, το μόνο πιθανό παιδί του ύφερ, που εμφανιόθηκε πέρσι στην γαλλική ζώνη της Γερμανίας. Άλλες έγραψαν ότι τέσσερες κόρες του Χίτλερ, η Μπέττι, η Χίλντα, η Ίρμα κι' η Μπετίνα, βρισκόντουσαν σ' ένα μοναστήρι της Παμερανίας, όπου τις ανέτρεφαν οι καλόγεροι. Προσέβααν ακόμη ότι οι γιατροί είχαν πάρει αιμα απ' αυτές τις τέσσερες μικρές, το είχαν συγκρίνει μ' ένα δείγμα αίματος του ύφερ, που το είχαν βρη σε μια μεγάλη κλινική του Βερολίνου, κι' είχαν πεισθώ έτσι ότι ήταν πράγματι κόρες του Χίτλερ και κάποιος άγνωστος μελαχροινός δυτικός τύπου.

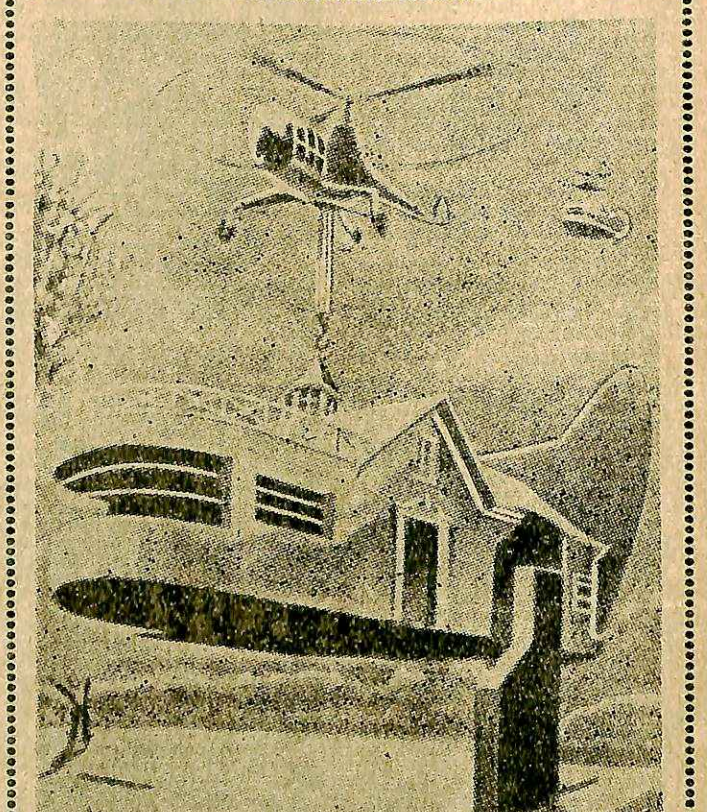
Το μεγάλο περίοδιο ("Λάιφ") ανέθεσε σε τρεις από τους ικανωτέρους ρεπόρτερ του να διαφωτίσουν αυτό το μυστήριο. Καθένας τους έρραδθηκε διαφορετικά κι' ανεξάρτητα απ' τους άλλους. Και το αποτέλεσμα ήταν να προστεθούν στη συλλογή πέντε ακόμη υποθετικά παιδιά του Χίτλερ, που το ένα τους ήταν 24 έτων, το άλλο 17 και... άλλοι δυο, κι' ένα τρίτο 2½ ετών!

Άλλα κι' οι Γάλλοι δεν υπέρβησαν σε φαντασία. Κάθε τόσο ανακαλύπτουν καινούργια παιδιά του Χίτλερ, ναιμία και νόθα... "Η τελευταία επινόησις μιας απ' αυτές εινε ο μικρός Μάξ, γυιός του ύφερ και της νοσητερικής κυρίας Γκαίμπελς! Άλλες έχουν γραφεί ότι ο Χίτλερ εινε πατέρας απ' την κ. Γκαίρινγκ, η τη διδα Χίμλερ, η τη διδα Άντρεσκο... "Η Ρωσία αντιμετώπιζε σοβαρώτερα το ζήτημα. "Η "Πράβδα" έγραφε μια μέρα:

"Ο Χίτλερ κληρονόμησε στον κόσμο με ανθρώπινο σχήμα, τον δαιμόνα που κατοικούσε μέσα του! "Αν εινε αλήθεια, επιβάλλεται να εξαφανισθώ αυτό το παιδί του Σατανά!" Από τότε, οι σοβιετικές εφημερίδες δεν ζεναγρόνταν τίποτε γι' αυτό το θέμα. Άντισταν αν ο Ρώσος ρεπόρτερ ανακάλυψαν τον περίφημο γυιό του ύφερ...

Θα τελειώσουμε με τον επίσημο λοχισμό ενός Σουηδού δημοσιογράφου. "Οτι ο αληθινός και μόνος γυιός του Χίτλερ εινε ένας απ' τους αρχηγούς του... γερμανικού κομμουνιστικού κόμματος!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια.

ΣΠΙΤΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ...

Αληθινός Ίλιγγος έχει καταλάβει τους Αμερικανούς τεχνικούς. Τελευταία, ένας απ' αυτούς παρουσίασε ένα νέον τύπο ελικοπτέρου, για τη μεταφορά έτοιμων μεταλλικών σπιτιών. Τα σπία αυτά δεν θα μεταφέρονται σε κομμάτια, αλλά συναρμολογμένα στην έντελεια, έτσι που δεν θα υπολείπεται τίποτε άλλο εκτός από το σπιασμό τους. Μ' αυτό τον τρόπο, μια έρημη τοποθεσία θα υπορρή να μεταβληθώ μέσα σε λίγη ώρα σε μια κατοικημένη και άμφορική πόλη.

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ Ζέρσευ αντοχής και έμφωνισής σε δι-κατάστασις και φθνήσις τιμές. ΚΑΛΙΤΣΕΣ γυν. "Αρα, χυμώδης έστρα μόνον δρχ 13,900 (λόγω έποχης ειδικαρία). Αποθήκη ΘΗΣΕΩΣ 17 (πάρδος Κολοκωτρώνη) πλησιον όδου Λέκκα).

Τό κόλπο

Ο Στόκλης ο Τανταλός συναντήθηκε μύτη με μύτη με το φίλο του τον Κιρκό. Του Στόκλη το πρόσωπο ήταν σαν συννεφιασμένος ουρανός.

— Βρέ Κιρκό, ο Θεός σ' έστειλε μπροστά μου! Δάνεισέ μου είκοσι χιλιάδικα.

— Ντέν έχω, γιανδρούμ!

Το ύφος του Κιρκό ήταν τόσο απροσάρκιστο, ώστε ο Στόκλης άλλαξε αμέσως τακτική και σκασμένως στα γέλια του είπε:

— Ήθελα να σε τρομάξω, γιατί ξέρω πως είσαι τσιγκουνιάρης. Θα χοιροκόβω παραγωγικά και είκοσι χιλιάδες, αλλά σκέφθηκα ένα κόλπο που θα με κάνει να τις γλυτώσω προς το παρόν, πρέπει όμως να με βοηθήσεις και σύ.

— Τι θέλεις να κάνω, μπρέ;

— Χωσάτο του ράφτι μου και ύποσχεθηκα να τον ξεφορτώσω σήμερα. Στις δυο ή ώρα θα έλθω στο σπίτι μου. Αχ! τι θα κάμω τώρα; — Να φύγεις, μπρέ, πρίν νάρω. — Ιστέ μπού!

— Για να βάλω τις φωνές να μαζευτή ο μαχαλάς και να γίνω λεζάνι; — Αν ήθελες όμως εσύ να... — Σου λέω υπακαλούμ, τί τέλειες να κάνω;

— Να πάρεις τη θέση μου. Ο ράφτης μου δεν σε γνωρίζει. Όταν λοιπόν έρθει στο σπίτι μου θα του πής ότι κουβάλησα στον άλλη άκρη της «Αθήνας» κι' ότι εσύ είσαι καινούργιος νοικάρης. Ός που να πάει λοιπόν να εξετάσει τη νέα διεύθυνση που θα του δώσης, εγώ εν τω μεταξύ θα βρω λεσά και θα τον πληρώσω.

— Άιντε, μπρέ, για χατήρι ντικό σου, υπονύητα όλοσούν!

Κι' έτσι αποφάσισε, πάντα καλός και πονηρός ο Κιρκό, να παίξει αυτό το παιχνίδι.

Πραγματικώς στις δυο τ' απόγευμα βοσκότανε στο σπίτι του Στόκλη.

— Καλώς τον, του είπε εκείνος, σκέφθηκα ένα πράγμα: Βγάλε το γιόκα σου, και τη γραβάτα σου και κάθισε όπως θα καθόσουνε στο σπίτι σου. Και για να φαίνεσαι ακόμα πιοτερο νοικοκύρης έδω μέσα, πάρε το ευράφι μου κι' άρχισε να ευρίζεσαι. Έτσι ο ράφτης μου θα ξεγελαστή πιο εύκολα. Έγώ θα βαστώ καρσούλι λίγο πιο πέρα και μόλις φύγει θα έλθω και θα πάω με υπεράτι.

— Τσαμπουκ, τσαμπουκ, μπρέ, γιατί ντυθείς έγω. Τακουίτσα ντέν είπα τίποτα και περιμένει έμένα.

Ο Στόκλης έφυγε και μετά πέντε λεπτά χτύπησε η πόρτα.

— Μπουγγιουρούμ! φώναξε ο Κιρκό ο οποίος εκείνη τη στιγμή έκανε τη σαπουνάδα για να ευριστή.

— Η πόρτα άνοιξε, υπήκει ένας κύριος καλοντυμένος και ωστόσο;

— Ο κύριος Στόκλης;

— Πήρε χαλαμπάλικια του και κουβάλησε, γιανδρούμ, απάντησε ο Κιρκό.

— Δέν πειράζει, Θά ήθελα μια έκδούλευσι. Μπορείτε να μου την κάνετε και σεις.

— Τί ντούλεψι να σου κάνω τέλειες;

— Νά, ύστερα από ένα μήνα ο κύριος του επάνω πατώματος φεύγει, επειδή όμως τάχει χαλασμένα με το νοικοκύρη του δεν άφνει κανένα να επισκεφθή το άπαρτιμάν. Εύτυχώς όμως έμαθα ότι τα δωμάτια του επάνω πατώματος είνε ίδια με τα δικά σας. Αν μου δίνετε λοιπόν την άδεια να επισκεφθώ το σπίτι σας, Δέν σας πειράζει πιστεύω;

— Ζαρώ γιόκ, γιανδρούμ. Έλα υπεραμπέρ να το σεριανίσουμε.

— Πρώτα-πρώτα να δώ την κουζίνα. Γιατί η γυναίκα μου την θέλει νάνε μεγάλη.

— Γκέλ, υπακαλούμ, λέει ο Κιρκό κι' άνοιγει την πρώτη πόρτα που βρήκε μπροστά του.

Τί άτυχία όμως, ήταν η κρεββατοκάμαρα!

— Μά, έφεντη μ', είπε άγριομένος ο επισκέπτης, φαίνεται πως δεν ξέρεις καθόλου το σπίτι σου.

— Τζάνουμ, προχτές ήρτα, καινούργιο είμαι, γιανδρούμ, είτε σαστισμένος ο Κιρκό.

— Και αυτό βέβαια θα είνε η τραπεζαρία, είπε ο επισκέπτης δείχνοντας μια πόρτα.

— Ναι, μπέ, είπε μηχανικά ο Κιρκό.

Μά αλλοίμονο, ήταν το... καταφύγιο με τα τρία υπνοδωμάτια!

Αυτή τη φορά έξω φρενών ο επισκέπτης ξεφώνισε:

— Α, μά για να σου πώ, με κοροϊδεύεις; Θέλεις να μιλώσουμε καθαρά; Κατάλαβα πως δεν είσαι καθόλου στο σπίτι σου. Σε άφικε έδω αυτός ο παλάνθρωπος για να με ξεγελάσεις, και να μην πληρωθώ τα ραφτικά μου. Μπράβο, ωρέ, είσαι και σύ ένας άπατενάρος!

Ο φουκαράς ο Κιρκό τάχασε κυριολεκτικώς. Ο επισκέπτης συνέχισε:

— Δέν είμαι έγω όμως κοροϊδο. Θα καθήσω έδω, δεν το κουνάω που νάρθη ο φίλος σου ο Στόκλης.

— Βρέ, άλλωχ υπερανιδεορίν, νέ μπού μπέ; Έγώ υπελά μου βρήκα σήμερα!...

— Αργά το κατάλαβες, φίλε μου. Και τώρα θα σε κρατήσω εκεί που νάρθη και θα σε πάω ύστερα στην αστυνομία να εξηγηθής για τον άτιμο ρόλο που μου έπαιξες.

— Άμάν, άμάν, έγκω νταλαθέρια με αστυνομία ντέν έχω, γιανδρούμ.

— Τότε πρέπει να αντικαταστήσης μέχρι τέλους το φίλο σου το Στόκλη, δηλαδή να μου πληρώσης τα είκοσι χιλιάδικα που έχω να λάβω.

— Μπρέ άλλουνο! υπαταξιλίη κι' με πλερώσω όλοσούμε;

Και σπάρανε και τάρανε απ' το κεράκι του ο φουκαράς ο Κιρκό.

Τέλος, επειδή δεν ήθελε νάχη υπεξήματα και νταλαθέρια με την αστυνομία, έδωσε και του έδωσε δυο δεκαχίλιαρα. Κι' έτσι ο τετραπέρατος Στόκλης κατόρθωσε με τη συνενοχή του ράφτι του να πάρουμε είκοσι χιλιάδικα του καυμένου του Κιρκό, που φτούσε και βλαστημούσε κι' έλεγε:

— Βά! Βά! καλώσύνη να κάνω ήτελα, άμα έσέκ κιμπί πλερώσα πιο ταυάμ! Άλλη φορά έξικ όλοσούν.

Σ. Ρ.

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

•••

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κινηματογραφικό σταυρόλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΑΧ — ΣΑ. 2) ΜΟΡΙΚΑΝ — ΓΚΕ'ΙΜΠΛ. 3) ΑΙΣ. 4) ΑΔΩ — ΜΠΩΡ — ΚΑΡΥ — ΟΝ. 5) ΝΕΑ. 6) ΦΟΛΛΙΣ — ΥΛΙΚΕΣ. 7) ΜΥΡΑΤ. 8) ΑΣΗΜΑ — ΕΝΤΙΘ. 9) ΑΝ — ΚΟΥΠΙ — ΕΝ. 10) ΑΦΩΝΑ — ΝΗΣΙΑ. 11) ΟΜΙΛΩ. 12) ΕΤΟΙΜΑ — ΚΟΡΤΕΖ. 13) ΝΙΜ. 14) ΜΙΣ — ΜΥΡΑ — ΑΟΥΤ — ΝΤΟ. 15) ΣΕΡ. 16) ΜΙΡΑΝΤΑ — ΒΙΣ — ΣΕΛΥ. 17) ΙΣ — ΗΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΑΜ — ΜΙ. 2) ΧΟΝΔΡΟΣ — ΝΤΑΙΒΙΣ. 3) ΑΝΑ. 4) ΕΓΩ — ΑΛΙΣ — ΦΑΙΗ — ΕΑΡ. 5) ΗΡΩ. 6) ΚΑΜΠΟΣ — ΑΛΥΩΤΑ. 7) ΜΑΚΑΟ. 8) ΑΡΝΟΥ — ΜΟΝΑΣ. 9) ΜΙ — ΡΟΥΠΙ — ΕΚ. 10) ΣΚΑΛΑ — ΛΑΜΑΡ. 11) ΤΕΙΝΩ. 12) ΓΚΑΡΡΥ — ΚΟΥΠΕΡ. 13) ΤΑΣ. 14) ΜΙΑ — ΦΙΑΙ — ΙΕΡΑ — ΕΣΥ. 15) ΘΕΑ. 16) ΣΠΕΝΣΕΡ — ΠΕΝΤΕΛΗ. 17) ΑΛ — ΥΣ.

Ένα παράξενο ύγρo

Ο υδράργυρος.

Το καρροτσάκι

Χίλιες δραχμές. Το καρροτσάκι κόστιζε 11 χιλιάδες, δηλαδή 10.000 + 1000.

Οι γραμμές του υποδεκαμέτρου

Οκτώ γραμμές.

Τα αυγά

Κοστίζουν 17 χιλιάδες, γιατί κάθε αυγό πουλιέται ένα χιλιάριο.

Χωρίς σύμφωνα

Του φτωχού το εύρημα ή καρφι ή πέταλο.

Δίχως φωνήεντα

Άργία μήτηρ πάσης κακίας.

Τί θα γινέταν αν...

1) Η «Δευτέρα Παρουσία». 2) Περισσότερο, γιατί στον Άρη είνε πιο μικρή η δύναμη της βαρύτητας. 3) Καθόλου, γιατί δεν υπάρχει αέρας.

Κυδόμελες

Μ Α Χ Η
Α Ρ Α Λ
Χ Α Ζ Ο
Η Λ Ο Σ

Η ηλικία του

Έπτά έτών. Η λύσις βρίσκεται με απλή άλγεβρική εξίσωση.

Οι κόττες

Ο πρώτος είχε 7 κόττες κι' ο δεύτερος 5. Εκκινώντας από το δεδομένο ότι ο ένας έχει 2 κόττες περισσότερες από τον άλλον, δοκιμάζετε διαφόρους αριθμούς μέχρις ότου βρήτε την λύσι.

Λύσις του 92ου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΟΛΙΤΙΚΑ — ΚΙΝΑΥΝΟΣ. 2) ΕΛΟΣ — ΜΑΤ — ΣΑΝΑ. 3) ΡΑΣ — ΠΑΝΥ — ΗΘΟΣ — ΙΟΝ. 4) ΠΙ — ΧΑ — ΣΑΝ — ΜΗΝΕΣ — ΣΤ. 5) ΣΑΝ — ΠΑΚΑΡ — ΡΙΣ. 6) ΛΥΩΝ — ΜΗ — ΑΝ — ΜΟΥ. 7) ΟΙΤΗ — ΣΜΚ — ΟΠΟΥ. 8) ΣΙΝΑΙ — ΟΜΑΛΗ — ΑΣΤΟΙ. 9) ΜΑΚΑΡΙΤΗΣ. 10) ΑΣΣΟΙ — ΑΡΩΜΑ — ΧΡΥΣΑ. 11) ΙΡΑΝ — ΟΤΑ — ΝΑΟΙ. 12) ΜΠΩΡ — ΑΒ — ΣΟΥ — ΔΟΥΡ. 13) ΝΟΥ — ΑΜΙΓΗ — ΦΟΣ. 14) ΔΕ — ΣΠΑΘΙ — ΑΜΜΟΣ — ΙΑ. 15) ΙΝΑ — ΟΝΥΞ — ΤΑΙΝ — ΑΡΜ. 16) ΟΙΑΣ — ΙΣΟ — ΝΕΑΙ. 17) ΣΑΡΩΘΡΟΝ — ΣΚΩΠΤΙΚΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΕΡΙΚΛΗΣ — ΑΡΜΟΔΙΟΣ. 2) ΟΛΑΙ — ΙΟΣ — ΕΝΙΑ. 3) ΛΟΣ — ΣΡΟΝ — ΣΙΡΟΝ — ΔΑΡ. 4) ΙΣ — ΧΑΝΙΑ — ΟΡΡΟΣ — ΣΩ. 5) ΠΑΝ — ΤΙΜΙΑ — ΥΠΟ. 6) ΙΜΑΣ — ΜΗ — ΝΑ — ΑΝΗΡ. 7) ΝΑΠΗ — ΟΚΑ — ΒΑΘΥ. 8) ΑΜΥΝΑ — ΣΜΑΡΩ — ΜΙΣΙΝ. 9) ΚΑΜΑΡΤΟΙ. 10) ΚΗΜΑ — ΚΛΙΜΑ — ΓΑΤΟΣ. 11) ΘΗΡΑ — ΗΤΑ — ΣΗ. 12) ΝΕΟΝ — ΝΟ — ΝΥ — ΜΙΣΩ. 13) ΣΕΡ — ΠΑ — ΣΧΑ — ΦΟΝ. 14) ΥΣ — ΣΙΜΟΣ — ΡΟΔΟΣ — ΝΤ. 15) ΝΑΙ — ΣΟΥΤ — ΥΙΟΣ — ΑΕΙ. 16) ΟΝΟΣ — ΟΥΣ — ΙΡΑΚ. 17) ΣΑΝΤΟΥΡΙ — ΑΔΥΝΑΜΙΑ.

Μαχηκή εικών της σελίδος του παιδιού

Θά δήτε τον Τάκη στη δεξιά κάτω γωνία, αν άναποδογυρίσετε την εικόνα.

Η Σκάλα ξαναρχίζει

Το περίφημο θέατρο της Σκάλας του Μιλάνου είχε πάθε μεγάλες ζημιές απ' τον πόλεμο. Κι' όμως επισκευάσθηκε με παραδειγματική ταχύτητα, πρόκειται δέ να ξαναρχίση τη παραστάσεις του στις 26 Δεκεμβρίου με τον «Θεόελλο». Μεστέρος θα είνε πιθανώτατα ο μεγάλος Τσοκάνι. Στη δεύτερη παράσταση θα παιχθ ή «Σταχτοπούτα», στην τρίτη ή νέα όπερα του Πιζέτι «Το χρυσάφι» και στην τέταρτη ο «Χορός Μετμψιομένων» του Βέρντι.

Οι ηρωίδες της Εφταμηνίας

Άλαμπουρνέζικα

Η Έταλία, άροϋτι-μπαρϋτι, ήλεγε στην κυρία Τούλα τη φιληνάδα της:

— Καλέ, με τα σάς θα σκαοταδώνω! Άκούς να λέτε «τόκοψε κουμπούρα». Έγώ δέν είδα ποτέ μου άνθρωπο να κόβη μια κουμπούρα. Αυτό πάλι τί θα πή;

— Ευχαρίστως να σου το κάνω λιανά, Έταλία μου.

— Δέ βαστά χιλιάριο να μου καμπιά-ρης, και να μου το κάρης λιανά.

— Μά για να σου πώ, Έταλία, υπέ με παίρνεις για γάπατο!

— Ηβόι, καλέ! Τί είνε πάλι αυτό το γάπατο;

Και σαν να μην έφταναν τ' άλαμπουρνέζικα στη κυρία Τούλα, και καί περ-να σεινάμενη - κουνάμενη η Ντόλυ, η καινούργια δασκάλα του συνοικισμού, κι' άρχισε τo' ελληνικού-ρες:

— Πρέπει, κυρία Έταλία μου, — της είπε — να μη λές χυδαίσι τη δρινν κότταν. Να λές μελίπικτα τα κανταΐκια και τόν μπακαλά και τεύτλα, κρούσας και θριδάσας τα τζατζαβατικά. Αχ! Έγώ πάντοτε τους δεικούς και τις εύτικες χοι-σαμένη έπρόκοβα στον κόσμο.

— Καλέ χαράς και την λυσσασμένη! μουρμούρισε η Έταλία κι' ύστερα για να βγάλη τ' άχιτ της ξεφώνισε: Πολύ κουριόζικα είνε τα λεγόμενά σας, και πιο κουριόζικα τα όνόματά σας, κυρία Ντόλυ μου, Κάθριν, Μπέττυ, Ρόζλιν μου!...

— Μήπως τα Συμμενέικα είνε πιο δυο-φο;

— Σάν να τώξερες. Έυας στη Συμόνη των γυναικών τα όνόματα ήσανε πιο δυο-φο, γιατί τα παίρναμε απ' τα άστρο, τα πουλιά, και τα πουλάρια. Κι' άκουγες Λε-μονία, Τριανταφυλλία, Διαλεχτή, Χμευτή, Παγώνα, Περιστερά, Άστέρω, Αύγερω, Εύμορφία, Εύνοστία. Έτσι ήδεινε ο Συμμενός το σεβντά του για τη γυναίκα.

— Αυτά λοιπόν είνε πιο καλά;

— Όχι τα δικά σας; Μωρή, που άκού-στικε επειδή η μά είνε απ' τα Κουρέντα, να την λένε Κουρέντο, ή άλλη απ' το Γραμ-μενοχώρι, Γραμμένη, κι' ή άλλη απ' τη Πο-γδορίτσα... Πογδορόρι;

— Αυτά, Έταλία μου, τα έπλασε ο λαός.

— Καλέ τί μου λές! Έσεις έδω, χοι-στιανά μου, και τo' Άγιοι άκόμα τσοί στραπατσάρεττε. Άγία Φωτιά λέτε τση Πεντικροστής, κι' Άγιο Λήψιμο τo' Άνα-λήψας!

— Μά και σεις νομίζω την λέτε Άετνε-μάτ! είπε με γινάτι η κυρία Ντόλυ.

— Όχι, έμείς, οί Τούρκοι, ξεφώνισε ά-φορισμένη και φρενιασμένη η Έταλία.

Στάθηκε λίγο, κατόπι το σάλιο τση και συνέχισε:

— Τόν Άγιο Λευτέρη τον λέτε Άγιο Αύκουλα, τον Άγιο Ισιδωρο, το λέτε Άν Σιδερέα, τον Άγιο Τρωάνα... Άστρυ-φο, τη Ζωδόχο Πηνή, Ζατόκοπη, τον Ά-γιο Παχώμιο, Άν Μπάχη, και την Άγία Πελαγία... Άγιάπια, Ψέμματα είνε;

— Έσύ πιά, Έταλία μου τα πάρα λές!

— Μωρή, έγω νάμουνε Δεσπότης ήθελα να σάς διαβάσω άφορεσμέ! Καλέ ως και την Παναγία την Βαστίσαμε Άγία Σω-τήρα:

— Παναγιά κι' Άγία Σωτήρα φέοτνε κι' άς είνε χήρα!

— Μά είσαι υπερβολική, Έταλία μου, — Όλεσκε, είνε τάλε - κουάλε όπως σά λέω, δέν έχετε σουλούπι, δέν έχετε ντεμά-κι κι' νταγιαντισμό. Βγάλτε τον Άν-Γιάννη Κυνήγο, γιατί ο κτήτορας ήτανε λέ-ει κυνήςος! Έχετε τον Άν Γιώργη τον Τραχύ, γιατί ή έκκλησία ήτανε μούκι κά-ποιου Τραχύ! Στην Εύδοια έχετε τον Άν

— Άν Γιώργη, άροϋτι-μπαρϋτι, ήλεγε στην κυρία Τούλα τη φιληνάδα της:

— Καλέ, με τα σάς θα σκαοταδώνω! Άκούς να λέτε «τόκοψε κουμπούρα». Έγώ δέν είδα ποτέ μου άνθρωπο να κόβη μια κουμπούρα. Αυτό πάλι τί θα πή;

— Ευχαρίστως να σου το κάνω λιανά, Έταλία μου.

— Δέ βαστά χιλιάριο να μου καμπιά-ρης, και να μου το κάρης λιανά.

— Μά για να σου πώ, Έταλία, υπέ με παίρνεις για γάπατο!

— Ηβόι, καλέ! Τί είνε πάλι αυτό το γάπατο;

Και σαν να μην έφταναν τ' άλαμπουρνέζικα στη κυρία Τούλα, και καί περ-να σεινάμενη - κουνάμενη η Ντόλυ, η καινούργια δασκάλα του συνοικισμού, κι' άρχισε τo' ελληνικού-ρες:

— Πρέπει, κυρία Έταλία μου, — της είπε — να μη λές χυδαίσι τη δρινν κότταν. Να λές μελίπικτα τα κανταΐκια και τόν μπακαλά και τεύτλα, κρούσας και θριδάσας τα τζατζαβατικά. Αχ! Έγώ πάντοτε τους δεικούς και τις εύτικες χοι-σαμένη έπρόκοβα στον κόσμο.

— Καλέ χαράς και την λυσσασμένη! μουρμούρισε η Έταλία κι' ύστερα για να βγάλη τ' άχιτ της ξεφώνισε: Πολύ κουριόζικα είνε τα λεγόμενά σας, και πιο κουριόζικα τα όνόματά σας, κυρία Ντόλυ μου, Κάθριν, Μπέττυ, Ρόζλιν μου!...

— Μήπως τα Συμμενέικα είνε πιο δυο-φο;

Θανάση τον Βρωμοπόδη, έπειδή ανήκει σε κάποιον που το παροτσούκι του ήτανε Βρωμοπόδης. Έχετε τον Άν Γιώργη τον Μαχαιρά που τον όρίζουνε οί Μαχαιρόδες στη Νάξο.

— Καλέ, μήτε νάσουνα μουντάρης, είτε με γινάτι η Ντόλυ και έυνισε άσχημα τα μούτρα της.

— Μη κοινολόγες και μη στραβομου-τρονιάζεις, ξεφώνισε η Έταλία και συ-νέχισε: Όσο πιά για τόν Άν Γιάννη, τόν καταντήσατε χυοταδατζή! Έχετε τόν Άν-Γιάννη τόν ψυλλοκόπο.

Ψύλλοι, ψύλλοι, φύετε και κοργιοί-ψοφήστε.

— Άν Γιάννης έρχεται με το σιεροκόνταρο και σιεροκονταρίζει σας!

— Έχετε τόν Άν Γιάννη το Ριζικάρη, τόν Άν Γιάννη το Ριγανά, γιατί λέει έκείνη την έποχή ματζεύετε τη ρίγανη, τόν Άν Γιάννη το Πετμεζά, τόν Άν Γιάννη τόν Όρνια-στή, έξω και το τραγούδι του:

— Όταν σε πρωτογνώρισα ήταν ήμερα σκόλη τ' Άν Γιαννιού του όρνιαστή π' άνοιγουν τσοί κληδώνοι!

— Έχετε τόν Άν Γιάννη το νυστευτή, τόν Άν Γιάννη τόν οιογλόγο που γιατρεύει το ρίγος, τόν Άν Γιάννη τόν Τριαντή, που θαρπάει το τριαντικό, τόν Άν Γιάννη τόν... Σορίνο, που ξεορίζει τοιό πόνοι, τόν Άν Γιάννη τόν... Ξορκό... που ξεορίζει τα κακά, τόν Άν Γιάννη τόν Βηγανό που γιατρεύει το βήγα!

— Έσύ Έταλία μου έξερεις το συναξά-ρι απ' έξω. Χαρωσιά δέν παίανει μπροστά σου ο Φαρόλεσας!

— Σίγουρα, είτε η κυρία Τούλα στεγνά και φαρμακερά, η Έταλία μάς παίζει τόν παπιά!

— Μωρή βιολή! είνε ο παπάς για να σάς τόν παίζω; Κι' έπειτα έχετε μούτρα και κοι-νιόναρετε τα Συμμενέικα. Νάχω κέφι και-μιά όσα θα κάτσω και θα τα ματζέψω εύλα αυτά να τα βγάλω βιβλίο, την καινούργια Βαθυλάνια!

— Πρόσεξε να μη σε πάρουνε πρέφα και πούνε πως σούστρωσε ή βίδα, Έταλία μου!

— Άλλο πάλι, πρέφα... Καλέ τζόγο παίζουμε; Για είμαι καμιά μηχανή και λές πως μούστρωσε ή βίδα;

— Πάμε, πάμε να φύγουμε, γιατί άπό-ψε ή Έταλία τάκανε σαλάτα, είτε η κυ-ρία Τούλα στην Ντόλυ.

— Σαλάτα μπορεί να γίνουν, αυτά τα κολοκύθα που λέτε σείς, και για να σάς κουβεντιάσω κι' έγω τη γλώσσα σας, ά-λαμπουρνέζικα, σάς λέω για για πάντα: πάρτε πόδι, γιατί και τσοί δυο σάς έχω στο στομάχι μου άνεκούσοκδο!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Χιούμορ

Μιά στενογράφος πρόκειται να προσλη-φθή στη Βουλή.

Ο έπιφορτισμένος για την πρόσληψη του προσωπικού άνωτερος υπάλληλος την έ-ζετάει:

— Και γράφετε γρήγορα δεσποινίς;

— Έξαρτάται... — Τί θα ηρ εξαρτάται; Δεν προλαμβάνε όλοις τους ρήτορας;

— Όχι όλους. Μόνο τους βραδύγλωσ-σους!...

— Μωρέ Νόνιο, ξέρεις πως λέγεται έ-κειός που παντρεύεται δυο φορές;

— Διγάμος, τζόγια μου!...

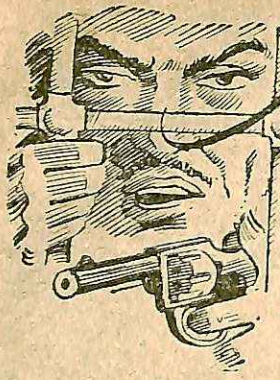
— Κι' εκείνος που παντρεύεται τρεις φο-ρές;

— Βλάκας, τζόγια μου, βλάκας!...

— Ένας ζητιάνος γκροβαρίτης άκούει τις συμβουλές ενός κυρίου που του έδωσε έ-λεημοσύνη.

— Γιατί να ζητιανεύω; Είνε ντροπή... Δεν μπορεί να βρής καμιά δουλειά;

— Αχ! Κύριε... δέν θα ζητιανεύα αν ζούσε ή μακαρίτισσα ή γυναίκα μου.

Δοτωνομικό Διήγημα

Μια φωνή απ' τον τάφο

Οι πελάτες του κομψού αλ-
γυπτιακού καμπαρέ φλουαρού-
σαν, γύρω απ' τα τραπέζια
με τα φρούτα και τις ασπι-
νιές. Ένας Γάλλος περιηγη-
τής μιλούσε με θαυμασμό για
την τέχνη και την ωμορφιά της
Λίλυ Παραντί, που είχε μόλις
τελειώσει ένα χορευτικό της
νουμερο.

—Ναι, είχε χαριτωμένη, πα-
ραδέχθηκε ο σύντροφός του
Μπούρτον, ένας εύστοχος και
αφύστος Άγγλος. Γι' αυτό την
ερωτεύτηκε κι' ο νεαρός Κλά-
ρενς Μπούρλινχαμ. Κυττάχτε
πώς της γλυκομιλάει, έκει κά-
τω!...

—Ο θεός του, ο άρχαιολό-
γος σέρ Χέρμπερτ Μπούρλιν-
χαμ, δεν ευκαιρεί ν' ασχοληθή
με τις ατάξεις του ανηψιού
του! Είναι αποροφημένος απ' τις
άρχαιολογικές ανασκαφές
του. Φαίνεται ότι τα αποτελέ-
σματά τους θά'ν σωστός επι-
στημονικός θρίαμβος.

—Όσοσο θά'πρεπε να ενδι-
αφερόντο λίγο και για τον άνε-
ψιό του... Με τα δώρα που
κάνει κάθε μέρα ο νεαρός Κλά-
ρενς στη φιλενάδα του, δεν
θ' άργήσει να μείνει απέντα-
ρος!

—Μα εγώ άπορώ που βρίσκει
τόσα χρήματα, έφ' όσον δεν
έχει καμιά άπομνημωτική περιου-
σία... Α, να κι' ο κύριος Ζα-
φίρ... Κάποτε στο τραπέζι του
ζευγαριού! Πολύ παράξενο
τύπος, αυτός ο Λεβαντίνος!
Φαίνεται καθώς πρέπει έξυ-
πνος, ευγενικός... Πηγαίνω να
κουβεντιάσω λίγο μαζί του...

Το βλέμμα του Μπούρτον εί-
χε πάρει για μία στιγμή μία
τραχεία έκφραση. Ο Γάλλος
τον άφραξε μόνον και πλησίασε
στο τραπέζι του Μπούρλινχαμ.

—Ο αυριανός μας περίπατος
προμηνύεται υπέροχος! Έλεγε
τη στιγμή εκείνη ο Ζαφίρ. Δεν
είν' αλήθεια, αγαπητέ μου Κλά-
ρενς;

—Για ποιά περίπτωση πρόκει-
ται; ρώτησε ο Γάλλος με οι-
κειότητα.

—Ο σέρ Χέρμπερτ κι' ο Κλά-
ρενς με προσκάλεσαν να κατε-
δύσω αύριο σ' ένα υπόγειο
τάφο, άπαραβίαστο ως τώρα,
του ή πόρτα του θ' άνοίξει για
πρώτη φορά για μας. Όταν
θα πρωτοκατεβή σ' αυτόν, ο
σέρ Χέρμπερτ θέλει να συνο-
δευτεί από μερικούς έμπι-
στους και γερούς άντρες. Και
διάλεξε τον ανηψιό του κι' ε-
μένα τον άφοιμένο φίλο του.

—Μα γιατί θέλει συνοδούς; Τι
έχει να φοβηθώ, μέσα σ' ένα
τάφο κλεισμένο από χιλιάδες
χρόνια;

—Ξεχνάτε λοιπόν τί έπαθαν
δσοι μπήκαν στον τάφο του
Τουταγχαμών ή άγγιξαν τη
μούμια του;... Φαίνεται ότι οι
άρχαιοι Αιγύπτιοι κατείχαν τό
μυστικό κάποιων ραδιενεργών
ουσιών!

«Οι ούσιες αυτές βρίσκονται
μέσα στους τάφους των φαραώ
κι' εξακολουθούν να εκπέμ-
πουν την ακτινοβολία τους,
που έπιδρα σε κάθε βέηλο,
αλλοιώνει τα νευρικά του κέν-
τρα, τον προδιαθέτει στην

«ρέλλα... ή προκαλεί στον άρ-
γανισμό του τρομερές κι' ά-
γίατρες άρρώστιες!

—Άφ'ότε αυτές τις κουβέν-
τες! διέκοψε ή Λίλυ. Δεν μπο-
ρώ πια... Φοβάμαι πώς δεν θα
κλείσω μάτι όλη τη νύχτα!

Σηκώθηκε και καληνύχτισε
τη συντροφιά. Ο Γάλλος έφυ-
γε κι' αυτός σε λίγο, για να
γυρίσει στο τραπέζι του Μπούρ-
τον. Όταν ο Ζαφίρ έμεινε μό-
νος με τον Κλάρενς, του είπε
ζερά:

—Τα έχω προετοιμάσει όλα!
Έφτασε ή ώρα να τελειώνω-
με.

—Μα είναι φρικτό αυτό που
μού ζητάτε! μουρμούρισε ο
νέος. Ο θεός μου υπέρξε πάν-
τα τόσο καλός μαζί μου!

—Άφ'ότε τις αισθηματικότη-
τες... Βρίσκεστε στην πιο κρί-
σιμη στιγμή της ζωής σας. Έ-
χετε εμπρός σας ένα εμπόδιο.
Πρέπει να το παραμερίσετε!

—Ω, μα θα υπομείνω;...

—Ο Ζαφίρ έσφίξε τις γραβιές
του και μούγκρισε:

—Μην ξαναρχίζετε τα ίδια!
Πίστευα ότι είχατε δεχθώ πιά
κι' ότι μ' είχατε άφισει να να
κανονίσω όλα. Πως αλλάζετε
ώρα άπόφασι;... Αν άρνηθή-
τε, ή Λίλυ θα φύγει άμεσως και
δεν θα την ξαναβείτε. Έσείς
που λέτε πως την αγαπάτε και
θέλετε να την κόμειτε γυναι-
κα σας, θα την εγκαταλείψετε
στην άδελαιφή ζωή της άτι-
στας του μιούζικ-χάλλ, που
είναι υποχρεωμένη να κυλιέται
στο βουρκο για να ζήσει;...

—Ω, σωπάστε! τραυλίζει ο
νέος, κρύβοντας το πρόσωπό
του στα χέρια του.

—Δεν σκέπτεσθε τί θα συμ-
βή, όταν θα πρέπει να πληρω-
σετε τα λεφτά που δανεισθήκα
για λογαριασμό σας με την
έγγυησή σας;... Ο θεός σας
θα θυμώσει τόσο μαζί σας, ώ-
στε θα σας αποκληρώσει. Έ-
λάτε, λογικευθήτε, Κλάρενς!

Όλα μπορούν να τεκτοποιη-
θούν. Είσαοτε άκούη ο μόνος
κληρονόμος της τεραστίας πε-
ριουσίας του σέρ Χέρμπερτ...
—Μα γιατί δεν κάνετε αείς;...
αυτό το έγκλημα;...

—Δεν είμαι εγώ ο κληρονό-
μος, αγαπητέ μου, πρόφερε
σαρκαστικά ο Λεβαντίνος. Έ-
γώ σας συμβουλεύω από ένδια-
φέρον για σας και για τη Λί-
λυ... Μην ξεχνάτε ότι θα βρι-
σκώμαι κοντά σας. Όλοι οι
άλλοι, οι έργάτες, οι υπηρέ-
τες, θα μείνουν έξω απ' τον
τάφο. Δεν διατρέχετε λοιπόν
κανένα κίνδυνο!...

—Ω, με κρατάτε, Ζαφίρ! Δεν
μπορώ ν' άρνηθώ... μουρμού-
ρισε ο νέος.

★

Τό άλλο πρωί, ο σέρ Μπούρ-
λινχαμ έφτασε στον τόπο των
ανασκαφών, μαζί με τους δύο
συντρόφους του. Ήταν ένας
Άγγλος, τετταεμιάς 60 έτών,
ψηλός κι' αδύνατος, με μάτια
ονειροπόλα. Περιπατούσε ά-
κουμπώντας στο υπαστούνι
του. Διάταξε τους άνθρώπους
του ν' άνοίξουν την πλάκα του
τάφου, άνοιξε το ηλεκτρικό φα-
νάρι του και κατέβηκε πρώ-
τος στο σκοτεινό υπόγειο, που
μύριζε μούχλα. Οι δύο άντρες
τον άκολουθήσαν.

Βρέθηκαν σ' ένα άπέραντο
βολυπό βάλαμο. Στη μέση, ή-
ταν άνοιγμένος ένας βαθύς
λάκκος. Ο σέρ Χέρμπερτ πήγε
κοντά του.

—Εμπρός! μουρμούρισε ο
Ζαφίρ, σφίγγοντας το χέρι του
Κλάρενς. Μη διατάξετε! Με
μία άπλή σπρωξιά, θα πείρα-
σα και θα μείνι στον τόπο!
Θα πούν έπειτα πως ζαλιότη-

κει! Και θ' άποκτήσετε τον
πλούτο... και τη Λίλυ! Έμ-
πρός λοιπόν, φοβισάση!

Ο Κλάρενς προχώρησε σαν
αυτόματο... Σαφνικά, άκού-
στηκε ένα βουγνήτο και μία
φωνή ύποκυφλη, που φαίνονταν
σά νάρχονταν απ' τον άλλο κό-
μο:

—Θα γίνετε δολοφόνος, Κλά-
ρενς!... Δεν σκέπτεσθε την
τιμωρία;...

Ο σέρ Χέρμπερτ είχε σβύσει
το φανάρι του κι' είχε κάμει
ένα πηδήμα προς τα πλάγια.
Ο Ζαφίρ, τρομοκρατημένος, ή-
παρθώρησε ως τον τοίχο. Ο
Κλάρενς έξασπασε σε σπασίμ-
ατους λυγμούς και σωριασπί-
κε κάτω, τραυλίζοντας:

—Θεί μου!... Θα με συγ-
χωρέσετε, θεί μου;...

Ασφαλώς, άπάντησε ή μυ-
στηριώδης φωνή, γιατί χρειά-
ζεται επίσκεψη στα νεανικά
παραστρατήματα... κι' αμείλι-
κτη αστήπρωτος στους άθλούς
που εκμεταλλεύονται τις αδύ-
ναμίες της καρδιάς και της
θελησέως!

Τό φως ενός ηλεκτρικού φα-
νεριού έπεσε σαφνικά πάνω
στο Ζαφίρ. Αυτός που τό κρα-
τούσε και που σημάδευε τό
λεβαντίνω με τό ρεβόλβερ του,
ήταν ο Μπούρτον.

Επιθεωρήτης Μπούρτον,
της Σκοτλανδ... Γυάρó, πρόφε-
ρε, ψηλά τα χέρια, Ζαφίρ!

Τόν άφάπλισε και πρόσθεσε:

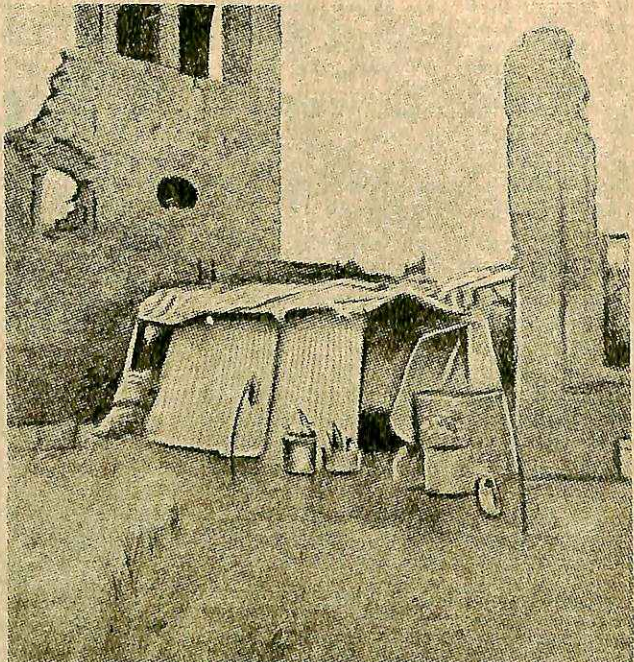
—Πίστευτε ότι τα είχατε
προβλέψει και κανονίσει όλα.
Κι' όμως φερθήκατε σαν τό
χειρότερο άτζαμή! Είχα μάθει
τις διαβολικές μηχανορραφίες
σας, για να τυλίξετε στα δί-
χτυα σας τον Κλάρενς. Και
μάντεψα όλο τό σκεδίο σας,
όταν μιλήσατε χθές για τους
άγνωστους κινδύνους των τά-
φων των φαραώ... Οράντισα να
εξοπολήσω τον σέρ Χέρμπερτ,
για να φυλάγεται. Και κρύφτη-
κα εδώ κάτω, πριν φτάσετε
οεις Ξεπαγιάσα, είναι ή αλή-
θεια, σ' αυτό τό καταραμένο
υπόγειο! Να έπρεπε να σας
πιάσω έπ' αυτοφώρῳ!

Γύρισε στον σέρ Χέρμπερτ
και πρόσθεσε:

—Πάρτε τον ανηψιό σας και
γυρίστε στο ξενοδοχείο σας.
Θα σας τό όμολογήση όλα κι'
έληξώ να τον συγχωρέσετε,
γιατί τον αγαπάτε κι' έχετε
καλή καρδιά.

Ο Άγγλος έπιασε απ' τό

ΜΩΡΙΣ ΝΟΥΡΥ

Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ ΤΟΥ 1946

Τό πρόβλημα της στέγης δεν είναι πουνενά δζύτερο δοο
στη σημερινή Γερμανία. Οι άστεγοι φτιάχνουν άνάμεσα στα
έρείπια μικρές παράγκες από παντός είδους υλικά και προ-
παθούν να εγκατασταθούν για να περάσουν τον χειμώνα.

μπράτσο τον συντετριμμένο
νέο και ξαναανέθηκε μαζί του
τη σκάλα.

—Εται που λέτε, άγαπητέ
μου, συνέχισε ειρωνικά ο ά-
στυνομικός, Σας ξεροίμε από
καιρό ως διεθνή άπάτεωνα και
σας παρακολουθήσαμε για να
σας τσεκώσουμε επί τέλους
μία μέρα!... Ήταν διαβολικό
τό σκεδίο σας για να βάλετε
στο χέρι την περιουσία του
σέρ Μπούρλινχαμ. Πληοιάσατε
τον ανηψιό του, καταλάδατε
τις άδυναμίες του και χρησι-
μοποιήσατε για δόλωμα τη χα-
ριτωμένη Λίλυ, που σας βοηθεί
στις δουλειές σας! Κάνετε τον
σέρ Χέρμπερτ να βουτηχτή στα
χέρη για να ικανοποιήση τό
κεπρίτιό της;... Είνε ψέμμα.

—Είνε ψέμμα, ή όχι, δεν με
λογαριάζομαι. Δικά σας πούν
όλα τα χρήματα που τό δίνα-
τε. Τόν βάζετε να υπογράφη
με κλειστά τα μάτια γραμμά-
τια, για να τον κρατάτε δεμέ-
νι. Και τόν σπρώχνετε στο
έγκλημα... Όταν έπαρνε την
κληρονομία, θα του παρνούσα
ζατε τα γραμμάτια του, που
ήσαν τόσο μεγάλα ώστε όλο
κληρη ή περιουσία θα περνού-
σε στα χέρια σας. Κι' ο Κλά-
ρενς, ο δολοφόνος, δεν θα
τολμούσε να κόμη τίποτε έναν-
τίον σας... Είσαοτε μασέτρος
στον έκδιασμό, Ζαφίρ!

—Θ' άρνηθώ όλην αυτή την
κατηγορία! φώναξε ο Λεβαν-
τίνος. Θα πώ ότι σας πλήρωσε
ο σέρ Χέρμπερτ για να μ' έ-
νοχοποιήσετε;...

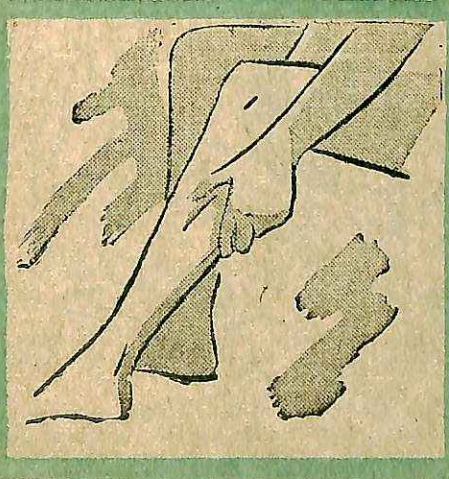
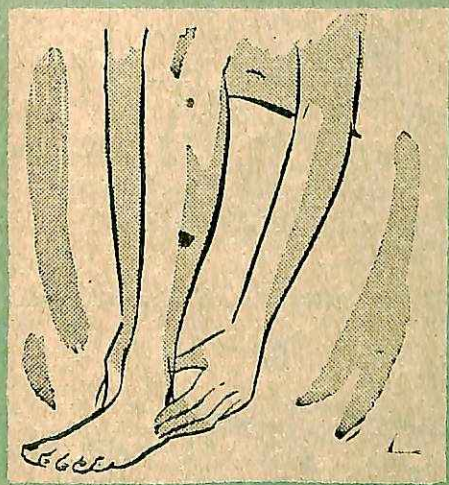
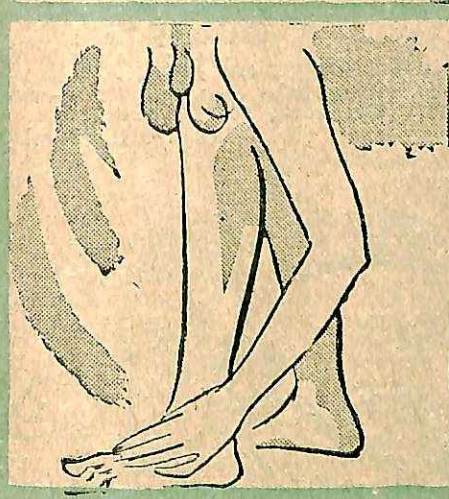
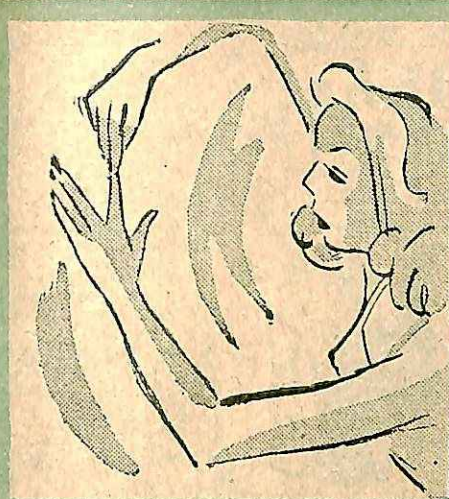
Ο άστυνομικός γέλασε σαρ-
καστικά κι' άπάντησε:

—Δεν μπορείτε όμως ν' άρ-
νηθήτε τα ίδια τα λόγια σας!
Άκούστε...

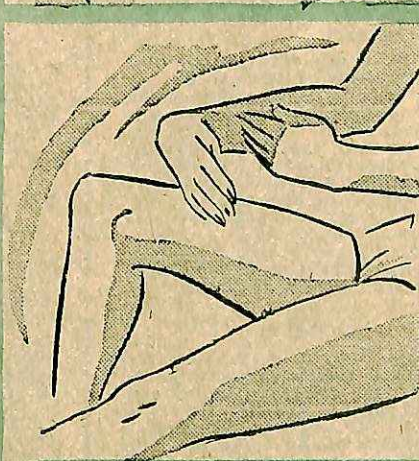
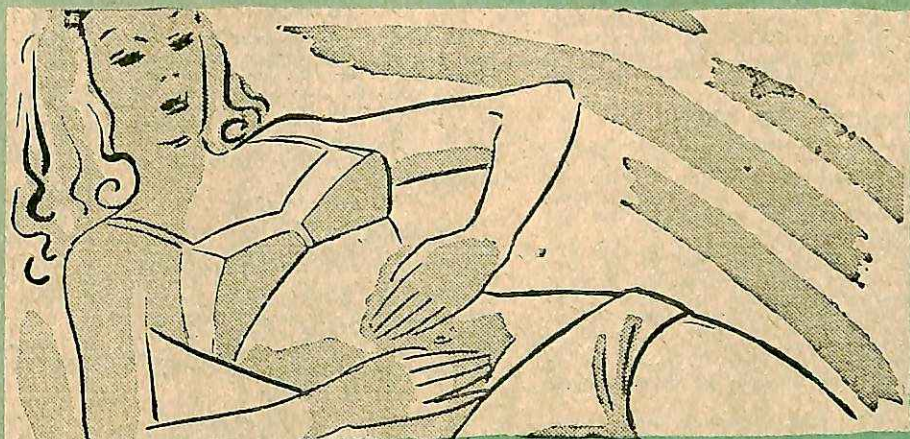
Έβαλε σ' ένέργεια κάποιο
μπαζινάκι. Κι' ή φωνή του Ζα-
φίρ άκούστηκε να ψιθυρίζει:

—Εμπρός!... Μη διατάξετε!
Με μία άπλή σπρωξιά θα πείρα-
μέσα και θα μείνι στον τόπο!
Θα πούν έπειτα πως ζαλιότη-
κε... Και θ' άποκτήσετε τον
πλούτο... και τη Λίλυ! Έμ-
πρός λοιπόν, φοβισάση!

Είχα εγκαταστήσει μέσα
στον τάφο τρία υπερευαίσθητα
«δικτάφωνα», που αποτύπωναν
και τον παραμικρό ψιθύρο! Έ-
ξηγησε ο άστυνομικός. Κι' έ-
τσι δεν μπορείτε να ξεφύγετε!
Τι λέτε, πάμε τώρα; Άρκετά
ξεπαγιάσαμε εδώ κάτω!

Πως να κάνετε μόνες σας μασάζ

ΚΑΝΕΙΣ σήμερα δεν άρνείται
τη χρησιμότητα του μασάζ.
Για τις γυναίκες υαλίστα εί-
νε άπαραίτητο, γιατί τις βο-
θεί να διατηρήσουν τη φρεσκάδα της
επιδερμίδος των και την άρμονία των
γραμμών των. Τό μόνο κακό είναι ότι
οι περισσότερες γυναίκες δεν έχουν
την ευχέρεια ούτε τό χρόνο ίσως για
να καταφύγουν στους ειδικούς «μα-
σάζερ». Την έλλειψη αυτή, όμως, μπο-
ρούν να την αναπληρώσουν μόνες
τους, συνθέτοντας σε μερικές άπλές
κινήσεις, που θα έπιτρέψουν σ' όλες
τις γυναίκες να κάνουν ένα ωφέλιμο
μασάζ στα περισσότερα μέρη του σώ-
ματός των.

Οι γενικοί κανόνες για τό μασάζ
είνε οι ακόλουθοι:

Οι κινήσεις πρέπει να είναι ήπιες,
ρυθμικές και ζωπρές. Ούτε πολύ άρ-
γές, ούτε πολύ γρήγορες.

Κατά την ώρα του μασάζ πρέπει
τό δέμα να είναι γυμνό. Άπαγορεύε-
ται να γίνεται σε μέρη όπου υπάρχει
οποιοδήποτε έρεθισμός (οξισμάτα, σπυ-
ράκια, φλογιώσεις κτλ.).

Οι μύς πρέπει να βρίσκονται σε τε-
λεία άνάπαυση (να ήμην είναι δηλαδή
τεντωμένοι).

Προκειμένου για τό θώρακα, ή διευ-
θυνοίς των κινήσεων θα είναι από την
περιφέρεια προς τό μέσο της καρ-
διάς. Στα χέρια και στα πόδια από την
άκρη των δακτύλων προς τη βάση. Στο
λαίμο από τό σανάκι προς τα κάτω.

Ανωτάτη διάρκεια του μασάζ για
κάθε μέρος είναι 10 λεπτά.

Οι κυριότερες κινήσεις του μασάζ
είνε οι ακόλουθες:

1ον. Η επίφραυσις. Τα χέρια
πρέπει να αγκαλιάζουν τό μέρος του
σώματος, όπου κάνουμε τό μασάζ και
ν' άκολουθούν πάντοτε την ίδια διευ-
θύνοη. Κατά την επίφραυσι, τά χέρια

πιέζουν τους μύς, στην άρχή έλαφρά και
κατόπιν έντονώτερα.

Η κίνηση αυτή διενεργεί στην άρχή τις
λεπτότερες ίνες στις οποίες καταλήγουν
τα νευρα και, κατόπιν, όταν τό δέμα άρ-
χισι να κοκκινίζει, πρσχωρεί σε βάθος και
έπιδρα στα νευρικά κέντρα και στην κυ-
κλοφορία της λήμης. Τονώνει έπίσης
τους μύς. Μπορεί, έξ άλλου, να εξαφα-
νισι ένα μικρό πόνο, όταν δεν έχη θα-
υτερη αίτια.

Η επίφραυσις άποτελεί τό προπαρασκευ-
αστικό στάδιο του μασάζ.

2ον. Η μάλαξις. Συνίσταται σε μία
προσπάθεια ν' ανασκώσουμε τους μύς
από τό όδοτούν και να τους μαλάξωμε έν-
τονα, άκολουθώντας πάντοτε τη διεύθυνση
που έχουν πάνω στο μέλος. Η μάλαξις
συμπληρώνεται με μερικά τσιμπήματα
προς όλες τις διευθύνσεις.

Ο σκοπός της μαλάξεως είναι να άπαλ-
λάξη τους μύς από τις θλασπές ουαίες
που έχουν επικάθησει σ' αυτούς και να τις
διοχετεύσι προς την κυκλοφορία για να
άπεκκριθούν.

Η μάλαξις πρέπει ν' άρχισι και να τε-
λειώνη με μία έπφραυσι.

3ον. Η έντρίβη. Γίνεται με δύο ή
περισσότερα δάκτυλα και πρέπει να είναι
εξαιρετικά ζωπρή. Στην πραγματικότητα
είνε ένα ζουληγμά, που τρέχει με τα-
χύτητα προς όλες τις διευθύνσεις του
μέλους.

Ο σκοπός της έντρίβης είναι να δια-
σκορπισι τις συσσωρευμένες θλασπές ου-
αίων, να τις διασπασι και να τις διοχε-
τεύσι μέσα στο αίμα, από όπου θα γίνη
ή απέκκρισις των.

4ον. Η επίκρουσις. Γίνεται με τό
έξωτερικό άκρο του ενός ή και των δύο
χεριών, που είναι είτε τεντωμένα, είτε
σφιγμένα σε σχήμα γροθιάς, είτε λυγι-
μένα μόνο στη μέση. Τα χτυπήματα θα
είνε γοργά, κάθετα προς τη διεύθυνση

του μύδους και η ταχύτης των θα εναλλάσσεται (πολύ γρήγορα - γρήγορα - αργά). Δεν πρέπει να γίνει επίσης όλη και απότομα, όπως όταν χτυπούμε μ' ένα σφυρί, αλλά πολύ ανάλογα και (επειτα), σαν να χτυπούσαμε με ένα σφυρί ντυμένο με καουτσούκ. Ο πίκυς ή ο άγκυς δεν πρέπει ν' ακουμπούν καθόλου.

Η επίκριση υποβοηθεί την κυκλοφορία και αναδιοργανώνει βαθμιαία στον πόνο.

Κατά τη διάρκεια του μασάζ ει-νε καλό ν' αλείφετε τα χέρια σας με ένα ορυκτό λίπος (βαζελίνη) ή να τα σκεπάζετε με λίγο τάλκ.

Να τρώτε πάντα να κάμνετε το μασάζ των διαφόρων μελών του σώματος:

Τα χέρια

Είναι ευκολώτατο να κάμνετε μόνον μασάζ στα χέρια σας. Τα κάνει να λεπτύνουν και ν' αποκτούν όμορφη γραμμή. Σας προφυλάσσει επίσης από τις χιονιές και τον άρθριτιζμό.

Αρχίζετε με μία απαλή επί-ψυση του χεριού, ξεκινώντας από την άκρη των δακτύλων και ανεβαίνοντας αργά - αργά προς τον καρπό.

Κατόπιν θα κάμνετε ένα κυκλικό μασάζ σε κάθε δάκτυλο, χρησιμοποιώντας τον αντίχειρα, τον δείκτη και τον μέσο (εικόν 1). Η πίεση θα γίνεται όλοένα έντονη.

Αφού συμπληρώσετε αυτό το κυκλικό μασάζ κάθε δακτύλου, θα κάμνετε ανάμεσα στον δείκτη και τον αντίχειρα τα μαλακά μέρη του δακτύλου και θα τα ανασηκώνετε προς τα επάνω σαν να θέλατε να τα ξεκολλήσετε από τα όστα. Η κίνηση αυτή είναι λίγο δύσκολη και απαιτεί μεγάλη προσοχή. Τα δάκτυλά σας, ενώ θα τραβούν τα μαλακά μέρη προς τα επάνω, θα διαγράφουν ταυτόχρονα έναν κύκλο, σε τρόπο που το τράβηγμα να μην γίνεται κατακόρυφο, αλλά κατά τη διεύθυνση ενός μικρού τόξου. Με λίγη εξάσκηση θα υποψήτε να κάμνετε αυτόματα αυτές τις δύο κινήσεις. Η έναρξή θα γίνεται πάντα από την άκρη των δακτύλων.

Αυτή είναι η πρώτη φάση του μασάζ του χεριού. Υπολείπονται μερικές άλλες συμπληρωματικές κινήσεις.

Θα πρέπει τώρα να βάλετε όλα τα δάκτυλα του ενός χεριού πάνω στη ράχη του άλλου και ν' αρχίζετε ν' ανεβαίνετε προς τον καρπό, για να περάσετε κατόπιν στον πήχυ και να φθάσετε ως τον άγκυα. Το πέραςμα πάνω από τον καρπό και γενικά από τα μέρη όπου υπερυψώνουν τα όστα πρέπει να είναι ανάλογο, γιατί, διαφορετικά, αποβαίνει άδυστο.

Επειτα, αντί για όλα τα δάκτυ.

λα, θα χρησιμοποιήσετε μόνον τον αντίχειρα, που θα τον κάμνετε να γλιστρήσει από τις αρθρώσεις των δακτύλων ως τον καρπό, ακολουθώντας τον άξονα κάθε δακτύλου, που καθορίζεται από τον τένοντά του. Θα κάμνετε κατόπιν ένα δυνατό μασάζ στο μεταξύ των δακτύλων διάστημα.

Θα τελειώσετε με ένα μασάζ της παλάμης, που θα αρχίσει με μία απαλή επίψυση για να καταλήξει στο τράβηγμα των μαλακών μερών, που περιγράψαμε παραπάνω.

Το πόδι

Το μασάζ του γίνεται όπως και του χεριού. Μία απαλή επίψυση στην αρχή, που ακολουθείται από μια μάλαξη των μαλακών μερών. Θα χρησιμοποιήσετε και τα δύο χέρια. Το μασάζ θα επεκταθεί και στο πέλμα. Η κίνηση θα είναι από την άκρη των δακτύλων προς τον ά-στράγαλο (εικόν 2).

Ο αστράγαλος

Το μασάζ θα γίνει κυκλικό. 1ος χρόνος: επίψυση. 2ος χρόνος: τράβηγμα των μαλακών μερών (μάλαξη). 3ος χρόνος: μικρά τσιμπήματα με τον αντίχειρα και το δείκτη γύρω από τα οστά. 4ος χρόνος: έντριβη με την άκρη των δακτύλων και των δύο χεριών προς το μέρος της πτέρνας (εικόν 3).

Η κνήμη

Θα καθήσετε σε μία καρέκλα και θ' ακουμπάτε το πόδι σας απαλά στο πάτωμα, σε τρόπο που οι μύς να είναι χαλαροί.

Επειτα θα αρχίζετε με μία επί-ψυση, αγκαλιάζοντας και με τα δύο σας χέρια το γαστροκνήμιο. Θα ξεκινάτε από τον αστράγαλο για ν' ανεβείτε ως το γόνατο. Θα επακολουθήσει ένα τράβηγμα των μαλακών μερών και θα τελειώσετε με μία καινούργια επίψυση (εικόν 4). Αυτό το μασάζ είναι εξαιρετικό για την κυκλοφορία του αίματος και προφυλάσσει από τους ρευματισμούς. Είναι πολύ χρήσιμο ο' εκείνους που επιδίδονται σε σπορ. Αντενδείκνυται, όμως, στην περιπρωσι κίρωση.

Ο μηρός

Είναι ένα από τα μέρη που κατασταλάζουν οι περισσότερες τοξίνες. Θα κάμνετε χωριστά μασάζ στο επάνω μέρος και κατόπιν στο κάτω (όπισθιο). 1ος χρόνος: Επίψυση. 2ος χρόνος: Ισχυρό τράβηγμα των μυών. 3ος χρόνος: επίκρουση προς όλες τις διεύθυνσεις. 4ος χρόνος: επίψυση (εικόν 5).

Η κοιλιά

Θα ξαπλώσετε στη ράχη και θα βάλετε και τα δύο σας χέρια πάνω στην κοιλιά σας, σε τρόπο που ο αντίχειρ του δεξιού χεριού να βρίσκεται παράλληλα στο μικρό δάκτυλο του αριστερού (εικόν 5). Θα αρχίζετε κατόπιν να διαγράφετε κυκλικές κινήσεις, ξεκινώντας από τον ομφαλό και φθάνοντας ως τα εξωτερικά άκρα της κοιλιάς. Η κίνηση θα είναι ομοιόμορφη και ομαλή. Τα χέρια σας πρέπει να εφάπτονται απόλυτα στην κοιλιά.

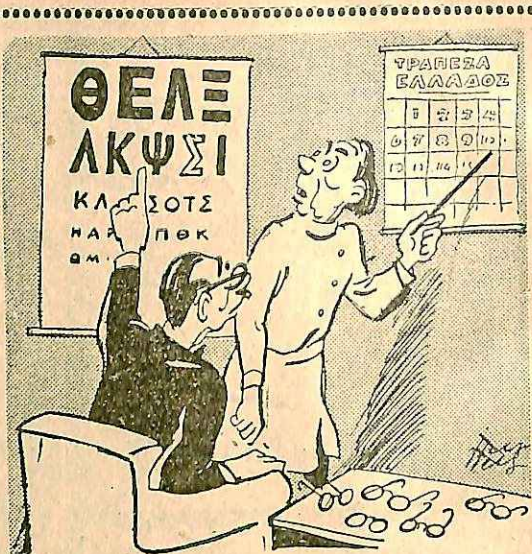
Το μασάζ αυτό υποβοηθεί τις κινήσεις των εντέρων και διευκολύνει την πέψη.

Ο λαιμός

Θα καθήσετε σε μία καρέκλα, με το λαιμό γεμάτο ελαφρά προς τα πίσω. Πάρτε κατόπιν μία βαθιά αναπνοή και αρχίστε να περνάτε τα χέρια σας πάνω στο λαιμό σας από το σαγόνι προς τα κάτω. Η επαφή των χεριών πρέπει να είναι απόλυτη. Κατόπιν θα κάμνετε ένα ελαφρό τράβηγμα των μυών, αρχίζοντας από το κάτω μέρος των αυτιών και προχωρώντας προς τα εμπρός.

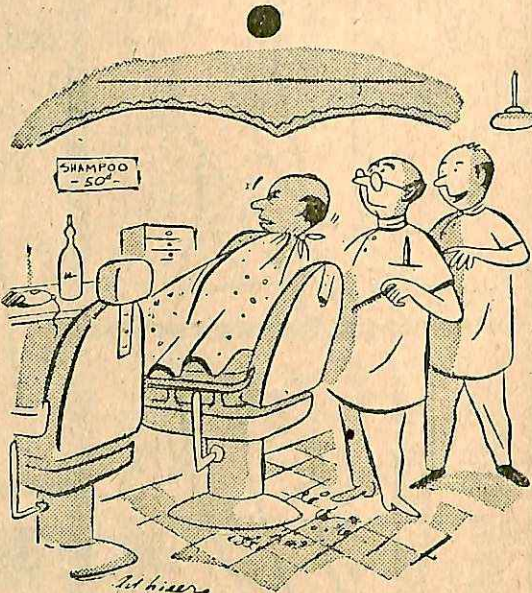
Το μασάζ αυτό εξαφανίζει το κεφάλι και κάνει ευκίνητο το λαιμό. Εξοφάνει επίσης τις βαθείες ζάρες που σχηματίζονται συχνά στο λαιμό των γυναικών. Τις προφυλάσσει, τέλος, από τον κίνδυνο να κάμνουν διπλό σαγόνι.

Πλήν όμως όλων αυτών, το μασάζ αυτό τόνώνει το λαιμό, μας κάνει να τον κρατάμε όρθιο και να περπατάμε με το κεφάλι ψηλά, περπατήματα που έχει εξαιρετική χάρη.

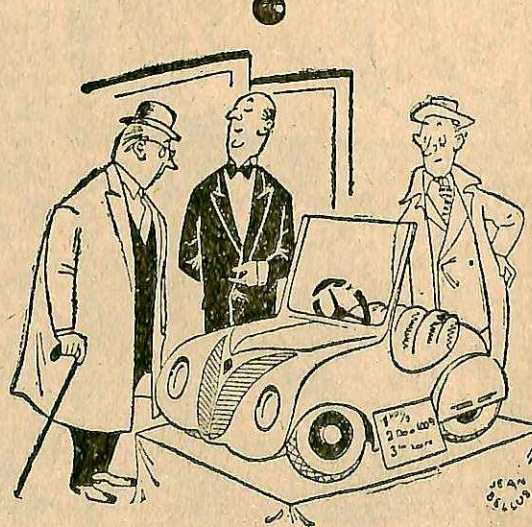

ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ...

— Παντόν, γιατρέ, αλλά ο πίνακας που ζητάτε, με τα ψηφία, είναι αυτός εδώ αριστερά!... (Σκίτσο Π. Παυλίδης)

— Εξοφίξέ του λιγάκι την πετσέτα. Κάτι θέλει να σου πει...

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

— Μήπως θέλει ο κύριος να του το τυλίξω σ' ένα χαρτί;

Ο μεγαλύτερος ΤΕΜΠΕΛΗΣ

Το παραμύθι μας

Μία φορά ο δοξασιμένος καλίσσης 'Αβδελακίδης, έλ Μπασιφίδης, βγήκε το το Βεζύριο του για να βρή το μεγαλύτερο τεμπέλη του τόπου. Σ' εκείνον που πραγματικά θα του αποδείκνυε πως είναι ο μεγαλύτερος τεμπέλης, θα του χάριζε ένα σακούλι φλωριά.

Κατέβηκε λοιπόν με το βεζύριο στο μεγάλο πάρκο του παλατιού κι' άρχισαν να περπατούν ψάχνοντας να βρουν τον πιο φακονστό τεμπέλη. Σε λίγο είδαν έναν στρατιώτη ξαπλωμένο επάνω στα χόρτα.

— Αυτός είναι ο 'Αγιέτ, αφέντη μου, είπε τότε ο Βεζύριος. 'Η τεμπελιά του είναι γνωστή σ' εκατό χωριά γύρω...

— 'Αγιέτ, του φώναξε τότε ο Βεζύριος... να προσκυνήσεις το Σουλτάνο σου!...

— Ο 'Αγιέτ έτρεξε φοβισμένος.

— Έξω πως είσαι καλός παλαιστής, 'Ηθελα όμως να ξέρω και ως πού θάβαν η τεμπελιά σου.

— Θα σου το πω αφέντη μου, αποκρίθηκε εκείνος. Λοιπόν, υποσεί να είμαι τρεις μέρες νηστικός και να μου παρουσιάσουν πιατέλες δολοκλήρες από κομμάτια, χωρίς να κουνήσω απ' τη θέσι μου.

Ο καλίσσης ήταν έτοιμος να του δώσει τη σακούλα με τα φλωριά. Ο τεμπέλης όμως που δεν είχε καταλάβει ποιά τίνος πρόκειται, έσκαλοθύθησε: — Αφέντη μου, μη με ευλίσης για την τεμπελιά μου, γιατί υπάρχουν κι' άλλος πιο τεμπέλης από μένα. Κι' αυτός είναι ο 'Αλής.

Ο καλίσσης γέλασε και πήγε για να βρή τον 'Αλή. Τον βρήκε ξαπλωμένο κι' αυτόν κάτω από ένα δένδρο.

Ο τεμπέλης μόλις είδε το Σουλτάνο, τον προσκύνει. — Είπε αλήθεια ότι είσαι ο μεγαλύτερος τεμπέλης του Κράτους μου; του λέει ο καλίσσης.

Ο 'Αλής τότε του απάντησε: — Αν βρεθώ στην ακροθαλασσιά και φουσκώσει το κύμα κι' έρθη να με πνίξη, ενώ δεν θα το κουνήσω απ' τη θέσι μου. Θα προτιμούσα να πνιγώ παρά να σωθώ!

Ο καλίσσης ήταν πάλι έτοιμος να δώσει τα φλωριά, όταν ο Βεζύριος Γισαφάρ του είπε: — 'Ας εξεσκουλεύσουμε το δρόμο μας, έινδοξέ καλίσση. 'Ισως βρούμε περπατητάς και νερότερους τεμπέληδες.

— Έτσι περπατήσαν άσκητη δόξα, όταν εαφνικά άκουσαν μία φωνή να παρακαλή:

— 'Αλλά!... 'Αλλά!... Δεν μ' έκανες και μένα Σουλτάνο, να μ' ένωξέ ξαπλωμένος όλη μέρα!...

— Είπε ο 'Ουάο!... Είπε ο Βεζύριος.

Ο καλίσσης τότε προσκάλεσε το νέο αυτό τεμπέλη να πάει κοντά του.

— Έλα δώ, 'Ουάο, του είπε. 'Εγώ είμαι ο Σουλτάνος σου!

— Έλα σύ εδώ! του απάντησε ο 'Ουάο...

Κατάπληκτος ο καλίσσης για την τόσο τεμπελιά του, έβγαλε να του δώσει τα φλωριά.

— Πάρε αυτά τα γρήματα, του είπε. Είναι το βραβείο της τεμπελιάς σου...

Ο 'Ουάο όμως δεν άπλωνε το χέρι του.

— Βάλα στην τσέπη μου, είπε στον καλίσση.

— Γιατί; Είσαι κουλάς;

— Όχι, πολυχρονόμενε μου. 'Αλλά βαρυνόμαι ν' άπλωσω το χέρι μου. Βαρυνόμαι που ζω, αλλοίμονο!

Και τεντάθηκε τεμπελικά.

Ο καλίσσης γέλασε τότε με την καρδιά του κι' έβαλε τα φλωριά στην τσέπη του άνοι-τεμπέλη της χώρας του.

Εξόμνη λόγια

Ο μικρός Χάρης στη μαμά του:

— Τι ώρα γεννήθηκε, μαμά;

— Τά μεσάνυχτα, παιδί μου.

— Α!... μαμά μου!...

Δεν πιστεύω να σε ξύπνησα!...

Η μαμά του Πετοάκη, τον μαλώνει.

— Παλιόπαιδο, του λέει. Είσαι το χειρότερο, το πιο συστρόπο παιδί του κόσμου.

— Κι' εγώ σου λέω, πως είμαι το πιο καλό και το πιο άνεκτικό παιδί του κόσμου, της αποκρίνεται με πείσμα ο Πετοάκης.

— Τι μάς λες, καλέ;

— Βέβαια. Είδες; Καμιά ύπνωση δεν μπορεί ν' άνεχθω τις ιδιοτροπίες σου. Όλες κάθονται από μία βδομάδα και φεύγουν. Κι' όμως εγώ έχω δώδεκα χρόνια μαζί σου κι' ούτε σκέσθηκα ποτέ να φύγω!...

Μαχητή είχαν

Η Μαρία και ο Τάκης τα ζουν τα περισσότερα. Μα που είναι ο Τάκης; Μήπως τον βλέπετε; (Η λύσις στη σελ. 56).

Το φεγγάρι

Το φεγγάρι μέσ' στην πόλη τί χαρά που τόχουν όλοι! Τόχουν οι μικροί παιγνίδι, καραβάκι στο ταξίδι.

— Όνειρο τόχουν οι νεοί μυστικά γλυκά τους λέει! και στους γέροντες, άχι! α. (πλώνει τη γαλήνη που σμύνει).

Κι' όλα τ' άψυχα κι' άκόμη τα νερά, τα σπίτια, οι δρόμοι, (μει).

παιρνουνε μιάν όψι άλλη, το φεγγάρι όταν προβάλλει. Μέσ' στον ύπνο τρεβάει κι' όλο πάει, κι' όλο πάει...

Σ' όλο πέρα, όδω, παρέκει σταματάει χωρίς να στέκη.

Πότε πάει στα κεραμίδια και με χίλια δυο παιχνίδια τα γατάκια ζετρελλάνει, μα και μία καρδιά θλιμμέ (νπ).

Σαν μεγάλο πυροφάνι φαίνεται μέσ' στο λιμάνι, όταν πάει κι' ακουμπάει σπής φαρδύβαρκος το πλάι. Κι' όταν σβύνει πιά στα μά-

στών νερών πέρα την άκρη, στέκει κι' όλο τα κυττάει οά να τα καλονυχτάει. — Καληνύχτα σου, φεγγάρι! άχι! άς είχα αυτή τη χάρη σ' τ' άγνωση να ταξιδεύω, σαν και σέ που σε λατρεύω!

ΜΗΤΣΟΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Κι' έπειτα γυρίζοντας προς το γαϊδάρο πρόσθεσε:

— 'Ε, σύ, κύο γαϊδάρε, που τη βοήκες τη δόξα;

— Άφυσέ τον τον καυμένο να φάη τ' άχυρά του, είπε με συμπάθεια το άλογο.

— Και τις ευλιές!... πρόσθεσε με είρωνεία το μουλάρι.

— Οί πρόγονοί μου, άνοιξε να ληπ τότε ο γαϊδάρος σπύκωντας απ' το πανί το κεφάλι του, δεν κουβάλησαν άπάνω τους τους καβαλλάρηδες που σκορπούν το χαλσασμό και το θάνατο. Είμαι φτωχός και ταπεινός, το ξέρω. Άλλά πρέπει να ξέρετε και σεις ότι καβάλα στη σάχη ενός προγόνου μου υπήκει ο Χριστός στα 'Ιεροσόλυμα, κρατώντας το κλαδί της ερήνης...

Το μουλάρι και το άλογο σκύμνε τότε κάτω ντροπισμένα τα κεφάλια τους και δεν έανναμίσαν πιά για πρόγονους και για δόξα!...

Λαβύρινθος

— Έδώ είναι, κύριε, τα γραφεία άπωλεσθέντων αντικειμένων.

— Ναι, παιδί μου. Τι συμβαίνει;

— Νά, κύριε, χάθηκαν!

Η σοφία του Σωκράτη

Ρώτησαν κάποτε το μεγάλο φιλόσοφο της άρχαίας Σωκράτης:

— Για πές μας, Σωκράτη, με ποιόν τρόπο μπορεί ν' άποχτηση κανείς καλήν ύπόληψη;

Και ο μεγάλος σοφός αποκρίθηκε:

— Καλήν ύπόληψη άποκτά κανείς αν προσπαθή να είναι ό,τι θέλει να φαίνεται.

Ο Δάσκαλος: Πάρε λέγεται το παιδί εκείνο που σκότωσε τον πατέρα του και τη μητέρα του;

Ο Τοτός: Όσο ανό!...

Η ΔΟΞΑ του γαϊδάρου

Ιστοριούλα

Μία φορά κι' έναν καιρό, μέσα σ' ένα σταύλο ήσαν ένα άλογο, ένα μουλάρι κι' ένας γαϊδάρος.

Το άλογο και το μουλάρι κουδεντάζαν όλοένα μεταξύ τους.

— Είμαστε από ευγενικό σόι, κι' εγώ και σύ, έλεγε το μουλάρι στο άλογο. "Αν και δεν έχουμε το ίδιο όνομα, συγγενεύουμε όμως πολύ..."

— Ναι, άπαντούσε το άλογο. Οί πρόγονοί μου ώδήγησαν τους ήρωες στα πεδία των μαχών, στεφανώθηκαν από ποιντάς, δοξάστηκαν από την ιστορία.

— Μάλιστα, έπιβεβαίωσε με άναίδεια το μουλάρι...

Κι' έπειτα γυρίζοντας προς το γαϊδάρο πρόσθεσε:

— 'Ε, σύ, κύο γαϊδάρε, που τη βοήκες τη δόξα;

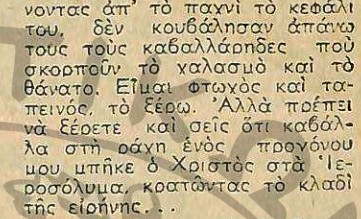
— Άφυσέ τον τον καυμένο να φάη τ' άχυρά του, είπε με συμπάθεια το άλογο.

— Και τις ευλιές!... πρόσθεσε με είρωνεία το μουλάρι.

— Οί πρόγονοί μου, άνοιξε να ληπ τότε ο γαϊδάρος σπύκωντας απ' το πανί το κεφάλι του, δεν κουβάλησαν άπάνω τους τους καβαλλάρηδες που σκορπούν το χαλσασμό και το θάνατο. Είμαι φτωχός και ταπεινός, το ξέρω. Άλλά πρέπει να ξέρετε και σεις ότι καβάλα στη σάχη ενός προγόνου μου υπήκει ο Χριστός στα 'Ιεροσόλυμα, κρατώντας το κλαδί της ερήνης...

Το μουλάρι και το άλογο σκύμνε τότε κάτω ντροπισμένα τα κεφάλια τους και δεν έανναμίσαν πιά για πρόγονους και για δόξα!...

Λαβύρινθος

— Έδώ είναι, κύριε, τα γραφεία άπωλεσθέντων αντικειμένων.

— Ναι, παιδί μου. Τι συμβαίνει;

— Νά, κύριε, χάθηκαν!

Η σοφία του Σωκράτη

Ρώτησαν κάποτε το μεγάλο φιλόσοφο της άρχαίας Σωκράτης:

— Για πές μας, Σωκράτη, με ποιόν τρόπο μπορεί ν' άποχτηση κανείς καλήν ύπόληψη;

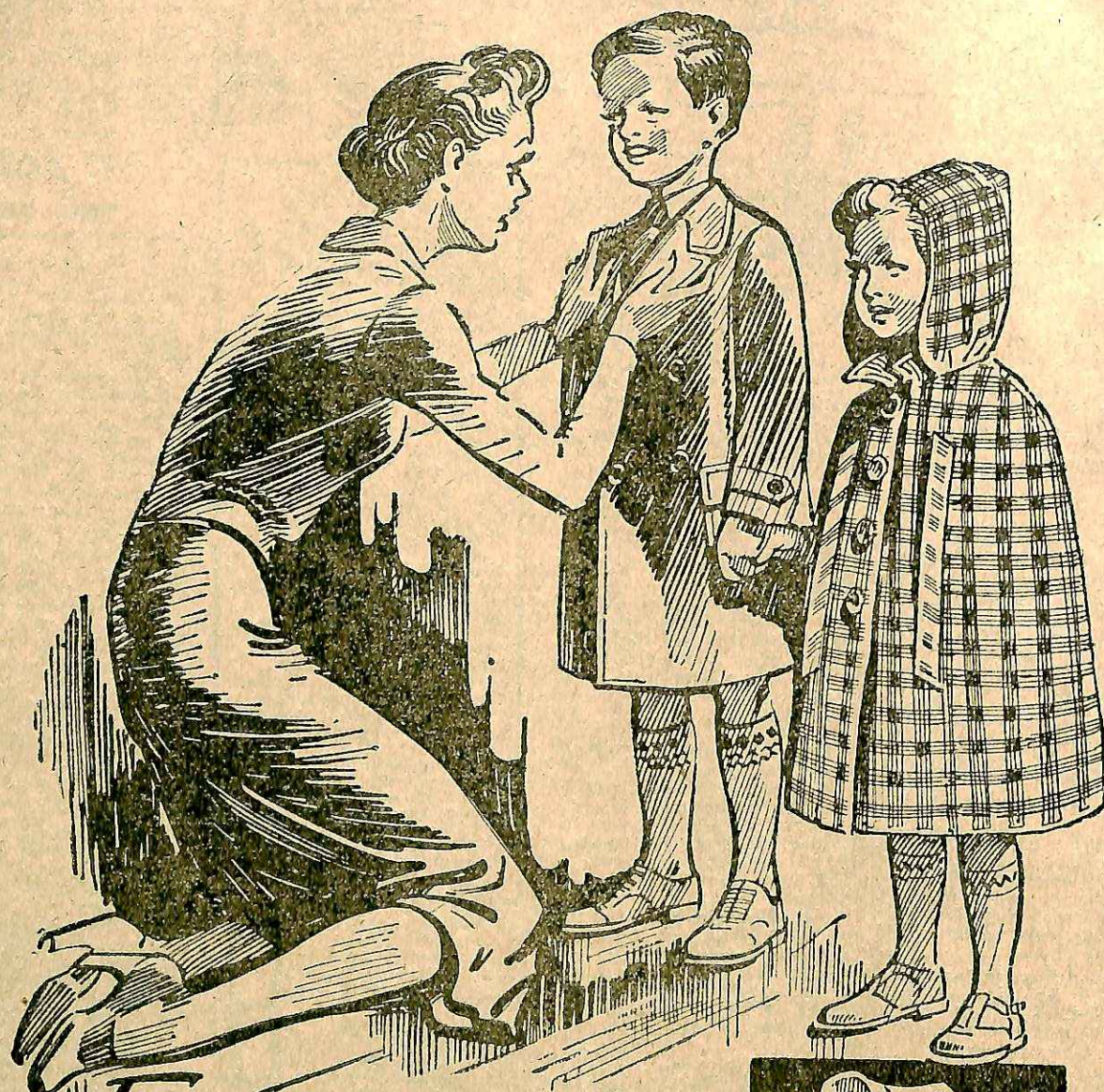
Και ο μεγάλος σοφός αποκρίθηκε:

— Καλήν ύπόληψη άποκτά κανείς αν προσπαθή να είναι ό,τι θέλει να φαίνεται.

Ο Δάσκαλος: Πάρε λέγεται το παιδί εκείνο που σκότωσε τον πατέρα του και τη μητέρα του;

Ο Τοτός: Όσο ανό!...

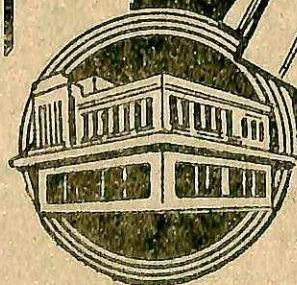
Ποιό δρόμο πρέπει να ακολουθήσει αυτός ο οργανοποιός για να φθάσει στο χωριό που βρίσκεται στο κάτω μέρος της εικόνας;

Για να αεράβη το παιδί σας
έναν ευχάριστο χειμώνα...

Ένδυμασιές παιδικές, παλτά, αδιά-
βροχα, κάλτσες, υποδήματα σε ποι-
κιλία σχεδίων και σε φθηνές τιμές.

ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Μιά παρεξήγησι

«Η Φρόσω ξαπλωμένη στο κρεβ-
βάτι της, ακίνητη με προσηλωμένο
το βλέμμα στ' ανοιχτό παράθυρο,
παρακολουθούσε το σκοτάδι που σιγά
σιγά σκεπάζει τον ώχρονάλαλο ού-
ρανο του φθινοπώρου.

«Όλα μέσα της έχουν σταματή-
σει: Σκέψι, καρδιά. Όχι, δεν υπο-
ρεί να σκεφτεί. Κάθε θυμωσι της
είναι κι' ένας άδασταχος πόνος.

Μέσα στη νύκτα και την άκνησία
της αυτή, μια ανατριχίλα ταραίζει
εσθνικά το κορμί της. Και οι θλι-
μένοι λογισμοί της της ματώνουν
την καρδιά.

Σηκώθηκε με κόπο και πλησίασε
στο παράθυρο. Το βραδυνο αεράκι
της φέρνει μια παγωμένη δροσιά
στο πρόσωπο που την κάνει να συ-
νέλθ. Άκουσε τους δυνατούς χτύ-
πους της καρδιάς της κι' ο κουρα-
σμένος νους της τρέχει, τρέχει, πίσω
στις ευτυχισμένες μέρες, που ο
άσπληχνος εγωισμός του Νίκου την
κατέστρεψε τόσο ανεπάντητα.

Και θυμάται ακόμα τον πρώτο
καιρό της αγάπης τους, όταν εκείνη
ήταν δακτυλογράφος στο γραφείο
του. Τα πρώτα γλυκόλογα, τους
πρώτους περιπάτους.

Θυμάται τον πρώτο χορό, που χό-
ρεψαν μαζί. Νοιώθει ακόμα την πνοή
του να της χαϊδεύει το μάγουλο και
στ' αυτιά της αντηχεί η απαλή φω-
νή του, σαν την πιο γλυκεία, την
πιο μεθυστική μουσική.

Θυμάται ότι ένα απόγευμα πήγε
στην κάμαρά του, όπως πάντα, γε-
μάτη τρυφερότητα. Άνοιξε με το
κλειδί, που είχε μαζί της. Ο Νίκος
δεν ήταν εκεί, δεν την περίμενε. Βρή-
κε μόνο ένα γράμμα στ' όνομά της.

ΚΑΛΤΣΕΣ ΦΘΗΝΕΣ
ΦΑΝΕΛΛΕΣ - ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Κάλτσες γυναικείες μεταξωτές	Αρχ. 6.000—18.000
Κάλτσες μπορολέ	2.000—4.000
Κάλτσες ανδρών	1.200—6.000
Κομπιναιζόν	6.500—18.000
Κιλόττες	2.000—12.000
Κασκορέ	3.000—6.500
Υποκάμισα	9.000—25.000
Εσώθρακα	5.000—9.000
Σοφόνια γυναικείων	1.500—3.500
Φανελλές	2.000—8.500

Μανδύλια, νυχτικές, πετσέτες,
πυτζάμες και πολλά άλλα είδη,
όλα πάμφθηνα.

ΠΟΘΗΚ Η

Ι. ΣΙΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

52 Κολοκοτρώνη 52

ΠΩΛΗΣΙΣ ΛΙΑΝΙΚΗ ΧΟΝΔΡΙΚΗ

Με τρεμάμενα χέρια το ξεδίπλωσε
και το διάβασε:

«Φρόσω, ξέρω καλά ότι μ' άπα-
τάς με τους φίλους μου. Κι' επειδή
δεν θέλω να εξακολουθώ να είμαι γε-
λοῖος, δεν θα με ξαναδείς ποτέ πιά.
Ν' αφήσεις το κλειδί και να φύγεις.
Σπαράζει η καρδιά μου γι' αυτή
μου την απόφασι, γιατί σ' αγαπού-
σα, έδω έσύ, με προδίδεις με τον
πιο άισχρό τρόπο.

Νίκος.

Το γράμμα ξέφυγε από τα χέρια
της και τσακισμένη σωριάστηκε στο
ντιβάνι. Κλείει, για το καινούριο
χτύπημα της μοίρας της. «Όλα γύρω
της γκρεμιστήκανε και δεν της από-
μεινε παρά μόνο ο πόνος, ένας ά-
δάσταχος πόνος.

«Πόσο σκληρή μου στάθηκε η
μοίρα μου!...», μουρμούριζε και
τ' άθονα δάκρυα τρέχανε από τα
μάτια της.

Αιμίλητη, με θολή τη σκέψη και
βουλωμένα τα μάτια από καυτό
δάκρυα περιφέρεται στο άδειο δω-
μάτιο.

Νύχτωνε κι' έπρεπε να φύγει.

Κάθισε στο γραφείο και πίσω ά-
πό το δικό του γράμμα του έγραψε:

«Πολυαγαπημένε μου, πρώτο και
τελευταίο όνειρο της μαύρης ζωής
μου! Μ' όλη τη λατρεία που πλημ-
μυρίζει τη φτώχη μου καρδιά για σέ-
να, μ' όλη σου την άδικία, υπακούω
στη διαταγή σου. Φεύγω, χωρίς να
έχω τη δύναμι να σου ζητήσω έξη-
γήσεις για την άδικη κατηγορία σου.
Δεν μπορώ, μα ούτε θέλω να σε πεί-
σω για κάτι που δεν υπάρχει. Άν-
τίο, αγαπημένε μου.

Φρόσω.

«Υ. Γ. Βλέπεις έχω τη δύναμι να
φύγω. Άφού το γράμμα σου δεν με
σκότωσε, νομίζω πως θ' άνθξω στο
θάνατο.

Με πολύ κόπο έστρεψε κατόπιν στο
σπιτάκι της. Κλείστηκε στην κάμα-
ρά της κι' έκλεισε πολύ ώρα πάνω
στο χαμένο όνειρό της.

Ένα μπουκέτο γαούφαλα μέσ-
στ' άνθογαλάτι του γραφείου της το-
βήξαν με τη μαρμαίμενη μυρωδιά τους
την προσοχή της:

—Να τί άπόμεινε άπό την αγά-
πη μου!... Ψυθουρίζει, κι' ένας άνα-
στεναγμός που μοιάζει σαν βογγητό
βγήκε άπό τα βάθη της ψυχής της.

★

Καιρός πέρασε.

Μιά μέρα, κοντά το μεσημέρι,
ένώ η Φρόσω ήταν ακόμα στο κρεβ-
βάτι, τσακισμένη άπό τους θλιβερούς
στοχασμούς της, άκουσε, σαν όνειρο,
να φωνάζει τόνουά της μια γνωστή
της φωνή, που την έκανε ν' ανατρι-
χιάσει.

—Φρόσω!... Εγώ... ο
Νίκος σου. Συχώρεσέ με. Συχώρεσέ
με, που πίστεψα στις κακοήθειες έ-
νός φίλου μου και παραγνώρισα την
άληθινή αγάπη σου.

Ήταν πραγματικά εκείνος που
γύριζε κοντά της.

Τα χείλη της κάτι πήγαν να προ-
φέρουν.

Την έπνιγε τ' αναφύλητό της χα-
ράς κι' έκλεισε τα μάτια της. Άπλω-
σε τα χέρια της κι' άγκάλιασε το
γεμάνο πάνω της κεφάλι του αγα-
πημένου της.

Όταν συνήλθε μονάχα μια λέξη
υπόρεσε να προφέρει:

—Αγάπη μου!...

—Με συγχωρείς Φρόσω!

—Ναί, ναι, μη νοή θυμίζεις τα
παλιά, σ' αγαπώ, σε λατρεύω!...

Δύο μήνες άργότερα σ' ένα έξο-
χικό εκκλησάκι ένωσαν τη ζωή τους
για πάντα. Και σσιγαγκαλιασμένοι
τράβηξαν μαζί προς το άπέραντο
μονοπάτι της ζωής, το μονοπάτι της
ετυχίας της παντοεινής, της άθά-
νατης...

MIPANTA

Ποιός έμαθε ΤΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ΝΑ ΚΑΠΝΙΖΟΥΝ

Τζώρτζ Ουάσινγκτον Χίλλ
ο διαβόλάνθρωπος

«Όλοι οι Εύρωπαῖοι καπνιστάι ξέρουν τα αμερικ-
νικά τσιγάρα (Λούκυ Στράικ), άγνωστο όμως το ό-
νομα του Τζώρτζ Ουάσινγκτον Χίλλ. Ήστος ο Χίλλ
είναι ο άνθρωπος που κάμε περίφημη σ' όλοκληρο τον
κόσμο τη μάρκα αυτή των τσιγάρων.

Όταν πέθανε πρό όλίνων έβδομάδων, όλες οι
αμερικανικές έπιμεριδες δημοσίευσαν έκτακταμένες
νεκρολογίες του, σαν να έπρόκειτο για το θάνατο
κάποιου βασιλέως. Και πραγματικά, ο Χίλλ ήταν ο
βασιλεύς του καπνού. Είχε λαοαρεί πολλές μάρ-
κες τσιγάρων και πούρων, πουλούσε 6 εκατομμύρια
τσιγάρα το χρόνο και είχε φτάσει να κερδίσει κάθε
χρόνο 400.000 δολάρια.

Είχε άρχισει το στάδιό του το 1904. Έπειτα άπό
δύο έτών πανεπιστημιακές σπουδές, είχε προσφέρει
το ταλέντο του και την ικανότητα του για την έξε-
μπρέτση του εμπορίου του καπνού. Θέλοντας να
μάθι κατά βάθος αυτή τη δουλειά, έγινε πρώτα α-
πλός εργάτης σ' ένα καπνεργοστάσιο του πατέρα
του με μισθό 5 δολλαρίων την έβδομάδα.

Άρκετά χρόνια άργότερα, το 1917, λαοαρίσει τα
νέα τσιγάρα (Λούκυ Στράικ) που μετέβαλαν σε α-
ληθινό χρυσωρυχείο την έταιρεία (Αμερικαν Τομπά-
κο Κόμπανυ), την οποία διήυθυνε ο πατέρας του.
Πού ώφειλαν την τόσο έπιτυχία τους αυτά τα τσι-
γάρα; Όχι τόσο στην ποιότητα τους, όσο σε μια
φράσι—έπινόνη του Τζώρτζ Χίλλ—γραμμένη πάνω
στα κουτιά τους: «Είνε ψιμένος» (ο καπνός δη-
λαδή). Δίχως να ξέρουν κι' οι ίδιοι το λόγο, οι Α-
μερικανοί προσελκύσθησαν άπ' τη διαφημιστική αυτή
πρωτοτυπία κι' άρχισαν να καπνίζουν τον «ψιμένο»
καπνό...

Ήταν μια άπ' τις χαρακτηριστικώτερες περιπτώ-
σεις έπιτυχίας ενός «αλόγκαν» (όπως λέγονται
στην Αμερική κάτι τέτοιες έπιγραμιατικές φράσεις,
που παίζουν ρόλο ρεκλάμας). Άλλωστε ο Χίλλ ή-
ταν άφθαστος στα «αλόγκαν». Έπί 29 χρόνια, έπι-
νούσε διαρκώς καινούργια. Όταν, στον τελευταίο
πόλεμο, η έλλειψις χρημάτων είχαν ανάγκησει την
έταιρεία να άντικαταστήση το πράσινο χαρτί συ-
σκευασίας των τσιγάρων της με άσπρο, όλη η Αμε-
ρική έμαθε ότι (Το πράσινο των Λούκυ Στράικ πήγε
στον πόλεμο).

Άλλη διαφημιστική έπινόνησις του Χίλλ ήταν η
ραδιοφωνική ρεκλάμα των τσιγάρων του με μουσικά
χορευτικά κομμάτια. Διέλεγε ο ίδιος τα κομμάτια
αυτά. Πριν παρουσιάση ένα καινούργιο, έβαζε να
τ' άκούση... μια θεία του! Κι' όν την έβλεπε να
χτυπά ρυθμικά το πόδι της στο πάτωμα έκρινε
ότι το κομμάτι ήταν κατάλληλο... Κάποτε, έφερε
στη συνεδρίαση του συμβουλίου της έταιρείας τρεις
επαγγελματίες χορεύτριες, για να δοκιμάσουν μα-
ζί τους τα μέλη του συμβουλίου αν άείζαν οι νέες
χορευτικές μελωδίες που έπρόκειτο να λαοαρή
στο ραδιόφωνο...

Η άρχη του μαέστρου αυτού της ρεκλάμας ήταν
ότι πρέπει κανείς να τράβη την προσοχή του κοι-
νού με κάθε τρόπο, έστω και κάνοντάς το να θυ-
μώση. Θέλοντας κάποτε να κάμη μια πρακτική έ-
πίδειξι στα μέλη του συμβουλίου, άδειασε το φλυ-
τζάνι του καφέ του πάνω στα γονάτα ενός άπ' αυ-
τούς κι' έπειτα του έειπε ήσυχα:

—Θά δυσχεραστήθικατε, άσφαλώς, που ός αέρω-
σα το παντελόνι. Κατ'ώρθωσα όμως να προσκαλέσω
την έκπληξι και την προσοχή σας, έτσι που δεν θα
εξαχάσετε γρήγορα αυτό που ός έκαμα... Έ λοι-
πόν, αυτό θα ήπ ρεκλάμα!

Άμέσως μετά τον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, έ-
καμε μια άπλουσιότη και μεγαλοφυεσιότη συγχρό-
νως σκέψι: ότι, για να διπλασιάση την πελατεία
του, έπρεπε να συνηθιση και τις γυναικες να κα-
πνίζουν! Ήταν η έποχή που το ώρσιον φύλον έ-
κοβε τα μαλλιά του διάβαζε τη (Ήκασσον) και
προσπαθούσε να μιμηθή τους άντρες. Το τσιγάρο
ταίριαζε περίφημα μ' αυτή τη νοοτροπία. Έπρεπε
μόνο να κάμη ο Χίλλ τις Αμερικανίδες να το κατα-
λάβουν. Και το κατ'ώρθωσε με το «αλόγκαν»: (Πά-
ρε ένα Λούκυ αντί για μια καρεμέλα). Έκατομμύ-
ρια γυναικες άκολουθήσαν τη συμβουλή του. Οι
κατασκευαστάι ζαχαρωτών χάλασαν τον κόσμο, τον
έπληγαν στα δισκαστήρια, γιατί τους είχε ζημιώσει.
Κι' ο Χίλλ έχασε τη δική. Είχε όμως κερδίσει ήδη
μια καινούργια και μεγάλη πελατεία: Το ώρσιον
φύλον.

Η Βίβλος στην Αμερική

Στις Ηνωμένες Πολιτείες το βιβλίο που κατέχει
πάντοτε τα ακτήρια της κυκλοφορίας είναι η Βίβλος.
Σύμφωνα με μια στατιστική της Αμερικανικής Βι-
βλικής Έταιρείας, τα αντίτυπα που πουλήθηκαν το
1945 άνέρχονται σε 12.243.000.

Διήγηση ΦΡΙΚΗΣ

Το τέλος του αρχηγιστού

Μακρυνά, στο βάθος της κοιλάδας του Βέζερ, σκίζονται άκομμη τὰ έρειπια ενός αρχαίου φρουρίου...

Μία νύχτα ο φρουρός του ύψιλου φρουρίου ξαφνιάστηκε από το θόρυβο όπλων ανδρών που περνούσαν μέσ' από την κοιλάδα και κάλεσε τη φρουρά στα όπλα γιατί κατάλαβε πως θα ήταν ο αρχηγιστής Γκώτς, που λεγόταν και «Σιδερόχερς», με τη συμμορία του. Τα κακουρήματα του ληστή αυτού ήταν άπειρα, κι' η αίμορροία του μεγάλη. 'Η δέψα του για το χρυσάφι τον έκανε τώρα να πολιορκήσει τον πύργο του Σομβούργου με σκοπό να τον καταλάβει γιατί είχε ακούσει ότι στα υπόγεια του, κρυβόντουσαν από αιώνες πλούτη αμύθητα.

Το κάστρο όμως βάσταζε δυνατά. 'Ο κόμης Κονράτ που έβρισκε εκεί, με τη γυναίκα του Βρουνελδίνη και το μικρό παιδάκι του διέφυγε ο ίδιος την άμυνα. Μα σε λίγον καιρό οι τροφές σήπθηκαν.

'Ο κόμης θυσιάστηκε τότε σε συλλογισμούς κι' ώρες πολλές έβρισκε μελαγχολικός μπρος στο παράθυρο, κυττάζοντας τον ήλιο να βασιλεύει πέρα απ' τα μακρυνά βουνά. 'Ας φανέ να χέρι του άγγιζε τον ήλιο. Γύρισε άμέσως. 'Ηταν η γυναίκα του.

—Σκέφτηκε, του είπε, ότι

Katia

ΠΟΥΔΑ ΚΡΕΜΑ ROUZ ΚΡΑΓΙΟΝ

Οι θαυμαστοί χρωματισμοί της πούδρας

POUZ-KRAGION

Η άσυνανγώνιστος ποιότητος σας χαρίζουν

ΥΓΕΙΑ - ΝΕΙΔΑΤΑ - ΩΜΟΡΦΙΑ

Ζητείται παντού

Γεν. Αντιπρόσωπος

ΙΩΑΝ. ΚΟΡΔΩΝΗΣ

Τηλ. 24.801

PERMANANT

Μόνον με 7.000 Δρ.

Δι' ηλεκτρισμού και άνευ ηλεκτρισμού.

Πειραιώς 25, άρ. τηλ. 55.517

Κτένισμα 2.000 άρ.

Μανικιούρ ... 1.500 άρ.

Δεκαετής πείρα μου είναι έγγγυσις για τις χονδρές μπουκλες.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

'Ο κόμης έρριξε τότε στο στρατόπεδο των πολιορκητών ένα βέλος με την περσική που ο Γκώτς είχε υπογράψει, και η όποια απευθυνόταν στον ύπαρχηγό του κι' έγραφε:

«Σε λίγο θα φύγουμε απ' τον πύργο. Ένας γέρος θα μείνει εδώ πάνω μοναχά... Έάν μας κυνηγήσετε καθώς θα φεύγουμε ο ύποδεικτος θα κινηθή γρήγορα και θα κόψει το κεφάλι του αρχηγού σας. Έάν θέλετε λοιπόν να σώσετε τον αρχηγό σας αφήστε μας να φύγουμε ήσυχα-ήσυχα. Κατόπιν έχετε καιρό να τον γλυτώσετε...».

Το ρολόι σήμαινε αυτή τη στιγμή την όη πρωινή. Οι πολιορκούμενοι βγήκαν απ' τον πύργο κι' απομακρύνθηκαν γρήγορα χωρίς κανείς απ' τους πολιορκητάς να τολμήσει να τους πειράξει.

Στο μεταξύ το τίκ-τάκ του ρολογιού δε σταματούσε. 'Ο Γκώτς δε προμαγμένο βλέμμα έδλεπε να προχωρή ο ύποδεικτος. Τον έδλεπε να περνά τις 6, να φθάνει στις 7, στις 8, να περνά τις 9, να φθάνει στις 10.

Ξαφνικά αισθάνθηκε το μαχαίρι του ύποδεικτου ν' άγγιζε το λαιμό του... 'Εκείνη την ώρα η καμπάνα του μεγάλου ρολογιού χτύπησε έντεκα φορές.

'Ο αρχηγιστής έφριξε. Τρομερή αγωνία, θέρριζε την καρδιά του. Σίγουρα τον άφηναν να πεθάνει εκεί πάνω!... 'Ο ύπαρχηγός του ήταν ίκανός για όλα. 'Ηξερε τη φιλοδοξία του, και την επιθυμία που είχε να τον ξεκάνει για να γίνει εκείνος αρχηγός!...

Κι' η ώρα πλησίαζε δώδεκα!... 'Ηταν χαμένος!... 'Ας φανέ η μικρή πόρτα που οδηγούσε πίσω στο θάλαμο των μηχανισμών του ρολογιού άνοιξε απότομα. 'Ο ύπαρχηγός της συμμορίας παρουσιάστηκε. 'Ηρρε πάλιν στο γέροντα που είχε αφήσει εκεί ο κόμης, και πού έτοιμαζόταν να σταματήσει το ρολόι και τον πιστόλισε κατόπιν.

Οι φάβοι του αρχηγιστή είχαν βγεί αληθινά. 'Ο ύποδεικτος έσχιζε τώρα το δέρμα του, έκοβε το κρέας, τις αρτηρίες, τα νεύρα!... Και σιγά σιγά το κεφάλι του ληστιά κόπηκε έντελως και κατρακύλησε κάτω, αιμόθυρο, άπαισις, φρικώδες!...

ΝΤΕΝΙΣ ΜΠΟΥΛΑΝΖΕ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Το ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ έθεσε υπό την κρίσιν πενταμελούς Ιατρικής επιτροπής (του Νόμου 3032) υπό την προεδρείαν διακεκριμένου καθηγητού του Πανεπιστημίου Αθηνών το (ΚΟΛΠΟ — ΚΑΛΛΙΓΙΑΝΝΗ) τ. 'Επιμ. Μαιευτηρίου ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ, το όποιον έκριθη υπό ταύτης ως πρακτικόν, ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ και ώφέλιμον διά κολπικής πλύσεως καθαριότητος. ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑΣ, και θεραπευτικής, εξέδωσε δε κατόπιν τούτου την υπ' αριθ. 343) 19-9-36 έγκυκλιον Διαταγήν προς άπαντα τα 'Υγειονομικά Κέντρα του Κράτους και τα έξεταστικά Ιατρεία γυναικών του Κράτους, όπως επιτραπεί εις τον έν λόγω Ιατρόν κ. Καλλιγιάννην να κάνει έπιστημονικά διαλέξεις εις τα έξεταστικά και θεραπευτικά Ιατρεία γυναικών του Κράτους περί της χρησιμότητος και του τρόπου χρήσεως του έν λόγω Κολπηγύτου (ΚΟΛΠΟ — ΚΑΛΛΙΓΙΑΝΝΗ). Οι ένδοξοί έργοι διά το (ΚΟΛΠΟ) δύνανται να ζητούν και να λαμβάνουν δωρεάν μίαν έντυπον οδηγίαν περί της χρησιμότητος και του τρόπου χρήσεως αυτού από τα Φαρμακεία. Προστατεύσατε τα συμφέροντα σας και τη γυναικα σας με το (ΚΟΛΠΟ)!. ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ!!... Θεραπεύει, καθαρίζει. Είναι άθραυστον (έκ βακελίτου και άρειχάλκου) και το άνοράζει κανείς μία φορά, μόνον με 35.000 άρ. 'Αναλογισθείτε από πόσα δεινά σας προσφυλάττει και άγοράσατε ένα.

Διά πληροφορίας και άπορίας τηλεφωνείτε ή γράφετε ΚΛΙΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΓΙΑΝΝΗ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 36 ΤΗΛ. 29-870.

'Ο φοβερός «Ιός»

Σε περίπτωση νέου πολέμου

Έχουν γραφεί τον τελευταίο καιρό πολλά πράγματα για τις άμερικανικές έρευνες, τις σχετικές με το μικροβιακό πόλεμο. Τον προπερασμένο μήνα, ο διευθυντής της άμορδιας υπηρεσίας «Βακτηριολογικών και χημικών πολεμικών έρευνών», γνωστός Άμερικανός στρατηγός, έκαμε τις έξης δηλώσεις:

—Ανακαλύψαμε ένα μικροβιακό προϊόν, που μερικά γραμμάρια του μόνον θ' άφοκούσαν για να έξοντώσουν όλοκληρος τον πληθυσμό της Άμερικής!

Είπε εύνητον ότι μία τέτοια άναγγελία δεν υπερούσε ν' άφισι άδιάφορους τους έπιστήμονες και τους δημοσιονόμους όλου του κόσμου. Ένας Γάλλος έρευνатор έσπευσε να πάρη συνέντευξη απ' το δόκτορα 'Οκλαντ, που είχε μόλις φτάσει στη Γαλλία απ' τις 'Η.μυ. Πολιτείες. Κι' αυτός του έδωσε όσες πληροφορίες μπορούσε.

Φαίνεται ότι το θανατηφόρο παροσκεύασμα περιέχει ένα είδος «στρεπτοκοκκίου ίου», της ίδιας κατηγορίας μ' εκείνον που προκαλεί τόσες κακοήδεις ένδοξα κακοήθειες. Σε λίγες ώρες φέρνει το θάνατο. Είπε χειρότερο κι' απ' την πανώλη ή τη χολέρα, γιατί γι' αυτές τις δυο άσυνήθεις ύπαρχουν σίμερα όρροι που τις γιατρέφουν.

'Ο διασκορπισμός του φοβερού ύγρου προβλέπεται να γίνει με τελειοποιημένες ρουκέτες. Μερικά χιλιόμετρα άπ' αυτό άκούει για να σκοτώσουν όλοκληρο σώμα στρατού!

Ακόμη όμως δεν έχουν τελειώσει οι έρευνες για την τεχνική της χρησιμοποίησώς του. Προβλέπεται ότι θα χρειασθεί ένα έτος για τα συμπληρωθούν. Γίνονται από τους ειδικούς έπιστήμονες σ' ένα έργοαστήριο, κοντά στη Νέα 'Υόρκη, που φρουρείται άγρυπνα από άστυνομικούς.

Όλες αυτές οι έδησεις, δλες αυτές οι προσπάθειες είναι βέβαια θλιβερές. Πόση φαία ούσία, πόσοι κόποι και μόθοι για την άλληλεξόντωση των ανθρώπων!...

ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ τής 'Αμερικής

Τα δικαστήρια «Καγκουρώ»

Οι Άμερικανοί ένωσαν να πείσουν με κάθε τρόπο τον κόσμο ότι κρατούν τα πρακτικά της προόδου σ' όλες τις έκδηλώσεις της συγχρόνου ζωής. Μεταξύ των άλλων λοιπόν, πολυάριθμα βιβλία και κινηματογραφικές ταινίες παριστάνουν τις άμερικανικές φυλακές ως ύπεριμωμένες, έφωδιασμένες μ' όλα τα κομμά, πιο εύχρηστες από πολλά μικρά έπαρχιακά ξενοδοχεία...

Ποιος δεν έχει διαβάσει τις περιγραφές του Σίνγκ-Σίνγκ, όπου κάθε κελλί έχει το ραδιόφωνό του κι' οι κατάδικοι υπορών να επιδιώκονται καθημερινώς στο σπύρο του προτιμούν; Τέτοιες είναι όλες οι «έμοσπονδιακές» φυλακές, που έξεστώνται απ' ευθείας απ' την Κυβέρνηση της Ουάσιγκτον. Μπορούμε να πούμε ότι οι άρμόδιοι καταβάλλουν συνεχώς φροντίδες, για να προσφέρουν κάθε μέρα περισσότερες άνεσεις στους φυλακισμένους, να τους καλλιεργούν τις συνήκες της ζωής των.

Δεν συμβαίνει όμως δυστυχώς το ίδιο και στις τοπικές φυλακές της κάθε πολιτείας. 'Εκει, η ζωή είναι έντελως διαφορετική. Το προσωπικό των πληρώνεται γλισχρότατα κι' άνάλογα προς τον άριθμό των φυλακισμένων. Για να κερδίσουν λοιπόν περισσότερα χρήματα, δεσμοφύλακες και διευθυντάι, χρησιμοποιούν όποιονδήποτε μέσον, άκούει και το... Βούτηγης, από το ταμείο της φυλακής. Δεν είναι έπομένως δόλοιο παράδεινο το ότι τα κελιά των φυλακών αυτών είναι άληθινές τρώγλες, συχνά έτοιμόροπτες. Δεν είναι σπάνιο να μνη έχουν οι κατάδικοι ούτε ένα σκέπασμα για τη νύχτα, γιατί πούλησαν την κουβέττα τους, με τη μεσολάβηση κάποιου δεσμοφύλακος...

Τα κρεβάτια τους είναι γεμάτα από κάθε είδους βρωμιά, γιατί οι τοπικές άρχες δεν θέλουν να ύποβληθούν στα έξοδα της άπολυάνσεως.

Όστόσο οι φυλακισμένοι έχουν μεγάλη άλευθερία στις περισσότερες τοπικές φυλακές. Τους επιτρέπεται το κάθε τι... έκτός βέβαια από τα βγούνη έξω! Στις φυλακές της Νότιου Καρολίνας, μπορούν να δέχονται μία ώρα την ήμερα στο κελί τους τις γυναίκες τους ή τους φίλους τους. Μόνο που πληρώνουν ως δικαίωμα μίας τέτοιας έπισκέψεως 10 δολάρια, ποσόν τερασστό, με την άνοραστική άξια που έχει το χρήμα στις 'Ην. Πολιτείες. Για να το έξοικονομήσουν, όσοι δεν έχουν καλόνια...

Αίσθητικόν 'Επιστημονικόν 'Εργαστήριον

Βερανζέρου 52α
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 15.674

Αναλαμβάνει την εξέλεψιν όλων των δυσμορφιών του προσώπου, ως και την ριζικήν αποτριχώσιν, εξαφανίζει τας ρυτίδας, ούλκας, έγκυμάτια, στίγματα (παγάδες), στίγματα εύλογας και θεραπεύει την τριχοπτιών.

Οι άποφάσεις του «προέδρου» — που είναι συνήθως γνωστές έγκλημάτις — τοιχοκολλούνται στα διάφορα κελιά.

Μία ειδική επιτροπή της Ουάσιγκτον έχει αναλάβει τώρα να έπισκευάσει τις διάφορες τοπικές φυλακές και να καθορίσει ποιες μπορούν να γίνουν έμοσπονδιακές. Μόνον όμως ένα ποσοστό 15% βρέθηκε κατάλληλο.

Α. ΣΕΣ

ταθέσεις στην Τράπεζα, γράφουν σ' έναν εύπορο φίλο τους ή κάνουν μέσα στη φυλακή άγχαρές επί πληρωμή (για μία άγγαρεία πληρώνονται 10-20 σέντες, άναλόγως του είδους της). Άλλοι πάλι οίψοκινδυνεύουν στα χαρτιά τα λίγα χρήματά τους, με την έλπίδα να τα αύξήσουν. Ένα ή περισσότερα κελιά είναι μεταρρυθμισμένα σε χαρτοπαικτικές λέσχες. Περισσότερο όμως απ' την τράπουλα, οι φυλακισμένοι άγατούν τα ζάρια. Ένας κατάδικος έχασε κάποτε, σε μία άνο παρτίδα ζαριών, 1.500 δολάρια, χωρίς να στενοχωρηθή καθόλου.

Ένας άλλος σύντροφός του, καταδικασμένος σε 15 έτη για φόνο, παρεπνέιτο σ' ένα δημοσιογράφο ότι η διευθυνσις των φυλακών δεν είχε άρεκή επιβολή για να έλευθερώσει την αίσουσα γυμναστική απ' τους χαρτοπαίκτης και τους έρωτευμένους, που μαζεύοντουσαν εκεί και παρεμπόδιζαν την προπόνησι των φιλάθλων!

Σ' όλες σχεδόν τις τοπικές φυλακές λειτουργούν τα «δικαστήρια Καγκουρώ». Άντιγράφουν τις μεθόδους λειτουργίας των νομίμων δικαστηρίων κι' έχουν άπόλυτη έξουσία πάνω στους φυλακισμένους. Πρόεδρος τους εκλέγεται ένας κατάδικος, ο δυνατότερος συνήως, που μπορεί να επιβάλλεται στους άλλους με τη δύναμή του. Έχει στας διαταγές του βοηθούς και «σερίφδες», για να έφαρμάζουν τις διαταγές του και τις ποινές που επιβάλλει. Οι ποινές αυτές, σωματικές γενικώς, ποικιλούν από 25 έως 100 ραβδισμούς ή μαστιγώσεις. Κι' έφαρμάζονται πάντοτε πιστά.

'Ο Τζών Έμπεργκ, ένας νέος 20 ετών, που είχε φυλακισθεί για μία μικρή παραβία, άνόνηθη να ύπακούση στις διαταγές του προέδρου του «δικαστηρίου». Κι' οι δυο βοηθοί του έπέβαλαν τη σχετική ποινή τόσο άμειλικά, ... ώστε πέθανε σε λίγες ήμέρες απ' το εύλοκόμην!

Κι' άλλοι όμως κατάδικοι πεθαίνουν κάθε μέρα στις άμερικανικές φυλακές απ' την κακουεταχείρησι των συντρόφων τους.

Στο Ντένβερ, ένας έφηβος 16 ετών, που δεν είχε ξανακαταδικασθεί ποτέ, πέθανε απ' τις μαστιγώσεις του «σερίφ», γιατί δεν τον ύπάκουσε. Κι' ο διευθυντής των φυλακών δικαιολογήθηκε άπλά:

«Είπε τόσο άσχημη ή άκουστική αυτής της φυλακής, ώστε δεν ύποέσαμε ν' άκούσουμε τις φωνές του θύματος και να προσλάβουμε το κακό...».

Το πιο περίεργο είναι ότι οι τοπικές άρχες άνέχονται κι' ένθαρουν μάλιστα τη δημιουργία τέτοιων δικαστηρίων, γιατί κρίνουν ότι βοηθούν στην πύρσι της τάξεως!

Οι άποφάσεις του «προέδρου» — που είναι συνήθως γνωστές έγκλημάτις — τοιχοκολλούνται στα διάφορα κελιά.

Μία ειδική επιτροπή της Ουάσιγκτον έχει αναλάβει τώρα να έπισκευάσει τις διάφορες τοπικές φυλακές και να καθορίσει ποιες μπορούν να γίνουν έμοσπονδιακές. Μόνον όμως ένα ποσοστό 15% βρέθηκε κατάλληλο.

ΜΠΟΣ ΚΑΙ ΓΑΥΠΤΙΚΗ

'Ο περίφημος παγκόσμιος πρωταθλητής της πυγμαχίας Τζος Λιούις σκεφθηκε ν' άποθανάτισε τις τρομερές γροθίες του και το έργον αυτό ανέλαβε ή Άμερικανίδα γλύπτρια Ραίν Σω. Στην εικόνα, ο Τζος συγκρίνει το πρώτο τυπο με το καλλιτέχνημα!...

'Ο «διομήχανος» του παραδερισμού

'Ο Ουίλλιαμ Μπούτλιν και το έργον του

Το φετεινό καλοκαίρι, οι άπέραντες «κατασκηνώσεις παραδερισμού» της Άγγλιας φιλοξένησαν περισσότερα από 1 έκατομμύριο πρόσωπα. Έννοούμε δηλαδή τις πρωτότυπες κατασκηνώσεις, που αποτελούν επιπόσει του «βιομηχανίου του παραδερισμού» Ουίλλιαμ Μπούτλιν.

'Ο Μπούτλιν είναι ήλικίας 46 ετών. Κατάγεται απ' τη Νότιο Άφρική. Έφτασε στο Λονδίνο το 1920, έχοντας στην τσέπη του μόνο 5 λίρες. Και σήμερα ή περιουσία του ύπολογίζεται σε 6 έκατομμύρια λίρες! Έχει γίνει ποίνωντος. Οι έρεμίδες και τα περιοδικά σχολάζουν τις παραμικρότερες ένορειές του. 'Η λιμουζίνα του με το φιλιτιέριο χρώμα του άεροπλάνου του, με τα όποια ταξιδεύει περί τις 4.000 χιλιόμετρα τη βδομάδα, είναι θρυλικά πιά σ' όλες τις άγγλο-σααήνικές χώρες. Οι έταιρίες του έμμοιραν έφέτος στους μετόχους, για την πρώτη μόνο έξαμηνια, μέρισμα 50% της άξιας των μετοχών, λογαριάζουν δε να το διπλασιάσουν το έπόμενο έτος.

'Η δραστηριότης, οι μέθοδοι, το όργανωτικό πνεύμα του Μπούτλιν είναι καταπληκτικά. Άρχισε το στάδιο του με μία μικρή παράγκα, απ' αυτές που παρουσιάζουν «άξιοπεριεργα θέαματα» στα πανηγύρια. Σιγά-σιγά, πολλαπλασίασε τις παράγκες του, έπειτα δημιούργησε ένα είδος Λούνα-Πάρκ και κατόπιν περισσότερα τέτοια σε διάφορα μέρη.

Τέλος, του ήρθε η ιδέα να μεταφέρει την ειδικότητά του στο έπίπεδο του τουρισμού. Έδωσε λοιπόν την πρώτη κατασκηνώση εκδρομικών και παραδεριστών στο όίλεϋ Μπέϋ. Σήμερα έχει πέντε μεγάλες κατασκηνώσεις και το έπόμενο έτος θ' άποκτήσει άλλες δύο.

Κατά τη γνώμη του, η έκλογη ενός γραφικού τοπίου για παραδερισμό έχει δευτερεύουσα σημασία για τους περισσότερους άνθρώπους. Πρό πάντων τους ενδιαφέρει να διασκεδάσουν, όσο βρίσκονται στην έξοχή. 'Η αυτή λοιπόν τη βραί έχει διοργανώσει ο Μπούτλιν τις κατασκηνώσεις του, κι' η έπιτυχία τους έχει δικαιώσει τη θεωρία του.

'Η διαμονή σ' αυτές κοστίζει 5 λίρες χάρτινες τη βδομάδα. Τον 'Ιούλιο και Αυγουστο, γίνεται μία μικρή αύξηση. Μόλις τάση ενός πελάτη, τον ύποδέχεται ένας έπιβλητικός φύλακας με κόκκινη λιβρέα και τον οδηγεί σ' ένα άπ' τα ξενοδοχεία ή τα σπιτάκια της κατασκηνώσεως. Έκει θα βρή άπαστράπτουσα καθαριότητα, ιδεώδη κρεβάτια, τρία πλούσια γεύματα κάθε μέρα κι' άφθονο καλοστό άπογευματινό. Δεν βάρυνεται δε με κανένα πρόσθετο ποσάτο, φόρο ή πουρμπαόρ.

Έκει στη διάθεσι του παίσιες με ζεστό και κρύο νερό, ένα στάδιο, αίσθουσες γυμναστικής, γήπεδο απόρ, χάρους παιγνιδίου για τα παιδιά, όρχήστρες. Το άπογευμα και το βράδυ, οι παραδεριστοί χορεύουν. Το ραδιόφωνο μεταδίδει όλα τα νέα της ήμερας. 'Υπάρχουν ακόμη θέατρο, κινηματογράφος, γιορτές, διάφορα θέματα, παρελάσεις μανκενέιν, ύπαρ, μία φυσική ή τεχνητή λίμνη για περιπάτους με «κανόν», όλόκληρο πάρκο «άτραξιόν», με πατινάζ, «ρωσικά βουνά», κλπ.

'Υπάρχουν επίσης σπιτάκια για τα σκυλιά κι' ειδική ύπηρεσία που φυλάει τα παιδιά. 'Ο πελάτης παραδίδει εκεί το παιδί του ή το σκυλί του, παίρνει μία λίρα και μ' αυτήν τη παραλαμβάνει όταν τελειώσει το γλέντι του ή το θέατρό του. Άν τύχη να παραιτή στο ύπαρ, μπορεί νάναί βέβαιος ότι θα τον μεταφέρουν κατόπιν στο κρεβάτι του. Στη γιορτή του ή στα γενέθλιά του, ένα μεγάλο του εύχεται «χρόνια πολλά» μόλις μπαίνει στην τραπεζαρία.

Το ύππετικό προσωπικό αποτελείται από 1.000 άτομα για κάθε 5 χιλιάδες παραδεριστές. Έκτός απ' όσα προσφέρει σε όλους ή κατασκηνώση, μπορεί βεβαίως ν' άγοράσει κανένας με ιδιαίτερα πληρωμή ό,τι άλλο θέληση. Έτσι, σε κάθε κατασκηνώση, πωλούνται κάθε μέρα κατά μέσον όρον 18.000 γλυκίσματα, 8.500 άσνυγες κι' άμέτρητα παγωτά.

Οι κατασκηνώσεις του Μπούτλιν έχουν δεκάδες χιλιάδες φανατικούς λάτρεις, που βρίσκουν σ' αυτές μία άναμνηστική και ώφέλιμη ξεκούρασι.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΣΤΗ ΒΟΡΝΕΟ

«Αν όλα τα νησιά που υπάρχουν στον κόσμο το πιο ανεξερεύνητο είναι η Βόρνεο. Στο εσωτερικό της δεν έχει παθώσει ακόμα λευκός και το μεγάλο αυτό νησί θ' απομνηνύει πάντοτε μυστηριώδες, εφ' όσον το υπεράσπιζονταν ένα αδιάβατο παρθένο δάσος, ένα δολοφόνο κλίμα και φυλές ανθρώπων».

Έδώ όμως και είκοσι χρόνια δεν με τρόμαζε τίποτε. Είχα πολλά χρήματα και τρελλανόμους για περιπέτειες. Πήγα λοιπόν στο νησί κι εγκαταστάθηκα στο Σαν-Τίγκ, πλάι σ' ένα βαλτώδες μέρος του παρθένου δάσους. Κάθε μέρα διασκέδαζα κυνηγώντας «μιάς» (μιάς) -ονομάζουν εκεί ένα είδος μεγάλων ουρανοκταγών, που μοιάζουν πολύ με ανθρώπους.

Μία μέρα νύκτα από μιάν έκδρομη και οι Ιθαγενείς υπήρξαν μου έδωσαν ένα τεράστιο «μιάς» που είχα σκοτώσει με μια σφαίρα στο μάτι. Στην επιστροφή μου στο χωριό ο άρχηγός των Ιθαγενών Χό-Ταγκ με ρώτησε ξαφνικά:

— Γιατί είσαυτε έχθρος των «μιάς»;

— Εμείνα εκπληκτός με την ερώτησή του αυτή και προσπάθησα να του εξηγήσω το επισημολογικό ένδοξο φέρον που είχαν τα κνήμια μου.

— Δεν τους κυνηγώ. Λοιπόν, για τον ίδιο λόγο που τους κυνηγούσε κι ο καυμένος ο κ. Βάλμπον, με ξαναρώτησε.

— Τι ήταν αυτός ο κ. Βάλμπον;

— Στην αρχή κι ως τον καιρό που του συνέβη το άτυχημά του, ήταν ένας από τους πιο πλούσιους καλλιερητές της Βόρνεο. Είπετα πούλασε τις φυτείες του κι αφρωώθηκε από κληρονομία στο κυνήγι των «μιάς».

— Και τί είδους άτυχημα έπαθε, ρώτησα.

— Ο Χό-Ταγκ άρχισε να μου διηγείται την τραγική ιστορία του πλούσιου αυτού ποιοτικού:

Ο Βάλμπον ήταν ένας πλούσιος Άγγλος και είχε εγκατασταθεί στη Βόρνεο προ 25 ετών. Στην αρχή λίγοι ήταν οι Ευρωπαίοι που μπορούσαν να αντέξουν στο τρομερό κλίμα του νησιού. Οι Ιθαγενείς έβγαζαν τους επιτηδευμένους τακτικά κι η ζωή τους δεν ήταν καθόλου ευχάριστη.

Παρά όλα αυτά ο κ. Βάλμπον εύρισκε μεγάλης ευχαρίστησης στη Βόρνεο κι έτσι κατοικούσε στα περίχωρα του Σαραβάκ. Αυτό θα το έκανε για δύο λόγους: Αφ' ενός γιατί κέρδιζε πολλά χρήματα, κι αφ' ετέρου γιατί ήταν τρελά ερωτευμένος. Κάποτε, από αποβόσκηση στο Λεκεντίβ, ενώ γυρνούσε από την Εύρωπη στη Μαλαισία, είχε γνωρίσει μιάν ωραία μινιά άγγλη.

— Ύστερ' από είκοσι τέσσερες ώρες την έκλειψε και την πήρε μαζί του στη Βόρνεο. Ζούσαν σε μία διαρκή σεληνή του μέλιτος κι η ευτυχία τους ήταν πιο μέ-

γάλη όταν απόκτησαν ένα παιδί. Το κλίμα όμως του νησιού ήταν τρομερό για τους ξένους και η κυρία Βάλμπον πέθανε σε λίγο χρόνια από ηπατίτιδα. Ο καυμένος ο άνδρας της θάκε τραλλάει απ' τη λύπη του, αν δεν έχριζε την όλη του την αγάπη στο μικρό του κοριτσάκι την Μάμπελ, που ήταν πια τεσσάρων χρόνων. Ο κ. Βάλμπον δεν την άφηνε μονάχη ούτε στιγμή. Όταν έφτανε για το δάσος πην έκλεινε στο σπίτι του και ανέθετε τη φύλαξη της σ' έναν Κινέζο υπάλληλό του, που του ήταν πιστός. Αφωσιωμένος. Μία νύχτα, ύστερ' από απουσία σαράντα οκτώ ωρών, ο κ. Βάλμπον γύρισε ξαφνικά στο σπίτι του. Ένα παράθυρο ήταν σπασμένο, τα έπιπλα ήταν όλα άνω-κάτω κι ο Κινέζος άγωνιούσε μισοπνιγμένος κάτω στο πάτωμα. Η Μάμπελ δε φαινόταν πουθενά!...

Μόλις είδε τον κύριό του ο Κινέζος πρόλαβε να ψιθυρίσει:

— Ένας «μιάς»... Τη Μάμπελ!

Κι έπειτα ξεψύχησε.

Ο κ. Βάλμπον δεν χρειάστηκε πολλά πράγματα για να καταλάβει το φοβερό δράμα που είχε συμβεί. Το δράμα αυτό, είχε ομοίει με τη φήμη που κυκλοφορούσε μεταξύ της φυλής των Ντουάκ. Κάποτε οι θηλυκοί ουρανοκταγγοί, που τους σκοτώνουν τα παιδιά, αρπάζουν ένα μικρό παιδί ανθρώπου, το οποίο ανατρέφουν με μεγάλες περιποιήσεις, το σκοτώνουν όμως, αν προσπαθήσουν να το πάρουν πίσω οι άνθρωποι.

Συνήθως τα παιδιά που αρπάζονται κατ' αυτό τον τρόπο δεν αντέχουν στις δοκιμασίες της άγριας ζωής και πεθαίνουν σε λίγες ήμερες. Ο καλλιερητής κ. Βάλμπον, λίγο έλειψε να τραλαλή απ' την απελπισία του, συνήλθε όμως γρήγορα, ώργανωσε ένα αράβι από δυνατούς Ιθαγενείς κι άρχισε να περιερχεται στο νησί, σκοτώνοντας όσους «μιάς» εύρισκε μπροστά του. Κι' όσο πιο πολλούς σκοτώνει τόσο η λύσσα του μεγάλωνε. Έτσι, πέρασαν δέκα πέντε χρόνια. Μα ο κ. Βάλμπον δεν σταμάτησε καθόλου το εκδοκτικό του έργο.

Η τύχη του εύνοούσε. Ποτέ δεν έπαθε από πυρετό, ποτέ δεν τον πρόδωσε κανείς Ιθαγενής, ποτέ δεν τον δαγκώσε φειδί.

Μία μέρα τον είδοποίησαν ότι στα περίχωρα του Σαντούγκ, ζούσε ολόκληρη φυλή από «μιάς» που κατέστρεφε τις φυτείες.

Έτρεξαν άμέσως εκεί, με την όποια να ένεργηση μόνος του.

Πρώ-πρώ την άλλη ήμερα παραβόλαζε κοντά στους βάλτους. Πέρασε μία ώρα. Κι' ξαφνα άκουσε το βραχνό βήμα ενός «μιάς».

Με την πείρα που είχε ο κ. Βάλμπον πλαιοίσε σιγά-σιγά και σε λίγων βημάτων απόσταση διακρίνε ανάμεσα

στον κλάδους δύο σιλουετες «μιάς». Ένα τεράστιο νεόν αρσενικό και πίσω του τη θηλυκή τη σύντροφό του, χωρίς άλλο.

Τα ζωά τον άντελήθησαν. Και για να προτατευ-ση την υποχώρησή της συν-τρόφου του ο αρσενικός «μιάς» αποφάσισε ν' αντι-ταχθεί στον έχθρό του και τον πλησίασε τρίζοντας τα δοντία του. Ο κ. Βάλμπον τον περιέμενε αποφασιστικά κι' όταν τον είδε να πλη-ιάζει περισσότερο πυροδό-λησε.

Το ζωά έπεσε βγάζοντας μια δυνατή φωνή... «Οτό-σο δεν είχε πεθάνει ακό-μο. Είχαν όμως καταληφθή από τους σπασμούς της ά-γωνίας».

Ο κ. Βάλμπον τότε ώθώ-μενος από τη δίψα της εκ-δοκτικής πλησίας προφυ-λακτικά, έδωσε το μαχαίρι του και το βύθησε μέσα στην καρδιά του ζωού. Ο «μιάς» αναπνέον για τελευταία φορά και ξεψύχησε.

Τη στιγμή όμως εκείνη έ-βλεπε τεράστιος όγκος έπεσε πάνω στον κ. Βάλμπον, ο οποίος κυλιόταν στο έδα-φος κι' αισθανότανε δυο χέ-ρια να τον σφίγγουν δυνα-τά. Κατάλαβε τότε ότι η θηλυκή «μιάς» ζητούσε να εκδοκίη τον χαμένο συν-τρόφο της. Δεν μπορούσε να τη διακρίνει, άλλ' από το βάρος της καταλάβαινε ότι έπρόκειτο περί ζωού μ' εξαιρετικούς όγκο.

Ο κίνδυνος που διέτρε-χε ο κ. Βάλμπον ήταν με-γάλος. Συνκέντρωσε λοιπόν τις δυνάμεις του και υπό-ρεσε να βυθιστεί το μαχαίρι του επανειλημμένως στο σώμα του εξαγριωμένου ζωού. Αυτό έφερε ένα ούρ-λιασμα ανθρώπινου οκεδόν, και σωρίσθηκε σε λίγο πάνω στο νεκρό σύντροφό του.

Ο κ. Βάλμπον συγκινημέ-νος ακόμα γύρισε τα μάτια του να δει τα θυσιαστά του. Μα λίγο έλειψε να τραλα-λή από το θέαμα που αντί-κρουσε.

Πάνω στο πτώμα του με-γάλου «μιάς» σπαράζε τώ-ρα οκίη ουρανοκταγκοίνα, όπως υπέθεσε, αλλά μία γυναίκα! Μία γυναίκα νέα ακόμη, με πρόσωπο κτηνώ-δες, μ' εμφάνιση οκεδόν πι-θήκου, αλλά γυναίκα ω-στόσο, και γυναίκα μάλιστα λευκή!

Με σπικωμένες τις τρίχες της κεφαλής του και με μά-τια άπληνη ο κ. Βάλμπον πλησίασε, άνασχεώς το καταμνημόνεο πρόσωπό της κι' αναγνώρισε ότι η γυναί-κα εκείνη είχε κάποια μα-κρυνή ομοιότητα με τη σύ-ζυγό του. Ήταν βέβαιος τώρα ότι είχε σκοτώσει την Μάμπελ, την κόρη του!...

Αυτά μου διηγήθηκε ο Χό-Ταγκ. Και πολλοί άποί-κοι και Ιθαγενείς μου όρ-κισθηκαν ότι το δράμα ήταν αληθινό. Ακόμα με βεβαιώ-σαν ότι ύστερ' από τρεις μήνες βρήκαν το κ. Βάλ-μπον έσπληνμενον πάνω στο δέν έκαμνη πτώματα, νε-κρόν κι' αυτόν!...

Π. ΜΟΝΛΟΥΑΝ

Μία πρωτότυπη ιδέα.

Στην περιήγηση πολιτική διαθήκη που όφισε ο «γκου-ουάτρε» Σαουκελ, υπάρ-χουν διάφορες πρωτότυπες ιδέες. Μία απ' αυτές λοι-πόν είναι ν' αποξηρανθή η Βόρεια Θάλασσα ούτως ώ-στε η απόβασις στη Μεγάλη Βρεταννία να γίνει όπως καιμιά δυσκολία σ' ένα μελλοντικό πόλεμο!

ΧΙΟΥΜΟΡ

«Ένας πλούσιος που είχε δώσει ένα μεγάλο γλέντι στο σπίτι του παρπα-νιέται σ' ένα φίλο του γιατρό, γιατί δεν είχε πάει άφου τον είχε προσκα-λέσει:

— Λυπούμαι που δεν ήρθες, γιατρέ μου. Πέρασε πολύ ώμορφα και θα σου έκανε καλό...

— Αναπτή μου, έμένα το γλέντι σου μου έκανε καλό χωρίς ναρθω. Την έπαμνην πέντε από τους προσκε-κλημένους σου μ' έκαλεσαν γιατί εί-χαν πάθει δηλητηρίαση!

— Είχες να μου γαλάσης μία γουστ-λίαρα!

— Είχες να μου γαλάσης μία γου-στ-λίαρα! Εξώνισες ο Ναστραδίν. Εύτυ-χισμένος άνθρωπος είσαι, τζάουμ, για-τί εγώ... δεν έχω ούτε μισό παρό!

ΧΙΟΥΜΟΡ

«Ένας πλούσιος που είχε δώσει ένα μεγάλο γλέντι στο σπίτι του παρπα-νιέται σ' ένα φίλο του γιατρό, γιατί δεν είχε πάει άφου τον είχε προσκα-λέσει:

— Λυπούμαι που δεν ήρθες, γιατρέ μου. Πέρασε πολύ ώμορφα και θα σου έκανε καλό...

— Αναπτή μου, έμένα το γλέντι σου μου έκανε καλό χωρίς ναρθω. Την έπαμνην πέντε από τους προσκε-κλημένους σου μ' έκαλεσαν γιατί εί-χαν πάθει δηλητηρίαση!

Αψιλίες

Φοβερά και τρομερή φτώχεια έδεονε τον Ναστραδίν Χότζα. Καθημερινώς τον κυνηγούσαν εκείνοι στους οποίους γαστούσε. Γι' αυτόν τον λόγο ο Χότζας αποφάσισε να φύγει από το χωριό του. Σηκώθηκε λοιπόν ένα πρωί, πήρε ένα μπαλάκι με ρούχα και τράβηξε για τη μικρή πλατεία που στάθμευε το λεωφορείο.

Στο δρόμο όμως τον πήρε το μάτι του Χασάν-άνα, στον όποιον ο Χό-τζας γαστούσε πέντε λίρες.

Μόλις είδε τον Χασάν ο Ναστραδίν τόβαλε στα πόδια. Έτρεξε και μου-μούριζε:

— Γλύτωσέ με, Άλλας, να το έ-φύγω γιατί θα με κάνει ρεζίλι στον κό-σμο.

Μόλις έφθασε ο Χότζας στην πλα-τεία, το λεωφορείο ήταν έτοιμο να ξε-κινήσει. Πήδσε λοιπόν άπ'αυτο και στρι-μύχθηκε ανάμεσα στους άλλους επιβά-τες.

Γύρω ή πλατεία ήταν γεμάτη κόσμο. Την ίδια στιγμή έφθασε κι' ο Χασάν-άνα, και βλεπόντας το λεωφορείο να ξεκινάει ξεφώνισε:

— Στάσου, Χότζα!

Ο Χότζας πρόβαλε στο παράθυρο και μ' όλη τη δύναμη της φωνής του απάντησε:

— Ξέρω, ξέρω, αγα μου. Πρόκειται για τις πέντε λίρες που μου γαστάς. Μα τις δίνεις όταν γυρίσω.

Αφίρισε από τη λύσσα του ο Άγας. Μα το λεωφορείο είχε πάρει πιά δρόμο.

Όταν έφθασε στην Προύσσα ο Χό-τζας ήταν εξαντλημένος από την πείνα. Μόλις στεκόταν στα πόδια του. Γυρί-ζοντας στους δρόμους βρέθηκε ξαφνικά έξω από ένα ξενοδοχείο. Η μοσχοδο-λιά και η κνίσσα των φαγητών τον ξε-τεύλλαγε. Μη υπομένοντας πιά να συν-κρατηθή υπήκε στο ξενοδοχείο, κάθισε σ' ένα τραπέζι και διάταξε να του φέ-ρουν διάφορα φαγητά και καλό κρασί.

Έφαγε από το ένα, έφαγε από το άλ-λο, προστάξε να του φέρουν και σαπούνι-χαλάδι, γέμισε την παραδομένη του για καλά, ήπτε μιά ολόκληρη μπουκάλια κρασί κι' ένοιωσε πιά τον εαυτό του ευχαριστημένον.

Μα την ίδια στιγμή συλλογίσθηκε πως δεν είχε ούτε γρόσι στην τσέπη του.

Στενωχωρημένος έβλεπε το κεφάλι του κι' άρχισε να συλλογίζεται...

«Η ώρα περνούσε κι' οι πελάτες έ-φευγαν ένας-ένας».

Ο Χότζας πήρε τότε την απόφασί- του. Φώναξε τον ίδιο τον ξενοδόχο και τον ρώτησε:

— Τι σου γαστάω, τζάνουμ;

— Εξήντα γρόσια, του απάντησε ο ξενοδόχος.

— Έχεις να μου γαλάσης μία γουστ-λίαρα;

— Και βέβαια έχω.

— Έχεις να μου γαλάσης μία γου-στ-λίαρα! Εξώνισες ο Ναστραδίν. Εύτυ-χισμένος άνθρωπος είσαι, τζάουμ, για-τί εγώ... δεν έχω ούτε μισό παρό!

Ο βρυκόλακας

Παράξενο διήγημα

Ο Γιόχαν Γκάντ προχωρούσε με πολύ κόπο μέσα στη χιονοθύελλα. Ήταν ο γραμματοκομιστής κι' έ-πρεπε να δώσει ένα γράμμα στο σπι-τί των Κρόζεν, που κατοικούσαν στην άκρη του χωριού.

Ένοιωθε τον εαυτό του κουρασμέ-νο, πολύ κουρασμένο ο δύστυχος Γκάντ. Θάθελε πολύ ν' αποφύγη τη μακρυνή εκείνη διαδρομή. Πώς να κά-νη όμως; Το καθήκον δεν του το έ-πέτρεπε...

Περπατούσε λοιπόν, γέροντας προς τα εμπρός, για να νικήση την όρη του ανέμου, όταν έβλεπε διέ-κρινε ανάμεσα στις πυκνές νιφάδες του χιονιού μία ανθρώπινη σιλουέττα.

Είχε αρχίσει να βροδιάζει. Άλ-λα ο Γκάντ, που είχε καλά μάτια, άναγνώρισε το γέρο Καζιμίρ Κρό-ζεν.

— Έ, Κρόζεν! του φώναξε. Έχω ένα γράμμα για τη γυναίκα σου. Θέλεις να το πάρης εσύ;

— Ένα γράμμα; απάντησε μιά φωνή μέσα στη θύελλα. Δώσε μου το...

Ο ταχυδρόμος δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Του παρέδωσε το γράμμα και γύρισε πίσω, εύχισμέ-νος γιατί θα μπορούσε να πάη αμέ-σως στο σπίτι του, να ξεσταθή στο τζάκι του και να γλυτώση ένα χιλιό-μετρο δρόμο...

Ο Θεός τον έστειλε, αυτό το γερο-Κρόζεν! μουμούρισε.

Ξαφνικά όμως σταμάτησε κι' έ-νοιωσε να παγώνει το αίμα του από μιά παράξενη και τρομερή σκέψη:

— Μα... πώς δεν το είχα θυμη-θή άμέσως... τραύλισε. Ο γερο-Κρόζεν έχει πεθάνει από καιρό!... ναι, έχει πεθάνει! Έγερσα και θώλω-σε το μυαλό μου!...

Έκαμε μιά κίνηση, για να γυρίση προς το σπίτι των Κρόζεν και να διαφωτίση το μυατόν του. Άλλά ο σκοτεινός κι' έρημος δρόμος, τα μουγκρήτα του ανέμου, ο άνθρωπος που τριγύριζε μέσα στο σκοτάδι, τούφεραν ένα πανικό...

Ο τρόμος νίκησε τη λογική του κι' έσπευσε να γυρίση στο σπίτι του.

Έφαγε λίγο ανόρεχτα, το βρά-δυ αυτό. Και πέρασε μιά νύχτα ανή-συχη, ταραγμένη.

Την άλλη μέρα, το πρωτό που έ-καμε, ήταν να πάη στο σπίτι των Κρόζεν. Βρήκε εκεί τη χήρα του Κα-ζιμίρ, που δεν είχε ιδέαν για το γράμμα. Η γυναίκα πάγωσε απ' τον τρόμο, όταν άκουσε τη διήγησι του Γκάντ.

— Ο άντρας μου!... τραύλισε. Κάτι σημαίνει αυτό!...

Όστόσο τα πράγματα σταμάτη-σαν εκεί και το μυατόν έμεινε ά-λυτο. Δυο μέρες αργότερα, διαδόθη-κε μιά τραγική είδησι: Το λεωφο-ρείο, πουκάνε τη συγκοινωνία του χωριού με την πόλη, είχε πέσει από μιά γέφυρα στο γκρεμόν κι' είχε κα-ταστραφεί! Όλοι οι επιβάτες είχαν σκοτωθή. Ήταν μιά φοβερή τραγω-δία...

Αναστατωμένος άκούη από την τρομερή αυτή είδησι, ο Γκάντ άρχι-σε το γύρο του για να παραδώση το ταχυδρομείο. Στο δρόμο, άκουσε να τον φωνάζουν. Ήταν η χήρα του Καζιμίρ Κρόζεν.

— Έ, Γκάντ, ξέρεις τα νέα; του εί-πε. Βρήκα το γράμμα!... Το βρή-κα σήμερα μόνο! Ήταν κρυμμένο σε μιά γωνιά της αψίλης, δίπλα στην καγκελόπορτα, σκεπασμένο απ' το χιόνι. Ο άσπιρος ο άντρας μου μου-σώσε τη ζωή!

— Άλλαδη; Τί θέλεις να πής;

— Τα γράμμα ήταν απ' τον άδελ-φό μου. Μούγραφε να πάω χθές να τον βρώ, στην πόλη. Θα με περίμε-

νε στο τέμα του λεωφορείου... αύ-τού πούπεσε στο γκρεμό! Κατάλα-βαίνεις; Μ' έσωσε ο άντρας μου! Θεός σχωρέστω!...

Ο Γκάντ έμεινε σαστισμένος απ' την αλλόκοτη αυτή σύμπτωση. Απο-τελούσε βέβαια μιά εξήγησι του μυ-στηρίου, έστω και υπερφυσική...

Όστε λοιπόν ο γερο-Κρόζεν είχε δώσει το γράμμα!... Μολονότι ο Γκάντ δεν έπίστευε συνήθως στα φαν-τάσματα, για κάθε ένδεχόμενον έπα-με να περνάη τα βράδια απ' το σπíti των Κρόζεν...

Τέλος, έπειτα από πολλές ήμερες, το αίνιγμα εξηγήθηκε έντελως δια-φορετικά... και πολύ απλά. Ο Γκάντ συνάντησε στο δρόμο το γερο-Μπαρτιέ, ένα χωρικό όδοντοπό, γέρο και κοτσονάτο, αλλά λίγο Βα-ρσάκο.

— Έ, ταχυδρόμο! του φώναξε έ-κείνος. Γιατί μούδωσες εκείνο το γράμμα, την περασμένη βδομάδα; Μήπως θέλεις να με πάρης για Βο-ρνώ σου;... Όταν μούδωσε το φα-κελλό, νόμισα πως ήταν για μένα. Δεν άκουσα καλά τί μούλεγες...

Έπειτα όμως όταν έφτασα στο σπι-τί μου, τον κύτταξα κι' είδα πως ήταν για τη χήρα του Κρόζεν. Δεν είχα ώστόσο καμιά διάθεσι να ξα-ναβγά πιά, μ' εκείνο το διαβολό-κρυο! Δεν άντεχε κανείς για πολ-λούς δρόμους, στην ηλικία μου...

Τ' άφισα λοιπόν κοντά στην πόρτα της χήρας, την άλλη μέρα, πούτυχε να ξαναπεράσω από κεί. Έλπιζω να το βρήκε... Άλλη φορά όμως, φί-λε, ν' άνοιγης καλλίτερα τα μάτια σου! Τ' άκούς;...

T. ΑΡΙΣ

Οι έστεμμένες χήρες

Ο τίτλος «χήρα» δεν είναι και τό-σο... ευχάριστος για τις γυναίκες. Το βεβαιώνουν αυτό μερικές ιστορι-κές αποφάσεις, από τις οποίες θα σας αναφέρουμε τρείς, τις ακόλου-θες:

Η χήρα του πατέρα του τώ-ρας Καίζερ της Γερμανίας τιτλοφορήθη-κε με ειδικό αυτοκρατορικό διατάγ-μα «Αυτοκράτειρα Φρειδερίκος». Με το διάταγμα αυτό δοιζόντουσαν συ-γχρόνως αούστηρες ποινές σε όποιους θα τολμούσαν να την αποκαλέσουν γραπτός ή προφορικά, χήρα!

Επίσης η Βασίλισσα της Όλαν-δίας Βιλελμίνη εξέδωσε διάταγμα με το οποίο όριζε να τιτλοφορητά η μητέρα της όχι «χήρα-Βασίλισσα» αλλά «Βασίλισσα των Κάτω χω-ρών».

Τέλος, όταν πέθανε ο προτελευ-ταίος αυτοκράτωρ της Κίνας, η χή-ρα του, που τον διαδέχθηκε στο θρό-νο του Ουσανίου Κράτους, έδωσε ένα διάταγμα, με το οποίο όριζε, ότι όποιος την αποκαλούσε «χήρα», θα καταδικαζόταν σε θάνατο!

Μία νύχτα μέσα στον πάγο

Κοντά στη μικρή πόλη Μαντάλ της Βορείου Νορβηγίας, ένας ψαράς είχε πέσει μέσα σ' ένα ποτάμι. Την άλλη μέρα, τον βρήκαν εκεί μέσα, παγωμένο απ' το στήθος ως τα πό-δια. Εύτυχώς, ανέπνεε ακόμη. Οι σω-τήρες του τον μετέφεραν άμέσως στο νοσοκομείο, όπου οι γιατροί του έ-κοψαν και τα δυο πόδια. Έλπιζούν ωστόσο ότι θα ζήσει, μολονότι πέ-ρασε ολόκληρη νύχτα μέσα στον πά-γο, σε θερμοκρασία κατώτερη από 14 βαθμούς υπό το μηδέν.

Νέες γραφομηχανές

Οι καινούργιες αμερικανικές γρα-φομηχανές άρχουν να διατάει που θα έπιτρέπη στη δακτυλογράφο να βλέπη πόσες γραμμές της άπομεινουν για να γεμίση το χαρτί. Το εξάρτη-μα αυτό, από πλαστική ουσία, θά-νε στερεωμένο πάνω στον κύλινδρο.

Το στήθος

Σήμερα θα σας γράψω μερικές εύκολες ασκήσεις για την ανάπτυξη του θώρακος και των μαστών και για την κατάλληλη τοπική περιποίηση που πρέπει καθημερινώς να κάνετε εις το στήθος. Οι ασκήσεις αυτές είναι εύκολώτατες και δεν κουράζουν, δεν χρειάζονται δε περισσότερο από ένα τέταρτο της ώρας, κάθε πρωί για την εκτέλεσή τους.

ΑΣΚΗΣΙΣ 1η. Κάθε πρωί άνοίχτε το παράθυρο του δωματίου σας και σταθείτε μπροστά στον καθρέ-φτη σας με γυμνό στήθος και σε στάσι προσοχής. Σιγά-σιγά, χωρίς καμιά άπολύτως μετακίνηση των χειρών, άρχιστε να εισπνέετε άργα με την μύτη γεμίζοντας τους πνεύμονές σας αέρα, και κατό-πιν έπίσης άργα βγάξτε από το στόμα τον αέρα που εισπνέαστε.

Θα το κάνετε αυτό δέκα φορές. Κατόπιν δύο λεπτών άνάπαυσι και έπειτα εκτέλεσις της υπ' αριθ. 2 άσκησης.

ΑΣΚΗΣΙΣ 2α. Σταθήτε πάλι προσοχή και με τα άκρα των ποδιών άπολύτως ένυμνα. Τοποθετή-στε τα χέρια σας, σφιγμένα σε γρόνθους ακρι-βώς παραπλεύρως των μαστών κι' άρχιστε να κά-νετε κατ' άρχας έλαφρές, ύστερα πιο έντονες στροφές μόνον όμως του κορμού, πότε δεξιά και πότε άριστερά, χωρίς άπολύτως να μετακινήσθε από τη μέση και κάτω. Δέκα στροφές δεξιά και άλ-λες τόσες άριστερά είναι άρκετές. Άνάπαυσι δύο λεπτών και κατόπιν άρχίζετε την υπ' αριθ. 3 ά-σκηση.

ΑΣΚΗΣΙΣ 3η. Πλησιάζετε σε στάσι προσοχής μιά πόρτα και άφου σπκώθητε στα δάκτυλα των ποδιών, προσπαθείτε να καρφώσετε όσο το δυνατόν πιο ύψηλα μιά καρφίτσα επάνω στην πόρτα. Θα την καρφώσετε πότε με το άριστερό χέρι και πότε με το δεξιό έναλλάξ περί τις δέκα φορές. Ολίγολε-πτος άνάπαυσις και έπειτα η 4η και τελευταία άσκηση.

ΑΣΚΗΣΙΣ 4η. Η άσκηση αυτή είναι ακριβώς σαν νάχετε στη διάθεσί σας ένα πολύζυγο. Λοιπόν στέ-κεσθε σε στάσι προσοχής, με κολλημένα τα νύα στα πόδια του κρεβατιού. Κατόπιν κάνετε μισό βήμα προς τα εμπρός, και στέκεσθε πάλιν προσο-χή. Τότε με τα χέρια σας, έχοντας πάντοτε τα νύα γυρισμένα προς τα πόδια του κρεβατιού, πιάνετε τον σωλήνα του κρεβατιού και τεντώνε-σθε προς τα εμπρός σπριζόμενοι στα δάκτυλα των ποδών.

Άρχιστε την άσκηση αυτή από λίγες φορές κα-θημερινώς, μέχρις ότου φθάσετε τις δέκα.

Αυτές τις εύκολες άσκήσεις αν τις κάνετε πρωί και βράδυ, από παιδική μάλιστα ηλικία, θα άνα-πτύξετε τέλεια το στήθος σας και θα εξασφαλίστε πλήρη υγεία, σφίγος κι' όμορφιά, διότι μ' αυτές όχι μόνο επιτυγχάνεται η ανάπτυξη των θωρακικών μυών και του στήθους, αλλά και η κανονική κυκλο-φορία και η τόνωση των ιστών του άσματος. Άλλά και σε μεγάλη ηλικία οι άσκήσεις αυτές ερασιμω-μένες, είναι άπολύτως συντελεστικές γιατί ύποβοη-θούν στην βελτίωση ενός κακώς άνεπτυγμένου θώ-ρακος και των μαστών.

Εκτός των άσκήσεων όμως αυτών, χρειάζεται και ειδική τοπική περιποίηση των μαστών. Κάθε πρωί είναι επιβεβλημένο να κάνετε μ' ένα σφουγ-γάρη ή μ' ένα τρίχον γάντι, μιά έντριβή των μα-στών με κρύο νερό μέσα στο όποιον ρίχνετε και λίγο λευκό οινόπνευμα. Η έντριβή θα γίνεται πάν-τοτε μ' έλαφρές κυκλικές κινήσεις και κατόπιν ά-φου σκουπισθήτε θα πονδράτε τους μαστούς με πούδρα τάλκ.

Αυτά όσον άφορά την προληπτική θεραπεία για την καλή διατήρησι της φόρμης των μαστών και την ανάπτυξη του θώρακος.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: Πλαστικότητα και μαρμαρμός των μαστών.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρος Δερματολόγος

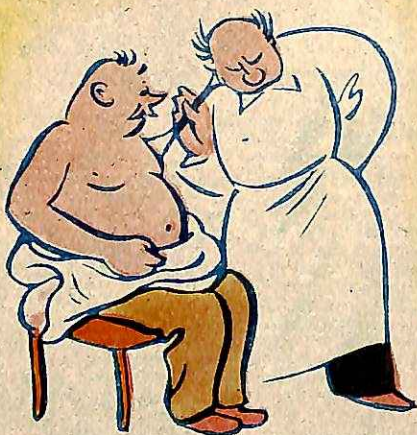
ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μην υποδέχεσθε τις μικρές διαθεσεις ή τα μι-κρά σπειρία, με περιφρόνησι. Άρχίζουν με γαργά-λισμα και τελειώνουν με δαγκώματα.

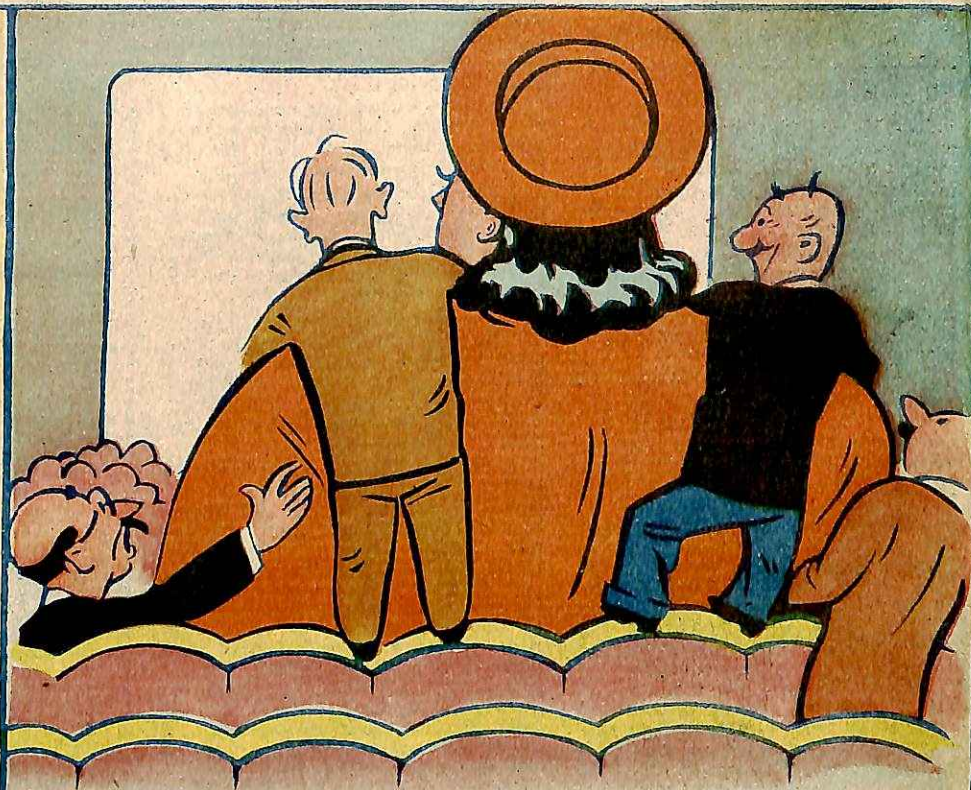
Σχετικό παράδειγμα ή πορνοχίς. Πρωτοφείνεται ένα πρωί σαν κόκκινη τελεία, στην άκρη του δα-κτύλου. Την άλλη μέρα αισθάνεται κανένας μιά φαγούρα.

— Ώ! αθεοφ, δεν είναι τίποτε!... λές. Μα ένα καλό πρωί, καταλήγεις στο χειρουργό.

Δεν τρέφεται κανείς μ' εκείνο που τρώει, αλλά μ' εκείνο που κωνεύει. Μασάτε λοιπόν καλά και σιγά-σιγά.

— Να κόψης τὸ τσιγάρο, τὸν καφέ καὶ τὸ κρασί! Κατάλαβες;
— Γιατρέ μου, εἶμαι βέβαιος ὅτι πρὶν ἀπὸ μένα, πέρασε ἀπὸ δῶ ἡ γυναίκα μου!...

Ὁ Ζαχαρίας: Κάνετε λάθος, κύριοι! Ἐδῶ δὲν εἶνε ὁ ἐξώστης!...

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

— Μὴ γκρινιάζεις. Ἀνάγυρε! Συλλογί- σου ἂν τὸ αὐτοκίνητό μας ἦταν ἀστράκα- τος!...

Σὲ ποῖο δέμα ἔβαλα ἄραγε τὸν ἀναπηρὰ μου;

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΧΑΣΗ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Ὁ ἀπάνω: Θὰ σὲ καλοῦσα νὰ φῶς, μὰ γκρέμισε ἡ σκάλα καὶ τὸ ἀσάντερό δὲν δουλεύει...
Ὁ κάτω: Μπα! Δὲν πειράζει! Θὰ σκαρφαλώσω στὸ νεροσωλήνα!...

— Βρὲ γιὰ φαντάσου ποῦ ἦταν τὸ «παπινιόν»! Κι' ἐγὼ τὸ γύρευα ὅλο τὸ ἀπόγευμα!...